O vară de neuitat, un vis împlinit...

LUCY COLEMAN

O-vum în Provence

Traducere din limba engleză
de Loredana Frăţilă-Cristescu

Librex Publishing,
2024

Lui Lawrence,

Chiar şi după atâţia ani împreună, tot pe

tine te aleg în fiecare zi a vieţii mele. Tu ai fost cel care m-a încurajat să renunţ la serviciu şi să mă ocup numai de scris. Ceea ce am şi făcut. Ori de câte ori îmi scădea încrederea, tu-mi erai alături să mi-o redai. Iar când e momentul de sărbă-torit, mă iei pe sus şi mă duci undeva şi mă faci să mă simt extraordinar. Te iu-besc mereu şi pentru totdeauna.

Aprilie 2018

Stroud, Gloucestershire

1

Bate vântul schimbării

E binecuvântare ori blestem să te naşti cu o voce
interioară... una care se trezeşte nepoftită[1] şi te umple de un sentiment de aşteptare şi agitaţie?

N-ajută nici faptul că mi-a plesnit capul de durere toată ziua. în ultima oră însă m-a săgetat în ochiul drept o durere cunoscută, care acum a devenit stăruitoare. Creşte în intensitate chestia aia care vine, ce-o mai fi şi ea, şi de la stresul pe care mi-l provoacă, mă ia cu rău de la stomac.

Când mi se dezvăluie în cele din urmă,

instinctele mele ţipă că totul are să se schimbe. Fiecare lucru- şor pe care l-am luat de bun are să fie ameninţat.

Schimbarea poate fi palpitantă, dar ce simt eu e o greutate care începe să coboare asupra mea şi mă tem de ce are să vină.

***

Bâzz, bâzz, bâzz. Telefonul aleargă pe birou, fă- cându-mă să sar ca arsă. De douăzeci de minute încerc să citesc ultima pagină a unui raport, dar cuvintele îmi înoată pe dinaintea ochilor. Nu vreau să răspund fiindcă numai ca să stau liniştită să citesc am nevoie de toată energia mea, darămite să mai şi stau de vorbă. Poate că mai poate aştepta. E prea târziu să fie şeful meu şi dau ochii roată constatând
că toţi ceilalţi au plecat acasă.

îmi retrag mâna de deasupra lui şi mă aplec în schimb să văd identitatea apelantului. E sora mea, Hannah. Intru instantaneu în panică şi mi se usucă gura când iau telefonul şi mi-l apăs pe ureche. La momentul actual, ea e un motiv constant de îngrijorare şi tot timpul se întâmplă ceva, fiindcă o ţine numai într-o criză emoţională. Hormonii sunt răspunzători de multe, nu?

Vocea mi-e inegală, un gâjâit pe care abia mi-l recunosc.

— Ce e, Hannah?

Fac o pauză să-mi dreg glasul.

— E totul în regulă?

Buf! face inima mea lent, ca şi cum ar fi mecanică şi ar avea nevoie să fie întoarsă. Ştiu c-ar fi trebuit

să închei lucrul acum o oră şi să mă duc acasă ca să mă bag sub plapumă, ca să aştept să-mi treacă durerea.

— Fern, nu-mi vine să cred că eşti încă la muncă! Ştii ce oră e?

Ceaţa durerii din jurul meu se mai împrăştie un pic când inflexiunea caldă din vocea ei mă asigură că e bine.

— P... plec în curând.

închid ochii ca să mă lupt cu greaţa, când mă străbate încă un val de durere – până şi dinţii mă dor acum îmi relaxez umerii ca să scap de tensiunea din gât, dar asta nu mă ajută.

— Sunt cu Aiden. Trebuie să vii numaidecât acasă. Am verificat biletul de loterie prins de uşa frigiderului cât te aşteptam.

Aud o învălmăşeală de voci pe fundal, ceea ce mă derutează pentru că mă zbat să-i pricep vorbele.

— Bilet? Ce bilet?

A! Cel pe care l-am cumpărat vineri de la supermarket. E... luni, ba nu, marţi. Mi se derulează zilele în minte fără vreo legătură cu ceva.

— Ei?

Râde, iar încântarea îi piţigăieşte vocea şi mă face să tresar.

— Ei ce?

Senzaţia că-mi plesneşte capul de durere e cruntă acum şi-mi dau seama că, dacă nu iau o pastilă de migrenă, o să cad pe jos.

— Fern, pari pe jumătate adormită. Ţi-a ieşit doar un număr, dar la naiba, ai câştigat la Tragerea Milionarilor!

începe să mi se agite stomacul şi pic în faţă, răvăşită de durere, până dau cu fruntea de birou.

— Ce frumos! Spune-i lui Aiden că ajung în curând acasă, promit!

Click.

De ce e Hannah la mine? De ce nu e la facultate? Atunci îmi aduc aminte că e vacanta de Paşti. E în

regulă. Acum nu mai trebuie decât să ajung acasă întreagă.

***

— Arăţi groaznic, Fern. Te lupţi cu un atac de migrenă?

Dau din cap că da, lăsându-mi geanta să cadă pe podea şi mă pleoştesc recunoscătoare pe unul dintre scaune. Se pare c-am ratat o petrecere. Barul pentru mic dejun e plin de pahare, două sticle deschise de Prosecco şi o varietate de gustări.

Aiden mă fixează cu privirea.

— Ceai? întreabă el cu blândeţe.

— Da, te rog.

îmi simt trupul greu acum că durerea e sub control, dar efectele secundare nu-s plăcute. Bărbia, gâtul şi umerii mi le simt julite, ca şi cum m- aş fi lovit cu putere de ceva. Măcar nu mi se mai agită stomacul.

— Unde-i Hannah?

— A trebuit s-o taie, că se întâlnea cu colega ei de cameră la o pizza, mai ţii minte? Maică-ta şi taică-tu au trecut să aducă haina pe care-ai uitat-o la ei acasă după prânzul de duminică şi s-au oferit s-o ia cu maşina.

A, da!

— Şi băuturile? întreb arătând din cap spre dezordinea de care a început să se ocupe Aiden.

— Georgia de alături a bătut la uşă să ne salute când a văzut maşina părinţilor tăi parcată pe alee. Hannah tocmai verificase rezultatele loto pe telefon şi era înflăcărată de la veste, l-a dat SMS lui Steve
J
să vină şi el, după ce a zis Georgia că mai rămâne să bea un pahar. Adunarea s-a

transformat într-o mică sărbătorire şi am sperat c-o să intri şi tu pe usă.

Vine cu o cană de ceai şi mi-o pune în faţă, pe masă.

— îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, adaugă el degajat, ca şi cum n-ar fi mare lucru.

Scuzele au însă o undă de vinovăţie, iar Aiden îmi evită privirea.

Oare crede că am stat departe de el intenţionat? în cei şapte ani de când suntem căsătoriţi nu ne-am mai certat la micul dejun. De fapt, ne certăm rareori, dar în ultima vreme... încep să mă simt de parcă nu l-as mai cunoaşte.

— Trebuie că te simţi chiar groaznic dacă nici măcar gândul a unui milion de lire care-ţi intră în cont nu-ţi stârneşte un zâmbet. Ai avut migrenă toată ziua?

îsi încreţeşte fruntea şi reacţia lui îmi merge la inimă. îi iubesc fiecare centimetru din fata expresivă, inclusiv cicatricea alb-argintie de pe frunte, o amintire a unui copilaş neastâmpărat care-i scotea pe toţi din minţi cu şotiile lui – sau cel puţin aşa mi s-a povestit Şi ochii ăia căprui-verzui, şi părul ăla castaniu închis, tuns scurt, pe care nu îndrăzneşte să-l lase să crească fiindcă are

personalitatea lui, mi s-au întipărit în minte. Pentru o fracţiune de secundă, ceea ce văd dinaintea ochilor nu e bărbatul de de ani, ci acela care era când ne-am cunoscut. Un băiat de \v ani care se credea deja bărbat. în zilele acelea, avea doar două fire de păr pe piept şi acum are nevoie de epilare ca lumea, cu ceară, după părerea mea. Gândurile care-mi aleargă prin cap mă fac să zâmbesc.

— Mai mult sau mai puţin, recunosc.

— Ar fi trebuit să suni. Nu-mi place să te ştiu la volan când eşti în starea asta.

— în starea asta?

Mă încrunt privindu-l, pentru că mi-e greu să-i pricep vorbele.

Văzându-i îngrijorarea întipărită pe faţă mi se declanşează o amintire de azi-dimineaţă. Se plimba de colo până colo cu paşi apăsaţi şi eu simţeam că pur şi simplu aşteaptă să plec. Prezenţa mea părea să-l enerveze, dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg. Nu făcusem decât să-l întreb ce se întâmplase.

— Când ai un atac în toată regula, iubito. Nu-ţi dai mereu seama că ţi-e afectată judecata. Mai ţii minte când ţi-ai lipit maşina de stâlp pe când intrai în garaj?

A fost un singur incident. Probabil acum cinci ani. Da, în ziua aia n-ar fi trebuit să încerc să conduc eu spre casă. îmi uitasem tabletele şi nu am vrut să provoc agitaţie.

Am moştenit durerile astea îngretosătoare de la tata, care m-a prevenit că stresul e un factor declanşator important pentru el. Ceea ce nu m-a ajutat cu nimic. Cine poate să evite stresul?

Mi-aduc aminte că am fost nevoită să-mi abandonez maşina înainte să intru clătinându-mă pe picioare. Aiden s-a întors şi m-a găsit prăbuşită pe podeaua holului. în dimineaţa următoare, mi-a zis că l-am speriat şi m-a pus să promit că n-o să mai risc aşa.

Ei bine, măcar îi mai pasă, ceea ce mă alină, bănuiesc, indiferent de ce s-o întâmpla între noi.

Se aşază dintr-o parte pe scaunul de vizavi de mine cu o mutră spăsită.

— Hannah avea dreptate, am verificat eu însumi biletul de două ori. Am câştigat, Fern.

Cuprind cana de ceai cu mâinile şi o ţin aşa câteva secunde, lăsând căldura care aproape mă opăreşte să-mi producă un şoc care să mă mai trezească la viaţă. Pastilele de migrenă mi-au pus surdină simţurilor, de parcă aş fi uşor deconectată, o neclaritate care nu se dă dusă. îmi retrag mâinile şi le las să cadă în poală. Mă furnică degetele, aşa că e bine să simt ceva ce mă trage brusc înapoi, în prezent.

„Nu-s decât bani” – cuvintele îmi sar în minte, nechemate. Banii n-au să repare faptul că s-a schimbat ceva la Aiden şi că mă tem că nu mă mai iubes-

5

te.

— O să ne putem plăti ipoteca. Şi să rezolvăm şi cărţile de credit.

Se opreşte. Vorbeşte pe un ton blând şi, urmărin- du-i expresia, văd că înţelege că încă n-am asimilat informaţia. Creierul meu nu pare în stare să reacţioneze la cuvinte pe moment şi mă uit la el cu ochii goi.

— Hai! Nu de ceai ai tu nevoie, ci de somn.

Se scoală în picioare şi din doi paşi mari ajunge lângă mine, iar braţele lui puternice mă ridică de pe scaun şi mă ghidează spre uşă.

— Promite-mi că n-ai să mai rişti iar, prostuţo! Oi fi tu superfemeie, Fern, dar bănuiesc că până şi su- perfemeia mai are câte o zi liberă din când în când. Toţi avem nevoie de un pic de ajutor câteodată şi pentru asta mă aflu eu aici.

Aveam nevoie s-o aud. Oho, şi câtă nevoie! Cuprinsă de braţele lui, un sentiment de uşurare

că sunt salvată îmi permite să mă relaxez. Ca un balon care se dezumflă, brusc mă simt goală şi soţul meu este stăpân pe situaţie. Sprijinul meu mi-e în continuare sprijin.

Aiden mă pune pe pat şi mă ajută să mă dezbrac. Imediat ce mi se afundă trupul în cearşaful moale şi răcoros, iar capul îmi atinge perna, mă simt transportată ca prin farmec. întunericul e ca un cocon şi eu îl primesc bucuroasă.

2

Nu-i visul oricui... un câştig?

Georgia se uită la mine pe deasupra cănii ei de cafea, cu sprâncenele unite a îngrijorare.

— Cum adică provoacă o problemă? E mult de gândit la ce să faci cu o sumă considerabilă de bani picaţi din cer, dar nu sunt sigură că asta e o problemă. Dacă este, atunci cu siguranţă e una care pe mulţi nu i-ar deranja s-o aibă.

îşi dă pe spate claia de bucle roşcate şi ochii ei albaştri sfredelitori îi caută pe ai mei.

Oftez. Mă simt de parcă eu şi cu Aiden n-am mai vorbit de nimic altceva în ultimele două săptămâni. O încasare bruscă de bani, am descoperit eu, nu-ţi alungă, ca prin farmec, instantaneu problemele. Familia şi prietenii noştri, colaboratorii presupun că suntem într-un soi de stare de euforie. Adevărul însă e că nu suntem şi ştiu că asta sună lipsit de recunoştinţă.

— E complicat, Georgia, recunosc eu.

îşi pune cana pe masă ca să transmită că mă bucur de toată atentia ei.

— Hai, descarcă-te! Dacă în mine nu poţi să ai încredere, atunci nu poţi să ai în nimeni. Suntem prietene de atâta amar de vreme că ştii că te susţin

orice-o fi.

E greu de exprimat în cuvinte şi durează câteva minute până să-mi adun gândurile răzleţe.

— Cred că Aiden trece prin vreun soi de criză. Nu se numeşte burnout în ziua de azi? Ştii tu, când oamenii se bagă într-o stare de epuizare afectivă, fizică şi mintală. Viaţa noastră pare să fie în aer chiar în momentul ăsta. Aiden consideră mereu că trebuie să meargă înainte, nimic din ceea ce face nu e destul în ochii lui, ceea ce e o nebunie, fiindcă o ţine tot aşa cu rezervorul aproape gol şi e nefericit din cauza asta.

în clipa în care termin de vorbit nu-mi vine să cred c-am zis-o cu glas tare. îi pică faţa Georgiei, care rămâne cu gura căscată preţ de o clipă înainte să şi-o închidă la loc.

— Mereu l-am privit ca omul pe care te poţi baza şi mi-am dorit să-i semene şi Steve un pic mai mult. Nicio clipă nu m-am gândit cât de stresant ar putea să fie asa ceva. Ştiu că organizaţia de binefacere contează foarte mult pe el, fiindcă are capacitatea de a-i motiva pe alţii. Ştii cum se zice: dacă vrei să faci ceva, roagă un om ocupat.

— Bănuiesc că, parţial, e şi vina mea. Ne-ar plăcea să avem un copil la un moment dat, dar ne scădeau economiile. Apăreau ocazii la serviciu şi eu eram în cursa pentru promovare. Era un moment să fac un efort în plus şi să

dovedesc că mă descurc.

— Acum, desigur, banii nu mai sunt o problemă, deci poţi s-o laşi mai moale.

O remarcă destul de corectă, doar că Georgia nu înţelege că n-a fost vorba numai de bani. A fost vor

ba şi de recunoaştere şi am făcut ceea ce trebuia ca
s-o obţin.

— Dacă n-aş fi fost atât de concentrată pe direcţia în care mă îndreptam, poate c-aş fi observat că totul devine un pic prea mult pentru el.

E prima oară după ani buni când mi-am permis să-mi recunosc temerile. Până acum au fost o îngrijorare evazivă ce-mi plutea în minte. Pe măsura trecerii săptămânilor şi lunilor, au început să se adune însă bucăţile disparate şi ceea ce încep să înţeleg e tulburător.

— E un pic neaşteptat, recunosc, deşi el n-a fost tocmai vesel ca de obicei în ultima vreme. Un pic... îngândurat, poate, asta am remarcat, zice Georgia.

Mai că văd cum i se învârt rotitele în minte cât stăm noi aşa şi realizez posacă faptul că semne sunt de ceva vreme.

— Nu mai vorbim de viitor, numai de chestii de zi cu zi. Suntem căsătoriţi de şapte ani şi nu pot să nu mă întreb dacă şi asta are ceva de-a face cu ches-
tiunea, recunosc eu.

Georgia zâmbeşte.

— Mâncărimea de după şapte ani de căsnicie? E pe bune?

— Punctul de la care se presupune că se instalează plictiseala, se pare. Pur şi simplu, n-am crezut că are să ni se întâmple şi nouă. Ce proastă am fost să presupun că tăcerea lui Aiden înseamnă că încă ne mai străduim să atingem aceleaşi scopuri! A devenit retras, ceea ce e un semn de avertizare la care ar fi trebuit să

reacţionez din capul locului.

— E genul de om care încearcă mereu să se autodepăşească, pricep, dar tu eşti centrul lumii lui, Fern.

— Iar el e centrul lumii mele, dar zilele astea n- avem treabă decât cu serviciul sau familia. Am încetat să ne mai deranjăm să ne îmbrăcăm frumos să ieşim într-o seară la întâlnire ca să ne bucurăm să fim împreună. Venim acasă obosiţi şi vegetăm în faţa televizorului, iar în weekenduri fie facem ceva legat de organizaţia de binefacere, fie lucrăm la casă, fie mergem în vizită la familia mea.

— N-a... ăă, n-a făcut nimic prostesc, nu? Adică, ai auzit de...

Georgia se încruntă şi mai tare.

— Nu, *nu.* Nu-i asta, cel puţin, nu cred c-a avut o aventură sau ceva pe-acolo. Măcar aş simţi-o, nu?

Georgia ridică din sprâncenele care-i dispar în buclele spiralate.

— Păi voi sunteţi o pereche de dependenţi de muncă şi de aceea aţi şi fost, probabil, atât de apro- piaţi, pentru că vă înţelegeţi unul pe altul. Poate că aveţi nevoie de o pauză, o mică vacanţă ca să vă bucuraţi nederanjaţi de nişte timp împreună.

— Aş vrea eu să fie atât de simplu, dar mă tem că asta ne-ar da peste cap. Să fim împreună douăzeci şi patru de ore când el e atât de sensibil ar însemna o presiune în plus.

— A, înţeleg ce vrei să spui! Cumva înfruntaţi problema fără ocolişuri fiindcă nu există nimic care să

vă distragă. Fir-ar[1], asta da situaţie neplăcută,

nu?

Ei bine, are dreptate aici. Cum să explic ceva ce-i făcut dintr-un catralion de ciudăţenii disparate? Izolate, nu înseamnă nimic, la un loc înseamnă ceva, dar ce anume?

— A fost atât de morocănos în ultima vreme că n- a fost momentul potrivit să vorbim pe şleau. Aşa mai trece o săptămână şi distanţa dintre noi se tot măreşte.

— Voi doi obişnuiaţi să vă simţiţi bine împreună, ceea ce era frumos de văzut. Mă simt prost că n-am observat că s-a schimbat ceva. Nu-s cine ştie ce prietenă, nu-i aşa?

Acum am făcut-o să se simtă vinovată şi nu asta e

problema aici. Aiden a devenit lipsit de entuziasm la fiecare încercare a mea de a mă apropia de el. Partea frustrantă e că nici măcar nu pot spune cu precizie când a început schimbarea. Alunecarea de la încântarea aia care ne înfiorează când suntem singuri la o existenţă comodă, aproape banală. îmi vine să plâng.

Georgia ia cana şi soarbe din cafea, reflectând la cuvintele mele. E chinuitor.

— Steve şi cu mine n-avem timp nici măcar să ne gândim la trecutul printr-o perioadă de stagnare în căsnicie din cauza copiilor. Nu ne putem gândi decât la cât somn mai apucăm, iar timpul petrecut împreună în calitate de cuplu a devenit o amintire îndepărtată. Cadoul pe care ni-l facem e să ne lăsăm unul pe altul să lenevim în pat, zice ea cu o grimasă.

îmi dau seama că e o încercare de a înveseli atmosfera, chiar dacă a vorbit din suflet. Numai

că tot ceea ce am spus e ultimul lucru pe care se aştepta să-l scot pe gură şi acum îmi doresc să nu fi pornit discuţia.

— Câştigul ăsta pare să ne polarizeze, Georgia. Nu vreau decât să-l am iar pe vechiul Aiden.

Mă priveşte fix, clătinând cu tristeţe din cap.

— Acum chiar mă îngrijorezi, Fern. Lucrezi în resurse umane şi ai de-a face cu oameni şi problemele lor tot timpul. Te pricepi la comunicare şi ştii cum să interpretezi semnele. Dacă tu nu te descurci în situaţia asta, atunci poate că e momentul să te gândeşti să discuţi cu un consilier pe probleme maritale.

Până să apuc să reacţionez la sugestia ei, auzim sunetul uşii de la intrare care se deschide. Vocea lui
Aiden strigă: „Salut!”, ceea ce-mi face burta să tremure de agitaţie.

Georgia şi cu mine ne uităm una la alta resemnate.

— Ar fi cazul să plec, spune ea cu veselie. Nu mi- am dat seama că s-a făcut deja ora. E rândul meu la gătit astă-seară. Vlăstarele mele o să dea atac la borcanul cu biscuiţi, întrebându-se de ce nu-i nimic în cuptor.

îmi pune mâna pe braţ şi mă strânge de el.

— Vorbim mâine, şopteşte ea şi, când Aiden intră în bucătărie, îi zâmbeşte cu căldură. Unul intră, altul iese. Vorbim mai încolo, continuă şi cu asta dispare pe uşa din spate.

Aiden se apropie şi se apleacă să-mi depună un sărut fugar pe obraz, iar eu îmi dau seama că-l preocupă ceva.

— Zi grea? întreb eu, sperând ca întrebarea să-l îndemne să vorbească despre problemă.

— Mda.

Cu asta, se întoarce să-şi ia o cană şi o duce la aparatul de cafea în care bagă o capsulă. Zgomotul pune, temporar, capăt oricărei conversaţii.

îmi fac de lucru luând câteva chestii din frigider şi încep să pregătesc o salată. Orice numai să umplu liniştea stânjenitoare care se întinde între noi ca un hău care se cască din ce în ce mai tare.

Cu spatele la el, aud cum trage unul dintre scaunele de la masa de bucătărie şi scârtâitul când se

aşază pe el.

— Suntem din ce în ce mai pricepuţi la tacticile de evitare, nu-i aşa?

Cuvintele lui mă fac să mă răsucesc. N-o zice tăios, ci doar cu o undă de tristeţe în glas.

— încerc să nu înrăutăţesc lucrurile mai tare de- cât sunt, recunosc eu. Asta se cheamă evitare? Bănuiesc că da, dar nu ştiu cum altfel să gestionez problema cu care ne confruntăm acum, oricare-o fi ea.

Face semn din cap spre scaunul de cealaltă parte a mesei.

— Poate că e timpul să fim sinceri unul cu altul, Fern.

Vorbele lui mă izbesc la fel de puternic ca şi cum tocmai aş fi fost pălmuită.

— Credeam... speram... mereu am fost.

Clatină din cap.

— Nu ştiu de ce simt că-mi lipseşte ceva din viaţă la momentul actual şi ştiu că nu e corect fată de tine.

N-are nicio logică, dar afectează tot ce fac. Sau încerc să fac. Dintr-odată, când mă trezesc de dimineaţă, totul pare previzibil.

Coboară privirea fixând-o pe cană şi evitând să mi se uite în ochi.

— Previzibil? Ei, la asta nu m-am aşteptat. Nu e pur şi simplu un alt cuvânt pentru plictisitor?

— Poate cuvântul pe care-l caut e „repetitiv”, se corectează el, iar eu îmi simt umerii lăsându-mi-se a consternare.

— Repetitiv? repet eu monoton. Dacă e vorba de avut copii, atunci ştiu că am tot amânat pasul, dar că ăsta ne-a fost mereu planul pentru când trecem de 30 de ani. Dacă vrei să

devansăm momentul, nu trebuie decât să zici. Totul e flexibil, ştii şi tu, Aiden. Numai că trebuie să fim siguri că suntem pregătiţi, fiindcă este un angajament uriaş, dragule.

— Nu-i asta şi nu cred că ar fi, oricum, o idee bună să mai adăugam o presiune acum.

Vorbele îi sună rău prevestitoare, ca să nu spunem mai mult.

— Uite ce e, îmi pare rău, eram conştientă că între noi ceva nu e în regulă de ceva vreme şi ar fi trebuit să abordez problema fără ocolişuri. Numai că, ori de câte ori aduceam vorba, tu schimbai subiectul şi eu presupuneam că nu eşti pregătit să discuţi.

Pare abătut aşa cum stă, cu umerii lăsaţi.

— Credeam c-o să rămânem uniţi de lucrurile pe care ni le pune viaţa în cale.

Vorbeşte pe un ton mai blând şi îmi dau seama că face un efort hotărât să exprime ceea ce simte.

— Fiecare pas poate fi uneori resimţit ca un obstacol, Fern, şi noi o ştim prea bine. Am avut nişte bucurii grozave şi vreo câteva necazuri masive, recunosc, dar am reuşit întotdeauna să răzbatem împreună.

încearcă să mă asigure, fiindcă vrea să se termine discuţia. „Feritul n-o să te ajute, Aiden, trebuie să ne lămurim ce nu merge.”

— Nu e ceva ce putem ignora în continuare, nu?

Ştiu că sună provocator, dar acum, că discutăm deschis, nu mai e cale de întoarcere.

— Nu-mi găsesc cuvintele potrivite ca să explic ce simt, aşa că nu mă surprinde că nu înţelegi. Tot ce ştiu e că te iubesc, serios, şi mă distruge să ştiu că te necăjesc, iubito.

într-un final, ridică ochii şi, când privirile ni se întâlnesc, văd în ei disperare, care apoi slăbeşte.

— Mai tii minte când ne-am întâlnit nas în nas la

J

balul şcolii şi uite-aşa – pocneşte el din degete – am ştiut că s-a schimbat ceva? Se întâmpla ceva important.

Mă gândesc că „ciocnit” ar fi fost un cuvânt mai potrivit şi n-a fost un bal oarecare, ci tocmai banchetul. Eram cu toţii nişte adolescenţi impresionabili de 16 şi 17 ani. A fost prima oară când am vorbit, fiindcă Aiden se ţinea cu sportivii şi eu eram din rândul tocilarilor în zilele alea.

Dau din cap, nevrând să-l întrerup.

— Mi-amintesc prima noastră întâlnire, la trei zile după, şi tu m-ai sunat în ziua următoare să-mi spui c-a zis taică-tu că nu mai poţi să te întâlneşti cu mine. Totul pentru că te-am adus acasă cu o oră mai târziu şi am claxonat de trei ori la plecare. S-au aprins luminile în toată fundătura în seara aia. Eu însă mă dădeam mare fiindcă voiam să te impresionez şi eram nebun de fericire.

Pe atunci aşteptam să încep în toamnă un curs pentru examenele de absolvire a liceului la Amersley College, şcoală progresistă. Tata, prăpăstios din născare, crezuse că Aiden e înfumurat şi prea încrezător în forţele proprii, aşa că n-au început tocmai cu dreptul. Cu trecerea anilor, şi-a dat seama că a mai câştigat un fiu, un bărbat în care putea avea încredere să aibă grijă de adeseori îndărătnica de fiică- sa.

Aiden continuă.

— La care tu ai zis: „Dar mie nu îmi pasă, pentru că n-are să mă oprească nimic să mă întâlnesc cu tine” şi ai vorbit serios. Asta m-a făcut să mă simt

invincibil. N-avea să mă mai ia nimic prin

surprindere în viaţa mea pentru că îmi găsisem sufletul-pere- che. Doi sunt mai puternici decât unul.

Mi se umplu ochii de lacrimi, fiindcă, deşi Aiden e un bărbat grijuliu şi destul de romantic, nu alege deseori să vorbească despre emoţiile lui. Atunci când o face, are mereu un motiv şi mie îmi trec fiori pe şiră, vertebră cu vertebră.

— Eram căpoşi, nu-i aşa? recunosc eu.

Toată lumea ne zisese că n-o să dureze, fiindcă după examenele de absolvire a liceului speram amândoi să dăm admitere la o universitate. Chiar şi în acel stadiu, părea improbabil să ne îndreptăm amândoi în aceeaşi direcţie şi toată lumea ştie că relaţiile la distanţă nu merg, în general, bine. Numai că, deşi gândul de a sta despărţiţi ne îngrozea, nu ne îndoiserăm nicio clipă unul de altul.

Retrospectiv, ce şanse aveam să rămânem împreună în toată această perioadă? Reuşiserăm însă. Se dovedise că mai rărut e mai drăguţ şi fiecare în- tâlnire fusese cu adevărat palpitantă.

Aiden îmi cercetează fata şi mă întreb ce vede.

— Ai schimba ceva? mi-aruncă el. M-ai depăşit din punctul de vedere al carierei şi-mi dau seama că te-am ţinut pe loc. Ai refuzat o ofertă de lucru de vis la Londra fără să stai pe gânduri ca să ne putem cumpăra casa asta şi să începem să prindem rădăcini. Nu-i de mirare că i-a luat ceva tatălui tău să mă ierte şi să accepte că te-ai mulţumit cu mai puţin decât meritai.

Ştie că nu-i întru totul adevărat. Simţeam nevoia

să fiu aproape de familia mea la acel moment dintr- o mulţime de motive şi prinsul rădăcinilor aici era decizia potrivită. Să fie oare supărare din cauza recentei mele promovări? Mira-m-aş! Sper că nu e vorba aici de cine câştigă mai mult, că ar fi dezamăgitor. Dacă orgoliul lui Aiden e aşa fragil, atunci fac eu ceva foarte greşit. El e totul pentru mine – mai important decât banii, decât o funcţie şi nu mă cunoaşte deloc dacă crede că astea contea-
zăw.

Rolul lui Aiden la serviciu a evoluat şi n-o avea el o grămadă de diplome de pus pe perete, dar are o gamă de abilităţi foarte vandabile. Abilităţi care la el

sunt naturale, fiindcă inspiră oamenii să le pese. De aia e perfect să motiveze întreaga echipă când vine vorba de strângere de fonduri. E indispensabil, dar ştiu că nu se percepe astfel şi mă întristează că nu se prezintă pe sine şi abilităţile sale la adevărata valoare.

Nu pot evita răspunsul la întrebarea lui, dar e greu să nu par iritată.

— Nu, bineînţeles că n-aş schimba nimic. Ce-ţi veni să-mi pui asemenea întrebare?

îmi şterg lacrimile şi o combinaţie ciudată de emoţii se trezeşte în mine. încearcă oare să spună că eu sunt cea care s-a schimbat?

Oftează, un sunet care mă termină.

— Nu ştiu cum să explic sentimentul ăsta de... „ce-ar fi dacă”?

îmi cade stomacul când mă uit fix la el.

— Regreţi ultimii şapte ani, alegerile pe care le- am făcut?

— Nu!

Cuvântul se repede spre mine ca un glonţ care spulberă tăcerea. Aiden începe să clatine accentuat din cap şi-şi strânge pumnii.

Se uită la tavan, iar eu n-am ce să-i spun, fiindcă nu înţeleg ce-i în capul lui.

A fost tulburat afectiv când i-a murit bunica acum un an. în momentul de fată însă este altceva. Ceva ce n-am mai văzut nicicând la el şi mă sperie.

încep în cele din urmă să-mi înfrunt frica pe care o port cu mine de aproape şase luni deja şi nu ştiu ce să fac sau să spun.

Aiden se apleacă în faţă pe scaunul lui, întinde o mână peste masă spre mine. Instinctiv întind şi eu mâna şi degetele ni se împletesc.

— Te iubesc, Fern. Mereu te-am iubit şi mereu o să te iubesc. Numai că, dintr-odată, nu ştiu cine sunt sub faţada pe care o arăt lumii... în atâtea feluri, atâtor oameni, şi totuşi pe dinăuntru mă simt *pierdut* chiar în momentul ăsta. Ştiu că ar trebui să fiu recu- noscător pentru viaţa pe care o ducem. Mi-o spun permanent, dar...

Dar? Tăcerea e durere cât aştept şi degetele ni se despart încet.

— Dar nu pare să mă ajute să-i dau de cap acestui sentiment pe care-l am că... nu-i destul. De parcă ar exista ceva ce trebuie să fac, ceva care să schimbe situaţia şi totuşi nu ştiu ce.

— Ceva mai bun decât noi? Habar n-aveam că te simţi aşa, Aiden – de ce n-ai spus nimic mai înainte?

Pare şocat la auzul supărării din glasul meu.

— Fern, eu doar încerc să explic ceva ce nu sunt sigur că măcar eu pot înţelege pe de-a-ntregul. Nu e vorba de avut regret şi îmi pare rău dacă aşa se vede. Tu te-ai afirmat şi înfloreşti, iar mie îmi place la nebunie asta. Nu eşti doar o soţie, fiică şi soră frumoasă, inteligentă şi grijulie, ci poţi şi să realizezi tot ce-ti doreşti. Meriţi pe cineva care să-ti stea alături şi care să fie la fel de puternic şi concentrat ca tine, dar, brusc, eu mă îndoiesc de tot ce fac, ceea ce-mi dă senzaţia că sunt slab, ca şi cum as fi un escroc şi aş căuta calea cea mai simplă.

— Mă simt de parcă m-ai pedepsi pentru ceva, când n-am făcut decât să te pun pe tine – pe *noi* – pe primul loc. în orice fac, mă străduiesc cât pot eu de bine şi chiar mai mult, pentru că aşa sunt eu. Tu o ştii, Aiden. Nu concurez cu tine şi

nici nu încerc să dovedesc nimic. Nu vreau decât să fim fericiţi.

J

împing scaunul în spate şi mă ridic în picioare, iar dezamăgirea începe să mi se transforme în

indignare. Ăsta nu-i deloc bărbatul cu care m-am măritat.

Aiden sare şi el de pe scaun ca să mă ţină să nu plec.

— De când a murit bunica, am senzaţia că viaţa ar fi un ceas care ticăie. Fiecare zi care trece e o zi în care ar trebui să avansez, dar mă simt blocat. Secătuit. Invizibil chiar şi pentru mine, de parcă-s un soi de automat care face lucrurile ca să le facă în loc să trăiască clipa.

— Şi n-ai putut să-mi vorbeşti deschis mie, soţiei tale, aşa că în schimb ai tăcut şi ai lăsat problema să intervină între noi ca un hău care se cască din ce în ce mai tare pe zi ce trece?

Figura lui începe să-mi înoate pe dinaintea ochilor de la lacrimile de care mi se umplu ochii.

— Nu pleca, iubito, nu-mi întoarce spatele!

Braţele lui care mă cuprind mă alină şi căldura trupului lui mă linişteşte.

— Am să-mi lămuresc problemele personale, promit, îmi şopteşte la ureche.

Preţ de o secundă, a revenit vechiul Aiden, cel sigur pe sine, şi e o uşurare să ştiu că poate, poate, încă nu e totul pierdut.

— Cred că trebuie să stăm amândoi să ne gândim încotro ne îndreptăm din acest punct. Mă chinui fiindcă simt că mă alungi. Mă doare, dar văd că eşti la fel de derutat de chestia asta ca mine, ceea ce e bine, nu?

Cuvintele mele îl fac să mă strângă şi mai tare în braţe şi, dacă m-am îndoit vreodată de dragostea lui, limbajul trupului său neagă ferm că am avut şi de ce.

— înseamnă că aş fi pierdut fără tine. Numai că, pentru ca să mă găsesc, am nevoie să

descopăr

cine sunt în afara relaţiei noastre.

Şi iată schimbarea de care vocea mea interioară mă avertizase că e iminentă.

Brusc, baza lumii mele se prăbuşeşte. Nu e deprimat, aşa cum începeam eu să mă tem. Nu, Aiden simte că viaţa pe care o are îl constrânge – se simte prins în capcană. Avântul necunoscutului faţă de confortul unei relaţii de treisprezece ani. Viaţa pe care o cunoşteam eu – noi – e deja de domeniul trecutului şi nu pot face nimic să schimb situaţia.

Se întorc să mă bântuie vechi cuvinte. Tata mi-a zis odată: „Aveţi nevoie să descoperiţi cine sunteţi ca indivizi, Fern, înainte să puteţi duce punctele acelea forte într-o relaţie. Cunoasteti-vă pe voi înşivă mai întâi, după care totul se va aranja!”

Cu trei fraţi, mă cunoşteam bine. Casa noastră era gălăgioasă, dar eram fericiţi între ciondănelile şi micile supărări ale vieţii de familie. Eu eram cea raţională, mereu recrutată să dau o mână de ajutor şi să-i strunesc pe fratele şi surorile mele. Mama zicea că-s o negociatoare înnăscută şi râdea ori de câte ori intram în acţiune să opresc o ceartă despre cine să stea pe fotoliul cel mare din faţa televizorului.

Când am ajuns în adolescenţă, eu am devenit – deşi surprinzător în calitatea mea de a doua născută – cea care să forţeze limitele, scoţându-mi părinţii din minţi. Eram asa neclintită în credinţa mea că eu ştiu cel mai bine, că adeseori refuzam să ascult sfaturile. Cum nu-şi vedeau capul de treabă, erau momente în care tata mă

pedepsea şi perioada de calmare îmi prindea adeseori bine. Mă ajuta să privesc lucrurile în perspectivă, chestie de care chiar aveam nevoie.

în cazul lui Aiden, pe de altă parte, singur la părinţi, ai lui s-au concentrat numai pe el. Oare acest lucru înseamnă că a simtit că rolul lui a fost

întotdeauna să facă pe J placul altora şi să nu dezamăgească? Poate acum, că se apropie de V. de ani, începe să se răzvrătească împotriva sentimentului că e nevoit să le facă tuturor pe plac. Ceea ce, se pare, mă include şi pe mine.

Vocea din capul meu continuă discuţia – cuvinte pe care pur şi simplu nu le pot rosti cu glas tare. „Nu vreau să-mi faci mie pe plac, Aiden, eu doar vreau să te fac fericit, ceea ce şi credeam că fac în timp ce ne construim viitorul împreună. Ei bine, bănuiesc că am dat greş fix atunci când a contat cu adevărat.” Se porneşte înăuntrul meu o jumătate de hohot de plâns. „Cum să mă pot ierta că te-am dezamăgit atât de tare, dragul meu?”

3

Petrecerea

— în legătură cu seara trecută. N-am vrut să...

Aşezat vizavi de mine la masa de mic dejun, Aiden are o expresie spăsită şi cu o undă de vinovăţie.

M-a luat somnul abia după ore bune şi m-am trezit brusc la vreo două ceasuri mai încolo. Cum stăteam eu întinsă şi aşteptam nerăbdătoare să se crape de ziuă, am ştiut instinctiv că şi el e treaz de-a binelea. întorşi cu spatele unul la altul, nu m-am simţit mai singură în viaţa mea.

— Dacă nu putem fi sinceri unul cu altul, atunci e ceva foarte în neregulă. Nu mă pot preface că nu m- a şocat ceea ce ai spus, explic eu, dar mă bucur c-ai avut curajul să abordezi subiectul.

— Şi nu te simţi dezamăgită de mine?

Aiden nu schiţează nicio încercare să-şi mănânce
micul dejun, aşa că fulgii de porumb zac acum în castronelul din faţa lui, fleşcăiţi şi neapetisanţi.

Clatin din cap, temându-mă să spun cu glas tare „Nu” ca nu cumva să par lipsită de convingere.

— Bun, deci cum procedăm? Vrei nişte timp de gândire, dar nu ştiu sigur ce planuri ai.

Zisese „în afara relaţiei” aseară, aşa că bănuiesc că nu o vacanţă de trei săptămâni pentru două persoane într-un loc exotic preconiza.

— Vreau să-mi lărgesc orizonturile şi să trăiesc la faţa locului chestii la care doar am putut să visez până acum. Lumea e mare şi, dacă văd cum trăiesc alţi oameni, o să descopăr un soi de context pentru vieţile noastre de aici.

M-am străduit să uşurez situaţia cât de mult posibil, ştiindu-l pe Aiden stresat. îmi scoate ochii pentru asta ca şi cum ar fi fost ceva greşit?

Fac un efort să nu las să-mi scape un oftat de

frustrare.

— Şi ce anume propui?

Aiden nici măcar nu tresare când răspunde.

— Un an despărţiţi, în care să-şi vadă fiecare de treaba lui. Am să scap de microbul călătoritului, căci ştiu că te nelinişteşte şi te face să crezi că mă tii în

J iii i

loc. Iar tu poţi să-ţi petreci ceva timp îngrijindu-te de cea care eşti în interior, Fern. O meriţi.

Nu-mi găsesc cuvintele şi mă holbez la Aiden, încercând să ascund nodul de supărare care mi se pune în stomac. întoarce situaţia pe dos: el e cel care provoacă haos în vieţile noastre, nu eu. Sau pur şi simplu caută liniştire şi un pic de timp ca să se lămurească ce-i cu el, fără de care aş ajunge să-l pierd?

Poate că punctul meu tare – înfruntatul problemelor direct, găsitul unei soluţii viabile şi alcătuirea unui plan de măsuri pentru a le rezolva, mi-a devenit punctul slab. Asta aşteaptă Aiden de la mine acum, de parcă ar fi un soi de proiect de la serviciu. Numai că treaba a devenit mult mai complicată, nu mai e vorba de trecutul peste o perioadă dificilă, ci de a fi în situaţia în care să readuc un oarecare suflu nou în căsnicia noastră.

„Păstrează-ţi calmul, Fern. Ce mai contează un an, dacă, la întoarcere, viaţa voastră împreună e iar pe drumul cel bun fiindcă s-a terminat mica criză a lui Aiden?

— Şi petrecerea pe care o plănuiam pentru 1 Mai, la care ar fi trebuit să ne sărbătorim norocul şi ziua

J

de naştere a lui Hannah, va anunţa şi...

Caut cuvintele potrivite, dar ele nu-mi vin.

— ... Că ne luăm amândoi o perioadă de pauză. Multă lume îşi ia un răgaz ca să...

— îşi lărgească orizonturile, sar eu, tăindu-i macaroana.

Asta e o chestiune privată şi vreau să-i fie clar că nu-i nevoie să provoace nejustificat griji nimănui.

în ceea ce mă priveşte, cu cât începe mai repede, cu atât mai repede se va termina. Sunt în continuare şocată, dar trebuie să tratez totul ca pe o aventură. O vacantă din care ne vom întoarce amândoi şi vom relua lucrurile de unde le-am lăsat. Există însă o sansă adevărată să ne schimbe în moduri pe care nici nu ni le putem închipui, chestie
pe care Aiden nu pare nici capabil, nici dornic s-o priceapă.

Sună defetist din partea mea, dar nu asta mi-e intenţia. Numai că sunt speriată. îmi iubesc viaţa aşa cum e şi mi-a fost întotdeauna suficientă. Era şi pentru Aiden, aşa că sunt necăjită şi dezamăgită că nu mai e astfel.

***

E sărbătoare luni şi sora mea cea mică, Hannah, e acasă la mama şi la tata pentru patruzeci şi opt de ore înainte să se ducă să-i cunoască familia noului ei prieten. Părinţii mei se stresează, căci simţim cu toţii că această relaţie e un pic mai serioasă decât cele de dinainte.

Eu? Sunt fericită s-o văd zâmbind şi trăind prima izbucnire a dragostei... care s-ar putea dovedi a fi poftă trupească mascată. Numai că ea e o tânără încrezătoare în sine şi cu discernământ. Cu siguranţă n-are să se lase

prostită uşor doar pentru că un tip care arată bine îi acordă atenţie. Aşa, surioara mea!

Fratele meu, Owen, spera s-ajungă acasă pentru petrecere, dar e la Şcoala de Aplicaţie pentru Infanterie de la Brecon acum, care face parte din pregătirea lui ca infanterist. Nu e tocmai floare la ureche şi numai când mă gândesc la asta capăt o perspectivă nouă a problemelor noastre mărunte. învaţă ca să devină soldat care să lupte pentru libertatea oamenilor, iar eu stau şi mă dau de ceasul morţii pentru o nimica toată care probabil că o să dispară la fel de repede cum a apărut.

Casa noastră dă pe dinafară de lume. Rude apropiate, prieteni, colegi şi vecini. Toţi cei pe care i-am

invitat la petrecere se află aici cu un motiv, fiindcă ne influenţează viaţa în mod regulat.

— E timpul pentru un anunţ!

Soţul Georgiei, Steve, încearcă fără succes să bată cu o furculiţă într-un pahar ca să atragă atenţia oamenilor. Din nefericire, îl loveşte prea tare şi un duş generos de vin roşu i se împrăştie pe tricoul alb când cad cioburile pe podea. Nu-i mai rămân în mână decât piciorul şi baza paharului.

Georgia se uită la el, nevenindu-i să creadă, înainte să ia o rolă de prosoape de hârtie. începe curăţatul în timp ce Steve continuă.

— Alertă de ocazie de maximă importanţă, oameni buni! Nu ştiu sigur ce urmează, dar am să vă las pe mâna lui Aiden fără prea multă tevatură.

Georgia stă în patru labe şi se uită urât în sus la Steve.

— Mă divinizează, comentează el, iar toată lumea izbucneşte în râs.

Aş vrea eu să pot râde, dar ochii mei sunt îndreptaţi către încântătorul meu soţ, care face un pas înainte cam emoţionat. Se întoarce să se uite la mine, iar eu mă duc spre el când îmi întinde mâna. Ce ironie că, imediat ce ne-am lămurit care are să fie următorul pas, lucrurile aproape c-au revenit la normal între noi! îl strâng de mână liniştitor ca să-l îmboldesc.

— Ei bine, singurul care lipseşte de la anunţul nostru astăzi e fratele lui Fern, Owen, dar el e aici cu sufletul, chiar dacă în realitate probabil că umblă pe vreun munte la un curs de andurantă.

O undă de râsete se plimbă prin încăpere.

— înseamnă mult pentru noi doi să vă avem

adunaţi azi aici. Petrecerea asta nu e ca să sărbătorim
J
câştigul de la loterie, ci importanţa pe care le-o acor

dăm oamenilor care contează pentru noi – familia şi prietenii. Am vrea să începem prin a vă ruga să ridicaţi paharele.

Se întoarce să-mi zâmbească, îmi duce mâna la gură şi mi-o sărută.

— îţi predau legătura pentru toast, draga mea.

Ne uităm unul la altul cu hotărâre. Acum c-a luat decizia, schimbarea din el e de necrezut.

— Până acum călătoria ne-a fost minunată şi ne simţim binecuvântaţi să avem alături de noi nişte oa- meni atât de uimitori, care ne susţin. în cinstea voastră, a tuturor şi mai ales în cinstea surioarei mele Hannah, care va împlini 19 ani săptămâna viitoare. La mulţi ani, surioară!

Răspunsul e un cor de „Bine zis!” şi ciocnit delicat de pahare după micul dezastru al lui Steve.

— Suntem amândoi conştienţi de faptul că nu banii şi avutul de *lucruri* fac oamenii fericiţi. Chiar dacă

J J

lipsa lor este o problemă când încerci să convingi o bancă să-ţi împrumute o sumă exorbitantă de bani; am descoperit chestia asta la începutul lungului drum de a ne cumpăra casa în care ne aflăm. Cu ajutorul unor părinţi iubitori însă, zic eu înclinând paharul în direcţia potrivită, am semnat în cele din urmă pe linia punctată.

Şovăi preţ de o secundă, după care mă adun hotărâtă. Am consimţit la asta şi acum e prea târziu să mai dau înapoi.

— Visul nostru e să fim în stare să rambursăm ce am împrumutat, să scăpăm de ipotecă şi să avem ceva bănuţi puşi deoparte şi ne dăm seama cât de norocoşi suntem. Să împărţi cu alţii înseamnă să-ti

J IJ , !

pese, aşa că trei organizaţii de binefacere preferate ale noastre vor primi şi ele o mică donaţie, ceea ce înseamnă mult pentru noi doi.

Un „A!” aprobator se întinde prin încăpere.

— Evident, Aiden a lucrat neobosit la fundaţia Merchant Outreach, care oferă sprijin financiar familiilor cu doi sau mai mulţi copii cu autism. Munca lui n-a fost niciodată doar o slujbă pentru el şi şi-a dedicat o mulţime din timpul său acesteia; şi-a petrecut weekenduri şi concedii anuale când ar fi putut să se detensioneze, strângând neobosit fonduri. Aşa că ştim cât de mult o să conteze această mică sumă de
J
bani picată din cer. Celelalte două organizaţii de caritate care vor beneficia se ocupă cu cercetarea în domeniul cancerelor la copii şi Alzheimerului. Ultima dintre ele, în memoria bunicii lui Aiden, Daisy.

Cum termin de vorbit, toată lumea începe să bată din palme şi e minunat să ştiu că mă aprobă.

Aiden ridică mâinile, făcând să tacă mica noastră gaşcă de petrecăreţi fericiţi.

— Mai sunt şi alte veşti încântătoare pe care am dori să vi le împărtăşim.

Se întoarce către mine, iar eu dau din cap, încura- jându-l să continue, chiar dacă mă sforţez să par entuziasmată.

— Câştigul ăsta ne-a permis să ne facem un mic capriciu. Eram adolescenţi când ne-am cunoscut şi, cum ne-am căsătorit imediat ce-am terminat facultatea, am sărit direct la muncă. Am ţinut-o tot aşa, practic fără oprire şi nu prea am avut ocazii de a sta să ne relaxăm. Deci, cealaltă veste e că ne luăm amândoi un an liber.

Un an de pauză, o ocazie pentru fiecare dintre noi să bifăm nişte chestii de pe lista pe care toţi tindem s-o avem aici – zice el şi se bate uşor în tâmplă – chestii pe care ne-ar plăcea să le facem *într-o bună zi.* Nu chiar o listă de dorinţe pentru toată viaţa, ci mai degrabă una de chestii „până facem copii şi o să fim prinşi cu ei”.

Nu scoate nimeni niciun sunet în încăpere când continuă.

— Suntem amândoi entuziasmaţi de ce urmează

să trăim. Eu intenţionez să călătoresc şi Fern, ei bine, e timpul să ia o pauză de la a fi la cheremul tuturor.

Se întoarce să-mi zâmbească cu adoraţie în ochi şi mi se ofileşte un pic ceva în rărunchi. Aiden se descurcă de minune să dea impresia că aş fi realmente de acord cu ideea lui. în interior însă mă simt ca încolţită şi entuziasmul său începe să mă cam calce pe nervi.

Urmează un moment de ezitare înainte ca Geor- gia să ridice prima paharul, urmată de restul lumii. După un cor gălăgios de felicitări generalizate, Aiden face iar semn cu mâna să tacă lumea. Poate că alcoolul a curs un pic prea liber în seara asta.

— în regulă, asta-i tot, oameni buni. Gata cu discursurile, aşteaptă bufetul. Poftă bună!

Cât se îndreaptă oamenii spre mâncare, Aiden mă conduce afară în grădină. Dispărem în umbră în apusul care se lasă în jurul nostru şi seara începe să pară un vis, unul vecin cu un coşmar, dacă e să fiu cinstită. începe să mă pătrundă realitatea, ceea ce-mi dă fiori reci pe şira spinării.

în ultimele săptămâni, în care Aiden şi cu mine ne-am pus pe făcut planuri, am ajuns la momentul în care să dăm vestea rudelor apropiate. N-a fost uşor să le spunem părinţilor noştri, iar eu m-am gândit că, deoarece a fost ideea lui, el ar trebui să se ocupe şi de dat explicaţii. S-a ridicat din sprâncene, dar Aiden a

expus totul aşa de plauzibil că până şi eu am început să mă relaxez un pic.

Era mai uşor să le spunem lui Hannah şi Owen în acelaşi timp, aşa că, atunci când ea a trecut într-o

seară pe la noi, ne-am adunat în jurul monitorului şi am discutat pe Skype cu el. Ultimul lucru pe care mi- I doream era să se simtă exclus şi reacţia lui a vădit , J
un scurt moment de surprindere, care a dispărut însă repede.

— Hm... îndrăzneaţă decizie! Ar trebui să ne fa-

cern griji în vreo privinţă? a întrebat el calm.

Vorbele i-au fost însoţite de zâmbetul poznaş pe care nu şi-l poate ascunde ori de câte ori e agitat.

— Nu, sigur că nu. Eu mă duc în Provence, într-o călătorie. Am să-mi petrec timpul într-un sătuc desuet de vacanţă, administrat de un grup de meşteşugari talentaţi. Aceştia ţin cursuri pentru o grămadă de meşteşuguri tradiţionale, de la ţesut la gravat, iar omul care conduce toată treaba e un artist renumit. Am să dau o mână de ajutor în calitate de voluntară, o să lucrez toată ziua lunea şi apoi patru dimineţi, aşa că o să am o grămadă de timp liber. Aiden vrea să călătorească şi mai departe.

Adevărul e că ştiam că Aiden simte nevoia să-şi scoată din minte chestia asta cu călătoritul. Poate că voia să trăiască în calitate de adult un sentiment de libertate pe care simţea că-l ratase. Dar cum aş fi putut să stau eu acasă şi să încerc să-mi văd normal de viaţă fără să-i aştept neliniştită veştile? La naiba, un câştig la loto ar trebui să te scape de griji, nu să-ţi mai adauge la ele. Aşa că m-am hotărât să-mi urmez un vis greu de împlinit de-ale mele ca să am o ocupaţie şi să nu mă mai agit cât stăm despărţiţi.

Hannah a ridicat dintr-o sprânceană aproape dezaprobator.

— Vă duceţi fiecare în treaba lui? Un an întreg?

S-a holbat la mine îngrozită, după care privirea i-a fugit către Aiden, ca să-i vadă reacţia. Habar n-avea că fusese ideea lui şi nu a mea.

— Timp liber să faceţi ce anume? m-a întrebat ea, niţel sarcastică, am considerat eu.

„De unde până unde am ajuns eu aia rea aici?” m- am întrebat. în principal, din cauză că, în ochii ei, Aiden nu poate să greşească, ceea ce a fost grozav până acum, dar nici decizia, nici greşeala nu erau ale mele. Pur şi simplu nu puteam s-o spun, căci Aiden avea destule de înfruntat, deci m-am străduit să limitez consecinţele.

— Păi, în mare ca să învăţ să desenez şi să pictez..., dar orice mi s-o părea interesant.

— Fern, tu n-ai hobbyuri. Nu eşti genul ăla de om.

Fireşte că Aiden mi-a sărit în ajutor în acest moment. Cred că se simţea la fel de vinovat, deoarece toată lumea evitase să spună lucrurile cărora numai Hannah fusese destul de curajoasă să le dea glas.

— Fern şi-a petrecut toată viaţa noastră de oameni căsătoriţi fie studiind, fie muncind, fie susţinân- du-mă pe mine în chestiunea cu caritatea. Le-a fost alături tuturor, o ştiţi amândoi. Nu şi-a luat niciodată un răgaz pentru sine.

Prin replica aceasta se sustrăgea de la răspundere şi m-am întrebat de ce oare nu le spusese pur şi simplu adevărul, cum că aici nu era deloc vorba de mine. Eu doar mă conformam planului lui, în speranţa că are să se întoarcă reconfortat şi gata să mergem înainte împreună. Numai că ideea unei pauze departe unul de altul pe care să ţi-o iei o dată în viaţă începea să-mi surâdă şi mie. începeam să fiu un pic entuziasmată la gândul de a participa la cursuri

predate de artistul Nico Gallegos.

— Sunt un pic surprinsă că n-aţi putut găsi ceva de făcut care să vă placă amândurora, a declarat ea. Voi doi faceţi totul ca o pereche.

Afirmaţie pe care n-o puteam contrazice.

înainte să apuc să mă gândesc la un răspuns, a preluat iar Aiden controlul.

— Ţi-o poţi închipui tu pe sora ta trăind cu ce-are în rucsac? Eu o să plec cu rucsacul în spate şi o să trec prin toate locurile alea de pe listă pe care nu credeam c-am să ajung să le explorez vreodată. Sper să fac şi nişte voluntariat, ceea ce n-o să fie în condiţii de lux. E o lume mare şi veche dincolo de noi. Schimbarea aduce ocazii, iar asta e o şansă unică în viată.

Am remarcat că nu pomenise de frica mea de zbor sau de faptul că n-aş putea pune în veci piciorul într-o barcă. Chestie asupra căreia n-am niciun control şi cu care a trebuit să înveţe să se împace. Mereu avuseserăm vacante în care ne duceam cu

maşina şi el acceptase limitările fiindcă mă iubea.

Atunci a dat din cap Owen:

— Păi atunci, noroc amândurora şi sper să vă simţiţi mai bine când vă întoarceţi!

Ştiam că Owen are să înţeleagă, el fiind om al faptelor, nu al vorbelor. Hannah însă, ei bine, nu era convinsă.

— Dar... dar... e ciudat. Oamenii căsătoriţi nu-şi iau un an de pauză unii de la alţii.

Era supărată şi poate chiar un pic scandalizată.

în sinea mea am gemut, dar, din fericire, buzele mi-au rămas pecetluite până când mi-a venit în minte ceva potrivit.

— Nu ne luăm. O să ţinem în permanenţă legătura. Ideea aici e că trecem şi noi prin ce trece celălalt fără să ne aflăm fizic acolo. O jumătate de oră prin tunel după care drum

deschis pentru mine. Visul lui Aiden însă a fost să călătorească în locuri îndepărtate şi meritã să aibă parte de călătoria vieţii lui. Am să văd şi eu ce face şi am să aflu despre experienţele lui, dar toată lumea ştie...

în acel punct m-am înţepenit, nefiind în stare să- mi găsesc cuvintele potrivite.

— în orice caz, eu de-abia aştept să pun mâna serios pe o pensulă.

Mă străduisem atât de tare să-mi fac vorbele să sune convingătoare, dar de fapt încercasem să mă conving pe mine.

— Iar eu am să-mi intru în formă cu mai multă mişcare decât fac la sală într-o lună, m-a susţinut Aiden, cu un zâmbet şi entuziasm adevărat foarte clare.

Hannah s-a mulţumit să ridice din umeri, clar neconvinsă.

— Păi, atunci să ne ţineţi la curent! Voi doi sunteţi domnul şi doamna Previzibil şi e cam aiurea să-i în- grijoraţi pe toţi cât umblaţi în aventurile voastre nebuneşti. în calitate de cel mai tânăr membru al fami-

liei, J cred că eu ar trebui să provoc neliniştea, a adăugat ea cu un surâs, fără tragere de inimă.

Pe mine şi pe Aiden ne-a bufnit râsul în acel moment.

— N-o să fie ceva de genul ochii care nu se văd se uită. O să vă ţinem pe toţi la curent, indiferent de ce facem. Credem însă că te poţi lipsi de noi un an, că sunt suficienţi oameni în jurul tău care să te ţină pe calea cea dreaptă. Unde mai pui că sora ta e doar la un telefon distanţă, a replicat Aiden cu prefăcută

seriozitate.

În secundele de dinainte să se deconecteze Skype, m-a străbătut fugar o undă de vulnerabilitate. Mi-era oare teamă să înfrunt singură lumea? Am alungat gândul acela, prea îngrijorată ca să mă gândesc unde ar putea duce şi mi-am îndreptat imediat mintea la chestii practice.

— Succes! Vă rog să aveţi cu toţii grijă de voi până ne vom revedea şi, pentru numele lui Dumnezeu, mai vorbiţi şi voi cu mama şi cu tata ca să nu stea tot timpul cu griji din cauza noastră!

Rugămintea mea venise din inimă. A urmat un moment de tăcere înainte să ne deconectăm, pe care l-am umplut cu:

— Te iubim. Ai grijă de tine, Owen, te rugăm!

Uneori, următorul pas e pe atât de înfricoşător pe cât de incitant e şi nimeni – şi aici mă includ şi pe mine – nu crezuse că eu şi cu Aiden o s-o apucăm în direcţia asta. Visele sunt vise dacă nu cumva alegi să le prefaci în realitate. Nu puteam decât să sper că deciziile pe care le luaserăm eu şi cu Aiden, împreună, aveau să se dovedească cele potrivite.

Iulie 2018

Bois-Saint-Vernon, Provence

4

Instalarea

Drumul pe îndelete, de două zile, a fost ciudat de liniştitor după ce ne-am luat un rămas bun foarte emoţionant – lucru de înţeles, date fiind împrejurările – dar distanta nu înseamnă nimic în ziua de azi. Cei dragi sunt la doar un telefon depărtare sau cel puţin asta au spus cu toţii, ferindu-şi privirea.

Realitatea acestui scenariu însă este o chestie cu care va trebui să învăţ cum să mă împac, fiindcă mă tem că o să mi se facă dor de casă. Dacă se întâmplă ceva şi nu mai apuci niciodată să te uiţi de aproape în ochii ăia? E de nesuportat. E tortură. Singurul mod de a rezista e să afişezi un zâmbet ca să nu ştie nimeni că ţi se frânge inima.

La primul meu apel de pe drum, Hannah a reuşit să pară curajoasă pentru că era cu ea prietenul ei, Liam. Mi-am dat însă seama că nu vrea realmente să vorbească cu mine şi că pur şi simplu o făcea să fie. Poate că încă era supărată pe mine sau poate că avea o zi proastă.

Liam îmi aminteşte în anumite privinţe de Aiden tânăr, numai că e mai puţin precipitat decât era copilărosul meu soţ, înainte să înceapă să-l apese responsabilităţile.

Asta m-a făcut să stau şi să mă gândesc la cât de mult s-a schimbat Aiden de când ne-am cunoscut. Am trecut de la încântarea de a ne căsători şi a locui

împreună la realitatea dură de a avea facturi de plătit şi o casă de ţinut. A fost oare o greşeală să ne concentrăm pe obiectivele pe care ni le fixaserăm noi înşine şi asta l-a măcinat? A răpit presiunea constantă pe care am simţit-o de la ticăitul ceasurilor noastre biologice: „momentul de copii”, „momentul de copii” toată bucuria vieţii?

Avantajul conversaţiei a fost că, dacă mai aveam vreo temere că o să-i frângă Liam inima lui Hannah ca un nesăbuit, ea mi-a fost risipită. Liam îşi dă seama cât de mult se sprijină sora mea pe mine şi

se străduie cât poate să compenseze, ceea ce e mişcător. Nu există garanţii, bineînţeles, dar deocamdată par dedicaţi unul altuia. Cred că e şi un pic prudent pe lângă mine, fiindcă simte că oricine-i face vreun rău surioarei mele are să aibă de-a face cu mânia mea.

Adevărul e că eu realmente n-am vrut să plec, dar, dacă rămâneam, viaţa fără Aiden alături ar fi fost de nesuportat. Aproape ca şi cum ne-am fi despărţit. Aşa că a trebuit să mă port ca o fetiţă mare şi să-mi tin un discurs moralizator. Pot ori să fiu neferi- citată, iar acesta să fie un an de iad, ori să mă folosesc de răgaz să mă dezvolt. M-am hotărât că o să-l dedic cunoscutului de oameni noi şi învăţatului de

noi deprinderi. Am să mă întorc un om mai bun, cu viaţa îmbogăţită şi cu o mai mare apreciere pentru lumea de dincolo de limitele micii mele bule.

Deşi Aiden simţea că m-a tinut în loc în anumite privinţe, şi eu l-am ţinut în loc cu fobiile mele. La simplul gând că o să fiu într-un avion şi o să se închidă uşa, încarcerându-mă chiar şi pentru cele mai scurte zboruri, mă ia cu leşin. Mi-am făcut curaj să mă urc pe un feribot cândva şi am avut un atac de panică în toată regula. A fost aceeaşi senzaţie că sunt prinsă în capcană şi neajutorată. Aiden a recunoscut că a fost o experienţă înfricoşătoare pentru amândoi şi că nu m-a mai văzut asa. Nu m-a învino-

văţit niciodată pentru că am limitat orizontul călătoriilor noastre şi, la drept vorbind, nu pot să-i port pică pentru şansa de a profita de asemenea ocazie. Poate câştigul la loto n-a fost

un simplu noroc, ci intervenţia sortii.

Aşadar, iată-mă! Pe ultima parte a drumului spre *mica* mea aventură personală. Totuşi, când intru în curtea din faţă de la Le Château de Vernon, nu-i nimic *mic* la acest centru de retragere şi începe să mi se agite stomacul de emoţie. Când m-am uitat la el pe Google Maps, era greu să-ţi imaginezi scara şi mă aşteptam la un grup comod de hambare şi anexe în jurul clădirii principale. Ăsta seamănă mai degrabă a sătuc.

Parchez lângă un Citroën vechi şi, până să apuc să închid portiera maşinii şi să-mi întind braţele, strigă o voce în engleză:

— La ţanc pentru cină!

O femeie în vârstă, îmbrăcată elegant în câteva straturi colorate de haine, vine spre mine zâmbind.

— Bine-ai venit, Fern, am stat cu ochii după tine! Toată lumea îmi spune Dee-Dee.

îmi surâde şi din ea pare să curgă energie pozitivă.

Are un accent foarte fin şi nu-l pot localiza. Engleza ei e perfectă însă. Mă cuprinde cu braţele de parcă am fi prietene vechi.

— Cum ti-a fost drumul?

— Foarte plăcut, mulţumesc, replic eu binevoitoare.

— Nu există răsfăţ mai mare ca luxul de a petrece nişte timp de unul singur să reflecţi, aşa-i? Un drum cu maşina poate fi destul de cathartic, după cum am constatat eu mereu.

Dau din cap, recunoscătoare pentru primirea călduroasă. Mă ajută să mă calmez şi sunt

încântată că prima persoană cu care fac cunoştinţă este cineva în a cărui companie simt cum mă relaxez instantaneu.

— Am fost de câteva ori în vacanţă în şi pe lângă Provence când eram mică. Am nişte amintiri

grozave din acele zile şi mă bucur[J] că m-am întors aici.

„Mă bucur”. Cuvintele par să-mi răsune cu ecou în minte, „dar nu-i la fel”.

— Minunat! iar sosirea ta e atât de oportună! Următoarea tură de vizitatori ajunge mâine, aşa că în seara asta e o cină restrânsă. Ne ocupăm de bagajele tale mai încolo. Pe aici!

Mă întorc să încui maşina şi ea îmi strigă peste umăr.

— Aici nu-i nevoie să încui nimic. Ai să te adaptezi curând la un mod de viată mai relaxat. Suntem

un pic prea departe de lume ca să întâlnim oameni care merg pe jos şi de regulă poţi auzi o maşină venind chiar înainte să intre în curte.

Direct în faţa castelului impunător se află o curte veche pavată cu piatră cubică, străjuită de ghivece enorme cu arbuşti verzi tot anul, atent tunşi. Pot să-i simt istoria când dau ochii roată şi încerc să mă gândesc la oamenii care au stat aici înaintea mea şi în- cântarea proprietarilor când le soseau vizitatorii după un lung şi obositor drum, aducând veşti de departe.

Am presupus că ne vom îndrepta spre castel, dar în schimb de ducem în direcţia opusă, traversând curtea. Zona aceasta mult mai mare e mărginită de proprietate pe doar trei părţi. Clădirea principală domină o ridicătură, iar în jurul curţii vechi se întinde un zid scund. Vizavi de el se află o clădire în formă de L, cu un singur cat, de cealaltă parte a căreia se află o căsuţă separată. Cea de-a patra latură dă spre nişte grădini mari şi o livadă care se întinde cât vezi cu ochii. Fundalul îndepărtat cu coame de dealuri acoperite de pădure deasă dă senzaţia că platoul e bine protejat şi-l face foarte pitoresc.

E evident că s-a petrecut mult timp renovând aceste frumoase clădiri din piatră, al căror aspect
aduce cu un rând de vechi case ţărăneşti înşiruite. J , ,
Numai că proporţiile sunt, mai degrabă, de proprietate exploatată pentru venit, un plus, presupun, al transformării a ceea ce fuseseră probabil vechi clădiri de ferme, poate chiar grajduri. Număr şase uşi pe lungime pe o parte şi încă două pe partea de după colţ.

— Interesantă dispunere a clădirilor! comentez eu, iuţind pasul ca să nu rămân în urma lui Dee- Dee.

— Da. Iniţial a fost un cătun, dar câteva dintre clădiri nu au mai putut fi reparate şi au fost puse la pământ. Aveau de toate aici, inclusiv o brutărie, un atelier de fierărie şi prăvălie de fructe şi legume. Bineînţeles, acum au fost transformate în studiouri individuale. Planurile interioare diferă. Aici, după pomii fructiferi, zice ea, arătând spre colţul îndepărtat al pieţei, e forjăria. Fierarul nostru, Bastien, nu e prea vorbăreţ, după cum ai să descoperi, dar nu te lăsa descurajată. E bun ascultător şi foarte de încredere. Hai să te prezint mai întâi echipei şi apoi, după cină, putem să te instalăm.

Mediul ăsta are să fie un şoc mai mare pentru mine decât credeam. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar acum, că mă aflu aici, totul pare mai degrabă din altă lume. Mă gândesc cu nostalgie la casa mea şi la rutina zilnică despre care crezusem că n-o să se schimbe niciodată. Mi se pune un nod în gât şi tuşesc ca să scap de el.

„Nu fii prostuţă, Fern!” îmi zic eu. „Eşti femeie

în toată firea.” Numai că n-am mai fost niciodată atât de departe de familia mea, bine, nu singură. Mă consider o femeie puternică şi capabilă, dar presupun că toţi trecem prin situaţii în care ne simţim vulnerabili. „Trage adânc aer în piept!”

Dee-Dee deschide una dintre uşile de stejar zăvorâte şi urechile-mi sunt întâmpinate de sunet de râsete. înăuntru e o masă lungă din pin descojit la care ar putea sta lejer treizeci de inşi. Deocamdată sunt numai cinci oameni în cameră însă, strânşi toţi la unul dintre capete. Imediat ce intrăm, râsetele se opresc brusc şi toată lumea se întoarce să se uite înspre mine.

— Bună, Fern!

Unul dintre bărbaţi se ridică şi vine către mine cu mâna întinsă.

— Sunt Nico. Bine-ai venit la Centrul de Retragere Château de Vernon!

Bărbatul care stă în faţa mea are părul până la umeri, ondulat şi negru şi cei mai căprui închis ochi pe care i-am văzut vreodată. Atât de închisă le e culoarea că te fascinează. Are barba îngrijit definită şi scurtă şi îi stă bine. Mă aşteptam la un bărbat mai în vârstă, după tonul emailurilor pe care le-am schimbat, dar Nico Gallegos are probabil puţin peste 30 de ani. Dacă n-ar fi uşorul accent spaniol, ar putea fi foarte bine distribuit în rolul lui Mr. Darcy.

Omul ăsta are ceva magnetic şi îmi dau seama că mă zgâiesc la el. Pielea lui măslinie şi fizicul musculos lasă o primă impresie puternică şi Nico duce termenul de „misterios de sexy” la un alt nivel. Mai e însă şi altceva care stă la pândă înăuntrul lui. Ceva mai degrabă trist – plin de regrete chiar – care completează fără să vrea

aura generală de mister.

— Mulţumesc, mă bucur să mă aflu aici, mă forţez eu să spun emoţionată când îmi prinde mâna.

Nu mi-o strânge însă, ci o ţine într-ale lui şi mi se uită drept în ochi.

— Nu prea eşti cum mă aşteptam eu, replică el, de parcă mi-a luat la propriu vorba din gură.

E plăcut să fac cunoştinţă cu toată lumea, dar oboseala mă face să mă retrag devreme, căci am avut o zi plină. Aventura mea a început.

***

Când îmi scot lucrurile din bagaj, le pun pe ceea ce pare a fi un pat foarte confortabil. Camera mea din castel trebuie că e de trei ori mai mare decât dormitorul de acasă. Podeaua frumoasă de stejar scârţâie sub picioare când mă mişc dintr-o parte într- alta. Nu cred c-am mai stat într-o clădire atât de veche şi acum, c-am început să mă relaxez un pic, pot măcar să apreciez decorul.

E destul de spartan şi singurele piese de mobilier în afara patului sunt un garderob mare, o comodă şi un şezlong, acesta din urmă ros şi categoric o antichitate demodată şi uzată. De fiecare parte a patului sunt noptiere, pe care se află două veioze foarte elegante şi bogat ornamentate cu frunze de metal îngemănate şi inteligent aranjate. împodobită cu un glob alb mare, una are aproape optzeci de centimetri înălţime, iar cealaltă e versiunea ei mai mică şi aproape identică. îmi pun telefonul pe una dintre noptiere, apoi încep să duc teancurile ordonate de haine să le pun în comodă.

Pereţii complet albi contrastează frumos cu cafeniul întunecat al mobilei şi scândurilor podelei. îmi place simplitatea stilului general, e odihnitoare. Ceea ce iese în evidenţă însă, dominând întregul spaţiu, este tabloul enorm care pare să sară de pe perete. Strălucirea culorilor e uluitoare, bogăţia de nuanţe de verde, care de aproape sunt alcătuite din trăsături foarte grosolane de pensulă, formează o pădure

încântătoare văzută de departe. E clar Bois-Saint-Vernon, dar semnătura nu e a lui Nico, ci a cuiva numit José.

Pun câteva haine pe umeraş, minunându-mă de cât de frumos sculptată e partea din faţă a gardero- bului. Când închid uşa, îmi trec buricele degetelor peste panoul decorativ cu ghinde mici şi capitule, apreciind nivelul de detaliu şi măiestria lucrului. Brusc, o scurtă bătaie în uşă îmi întrerupe reveria şi strig: „Intră!”, uitându-mă cum se deschide uşa încet.

Apare un cap pe ea. E Ceana MacLeay, femeia care se ocupă de grădina întinsă şi terenurile castelului.

— Deranjez?

Inflexiunea ei scoţiană are un farmec anume care se potriveşte atitudinii lipsite de griji. Rumenă în obraji, această femeie slabă şi vânoasă, energică, este înşelător de puternică. E toată numai muşchi şi nu pot decât să mă uit la ea cu invidie. Mă întreb de ce oare încep să se adune pe nesimţite kilogramele pe măsura trecerii anilor? Talia mea e cu centimetri buni mai mare decât era cu numai doi sau trei ani în urmă.

— Nu, aproape am terminat. Intră!

— Am să-ti cer o mare favoare.

Mă uit surprinsă la ea, pentru că nu-mi pot închipui ce pot eu să fac de nu poate ea rezolva singură.

— Bagă! replic, cocoţându-mă pe pat şi făcându-i semn să se aşeze pe şezlong.

— Asta-i o piesă de mobilier superbă, nu-i aşa? remarcă ea. Dee-Dee tot zice c-o să-l ia repede într- o zi să lucreze la el ca la unul dintre

proiectele ei de la atelier. Materialul e prea mâncat de molii ca să-l mai salveze. Când eram cu toţii aici săptămâna trecută să zugrăvim ca să ne pregătim de sosirea ta, mai să-l sustrag pentru mine.

Chicoteşte.

— Orice proiect e de grup aici? Nu mă refer la şedinţele didactice cu vizitatorii, ci legat de proprietatea însăsi.

— Mai mult sau mai puţin, confirmă ea. Nico nu ia bani pe cazare, doar o contribuţie pentru mâncare, dar primim cu toţii în mod egal o parte din venitul lui. în schimbul ei, îl ajutăm cum putem, pe lângă şedinţele noastre individuale, desigur.

— Asta trebuie să-i fie de ajutor un pic, dat fiind cât de mare e locul ăsta care trebuie întreţinut.

J

Dă din cap.

— A băgat o mulţime de bani să-l readucă la gloria de altădată. Vindem surplusul de produse localnicilor vara, ceea ce aduce un mic venit suplimentar. Banii nu sunt însă o problemă pentru el. Dacă se blochează, pur şi simplu mai vinde un tablou. Tatăl lui i-a lăsat o mulţime de pânze, iar popularitatea propriilor lucrări e în creştere. Ai auzit de José Galle- gos? Tristă poveste, dar lucrărilor lui a început să le crească valoarea după moartea sa. Ale lui Nico sunt foarte populare însă.

Clatin din cap.

— Ce păcat! Nu se poate să-i fi fost uşor familiei, dar ce minunat că Nico i-a moştenit talentul tatălui său!

— Ah, nu se înţelegeau şi el zice că nu-s decât bani. E ultimul din familia lui şi nu are copii.

„Decât bani” şi banii n-aduc fericirea. Cuvintele sună cunoscut.

— în orice caz, continuă Ceana, Anton vine, de regulă, cu bicicleta din sat ca să ajute în fiecare

zi la plivit. Unii dintre vizitatorii noştri preferă să facă ceva simplu şi să se bucure de aerul proaspăt, aşa că stă cu ochii pe ei. E o sarcină uşoară, dar necesară. Nu toată lumea care vine aici e nerăbdătoare să deprindă chestii noi, iar în acest caz, ceva uşor de făcut, o figură prietenoasă şi câteva vorbe bune fac mult bine. Anton se pricepe la asta şi e un grădinar excelent. Soţia lui nu se simte bine în acest moment, aşa că Nico a sugerat să te abordez pe tine să te întreb dacă nu te deranjează să-i ţii locul. Numai ca să supraveghez! câţiva dintre vizitatorii noştri pe durata şedinţei de dimineaţă până se întoarce el. Ti-as fi realmente recunoscătoare.

Mă cuprinde un sentiment de uşurare.

— Bineînţeles. Ştiu măcar să plivesc, zic eu râzând. Ei, şi să supraveghez lumea la plivit. Când vorbeşti de oaspeţi sau vizitatori, la ce pot să mă aştept?

— Super, mulţumesc! E un loc de retragere, dar nu-ţi face griji că nu-i organizat ca un centru de reabilitare! Nico îl prezintă drept un loc cu cinci zile de activitate practică. Nu ţinem cursuri în weekend pentru oamenii care aleg să-şi extindă şederea, dar aceştia sunt liberi să folosească dotările noastre. Se adresează mai ales celor care simt nevoia să se desprindă de viaţa lor de zi cu zi. Cei mai mulţi se luptă cu vreun soi de stres şi eu mai glumesc şi zic că asta e vacanţa pentru cei care nu vor s-o apuce pe calea yoga. Bine, asta pentru moment oricum, cred că şi-ar putea schimba opţiunea în viitor. Ajungi să ai aceleaşi beneficii pentru sănătate fiindcă e o săptămână activă

petrecută în mare parte în aer liber. E vorba aici de reîncărcatul bateriilor. Cu totii credem că e important să ne asigurăm că nimeni nu se simte inadecvat sau presat să se alăture unei activităţi când are nevoie de nişte linişte. Aici e în regulă să te duci la plimbare sau să stai şi să te relaxezi sub un copac umbros, lucru valabil atât pentru instructori şi voluntari, cât şi pentru vizitatori.

— Ce uşurare! Când am găsit online locul ăsta şi am făcut click pe fila cu voluntariatul, nu-mi trecuse prin cap că „centru de retragere” are mai multe co- notaţii. Pur şi simplu m-a fascinat cu atâtea ateliere diferite şi interesante. Şi zona m-a atras. Iubesc pădurea şi m-am gândit că mi-ar da un sentiment de pace. Şi o idee de ceva cunoscut, dat fiind că una dintre căsuţele de vacantă la care am stat de câteva ori când eram copil se află la doar câţiva kilometri depărtare.

Era soluţia perfectă pentru mine. Masă şi cazare gratuite în schimbul ajutorului, l-am spus lui Aiden să nu-şi facă griji pentru depăşitul părţii lui din bugetul pe care ni-l permiseserăm pentru anul acesta. Mai sunt facturi de plătit ca să meargă bine casa cât suntem noi plecaţi. Măcar simt că fac ceva constructiv şi nu doar irosesc bănisorii noştri puşi deoparte pe un capriciu.

Ceana se ridică în picioare.

— înţeleg. E o schimbare destul de mare în modul tău de viaţă, îmi închipui. Nico însă e foarte relaxat şi cred că o să-ţi placă la nebunie

aici, Fern. De regulă, ne dăm seama de la bun început cine o să se acomodeze, zice ea cu un surâs de încurajare. Vin vizitatori noi cu autocarul cam pe la zece dimineaţa în fiecare luni. Mai avem când şi când câte-un oas-

J

pete care vine cu maşina, dar majoritatea vin cu avionul şi sunt luaţi de la aeroport. Se instalează, mănâncă repede de prânz şi participă la o şedinţă scurtă de după-amiază. Mereu sunt şi vreo câţiva boboci care preferă să plivească uşor decât să participe la una dintre lecţiile mele de horticultura.

Izbucnesc în râs.

— Scuze! Mama ar fi aşa de impresionată de mine! Petrece ore în şir făcându-şi de lucru prin grădină şi mare parte a copilăriei mele i-am fost complice lipsit de chef, aşa că m-am ocupat de o buruiană sau două.

Ceana zâmbeşte.

— Ei bine, noi cultivăm mare parte a chestiilor pe care le mâncăm. Bastien se ocupă de animale, precum şi de forjărie. Taylor e pescarul nostru şi în pădure e un lac, dacă-ţi surâde ideea să ajuţi la prinderea cinei când e peşte în meniu.

Se îndreaptă spre uşă şi pune mâna pe clanţa de fontă împodobită înainte să se întoarcă să se uite la mine. Un moment de şovăială îi trece pe chip.

— Nico e un bărbat minunat, foarte pătimaş şi înfocat uneori. Cu toane. Când nu e abordabil, cel mai bine, de regulă, e să-l laşi în pace, dacă pricepi ce vreau să spun.

— Mulţumesc pentru avertisment, Ceana. îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Somn uşor! zice ea când iese pe palier. Micul dejun e la ora opt.

Mă uit cum se închide uşa şi întind mâna după telefon să văd dacă mi-a primit Aiden SMS-uL E în drum spre Australia, de unde o să-şi înceapă aventura, fiindcă asta e ţara pe care şi-a dorit dintotdeau- na s-o viziteze.

Mă bucur c-ai ajuns cu bine, iubito. Mai e o oră până la îmbarcarea în avion pentru ultima parte a drumului. Somn uşor!

Te iubesc. Mi-e dor de tine.

Răspunsul lui a fost trimis cu numai douăzeci

de minute în urmă. Poate n-a putut prinde semnal mai înainte, cine ştie, dar e ciudat să nu ai interacţiune instantanee. Suntem despărţiţi fiindcă aşa am ales, dar alegerea a fost a lui. Nu pot să scap de senzaţia că el m-a dezamăgit.

Stau întinsă pe spate, în pat, cu ochii la tavanul boltit şi mă uit la o petişoară neagră care-şi croieşte drum prin jurul corpului suspendat de iluminat. Micuţul păianjen a pornit în epopeea vieţii lui şi ştiu exact ce simte.

5

Merg înainte pe pipăite

După micul dejun, toată lumea se duce să se pregătească pentru vizitatori. Eu mai rămân, deoarece Nico vrea să discute cu mine despre programul meu de lucru. Trebuia să-mi arate locul, dar în urmă cu câteva minute a primit un telefon şi a trebuit să dea fuga să rezolve o problemă, aşa că eu am rămas singură-singurică, tândălind cât aştept să se întoar- *ca.*

Interiorul clădirii de piatră e în mare parte open space. Sus spre căpriori, una dintre jumătăţi e parţial bătută în scânduri şi adăposteşte un soi de echipament de ridicat cu aspect ruginit. Bănuiesc că e un fost pod pentru fân. Dalajul e tocit, dar interiorul nu arată deloc degradat, e rustic. Simplu. Curat. Bine întreţinut.

Mă duc în fundul încăperii: masa uriaşă de sufragerie pare măruntă în comparaţie cu

spaţiul. Nişte scaune împrăştiate asortate, de toate formele şi mă
rimile, dimpreună cu câteva canapele, îndulcesc întrucâtva acustica.

într-un colţ, e o bibliotecă de cărţi şi reviste, lângă care se află o măsuţă cu cele necesare preparatului de ceai şi cafea. în fata mea sunt două usi. Deschi-
zând-o pe prima, văd o toaletă şi o sală de duş. Cea de-a doua dă spre bucătărie şi mă surprinde să văd o fată veselă şi zâmbitoare care se uită la mine.

— A, doamna cea nouă!

O franţuzoaică mai degrabă corpolentă, îmbrăcată toată în negru, umple una dintre cele două maşini de spălat vase. îmi surâde.

— Bonjour! Sunt Fern, Fern Wyman, mă prezint eu, iar ea se opreşte din ce făcea pentru o clipă şi se întoarce pe jumătate spre mine.

— Margot Bressan. Sper că mănânci majoritatea chestiilor, zice ea privindu-mă cu seriozitate.

— O, da. Sunt uşor de mulţumit.

Aprobă din cap. Aş vrea să fi stat mai bine cu franceza, dar am învăţat din trecut că, dacă spun mai mult de câteva cuvinte în franceză, dau impresia greşită că o vorbesc fluent. De fapt, nu pot să ţin pasul, deoarece majoritatea francezilor vorbesc foarte repede, iar eu, în general, reuşesc să prind doar frânturi şi astfel nu e uşor de purtat o conversaţie.

— Sunt aici dacă ai nevoie de ceva deosebit. Mai puţin paste. Pe astea le las italienilor, dar la majoritatea preparatelor englezeşti mă descurc.

La o cercetare atentă, bucătăria e una comercială obişnuită. Mese de lucru şi echipamente din inox.

— Am văzut pe site că organizezi demonstraţii culinare în timpul săptămânii.

îşi clăteşte mâinile în chiuvetă, oprindu-se să se şteargă pe ele pe un şervet, înainte să vină la mine.

— Da, îmi place să-i învăţ pe oameni.

Ne zâmbim.

— Păi o să trec şi eu dacă nu e nevoie de mine altundeva. Nu-s mare bucătăreasă, dacă e să fiu sinceră, şi ar fi distractiv să învăţ.

Vorbele mele o fac să râdă.

— Am să te învăţ să faci cel mai bun croasant şi cea mai bună pâine. Promit.

Dintr-odată, un glas ne întrerupe discuţia:

— A, Fern, aici erai!

Intră Nico pe uşă şi începe să discute cu Margot în franceză. Nu înţeleg decât parţial ce zice, dar e suficient cât să pricep că el îşi dă acordul cu privire la orele de masă de azi. După ce termină de vorbit, se întoarce către mine, cercetându-mă scurt din ochi înainte să ni se întâlnească privirile.

— Haide, să facem o plimbare şi să stăm de vorbă!

îmi iau rămas bun de la Margot şi-l urmez pe Nico sub soarele de dimineaţă.

— Scuze pentru întârziere, Fern. Mereu apare câte o problemă care-mi solicită atenţia. Astăzi e furgoneta, care s-a stricat pe drum spre oraş unde ducea produsele proaspete. Să sperăm că atelierul local va rezolva rapid problema. Să înţeleg c-ai dormit bine azi-noapte?

Mă duce în centrul curţii.

— Da, mulţumesc!

Ochii îi sunt atât de vii, de întunecaţi şi plini de mister! Simţurile îmi spun că bărbatul acesta are demoni care stau foarte aproape de suprafaţă. Are cute adânci pe faţă şi se încruntă mai mult decât râde pentru aşa un om tânăr.

— Să-ţi iei o pauză de un an de la o slujbă cu care erai prinsă e o decizie destul de importantă.

Sper c-o să găseşti ceea ce cauţi aici.

Când ni se întâlnesc privirile, văd că nu-i pur şi simplu curios, ci sincer interesat de motivele mele. Nu-s încă pregătită să-mi explic situaţia, aşa că merg pe varianta sigură.

— E momentul să mă reconectez cu latura mea creatoare. în copilărie, îmi plăcea la nebunie să desenez, chestie pe care n-am mai avut timp s-o explorez ca adultă.

îmi dau seama că nu l-am prostit, dar nici nu cred că o să mă preseze.

— Ei bine, o să fie suficient timp să începi iar. în emailuri păreai destul de interesată de câteva dintre abilităţile pe care le avem în ofertă, iar Ceana a fost încântată că eşti gata s-o ajuţi cu grădina până se întoarce Anton. Modul nostru de viată de aici se con-

centrează pe lucratul pământului şi obţinerea de roade de la el, de aceea încurajăm pe toată lumea să se implice în lunile de vară. Sunt ferm convins că aerul proaspăt şi natura sunt reconfortante.

Are un accent foarte fin pentru un spaniol şi presupun că a trecut ceva vreme de când nu mai locuieşte la el în tară.

— în decorul ăsta, cred că ai dreptate. Acasă ieşirile până la ţară sunt, de regulă, doar o chestie de weekend, dar, deşi nu ştiu mare lucru despre îngriji- tul plantelor, sunt dispusă să învăţ.

Se opreşte şi se întoarce pe jumătate spre mine. Mă simt de parcă ar încerca să-şi dea seama cum sunt, la fel cum şi eu sunt curioasă în privinţa lui.

— Bun, am să-ţi pun treaba în grădină în

programul de dimineaţă din prima săptămână, atunci. Cred c-o să-ţi prindă bine să lucrezi îndeaproape cu Ceana la început, oricum. După-amiezile, mă aştept să te văd la şedinţele artistice. O să descoperim în curând încotro te îndreaptă priceperea şi interesele tale şi atunci te voi pregăti individual. Pe durata şederii, vei fi privită ca o membră a echipei şi sper că, atunci când se va termina, vei simţi că ai câştigat mult din participarea la acest program.

— Mulţumesc, e o ocazie uimitoare şi intenţionez să muncesc mult să mă dovedesc vrednică de ea! Sunt sigură că trebuie să existe o mulţime de oameni cărora le-ar plăcea să poată să se desprindă de viaţa lor de zi cu zi, pentru un an, ca să exploreze o dorinţă ascunsă. Nu te pot asigura că mă şi pricep, dar m-am simţit mereu fericită ori de câte ori puteam să-mi fac timp pentru o pauză cu un creion şi un bloc de desen. Orele de artă de la scoală erau în-

spăimântătoare, dacă e să fiu sinceră cu tine. Mai degrabă mi-au tăiat elanul, dar am mâzgălit mult când eram singură acasă.

Nico clatină din cap şi-i scapără ochii.

— Ce mă mai enervează să aud asa ceva! Nimeni

nu ştie de ce e în stare până nu i se dă ocazia să-şi exploreze creativitatea. Asta n-ar trebui să fie niciodată înăbuşită. Fiecare ochi percepe realitatea un pic altfel. Arta înseamnă să surprinzi unicitatea aceasta şi s-o păstrezi.

Glasul îi e tăios, căci creşte furia în el faţă de ceea ce percepe a fi o uluitoare nedreptate.

— Un artist adevărat lucrează mai întâi de toate cu sufletul, nu caută pur şi simplu să

impresioneze sau să mulţumească un client în schimbul banilor. Comercialitatea ucide adeseori originalitatea. O ştiu pentru că şi eu am apucat-o pe drumul acesta.

— Trebuie că lucratul cu termene limită e o presiune, zic eu empatizând cu el. Creativitatea nu e o chestie pe care s-o porneşti şi s-o opreşti, nu?

— Nu. Oricum, urmează să-ţi explorăm muza interioară, chestie care celor mai mulţi oameni li se pare

eliberatoare, Fern. Sunt sigur că şi tu o să descoperi asta. Pictatul de plăcere e o modalitate minunată de relaxare în agitaţia lumii din jurul nostru. Uneori devine mai mult decât un simplu hobby, dar numai timpul ne va lămuri.

Mă simt vrăjită şi inspirată. Nico e un bărbat pătimaş, dar genul ăsta de hotărâre şi elan, chiar dacă îi inspiră pe alţii, pot cere şi foarte mult de la tine. Geana a zis că n-are pe nimeni, nicio rudă în viaţă, care să-i dea sentimentul că e al cuiva, aşa că mă întreb dacă nu cumva munca şi mica lui comunitate îi sunt
acum singurele motive de a trăi. De parcă s-a izolat de lume şi de sansa de a-şi construi o viată alături
de cineva. Mă întreb oare de ce.

Mă cuprinde o tristeţe copleşitoare pentru el, pentru că simt o viaţă plină de durere şi posibil regrete. Nico nu lasă să se vadă dacă mi-a remarcat reacţia spontană şi, din fericire, aceasta e trecătoare, chiar dacă m-a tulburat. Ăsta e dezavantajul când eşti o persoană intuitivă, uneori simţi că-i invadezi cuiva intimitatea fără permisiune. Ca un voyeur.

— Ai văzut bucătăria şi sala de recreere – primul dintre hambarele transformate din clădirea în formă de L. Celelalte secţiuni sunt tâmplăria, condusă de Taylor Hamilton. Mai foloseşte şi unul dintre cele două hambare deschise din livadă, iar celălalt adăposteşte forjăria lui Bastien Caron.

Studiez rândul lung de uşi, plimbându-mi ochii pe toată întinderea clădirii când vorbeşte Nico.

— Lângă ăla e sala de olărit şi cuptorul lui

Odile Moreau, apoi avem studioul de textile al lui Dee- Dee. Dincolo de el e centrul nostru meşteşugăresc, pe care îl coordonează tot Dee-Dee, deocamdată. Studioul de artă e cel ce se întinde pe două spaţii în colţul din spate. Unele dintre atelierele mele se ţin în el, dar în lunile mai calde îmi duc adeseori cursanţii la lac sau în pădure să deseneze şi să picteze.

Se propagă în aer zgomotul unui vehicul care se apropie şi căruia îi bate clar toba. în curte intră o fur- gonetă albă, parchează aproape de intrare şi, după ce se dă jos, şoferul îi face cu mâna lui Nico, care ridică şi el mâna în semn că l-a văzut înainte să se ,întoarcă spre mine.

— în plan îndepărtat, următoarele două secţiuni şi clădirea separată de la câţiva metri mai încolo sunt toate spaţii de cazare. Instructorii au camere la etajul al doilea al castelului, după cum ştii, cu excepţia lui Bastien, care are două camere în „la petite mai- son”, cum îi spune toată lumea căsuţei. Apartamentul meu este la parter, în fundul castelului.

încă nu mi s-a făcut turul complet al castelului şi sunt curioasă.

— Stau vreodată oaspeţi în clădirea principală?

— Rareori zilele astea, deşi avem opt camere disponibile la etajul întâi. Sunt şaisprezece camere în total în curte, dar nu-mi pot aduce aminte când am trecut ultima oară de numărul ăsta. Există un echilibru fin între a oferi o experienţă interactivă personalizată şi a avea grijă să câştigăm suficient ca să-şi poată scoate fiecare de aici pâinea. închidem trei săptămâni în perioada Crăciunului şi instructorii noştri tind să-şi eşaloneze vacanţele pe parcursul anului ca

să putem ţine deschis.

Cam mare povara pe care o duce omul ăsta pe umerii lui! Poate că acest castel e refugiul său şi-i pot înţelege până şi pe ceilalţi instructori că-şi doresc spaţiu propriu să se relaxeze la finalul fiecărei zilei. La urma urmei, pare să le fie şi lor căminul permanent.

— Un aranjament care te inspiră, Nico, şi un decor tare frumos.

O singură privire la faţa lui şi-mi dau seama că vrea să pună punct micii noastre discuţii. Se tot uită înspre furgonetă şi şofer, care acum a dispărut.

— De ce nu te duci să se plimbi prin studiouri? Familiarizează-te cu dispunerea şi dotările lor!

Acestea fiind zise, se întoarce şi pleacă.

La majoritatea oamenilor, plecarea lui ar putea fi luată drept un final cam tăios de discuţie, dar cu Nico e uşor să vezi că, în mintea lui, se împarte în permanenţă între mai multe chestii. Odată ce a bifat un lucru de pe lista lui mintală, trece la următorul. Acum e găsitul bubei cu furgonetă şi verificatul dacă s-au livrat în stare bună produsele.

Curiozitatea mă face să mă îndrept fix către studioul de artă din colt. Ridic zăvorul şi usa se deschide

înspre un spaţiu enorm, dar care nu are tavanul boltit precum sala de recreere şi bucătăria. În dreapta e o mică scară care duce la mezanin. Când urc treptele, zgomotul paşilor mei zgârie liniştea.

Sus se află scaune şi şevalete aranjate liber în semicerc în jurul unei măsuţe, pe care e drapată o bucată de mătase albastră, neîntinsă bine cum

te-ai aştepta, ci boţită ca şi cum ar fi fost aruncată acolo. Cutele neregulate imită aspectul apei care face vălu- rele. în mijloc, tras uşor într-o parte, se află un castron cu mere de un verde-limetă şi pere galbene moi, din livadă, fără îndoială. Una dintre pere încă mai are o bucată de crenguţă cu nişte frunze pe ea. Nico a plasat-o astfel încât să se reverse peste marginea castronului alb de porţelan. Acutul lui simţ de observaţie e evident oriunde te-ai uita. Mă întreb to-

tuşi dacă asemenea atenţie nu este şi sursă de compulsiune.

„Compulsiune”. Un cuvânt care, acum că mi-a venit în minte, mă nelinişteşte dintr-un motiv oarecare. Ce-oi fi simţind şi eu aici? Să fie paranoia fiindcă mi- a fost întoarsă viaţa cu susul în jos şi totul din jurul meu este o experienţă complet nouă? Anul acesta de... descoperire, cum s-a exprimat Aiden, îmi pare ca şi cum ai deschide o uşă spre o lume cu totul nouă. Nu vreau să apăs pe clanţă fiindcă m-am simţit mereu completă. Mulţumită. E oare asta aşa de greşit? Nu putem fi toţi dornici de aventură şi nu e vorba despre faptul că m-am mulţumit eu cu ceea ce am, dar nu cumva să fii fericit cu ceea ce ai e privit acum ca nemaifiind de ajuns? De parcă, într-un fel, e un cusur.

„Lumea o ia razna!” strig eu cu ecou în clădirea goală.

Atmosfera generală de „trebuie să ai, trebuie să faci, trebuie să fii ceva *„mai mult‘* mi l-ar putea smulge pe soţul meu de lângă mine pentru totdeauna.

îmi scot telefonul din buzunar. Tot niciun

mesaj nou, aşa că încep să tastez.

> **Informarea de azi: Mă aflu în studioul unui artist şi de-abia aştept să stau cu pensula sau creionul în mână şi o foaie albă de hârtie în faţă. A început călătoria.**

Degetele mele continuă să tasteze automat ca să- i spună cât de dor mi-e de el, dar mă opresc la mijloc de propoziţie şi şterg literele, una câte una. Dacă lui Aiden i-a trecut de mine, i-a trecut de dragostea noastră, asta e problemă cu care va trebui să mă descurc. Cum anume, nu pricep, fiindcă el e totul pentru mine. E centrul lumii mele şi motivul pentru care mă trezesc în fiecare dimineaţă. Acum, că nu

mi mai e alături, mă simt de parcă îmi lipseşte o parte din mine.

***

Zumzetul activităţii după ce ajunge autocarul e fantastic. Oameni, valize, bagaje de mână, o cacofonie de sunete... toată lumea colaborează, iar eu urmez pur şi simplu instrucţiunile care mi s-au dat. După ce ajut la căratul unora dintre bagajele în plus când oamenii pleacă înspre camerele alocate lor, mă întorc în sala de mese să dau o mână de ajutor la bucătărie.

Margot e ocupată cu aşezatul unui bufet pe masa cea lungă şi mai sunt şi câţiva dintre instructori acolo s-o ajute. Geana se apropie pe furiş şi se apleacă spre mine să vorbim un pic cât dau eu platourile mai încolo să mai fac loc.

— Nico a zis că printre cei sosiţi acum e o fată pe nume Kellie. Nu ştiu dac-ai remarcat-o. Palidă, cu toate brăţările alea şi tatuajul cu

dragon pe braţ. Are 18 ani şi ne-a întrebat dacă putem să stăm cu ochii pe ea.

Ridică din sprâncene şi eu încuviinţez.

— l-am dus una dintre genţi, stă în căsuţă.

— Am s-o pun cu tine în după-amiaza asta, dacă nu te deranjează. Mai e o femeie, Patricia, care s-ar putea să vi se alăture. E o doamnă foarte rezervată, mai degrabă timidă. Kellie nu-i prea vorbăreaţă, după cum s-ar putea să fi observat, aşa că bănuiesc că o să se potrivească. Nu-ţi face griji dacă nu-i prea receptivă Kellie, tu doar ajut-o să se pornească şi spune-mi dacă ai vreo problemă.

Dau din cap.

— Păcat că nu-i nimeni în grup apropiat de vârsta ei! Ar putea fi o chestie care s-o izoleze, adaug eu,

întrebându-mă de ce un centru de retragere de genul ăsta i s-ar părea atrăgător unui adolescent.

— Constatăm adeseori că vârsta nu contează atunci când vin oamenii aici. Formează legături altfel atunci când sunt scosi din rutina normală.

— Ceana, pot să-ţi pun o întrebare personală?

Lasă fundul cu brânză pe care-l adusese în locul pe care l-am făcut eu pe masă.

— Poţi să mă întrebi orice, n-am secrete, răspunde ea pe jumătate şoptit.

— Ştiu că eşti grădinăreasă, dar cu ce altceva te mai ocupi?

Se îndreaptă de spate şi mă priveşte fix.

— Formaţia mea e în domeniul sănătăţii mintale şi wellbeingului.

Dau din cap când se întoarce în bucătărie.

De ce, dintre toate locurile, m-a adus soarta aici? Un bâzâit la şold mă face să mă caut după telefon.

Prima mea informare: Am ajuns şi sunt bine. M-am lipit de câţiva ţipi care se duc să extragă opale. Mă duc vreo câteva zile să văd cum e, dar s-ar putea să nu pot prinde semnal. Bucură-te de lecţiile tale de desen!

Mai luăm legătura când pot. Mi-e dor de tine, iubito.

Te iubesc.

Mă holbez la cuvinte, străbătută de dezamăgire. Extracţie de opale? Aşa o să lucreze Aiden la rezolvarea problemei lui, oricare-o fi ea? Şi-a pierdut minţile? Singurul lucru pe care-l ştiu despre extracţia de opale din Australia e că e

periculoasă.

În sufletul meu se dă o luptă între nelinişte şi supărarea că bărbatul pe care-l iubesc e în stare să ia aşa o decizie stupidă. Şi mai e şi cu străini. S-ar putea întâmpla orice şi eu de unde să ştiu dacă are necazuri?

Aiden încearcă să dea de rostul vieţii lui, o viaţă despre care simţea că devenise banală, iar eu l-am lăsat să plece. Ar fi trebuit să-l conving în schimb să renunţe, ştiind că e foarte stresat şi presat. Stresul nu perturbă numai trupul, ci şi mintea. Nu-i de mirare că simţurile mele zdrăngănesc ca nişte clopote de vânt la vreme de furtună puternică.

6

Acceptare

Când toată lumea mănâncă, Ceana îmi arată unde se ţin uneltele de grădinărit ca să pregătească prima şedinţă a grupului din această săptămână. Ne plimbăm prin livadă şi dincolo de ea, unde dau pentru prima oară cu ochii de ceea ce arată a grădină foarte comercială. Rând după rând de legume acoperă o suprafaţă întinsă, ceea ce lasă o impresie descurajantă, dacă e să fiu sinceră.

— Habar n-aveam că o să fie atât de mare. De unde să încep?

Izbucneşte în râs.

J

— Nu-ţi face griji, tu ai să lucrezi în grădina de plante aromatice. Urmează-mă! E pe aici.

Cât ne îndreptăm spre un mic grup de şoproane de lemn, nu pot să scap de mâhnirea pe care o simt de când i-am citit SMS-ul lui Aiden. Cum pot să mă bag în asta când sunt şi cu inima, şi cu mintea, altundeva?

Ceana se întoarce să se uite la mine, văzând că mă încrunt.

— Nu-i atât de rău pe cât pare, să ştii. Straturile sunt înălţate şi pur şi simplu porneşti de la un capăt şi dai până la celălalt cu săpăliga. E o treabă laborioasă, dar dătătoare de satisfacţii. Doar să te asiguri că doamnele ştiu clar care-i buruiană şi care-i plantă. Am să vă prezint diferitele soiuri.

O face bine, căci sunt vreo câteva chestii care arată prea răzleţite ca să fie utile, dar Ceana explică faptul că plantele aromatice nu cresc cuminţi ca multe alte plante. Unele cresc în tufe, iar altele se reîn- rădăcinează pe măsură ce se întind şi de aceea sunt sădite între nişte borduri înălţate.

— Menta o să ia în stăpânire o zonă întreagă dacă e lăsată de capul ei. Cofrajele de lemn opresc întinderea şi reţin foarte bine rădăcinile. Eşti multumită?

Dau din cap.

— Da, ar trebui să fie bine.

— Dar tu nu eşti, totuşi, nu?

Clatin din cap, nefericită.

— în fosta mea profesie, am constatat mereu că împărtăşitul unei probleme ajută, în general. Uneori, o îngrijorare e colorată de perspectivă. Orice discutăm e confidenţial, Fern, poţi să ai încredere în mine.

— Nu e vorba de încredere aici, Ceana, ci de a nu mai şti ce se petrece în viaţa mea, recunosc eu cu tristete.

Nu zice nimic şi mă pomenesc trăgând de o buruiană răzleţită, apoi de alta.

— E vorba de soţul meu. Are o slujbă foarte solicitantă. Lucrează pentru o organizaţie de binefacere şi-şi ia responsabilităţile foarte în serios. Munca lui ajunge până şi în ceea ce ar trebui să fie timpul de relaxare. Mă tem că l-a afectat stresul atât mintal, cât şi fizic. Călătoreşte, dar mie nu mi-e... mă opresc.

Ceana îmi cercetează faţa preţ de o clipă.

— Deci aţi hotărât să luaţi o pauză şi să vă reevaluaţi sentimentele?

— Nu. Am hotărât, ei bine, *el* a hotărât că ar trebui să ne luăm un an de pauză de la serviciu. Această vacanţă de un an nu ne-am putut-o lua când eram mai tineri, fiindcă amândoi am trecut direct de la facultate la câştigat de bani ca să plătim ipoteca. Am avut parte de o mică pleaşcă recent şi Aiden s-a gândit – la naiba – adevărul e că habar n- am de ce i-a venit ideea asta nebunească să plece şi să facă ce vrea. A zis că ar trebui să ne luăm un răgaz să ne explorăm, ce-o mai însemna şi asta. Numai că el voia să călătorească, iar eu n-am zburat niciodată, nu mă simt mai bine nici pe apă. Gândul că nu mai am control asupra împrejurimilor mă face să intru în panică, ceea ce restrânge lista destinaţiilor pe care le putem vizita, iar acum el merge prin Australia cu rucsacul în spate şi s-a lipit de nişte ţipi care se duc să extragă opale. Extracţie de opale, pentru numele lui Dumnezeu!

Ridic glasul o ţârâ din pură frustrare. Mă simt de fapt bine că mi-a scăpat ce-am zis, deşi mă întreb dacă n-am şocat-o pe Ceana. Nu vreau să creadă c- am venit aici din motive nepotrivite. Adevărul e că întotdeauna am tânjit să-mi explorez înclinaţia artisti

că pe care – bănuiesc – a trebuit să mi-o reprim din cauză că mi se părea o îngăduinţă prea mare faţă de mine. Lucrat, învăţat pentru calificarea din HR, ţinut casa – nu erau de-ajuns orele din zi. Ce mai rămânea era ocupat cu timpul petrecut cu Aiden şi cu familia mea.

Grămada de buruieni pe care o arunc pe o bucată goală de pământ creşte pe măsură ce înaintez smul- gându-le.

— Un cuvânt am pentru tine, Fern, şi acela e „acceptare”. Gândeşte-te la el cât stai aici afară la lucru în după-amiaza asta!

Se întoarce şi eu o urmez fără tragere de inimă. Acceptare? Nu cred că nepăsarea faţă de problemele altora e dovadă de mare înţelepciune din partea unui consilier, dar poate că e o tactică de şoc.

***

— Luaţi nişte mănuşi, doamnelor şi, dacă n-aţi mai văzut o chestie din asta, se cheamă săpăligă.

Le zâmbesc amândurora prietenoasă.

Patricia şi Kellie se uită amândouă la mine fix, cu un pic mai puţin entuziasm decât mă aşteptasem.

— O să plivim vreo două ore între bordurile zonei de plante aromatice. M-am ocupat eu de o bucăţică mai devreme, după cum vedeţi şi, în majoritatea cazurilor, e uşor să identifici buruienile. Recunoaşteţi vreuna dintre voi plantele de aici?

Eu doar încerc să pornesc o interacţiune, dar Kellie se uită bosumflată, deloc dispusă să contribuie. Atitudinea ei nepăsătoare o tulbură

pe Patricia, care este o doamnă foarte retrasă şi rezervată. îi arunc o
privire, mai mult ca o rugăminte şi, din fericire, vorbeşte.

— N-ar trebui să am probleme deoarece cresc una-alta în grădina mea de acasă. în special chestii de salată vara şi câţiva cartofi. Cred că recunosc majoritatea plantelor aromatice de aici.

— Grozav! Şi tu, Kellie?

— Mda.

Doar „Mda”. Bine.

— Bun, atunci dacă vreţi să vă alegeţi fiecare câte un capăt, eu o să lucrez la bucata din mijloc.

Kellie ia o săpăligă, ignorând mănuşile şi se duce la capătul inferior al stratului înălţat. Suficient de departe cât să nu audă, ceea ce presupun că înseamnă că vrea să stea o vreme singură.

îi arunc o privire Patriciei şi văd că se uită la mine cum mă uit la Kellie.

— Tristă, nu-i aşa? comentează ea.

Aprob din cap.

— Poate că aerul curat o să-i redea buna dispoziţie, replic eu, încet.

Nu mi-ar plăcea deloc să creadă Kellie că vorbim despre ea, dar temerile pe care le am mi se risipesc nu după multă vreme, căci Patricia începe să lucreze în tăcere.

Uitându-mă pe furiş la Kellie, rămân surprinsă să constat cu cât entuziasm se apucă de însărcinarea ei. E cam migăloasă treaba, deoarece, spre deosebire de legume, care sunt în rânduri drepte şi e uşor de tras cu săpăligă printre ele, plantele aromatice cresc neregulat.

Unele dintre plantele de rozmarin seamănă mai degrabă cu nişte mici tufe, sub care buruienile par să se bucure de locurile umbroase, iar roiniţa s-a pleoştit, probabil turtită de vreo ploaie puternică. Trebuie să-i recunosc meritele însă: nu intenţionează să lucreze de mântuială şi e la fel de
J J
sârguincioasă ca mine şi Patricia.

La ora patru, lăsăm uneltele şi strângem pe ziua de azi şi, cât le conduc înapoi spre curte, parcă nu e tocmai potrivit să mergem în tăcere.

— Şi eu sunt nouă aici, de fapt. Ieri am ajuns. Durează ceva până să te acomodezi, nu-i aşa?

Mă întreb dacă-mi găsesc amatori de conversaţie şi, spre surprinderea mea, sare Kellie.

— Am observat o chitară în sala de recreere. Muzica nu era pe lista de ateliere, ceea ce e mare păcat.

Hm. Interesant!

— Chiar este, dar, dacă există o chitară, atunci sunt sigură că trebuie să şi cânte la ea cineva de aici. Am să aflu, dacă vrei.

— Mersi! Ar fi super.

Remarc că Patricia surâde uşor. Aş spune că ăsta da rezultat pentru numai o după-amiază de muncă.

***

— Hei, Fern, ce faci?

E Owen. Stau pe spate pe şezlong, cu ochii închişi şi-mi închipui zâmbetul obraznic al fratelui meu.

— Bine! E grozav să-ţi aud glasul. Cum mai merge instrucţia?

— Implacabilă, dar sfârşitul e aproape. Acum am făcut muşchi abdominali, dacă-ţi vine să crezi.

E frăţiorul meu şi mi-l fac soldat! Numai cei mai duri trec de instrucţie, dar el a dat dintotdeauna dovadă de hotărâre, doar i-a luat ceva până să găsească chestia potrivită care să-l înflăcăreze.

— Uimitor! Sper că te hrănesc bine, adaug eu, întrebându-mă dacă o să recunosc versiunea mai în formă a fostului amator de jocuri şi obsedat de computere când ne-om mai întâlni.

— Sincer să fiu, mi-e mereu atât de foame c-aş mânca orice ni se serveşte. Nu-i rău însă. Ne ducem

pe Câmpia Salisbury câteva zile şi voiam să văd ce mai faci înainte să plec. Mă aştept să fie totul un pic ciudat, acum că eşti departe de toată lumea.

Ştiu că Owen îşi face griji pentru mine, dar nu e genul lui s-o şi recunoască.

— De fapt, e minunat aici. Mi-am petrecut după- amiaza grădinărind cu două nou-sosite. Mâine am să muncesc iar în grădină, dar după-amiază, pentru prima oară după ani buni, am să stau în faţa unui şevalet. Cât de entuziasmant e asa ceva?

Râde.

— Ce-i asa de amuzant?

— încercam şi eu să mi te închipui făcând ceva ce îţi doreşti *tu* o dată. Era şi timpul, aş zice.

Hm. O fac pentru că mă aflu aici. Dacă eram aca- sa...

— Eşti de coşmar, Fern. Promite-mi c-o să te relaxezi şi-o să te bucuri de timpul ăsta, te rog! Nu-l irosi plângând după Aiden şi dându-te de ceasul morţii că nu ştii ce mai facem! Putem şi noi să ne purtăm de grijă – mă rog, nu toţi la fel de bine. Hannah nu te-a sunat şi ea, deşi ţi-a spus c-o s-o facă, pentru că-l ajută pe Liam să-şi aranjeze apartamentul. Tocmai am sunat-o şi nu

a fost prea receptivă. Săracul băiat habar n-are în ce se bagă cu surioara noastră.

Oftez.

— Bănuiam eu că tot nu m-a iertat c-am plecat în Franţa! Nu mai e atât de mică acum, în caz că n-ai observat. E vremea să începi s-o tratezi cu niţel mai mult respect, adaug eu cu asprime.

— Păi, încă e un pic nelămurită în legătură cu toată situaţia asta, fiindcă o să-i fie dor şi de Aiden, dar în ochii mei o să fie mereu o mare pacoste. Aşa sunt
întotdeauna copiii cei mai mici, adaugă el, cam nedrept.

Sunt sigur că nu-i adevărat în toate cazurile, deşi s-ar putea să aibă dreptate în al lui Hannah.

— Se dă ea pe brazdă, continuă Owen, dar am vrut să te asigur că e bine. Te ştiu şi pe tine cum eşti.

Ironic cum fratele meu cel dur, om de acţiune, este cel empatic, iar surioara mea nu poate gestiona problemele afective decât refuzând să stăruie asupra lor.

— Grijuliu din partea ta, Owen, şi apreciat! Bănuiesc că una dintre lecţiile pe care o să le învăţ în vacanţa de un an este că-i timpul să mă retrag şi să mă implic mai puţin. Ştii însă că sunt aici oricând ai nevoie de mine, nu?

Nu vreau să mai insist, pentru că sper să n-aibă niciodată nevoie de mine, bine, pentru vreo urgenţă. Vreau – nu, am nevoie – să cred că se poate descurca în cariera asta nouă pe care şi-a ales-o şi că va fi atât raţional, cât şi în siguranţă. Mereu a avut o atitudine pozitivă, dar armata i-o completează acum şi cu rezistenţa fizică pentru

a îndura orice.

— Poftim, deja îţi faci griji şi nu lipseşti decât de vreo două zile. Uite ce e, trebuie să plec, aşteaptă nişte tovarăşi şi eu îi tin pe loc.

Se aude o gălăgie zeflemitoare pe fundal şi fratele meu se opreşte să strige:

— Gata, gata, am terminat!

— Du-te, nu vreau să te reţin! Dă-mi SMS sau sună-mă când te întorci de la Salisbury. Mulţumesc, Owen. Foarte bun sfat, apropo. Te iubesc şi ai grijă de tine!

— Aşa o să fac. Pa, Fern!

Click!

Brusc, aerul din jurul meu se simte mai uşor şi mai luminos. Surioara mea n-o vorbi cu mine cum trebuie, dar totuşi pare că e fericită, iar fratele meu, ei bine, el mi-a fost dintotdeauna cel mai mare susţinător. într-o bună zi, să sperăm, îşi va găsi o femeie care să fie demnă de el, dar între timp măcar e un om cu capul pe umeri. Tot uit că Hannah a împlinit acum 19 ani, deci e cu numai un an mai mare decât Kellie.

La 24 de ani, Owen pare mult mai matur decât ea, dar, pe de altă parte, ea nu-i la facultate de mult. Mama şi tata sunt mereu prin preajmă şi nerăbdători să ne asculte pe toţi, dar îţi prinde bine o soră sau un frate tocmai pentru chestiile pe care nu vrei să le împărtăşeşti cu părinţii din teama de a nu-i îngrijora. Măcar te alegi cu un sfat sincer şi imparţial.

Mai am timp cât să caut pe Google extracţia de opale în Australia înainte să cobor la masa de seară. Când deschid o filă însă, ceva mă face să tastez cuvântul „acceptare”. M-am gândit la el toată după- amiaza. Ştiu ce înseamnă, dar nu şi de ce l-a îndreptat Geana spre mine ca şi cum ar fi fost o soluţie.

> **Acceptarea este, în psihologia umană, consimţământul unei persoane la realitatea unei situaţii.**

OK, asta ştiu. Duc cursorul mai jos pe ecran.

îmi sar în faţă sinonime: „primire”, „îmbrăţişare”, „aprobare”. După care dau mai jos spre antonime: „dezacord”, „respingere”, „negare” sunt cele care-mi atrag privirea şi reflectă destul de fidel ceea ce simt.

Sunt o femeie obişnuită să deţină controlul;

gestionez oameni şi situaţii acasă şi la serviciu tot tim-

pul. Cum pot ajunge să accept pur şi simplu o situaţie care n-are nicio logică din punctul de vedere al nimănui? Aiden nu poate să explice de ce se simte aşa cum se simte. Familia mea şi probabil toţi cu- noscuţii cred că luatul unui an liber pe care să nu-l petreci în cuplu e ridicol. Cu siguranţă, e mai probabil să ne îndepărtăm decât să ne apropiem.

Mă ia durerea de cap, deoarece asta e o discuţie aproape permanentă pe care o am cu mine de fiecare dată când nu sunt ocupată cu ceva.

Tastez „extracţie de opale în Australia” şi mă pun pe citit, după care îmi doresc repede să n-o fi făcut.

7

Tatuajul cu dragon

Nu mă aşteptasem să mă simt bine în seara trecută, dar, după o şedinţă îngrijorătoare online, a fost o uşurare să mă scufund în compania unui grup mare de oameni. Nimic nu-i împrieteneşte mai bine pe străini ca simplul împărţit al unei mese relaxante la sfârşitul zilei. După aceea, Nico a început o prezentare scurtă şi limpede a celor din jurul mesei. O singură frază trebuia să le dea tuturor o idee reală despre cine suntem.

A fost interesat, căci multora le-a fost destul de greu să se rezume pe ei înşişi astfel. Unii s-au

simţit de parcă se ţâra moartea spre ei când avansam în jurul mesei, iar câţiva au mai cerut nişte timp, aşa că s-a mai şi sărit.

Eu m-am exprimat simplu:

— Soţul meu şi cu mine ne luăm o vacantă de un an pentru descoperire de sine, înainte să începem următoarea etapă a vieţii noastre împreună.

Recunosc că au fost câţiva care au ridicat din sprâncene, dar apoi s-a trecut la următoarea persoană.

Kellie, care se nimerise lângă mine, a zis:

— Eu caut ceva, dar nu ştiu ce până nu-l găsesc.

Sinceritatea ei a părut brută.

Şi descrierea lui Nico a fost tulburătoare.

— Sunt un artist care se luptă să controleze ceea ce creează fără să ucidă spontaneitatea.

După aceea, am mai stat la cafea şi câţiva au plecat la plimbare; unii s-au dus în camerele lor, iar un grup mic a rămas împrăştiat prin sala de recreere. Kellie n-a schitat nicio mişcare şi n-am vrut s-o las singură, chiar dacă eram tentată să mă retrag devreme în camera mea.

M-a întrebat dacă mi-a fost greu să-mi las familia în urmă şi am văzut c-o interesa realmente subiectul.

— Da, dar nu-i chiar aşa de simplu, i-am explicat eu. Soţul meu, Aiden, merge cu rucsacul în spate pentru că întotdeauna şi-a dorit să călătorească spre destinaţii îndepărtate, dar eu nu suport să zbor. Fratele meu, Owen, a intrat recent în armată şi urmează să termine

instrucţia. Sora mea mai mică, Hannah, s-a dus la facultate la Cardiff în octombrie. împarte o casă cu trei colege şi au toate slujbe cu jumătate de normă în şi pe lângă oraş. Aşa că-i momentul potrivit pentru mine să fac ceva ce ştiu c-are să-mi placă şi sunt nerăbdătoare să pun mâna pe pensulă.

Kellie a părut sincer surprinsă.

— Trebuie că există multă încredere între tine şi soţul tău. Părinţii mei se detestă, dar sunt prea le

neşi să facă ceva în privinţa asta. Despărţitul e bătaie de cap şi rămasul împreună – s-a oprit să reflecteze pentru o clipă – e şi el o bătaie de cap. Viaţa, de!

— Trebuie să-ţi fie greu. Nu-i uşor să te afli prin preajma unei relaţii care nu merge, îmi închipui. E destul de greu şi când se înţeleg oamenii bine.

— E un iad, de fapt. încerc să mă deconectez când se ceartă. îmi pun căştile şi pornesc ¡Pod-ul. Am doi fraţi, dar sunt cea mai mică şi singurul copil care mai e acasă.

N-am apucat să avansăm cu conversaţia, pentru că a propus cineva să jucăm cărţi. Până să ne dăm seama, eram deja într-un mic grup adunat în jurul mesei.

Kellie n-a părut deranjată, aşa că am intrat şi eu în joc. Abia după ora unsprezece am plecat cu toţii la culcare şi dintr-odată mi-am amintit că intenţionez să aflu care-i treaba cu chitara. Ceva îmi spune că muzica e importantă pentru Kellie şi mi-am notat în minte să pun întrebări de dimineaţă.

Mi-aduc aminte că am pus capul pe pernă şi am scos un oftat, apoi nimic.

***

— Nico, înainte să plec cu grupuleţul meu de plivit în dimineaţa asta, pot să întreb despre chitara din sala de recreere? Kellie a menţionat că-i place muzica şi a remarcat-o, aşa că presupun că şi cântă. Mă întrebam dacă vreunul dintre instructori are experienţă muzicală.

Se uită surprins la mine.

— Taylor se pricepe destul de bine. îi place

coun- try, cred. Eu cânt un pic, dar nu suficient de bine cât să pregătesc pe altcineva. Vrei să vezi dacă poţi să aranjezi ceva cu el? Sunt sigur că n-o să se supere.

Dau din cap recunoscătoare.

— Aşa o să fac, e grozav, mersi!

Ne zâmbim scurt unul altuia înainte să plec în căutarea Ceanei ca să văd pe cine mi-a adunat pentru dimineaţa asta. Dau instantaneu cu ochii de ea când ies în curte.

Azi am patru oameni: doi ţipi cu care am jucat cărţi aseară, Kellie şi Patricia.

— ... şi iat-o pe Fern, asistenta mea, care se va ocupa de voi. Să vă distraţi bine în dimineaţa asta!

Vorbele Ceanei mă fac să zâmbesc. Acum sunt asistenta ei, deci. Deja am fost promovată!

Aruncându-le o privire, văd că Kellie pare în regulă, dar Patricia stă la marginea grupului agitată. Dau aprobator din cap către Geana.

— Bun, urmaţi-mă! E o dimineaţă frumoasă, asta-i sigur.

Imediat cei doi tip se aliniază de-o parte şi de alta a mea lăsându-le pe Kellie şi pe Patricia în spate. E imposibil să mergi fără să-ţi fie atras ochiul în permanenţă de ceva ce n-ai mai remarcat şi se sporo- văieşte un pic, căci toată lumea se uită de jur-împre- jur.

— Locul ăsta e ceva deosebit! comentează Quin, când mă întorc să mă uit la el.

— Pentru mine, dealurile şi munţii din depărtare sunt tare reprezentativi pentru spiritul provensal, replic eu. Ştiu că mulţi turişti percep oraşele ca fiind adevărata inimă a regiunii, dar aici, în acest mic platou din vale, de fiecare dată

când trag aer în piept, în el se regăseşte un strop din parfumul câmpurilor de levănţică şi al crângurilor de măslini din jurul nostru.

— E aşa de inspirator! adaugă Patricia. Deliciile Proventei chiar arată natura în cea mai bună formă.

Şi are dreptate. De aceea au venit aţâţi artişti în această regiune ca să trăiască ceva unic. Lumina, culorile şi marea varietate de splendori şi provocări ale naturii, în contrast puternic. Adesea, la o cotitură de drum sau un urcuş, o vedere se preface într-o cu totul alta, dar la fel de copleşitoare.

Mă întorc să-i zâmbesc Patriciei, gândindu-mă cât de destinsă pare acum.

— Fiecare privelişte, oriunde te-ai întoarce, e de pus pe cărţile poştale, nu-i aşa? Aici însă, printre sătucurile unde timpul pare să stea în loc – familia, agricultura şi sărbătorile sunt însăsi esenţa vieţii – totul e cu adevărat autentic.

Ne oprim o clipă cât arăt eu spre un fundal din fata noastră.

— E imposibil să nu rămâi înmărmurit când vezi robusteţea acolo unde se înaltă terenul. Comunităţi izolate, cocoţate la înălţime, ce par să sfideze orice logică, deoarece clădirile se agaţă de ieşinduri de stâncă. De la depărtare nu par sigure, dar când eşti acolo sus, e cu totul altă treabă. Au fost construite în vremuri când apărarea era de importanţă capitală, îmi închipui, dar acum locul e visul oricărui fotograf.

Continuându-ne plimbarea, arăt înspre cele două hambare şi forjărie, după care spre lacul aflat departe de tot. Când tac, o aud pe Patricia

întrebând-o pe Kellie de tatuajul ei cu dragon.

— E un dragon celtic. Simbolizează puterea şi se presupune că aveau puteri vindecătoare magice. Roşul înseamnă foc şi pasiune. Aripile sunt în formă de nod celtic, ceea ce reprezintă Sfânta Treime.

— E frumos, Kellie, o aud pe Patricia zicând şi blândeţea din vocea ei mi se pare mişcătoare.

Dragonul îi acoperă practic tot braţul drept, de la umăr până la încheietura mâinii, lui Kellie, care poar

tă pe ambele braţe o serie de brăţări rigide argintii cu negru, late de câţiva centimetri. Prin contrast, Pa- tricia e o doamnă tradiţională ca aspect, de modă veche, iar când am auzit-o pomenind de tatuajul lui Kellie, m-am întrebat ce are să zică. E o operă de artă şi, faptul că ea a putut-o aprecia, e înduioşător.

— Bun! Haideţi să ne ducem în şopron să ne luăm nişte mănuşi de grădinărit şi săpăligi! Prima dintre bordurile cu plante aromatice a fost rezolvată ieri, dar mai sunt încă patru. Simţiţi-vă liberi să vă împrăştiaţi sau să staţi în grup, dacă vreţi, cum vă e mai comod!

Le întind uneltele şi ieşim afară. Le propun bărbaţilor să mă urmeze ca să le pot explica procesul. Se pare că amândoi se pricep la plante şi, după o scurtă discuţie, îi las să-şi vadă de treabă.

Când mă îndrept spre Kellie şi Patricia, care, observ eu, lucrează la mai puţin de un metru depărtare una de alta, constat cu încântare că sunt mulţumite fiecare de compania celeilalte.

— Trebuie să fug undeva, dar mă întorc repede, explic eu.

Plec să-l caut pe Taylor şi, judecând după zgomotele care vin dintr-unul dintre hambarele deschise, se află în mijlocul unei demonstraţii cu drujba.

Mă alătur celorlalţi trei oameni care stau în jurul lui şi se uită înmărmuriţi. Taylor începe să taie un rest uriaş de trunchi de copac, înlăturându-i scoarţa ca şi cum ar lucra în unt. în doar câteva minute, a dezgolit două treimi pornind din vârf şi a cioplit conturul a ceea ce seamănă cu un cap de animal, la mâna de pe

mâner şi domneşte liniştea. începem să batem toţi din palme, căci e o mare realizare ce-a făcut el.

— OK, oameni buni. Gata demonstraţia. Să mergem în spate şi să vă dau pentru început o bucată de lemn şi nişte dălţi. Alegeţi ce doriţi din coşul cu lemne. Gândiţi-vă la ce-aţi vrea să creaţi, apoi con- centraţi-vă pe formă! Deci, pentru o pasăre, vă va trebui un rest îndesat de lemn. Dacă vreţi să faceţi

un fus decorativ la strung, atunci aveţi nevoie de unul alungit.

După ce toată lumea pleacă să caute bucata perfectă de lemn, Taylor pune drujba la loc în rastel şi se întoarce să vină spre mine.

— Sal', Fern! Ce mai faci?

E un tip tare degajat şi prietenos care, cu excepţia cazului în care predă, vorbeşte numai întrebat. Are braţe puternice şi e realmente înalt. Se uită în jos la mine, surâzând.

— Bine, mulţumesc! A fost ceva deosebit, adaug eu.

— Ca orice lucru, e vorba de practică. Am învăţat de la taică-meu.

— A fost impresionant. Eu am venit însă să-ţi cer o favoare, de fapt. Kellie a observat o chitară în sala de recreere şi se întreba dacă cineva de aici cântă la ea. Am vorbit cu Nico şi el mi-a sugerat să stau de vorbă cu tine.

Trage capul la loc şi râde.

— Păi eu doar cu country şi western, dar, da, mai zdrăngănesc. Deci micuţei Kellie îi place muzica?

— Da. Cred că deja cântă la chitară, dar poate

i- ar prinde bine un pic de încurajare.

îsi duce mâna la bărbie şi-şi mângâie falca cu degetele, cântărind spusele mele o clipă. Mă străduiesc din răsputeri să nu mă uit la cicatricea care i se întinde pe obrazul drept, de sub sprânceană până deasupra lobului urechii. E o rană veche, care, bănuiesc eu, n-a fost îngrijită corect dintr-un motiv oarecare. E zimţată şi înălţată, adăugând duritate pe ceea ce este un chip foarte frumos.

— Nu-s eu instructor de muzică, dar am putea tine o şedinţă sau două. Am să-mi scot chitara şi Ke-
5 J 5 J
llie poate s-o ia pe-a lui Nico. Da! De ce nu? Aranjează ceva pentru seara asta, bine?

Dau din cap în semn că da, recunoscătoare.

— Mulţumesc, Taylor! E foarte frumos din partea ta şi ştiu că Kellie o să aprecieze mult gestul.

— Am constatat că versurile unor cântece au mai multă logică decât vorbele pe care le scot pe gură multi oameni.

J
Ridic dintr-o sprânceană.

— Cred că pot să fiu de acord cu tine aici. Bucu- ră-te de şedinţa de dimineaţă şi ne mai vedem la
J J 5 !
prânz.

— Aşa o să fac, doamnă!

Are cu siguranţă ceva fermecător în el, pentru un tânăr. E deştept, dar farmecul lui stă în stilul său co- untry, de american tradiţional dintr-un orăşel mic. Cred că Kellie are să fie în siguranţă în grija lui, pentru că bănuiesc că e umblat şi a mai văzut câte ceva.

îl las în pace şi mă întorc afară, unde îmi prinde părul o adiere uşoară şi mă opresc o clipă s-o simt bine. Asta mi-e viaţa acum timp de un an, dacă nu cumva mă satur de ea şi decid să merg mai departe, iar noutatea sa deja se atenuează şi eu mă acomodez.

Ştiind că fiecare tură de vizitatori o să stea aici doar o săptămână, trebuie să mă păzesc să nu mă apropii prea mult de cineva. Totuşi, Kellie îmi aminteşte un pic de Hannah, care acum e hotărâtă să demonstreze că se poate descurca foarte bine şi de una singură. Avem însă nevoie de alţi oameni sau riscăm să ne izolăm şi să devenim retraşi. Kellie, mă tem, a ales la un moment dat să se retragă şi scopul meu în săptămâna aceasta e să mă asigur că se simte bine fără să ştie că o urmăresc îndeaproape.

— Hei, Kellie! Uau, da’ repede mai lucraţi!

Mă strecor lângă ea, studiind bucata atent curăţată cu săpăliga şi acum liberă de buruieni.

— E uşor odată ce-ţi găseşti un tipar. Mirosul e grozav.

Se întoarce strâmbând din nas şi zâmbind. Aerul se umple de mirosul greu de mentă şi cimbru, în timp ce săpăliga ei lucrează în stratul de sus de pământ înfigându-se uşor iar şi iar în el.

— Mă întrebam dacă ti-ar surâde o şedinţă de chi-

tară cu Taylor în seara asta. El e cu muzica country şi are chef de cântat. Are chitara lui, iar tu ai putea s-o foloseşti pe a lui Nico, aia pe care ai văzut-o în sala de recreere.

Se opreşte din lucru şi se îndreaptă de spate.

— Serios?! Ar fi super! Mulţumesc, Fern!

îmi fug ochii la dragonul roşu care se ţine de braţul ei, iar ea îmi urmează privirea.

— Îl cheamă Laoch.

Pronunţă „Laok”.

— Presupun că e din gaelică. Ce înseamnă?

— Războinic.

— îmi place. Măiestria artistică cu cerneala e incredibilă. Simplu, şi totuşi are un caracter deosebit.

încuviinţează din cap, fixându-l cu privirea, iar când ridică ochii să se uite la mine e directă:

— Sunt o supravieţuitoare, spune ea cu fermitate, întotdeauna am să fiu, dar m-am îndoit o vreme. N-o s-o mai fac niciodată.

întind mâna şi i-o pun pe umăr, strângând-o de el cu blândeţe. Unele secrete nu sunt uşor de împărtăşit şi înţeleg asta.

— Am să-i spun lui Taylor că ai chef de-o şedinţă în seara asta, după cină. Cred că o să vă facă plăcere amândurora. E mai bine decât jucatul de cărţi, adaug eu, ceea ce-o face să zâmbească.

— A fost un pic cam plictisitor, nu-i aşa?

îmi muşc buza şi ea izbucneşte în râs. Un râs J J J sincer, care iese fără să-l caute. Chiar şi în ultimele douăzeci şi patru de ore văd o schimbare, de parcă i s-a luat o povară de pe umeri.

— E timpul să pun şi eu mâna pe săpăligă, cred, şi să vin lângă tine. Buruienilor ălora le prieşte soarele.

8

O zi de descoperire

Suntem cinci inşi aşezaţi în fata şevaletelor, toti uitându-ne nelinişti[J]ţi[J] la Nico[J], care vorbeşte[JJ] pe larg despre tehnici şi trăsături[7] de pensulă[5]. Are o mică stivă de pânze rezemate de un perete şi, după ce termină de vorbit, începe să le agaţe în cârlige pe peretele de piatră nefinisată din spatele lui. Abundenţa de culori pe zugrăveala albă contrastantă e dramatică. Tema e natura, dar există o mare varietate de stiluri.

— Pictura asta e a unui prieten de-ai mei, artist profesionist, ale cărui lucrări se vând cu zeci de mii de lire sterline. Din fericire, am cumpărat-o chiar la începutul carierei lui, când se zbătea să-şi permită să cumpere vopsele şi era cât pe ce să renunţe. Toate celelalte au fost pictate de oameni care au stat unde staţi şi voi, dintre care unii au pus prima dată mâna pe pensulă.

Văd că suntem cu toţii impresionaţi. Toate tablourile sunt interesante; bine, două sunt într-un stil destul de tradiţional şi, deşi foarte bune, nu sunt genul pe care mi l-aş atârna acasă pe perete. Celelalte însă sunt bune într-un alt fel, te îndeamnă mai mult la reflecţie.

— Ce vreau eu să spun, zice Nico avântat, e că nu există corect şi greşit atunci când vine vorba de artă. Există numai ce-i în ochiul artistului şi, odată angajaţi pe calea asta, ce va

curge din vârfurile degetelor voastre va fi ceea ce este în sufletul vostru. Nu puteţi – şi nu trebuie – să vă bateţi capul cu ochiul privitorului. Rolul artistului e să exprime ceea ce este în interior. Ca la cititul unei cărţi, privitorul care e prins de viziunea ta de creator o va aprecia şi înţelege. Alţii nu, dar unii artişti percep acest lucru ca pe un eşec. Totuşi, o concepţie este că durerea e oricum o necesitate când e să produci marea artă. E adevărat în unele cazuri şi, cu marele talent, vine adeseori şi o mare povară, ceea ce, după cum ştim cu toţii, nu e specific acestei forme de autoexprima- re. Uitaţi-vă la Kurt Cobain sau John Belushi, de pildă! Amândoi foarte talentaţi în domeniile lor, unici, şi totuşi chinuiti.

Zâmbeşte şi se uită pe rând la fiecare dintre noi. Mă pomenesc ţinându-mi răsuflarea, captivată de forţa emoţiei din vorbele lui.

— Când luaţi pensula, nu vreau să şovăiţi. Luaţi acel sentiment al unicităţii care există adânc în inte-

riorul vostru şi lăsati-vă ghidaţi de el! Teama e întot- deauna: „O să fiu suficient de bun? Ce-o să creadă

alţii din jurul meu despre lucrarea mea?”, iar această reacţie firească este ceea ce vă tine în loc. Vă va

înăbuşi creativitatea dacă o lăsaţi. Veţi remarca faptul că poziţia şevaletului vostru nu vă permite să vedeţi lucrarea altuia. Nu-i nimic dacă, după şedinţa din această după-amiază, nu vreţi să împărtăşiţi ce- aţi făcut cu grupul. Pur şi simplu desprindeţi pictura şi luaţi-o cu voi în cameră.

Unii dintre voi s-ar putea să pună mâna pe pensulă pentru prima oară, doar ca să descopere că pictura nu-i de ei. Ce aş vrea însă să faceţi este să aveţi încredere în mine. Nu vă gândiţi la ce faceţi, doar faceţi acel lucru! Astăzi vom lucra cu vopsele acrilice şi hârtie groasă. Sunt solubile în apă. Veţi obţine cea mai bună finisare dacă daţi întâi un strat subţire de grund. Timpul de uscare e de aproape zece minute ca să-l simţiţi uscat la atingere.

Nico se duce la şevaletul cel mai apropiat, ia unul dintre borcănele şi-l tine în mână să-l vadă toată lu- mea.

— Ajută să nu se deniveleze hârtia de la umezeala din vopsea şi totodată face suprafaţa mai netedă. Dacă însă vreţi textura uşor mai aspră, atunci săriţi peste grund. Dacă trebuie s-o luaţi de la început, pe masa din colţ e un vraf de hârtie curată, dar încercaţi să nu vă daţi bătuţi la un tablou prea repede. Şi, mai presus de toate, *distraţi-vâ,* oameni buni!

Dintr-odată de-abia aştept să încep şi, chiar dacă sunt mai fericită cu un creion în mână şi un caiet de desen, castronul ăla cu fructe e atât de proaspăt şi colorat că am să fac o încercare.

Dau ochii roată la ceilalţi vizitatori şi, când Nico se întoarce cu spatele la perete ca să dea jos tablourile, unul dintre ţipi îmi atrage privirea. Face o grimasă, ia pensula şi o ţine stângaci în aer, iar eu sunt cât pe ce să izbucnesc în râs. Ei, acum gata!

***

Ziua se desfăşoară în mai multe moduri –

intere- sânt, solicitant şi plin de satisfacţii. Neaşteptat. Atâtea emoţii diferite şi experienţe noi vin la mine din toate părţile. în iureşul de lucruri noi, problemele mele au fost lăsate deoparte şi acum sunt total implicată în ceea ce se petrece în jurul meu, iar asta e cea mai mare surpriză dintre toate.

Astă-seară le-am făcut cunoştinţă lui Kellie şi lui

Taylor şi i-am lăsat de capul lor când s-au dus, cu chitarele în mâini, în curte, să găsească o încăpere liniştită. Patricia încă mai stă pe margine la toate, neabordând pe nimeni dacă nu i se adresează acea persoană mai întâi, aşa că mi-am petrecut cea mai mare parte a serii cu ea. Se pare că joacă şah şi, deşi trebuie să mă gândesc bine de tot la ce face fiecare piesă, am reuşit câteva partide pline de voie bună.

Dau de perete fereastra dormitorului şi privesc afară, nedându-mi seama cât de târziu e şi neavând habar de ce creierul meu nu pare să vrea să se deconecteze de la această seară. Mă răsucesc să mă uit la pictura pe care am adus-o la mine în cameră după-amiază.

Ridicând ochii la peisajul viu din pădure de pe perete, încerc să le compar. Când am intrat prima oară în cameră, pictura m-a captivat şi, chiar şi acum, tot mă mai ia prin surprindere şi-mi atrage privirea. Sunt un om al detaliilor, dar tuşele grosolane sunt atât de inteligente, că-s ca o revelaţie.

Coborându-i spre propria pictură, sunt mai degrabă şocată de mine. Nu e deloc ceea ce mă aştepta

sem să creez. Imaginea arată plină de culoare, dar e un pic obscură. Iau o pernă de pe pat şi o pun pe şezlong, proptindu-l de perete, după care duc foaia de hârtie la el şi o pun pe suprafaţa înclinată astfel încât să nu alunece. Mă întorc şi mă duc în partea cealaltă a camerei, aproape temându-mă să mă întorc iar. Când o fac însă, ceea ce văd îmi aduce un sentiment de mare bucurie. De aproape, am văzut blocuri grosolane de culoare, dar, dacă mă dau în spate, e clar un castron cu fructe. Sunt fericită. De fapt, sunt uimită şi mă simt mândră de mine.

Brusc, un zgomot de afară mă atrage la fereastră şi mă uit în beznă. Ceva sau cineva a căzut şi de-

5 J

abia disting o siluetă lângă una dintre mesele de grădină.

Cobor în linişte pe vârfuri cele două şiruri de scări, încercând să-mi aduc aminte care treaptă scârţâie cel mai tare. Atentă unde pun piciorul, ţin zgomotul la minim ca să nu trezesc pe nimeni până nu aflu ce se petrece. Dacă se dovedeşte că e un intrus, atunci o să ţip ca din gură de şarpe.

Uşa de la intrare e încuiată şi o iau prin bucătărie unde găsesc uşa din spate larg deschisă. Dau fuga afară şi aud un geamăt puternic, dar movila de pe pământ nu se mişcă. Când mă apropii, văd că e Nico şi mă las în genunchi lângă el.

— Ce s-a întâmplat? Nico, sunt eu, Fern. Poţi să te ridici în picioare?

După o clipă, deschide ochii.

— Ah, Fern! Am pus piciorul aiurea.

Mirosul de alcool e atât de puternic că mă dau

un pic în spate.

— Nico, trebuie să te ridici în picioare. Dă-mi voie să te ajut să intri înapoi!

îşi saltă capul şi îl apuc de braţul stâng pe care mi-l pun pe umeri ca să-l pot trage în sus. Nu e uşor şi durează câteva minute până să-l pun pe picioare. Se lasă destul de mult pe mine şi e greu să-l îndrum înapoi spre castel.

— E o noapte pentru reflecţie, zice el cu limba împleticită.

— Tu doar continuă să pui un picior înaintea altuia! Nu ştiu sigur dacă te mai pot ţine mult, Nico. Trebuie să mă ajuţi şi tu.

Ne târşâim înainte cam primejdios, dar scrâşnesc din dinţi şi o tin tot asa. Odată intrati, nu sunt sigură încotro să mă îndrept.

— Nico, unde-i dormitorul tău?

Mormăie, ridică braţul şi arată, ceea ce-i face trupul să se încline şi ajungem să ne clătinăm într-o parte şi într-alta şi să ne izbim de perete. Sunetul se aude cu ecou pe hol. îmi ţin răsuflarea, încercând să aud orice sunete, dar nu e nimic. Doar răsuflarea grea de om beat a lui Nico. îşi schimbă poziţia şi eu îl trag la loc în picioare.

— Mergi, Nico! Mergi! Trebuie să mă ajuţi, fiindcă eşti prea greu şi nu vreau să cazi.

îşi revine un pic.

— *Mi hermosa,* Fern. Eşti îngerul meu cel frumos.

îi fac semn să tacă, surprinsă să-l aud vorbind spaniolă şi făcându-mă frumoasă.

— în linişte, Nico. Toată lumea doarme. Poftim, reazemă-te de perete cât deschid eu uşa!

— M-a părăsit muza, dar acum eşti tu aici. Mi-a

zis ea c-o să mă salvezi.

— St! Trebuie să taci, Nico. Te rog!

Sper să n-alunece pe podea, fiindcă, dacă alunecă, va trebui să mă duc după ajutoare. El însă trage adânc aer în piept să se adune şi, când dau uşa de perete, o porneşte împleticit. îl urmez îndeaproape.

Reuşeşte să ajungă la pat şi se prăbuşeşte pe acesta, cu faţa în jos. Nu pot să-l las aşa şi îngenunchez lângă el ca să-i scot pantofii. Aproape instantaneu începe a sforăi uşor, iar eu mă simt uşor panicată. Nu pot să stau aici să mă uit la el toată noaptea, astfel că încerc să-l fac să se întoarcă pe o parte şi, după câteva minute de dat din braţe şi opus rezistenţă, e într-o poziţie mai sigură.

Iau două perne şi-i pun una la spate şi una în faţă sperând să-l ancoreze. E prea beat ca să ştie de el şi ezit pentru o clipă, neştiind ce să fac. Atunci îmi aduc aminte de poziţia de siguranţă de la cursul de prim ajutor pe care l-am făcut la serviciu şi-i împing unul dintre picioare în sus, ca să stea îndoit. Rezonabil de mulţumită că e într-o poziţie suficient de sigură până o să se mai trezească un pic şi o să fie mai conştient de ce se întâmplă, urc la loc pe scări.

Când intru în cameră, văd că pictura mea parţial uscată a avut partea de sus grea fiindcă s-a îndoit. Când dau cu mâna delicat s-o desfac, pare să se fi lipit. După ce trag uşor de ea, mi se confirmă că e prea târziu s-o mai salvez şi, dintr-un motiv prostesc, îmi dau lacrimile.

***

Nico nu-i la micul dejun şi nu ştiu sigur cum să

procedez. Nu pot să mă duc la el în cameră să văd cum se mai simte, aşa că mă duc în schimb s-o caut pe Ceana.

— L-ai văzut pe Nico în dimineaţa asta? întreb eu degajată.

— Da. în treacăt. Dacă ai nevoie de ceva, mă tem că va trebui să aştepţi. Duce furgoneta la atelier că i

a venit toba nouă. îl aduce cineva cu maşina înapoi, dar o să mai dureze vreo oră. Mă duc să-i aranjez sala de clasă pentru dimineaţa asta.

— Ah, nu-i nicio problemă, atunci. Nu-i urgent.

Nu-mi dau seama după expresia ei dacă ştie în ce stare era el aseară, dar bănuiesc că nu. Nu ştiu dacă ar trebui s-o menţionez, dar nu consider că mi se cuvine mie să o fac, chiar dacă ceva îmi spune că Geana are grijă de Nico. Nu pentru că el e şeful, ci pentru că-l cunoaşte destul de bine.

— Ai avut prima lecţie cu el ieri, cum a fost? mă întreabă.

îmi ridic colţurile gurii a zâmbet satisfăcut care începe să mi se întindă pe faţă nepoftit.

— Surprinzător, zic eu înainte să mă întorc şi să plec.

în dimineaţa asta, emoţiile mele sunt împărţite. A tânji să creezi ceva e una, dar a fi brusc în stare să şi profiţi de ocazia s-o faci e o chestie mai degrabă înspăimântătoare. Acceptasem că va trebui să aştept multă vreme până să-mi pot îngădui plăcerea micului mei vis cu ochii deschişi. Cel în care mă închipuiam pe un câmp de flori, stând în faţa unui şevalet. Nu numai un câştig la loto l-a făcut posibil. Ironia e că se întâmplă doar din pricina lui Aiden. Şedinţa de ieri a dezlănţuit dorinţa pe care fusesem nevoită s-o dau la o parte atât timp... Am emoţii. Şi dacă nu am talent real?

— Eşti adâncită în gânduri, zice Patricia, care vine lângă mine când mă îndrept spre şopronul din grădi- na.

— A, bună, Patricia! Cum ai dormit?

— Bine, mulţumesc! Cel mai bine după multă

vreme. Ai văzut-o pe Kellie? E veselă în dimineaţa asta şi ea. Cred că şedinţa cu Taylor de aseară a mers bine.

— A, ce mă bucur! Şi mă simt şi uşurată. E amuzant, dar Ceana chiar a zis că, într-un centru de retragere ca ăsta, oamenii tind să fie atraşi unul de altul din multe şi diferite motive. Dragostea de muzică este un motiv minunat pentru o legătură şi să sperăm că o vor împărtăşi cu noi toţi la un moment dat.

Patricia îşi ţuguie buzele.

— Este că ar fi ceva?

încă îmi bat capul încercând să-mi dau seama ce ar ajuta-o să profite la maxim de săptămâna ei aici. N-a stabilit nicio legătură cu altcineva în afară de mine, deşi are o slăbiciune pentru Kellie.

— Ce-ai în program pentru după-amiază? întreb.

— A, m-am gândit c-aş putea să mă ţin şi eu după grupul Ceanei. Cred că oferă ponturi pentru curăţatul pomilor de uscături şi face o demonstraţie de cum să tai. Mi-ar putea prinde bine, deşi grădina mea e mai mult iarbă cu două borduri. Niciun copac, doar vreo două plante agăţătoare şi o colecţie mare de tufe de trandafiri premiaţi.

Cumva, îmi fac griji că nu pătrunde spiritul lucrurilor, de parcă mai degrabă preferă să se uite decât să participe.

— Am remarcat că nu era nimeni înscris la cursul de olărit al lui Odile în după-amiaza asta. Dacă n-aş fi fost prinsă cu grupul de pictură, aş fi schimbat, dar e de-abia a doua zi şi nu vreau să creadă Nico că

deja mă dau bătută, glumesc eu, făcând o aluzie importantă.

— Ah, nu mi-am dat seama! Poate că aş putea să încerc asta în schimb.

— De ce nu te duci să vorbeşti cu ea la prânz să afli ce se oferă?

— Aşa am să fac, mulţumesc!

Nu durează mult şi Kellie şi ceilalţi trei ni se alătu-
ră, iar în această dimineaţă Geana ne-a mutat vizavi, să începem plivitul la straturile de legume. Rândurile se întind aparent la nesfârşit şi deja se face foarte cald, aşa că o să lucrăm în arşiţă.

În jurul nostru e plin de zumzetul albinelor şi cântecul păsărilor; vara e o perioadă plină şi fiecare mică fiinţă are un program încărcat, se pare.

— Pot să vă amintesc tuturor să faceţi pauze dese la umbră? Mă duc în bucătărie şi iau o cutie frigorifică s-aveţi multă apă la îndemână.

Grupul e vesel în dimineaţa asta şi deja se face un pic de haz. Cred că două feţe noi au să conteze foarte mult. Doar un vorbăreţ îţi trebuie ca să-i încu-
rajezi pe toţi ceilalţi să se alăture şi să creeze o atmosferă de camaraderie. John nu e cineva cu care să fi vorbit realmente, dar are un simţ natural al umorului şi e bine să mai aud şi nişte râsete.

Pe drum spre bucătărie începe să-mi sune telefonul. îl scot şi mă uit la ecran, dar e prea puternică lumina afară ca să văd ceva.

— Alo?

— Fern, eu sunt! Doamne, bine-i să-ţi aud

vocea! Mă opresc în loc. Stomacul îmi face o tumbă.

— Aiden. Ah... la fel, dragule.

— Suntem în oraş să luăm provizii. Cum am într- un final semnal bunicel, am vrut să... adică, te port tot timpul în gând.

Pare departe după glas, şi nu în kilometri, ci ca şi cum n-ar şti ce să-mi spună şi totuşi a sunat.

— Am fost îngrijorată.

N-ar fi trebuit s-o zic.

— E totul bine. Suprinzător, e distractiv şi acum pricep cum de rămân vrăjiţi oamenii când găsesc o bucată de rocă cu nişte culori scânteietoare în ea.

După un început[5] scârţâitor, măcar pare un pic mai relaxat.

— Eşti tot cu tipii ăia? Nu-i minerit în subteran, nu?

Iar am comis-o.

— Nu. Lucrez pe un buldozer şi decopertez baza unei pante stâncoase. Am descoperit primul nostru filon de opal.

îi aud extazierea din glas şi închid ochii. Măcar nu e prin vreun tunel cioplit de mână, undeva departe, sub pământ

A zis „nostru”.

— Pari să te simţi bine. Ai vreun plan să te duci în altă parte?

— Nu sunt sigur deocamdată, iubire. Trebuie s-o întind. Voiam să văd dacă faci bine şi te acomodezi. Cum a fost prima oră de artă?

— Edificatoare. Ai dreptate, e distractiv.

Sunt disperată să nu-mi sune critic, în loc de optimist, cele câteva cuvinte pe care le rostesc; chiar dacă mă îngrijorează ceva, nu vreau cu niciun chip să-l îndepărtez.

— E un aranjament minunat aici şi primul grup e foarte prietenos.

— Sunt toţi în regulă acasă? întreabă el.

Deci n-a ţinut legătura cu nimeni.

— Da, mama şi tata fac bine; mama îmi trimite toate bârfele pe email, ştii cum e ea. îşi reamenajea- ză grădina, dar pare mult de muncă, deşi nu era nimic în neregulă cu planul

vechi. Totuşi, proiectul le dă o ocupaţie. A sunat şi Owen. A vorbit cu Hannah şi e bine.

— A, deci tot nu ne-a iertat!

— Nu prea.

„«Ne»? Tu eşti răspunzător de asta, Aiden, nu eu.”

— Şi tu eşti bine? în siguranţă?

Şi am comis-o încă o dată. Nu pot să-mi ascund neliniştea, iar el o s-o ştie după tonul vocii mele.

— Totul e grozav. Trimite-mi nişte poze şi o să fac şi eu la fel. Din păcate, liftul meu se pregăteşte să plece şi începe să se întrerupă convorbirea.

— Aşa o să fac, îţi promit. Te iubesc.

Se aud nişte glasuri pe fundal şi mi-e greu să-l disting. Unul dintre ele îl strigă pe nume. E o voce de femeie.

— Te iubesc, şi mai mult.

Click!

Las să-mi scape un oftat puternic de deprimare. Ispita e oriunde când te afli în mijlocul unei crize. Ştiu că Aiden s-a mai culcat cu cineva înainte de mine, dar el e primul şi singurul pentru mine.

Abia când îi aud vocea, îmi dau seama că Nico vine spre mine.

— Probleme? întreabă el, cu îngrijorare în glas cât îmi cercetează faţa din priviri.

— Nu, doar o convorbire în familie. Suntem pe fusuri orare diferite, ceea ce nu ne ajută.

Se uită spăsit la mine.

— Am venit să-mi cer scuze pentru seara trecută şi pentru orice s-ar fi putut să...

— E în regulă, te rog să nu crezi că trebuie să-

mi dai explicaţii! Doar m-am bucurat să ajut.

Dă cu vârful adidasului într-un smoc de iarbă, absent.

— A fost comemorarea mortii tatălui meu. Pesem-

ne că şi din mormânt continuă să mă bântuie. Pe

> mine unul ar trebui să mă ducă mintea să nu las trecutul să mă tragă în jos, dar m-a luat prin surprindere. Discreţia ta e apreciată, Fern, vorbesc serios.

Cu aceasta, se răsuceşte pe călcâie şi se îndreaptă cu paşi mari, hotărât, spre studioul de artă.

9

Apele line sapă adânc

Masa de prânz e o treabă discretă astăzi. Margot a venit mai devreme să pregătească pacheţele pentru toată lumea, după care a dispărut. O să fie plecată până după-amiaza târziu, din câte se pare, fiindcă a avut o zi istovitoare ieri. Din nefericire, am ratat şedinţa de la finalul după-amiezii de ieri în care a oferit o demonstraţie despre cum se pregătesc croasante, dar cei care au participat au zis că a făcut treaba să pară simplă. Săptămâna viitoare am să mă asigur că n-o ratez.

— Se poate?

Ridic ochii, mijindu-i. Cum stă în faţa mea, razele soarelui îi creează lui Kellie un straniu efect de nimb. Dau aprobator din cap şi îi zâmbesc şi eu.

— Desigur. Am venit aici doar pentru că aveam un email lung de citit şi voiam să-i trimit soţului meu nis- te poze, dar am terminat. Mama mă ţine la curent cu ultimele noutăţi de acasă şi nu omite nimic, zic eu, nefiind în stare să-mi

ascund veselia din glas. Dar aşa e mama şi o iubesc pentru asta.

— Trebuie că ti-e dor de toti. E o mare schimbare
să te afli aici, nu-i aşa?

îmi schimb poziţia, căci scoarţa rugoasă a copacului începe să-mi intre în spate.

— Da, dar uneori să fii scos din zona ta de confort e un lucru bun. îţi poate oferi o perspectivă uşor diferită a vieţii. Nu ţi-a surâs o tură la pescuit, deci? Pun pariu că e bine şi răcoare pe malul lacului sub coroana copacilor, reflectez eu.

Kellie se lasă jos lângă mine, strâmbându-se.

— îmi place ideea de pescuit, dar mi se pare crud să prinzi ceva în cârlig. Adică, mănânc bucuroasă peşte în seara asta după ce l-a gătit Margot, dar sunt un pic gingaşă. Dacă stau să mă gândesc de unde-mi vine mâncarea, ajung să trăiesc cu Ghipsuri. Am trecut prin faza asta acum câţiva ani şi n-a fost prea distractiv, recunoaşte ea.

— Ai depăşit-o, totuşi. Asta e tot ce contează. îţi dau dreptate, dar lanţul trofic este ceea ce este şi toţi avem nevoie de mâncare ca să trăim. Nu suport risipa, dar nu-mi fac probleme în legătură cu ceea ce mănânc.

Tăcem cât strâng eu ambalajele prânzului şi pun la loc capacul pe cutia de plastic. Kellie muşcă dintr- un măr şi ne aţintim amândouă privirea pe livadă.

Statul aşa e o fericire. Acasă e fie prea umed, fie prea rece, fie prea cald. Aici, chiar şi când urcă temperatura, tot am o senzaţie de ceva

curativ. Se încălzeşte din afară spre înăuntru şi-ţi ridică moralul. Aerul e înmiresmat şi contribuie la starea de bine. Mă întreb dacă nu cumva e pentru că asociez asta cu alte vacanţe sau pentru că face parte din farmecul Provenţei. Poate că toată lumea are un loc aparte de care se simte legată, iar al meu e acesta.

— Poţi să-ţi cer sfatul într-o problemă, Fern?

— Chiar te rog, dar ţine minte că n-o să fie decât opinia mea!

— Mă gândesc să-mi extind şederea aici dacă o să mă lase Nico. Părinţii mei îşi permit şi cred c-ar fi uşuraţi să nu mă aibă pe capul lor încă o săptămână sau cam aşa ceva. îmi place mult de tot să lucrez în grădină şi Taylor e destul de cool. Crede că mă pricep destul de bine la cântat şi are multă răbdare.

— Mie mi se pare că deja te-ai hotărât. Sunt sigură că Nico n-o să aibă nimic împotrivă, dar s-ar putea să trebuiască să schimbi camera. Aşadar, de ce eziţi?

J

— Voiam să te întreb dacă eşti aici permanent. Ştiu că Patricia pleacă vineri, iar tu eşti singurul om, în afară de Taylor, lângă care chiar mă simt în largul meu. Ştiu că tu nu eşti instructoare.

Ah! Vorbele ei mă ung la inimă.

— Da, am să fiu aici în viitorul apropiat.

— Ai zis că soţul tău călătoreşte şi poate, dacă i se face realmente dor de tine, o să ia avionul spre Marea Britanie mai devreme. Ştii, s-ar putea să vi se facă amândurora dor de casă.

Trag adânc şi încet aer în piept. E o tânără inteligentă şi merită un răspuns sincer.

— Ne cunoaştem de mult, Kellie, fiindcă ne-

am întâlnit la şcoală. Din fericire, am crescut împreună prin ani, dar pauza asta ne permite să ne explorăm interesele diferite. Aşa că, deşi ne e, fireşte, dor unul de altul, aceasta e o perioadă de descoperire de sine pentru amândoi. Răgaz pe care s-ar putea să nu-l mai avem altădată. Am o latură creatoare care îmi solicită atenţia, dar obligaţiile de familie şi serviciu înseamnă că timpul e mereu greu de găsit. în ce- l priveşte pe Aiden, el tânjea să călătorească mai departe şi fobiile mele îl ţineau în loc. Şi-a sacrificat

simţul aventurii pentru că mă iubeşte. Ni se va face din când în când dor de casă, ştiu că mie deja mi s-a făcut, dar asta e o ocazie care apare o dată în viaţă. Nimeni nu vrea să-şi trăiască viaţa regretând lucrurile pe care nu le-a făcut.

îmi cumpăneşte spusele niţel. Ne mulţumim amândouă să ne bucurăm de atmosfera decorului înfrunzit din jurul nostru. Mulţimea de nuanţe de verde cât vezi cu ochii şi sunetul frunzelor care foşnesc deasupra capului când le deranjează adierea de vânt sunt odihnitoare. Timpul pare să se fi suspendat temporar şi nu pot să nu mă întreb dacă nu are şi Kellie acelaşi sentiment de linişte ca

J , J

mine.

— Pari îngrijorată c-o să fie indignat din cauza lucrurilor la care a renunţat pentru tine, dar nu pari să le regreţi pe cele la care ai renunţat tu pentru el.

Rămân şocată de spiritul ei de observaţie, fiindcă exact aşa şi e. îi simt ochii pironiţi la mine din profil, îmi trec degetele prin iarba ţepoasă, ceea ce-mi dă o senzaţie plăcută pe piele, de ancorare. Vechea mea viaţă nu mai pare reală, deja e ca o amintire îndepărtată.

— Nu-i chiar aşa de simplu, fiindcă ştiu că înţelege că e extrem de dificil să treci peste o fobie adânc înrădăcinată. Apreciez asta şi sunt mulţumită de viaţa mea, deci ce-i de iertat?

— N-am simţit niciodată genul acesta de dragoste faţă de cineva. Sper c-o s-o simt cândva în viaţa mea. Tare nu mi-ar plăcea să mă mulţumesc cu ce au părinţii mei! Nu se pun niciodată unul pe altul pe primul loc şi nici n-o s-

o facă vreodată. Tu pari gata să faci orice pentru Aiden. Bine, mai puţin să sari într-un avion.

înghit cu putere în sec.

— Sora mea cea mare a murit într-un avion care a căzut în Marea Mediterană în 2010. Şaisprezece din cei treizeci şi nouă de pasageri şi membri ai echipajului şi-au pierdut viaţa.

Vorbele par să vină de la altcineva, direct şi aproape lipsite de emoţie fiindcă, chiar acum, ce s-a întâmplat nu pare adevărat.

— Ah, Fern, îmi pare aşa de rău! N-am vrut să fiu indiscretă. Nu m-am gândit...

întind mâna şi o strâng de braţ.

— N-am nimic, serios. Mă gândesc rareori la asta în prezent. Am învăţat să accept că în viaţă unele lucruri nu se află sub controlul nostru, chiar dacă tot ne influenţează felul în care ne ducem existenta. Mi-
am împărtăşit secretul cu tine deoarece vreau să ştii că sunt aici dacă vrei să împărtăşeşti ceva cu mine.

Mă priveşte cu lacrimi în ochi şi eu mă aplec s-o cuprind cu braţele pe după umeri.

— Nu ştiu de unde ai ştiut, dar, atunci când o să fiu pregătită... mi-ar plăcea.

Un sunet de glasuri ne atrage atenţia la copacii de dincolo de parcelă. Se întoarce grupul plecat la pescuit.

— Mergi la ora de artă în după-amiaza asta? întreabă Kellie.

- Da. Tu?

— S-ar putea să-mi iau liber şi să mă duc în livadă să citesc o carte. Am luat-o aseară din sala de recreere şi am stat până la miezul nopţii fiindcă n- am putut s-o las din mână.

— Despre ce e vorba în ea?

— Despre o femeie a cărei viaţă e dată peste cap şi care fuge de unde era ca s-o ia de la început. E cam tristă pe alocuri, dar are şi mult umor. De-abia
aştept să văd cum se termină. Toţi căutăm un „şi-au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”, nu-i aşa?

Crezusem că eu aveam parte de al meu şi sper că atunci când o să mă întorc acasă noua realitate nu-l va fi schimbat.

— Bănuiesc că da, replic eu încet.

Ne sculăm în picioare, zâmbindu-ne înţelegătoare şi ne despărţim. Simt că am făcut ce trebuie con- fesându-mă lui Kellie; a fost ciudat totuşi să mă aud rostind cuvintele pentru că a trecut multă vreme de când nu mi-au mai ieşit de pe buze.

Mă întorc agale în curte într-o mică lume proprie şi tresar când mi se pune o mână pe umăr. Mă întorc şi văd că e John. El e bufonul grupului şi londonez.

— Ţi-ai smuls pictura ieri înainte să apuc să mă uit la ea.

Sare în faţă să-mi ţină usa studioului.

— Mersi, John! Păi, a fost prima mea încercare şi cam dezastru. E la gunoi, dar de-abia aştept cursul de azi.

— Ha! Ai văzut-o pe-a mea? Nu-ţi puteai da seama care-s mere şi care pere.

Mă bufneşte râsul.

— A, am crezut că era unică, Picasso ar fi invidios!

Lasă capul pe spate şi râde cu poftă.

— Nu mi-a tăiat elanul totuşi. în viata mea nu m-
am distrat asa de bine!

— Cu ce te ocupi, John?

O luăm pe scări în sus, unul lângă altul.

— Sunt zugrav şi decorator ieşit la pensie, aşa că sunt obişnuit să fiu plin de vopsea. M-am gândit c-aş putea să fiu şi eu un pic creativ, dar, după ziua de

ieri, cred că poate nu. Nico zice că azi desenăm. S- ar putea ca la asta să am şanse mai mari.

E greu să nu râzi.

— Păi, atunci, noroc, John!

Nico se uită prin clasă şi-mi întâlneşte privirea preţ de o clipă când mă aşez pe unul dintre scaunele pe care le-a pus el în semicerc. Pe fiecare se află un bloc de desen A4 şi o cutiuţă de metal, pe care o pun pe podea, la picioare.

— Bun. Astăzi o să explorăm arta schiţatului. Dacă deschideţi cutiuţa de metal, o să găsiţi o gamă de sase creioane de grafit şi o ascuţitoare. Veţi ob- serva că, cu cât e mai negru creionul, cu atât mai moale îi e mina. Regula empirică e că la lucrul de detaliu folosiţi unul dintre creioanele H – o să vedeţi

J J

scara tipărită pe o parte, aici.

Nico ridică un creion să ne arate.

— Dacă vreţi să creaţi textură şi ton, atunci alegeţi un creion cu B pe el. Cele mai populare pentru schiţe în general şi pentru început sunt HB şi 2B.

Demonstraţia lui face treaba să pară uşoară şi, din fericire, în loc să ne ceară să desenăm ceva din viaţa reală ca să experimentăm, începem simplu cu forme 3D ca să vedem ce face fiecare creion. E distractiv fără să fie o provocare care te descurajează.

— Bun. S-a terminat timpul de exersat. Acum vreau să iesiti şi să găsiţi ceva de desenat. Nu con- tează ce, dar dacă e prima oară pentru voi, atunci vă sugerez să fie ceva simplu. O singură frunză ori un capitul de floare. Cei cu mai mult spirit de aventură, faceţi o încercare cu, poate, unul dintre şoproanele din grădină! E mai uşor

să te concentrezi la un singur lucru în loc să-l complici. Schiţatul poate fi ca luatul de notiţe. Un desen mic, care la un moment dat va inspira o lucrare mult mai mare. Poate împăr-
ţiţi pagina în patru pentru însărcinarea din această după-amiază. Mai presus de toate, să fie distractiv, iar eu o să fiu prin preajmă dacă are cineva nevoie de ajutor sau sfaturi.

Ne ridicăm cu toţii şi pornim spre scară, când Nico îmi face semn să rămân.

— Ştiu că ti-a plăcut şedinţa de ieri şi m-am între- bat dacă, înainte să începi, n-ai vrea să vezi cum arată de aproape studioul unui artist în activitate. E dezordonat, te asigur.

Sunt intrigată, dar văd că ştie şi el că aşa voi fi.

— Mi-arface mare plăcere, mulţumesc.

Pe drumul spre castel, Nico îmi povesteşte câte ceva din istoria acestuia. Iniţial a fost al părinţilor bunicii lui. Când au murit, mama lui locuia în Villa- carrillo, în Andaluzia, de mulţi ani de altfel, căci îl cunoscuse pe tatăl lui într-o vacanţă acolo. Ajunsese în declin, fiindcă ea trecea rareori pe aici. Abia când tatăl lui Nico a avut probleme financiare, au venit să locuiască în el. Nico a fost dat la şcoală şi mama lui, Viviana, a început să lucreze cu jumătate de normă ca secretară a unui notar local, care, a explicat el, era specialist în drept. Ea a ţinut familia.

— El nu avea aproape niciun sfanţ la momentul respectiv; artistul tipic scăpătat care trăieşte cu vise. După ce a murit acum opt ani, mama s-a întors în Spania şi eu am rămas aici. Indiferent cât de dificil fusese traiul cu el, tot i s-a frânt inima şi doi ani mai târziu s-a prăpădit de

pneumonie. Viaţa n-a mai fost niciodată la fel pentru ea; era mai uşoară fără grija stărilor lui turbulente, dar şi-a pierdut pofta de viaţă.

— Ce trist! îmi pare rău să aud asta, replic eu cu blândeţe.

Nico mă conduce pe condorul cel lung, trecând pe lângă dormitorul lui de la parter şi eu încerc să
nu-mi aduc aminte imaginea lui prăvălit lângă perete.

— Pe aici.

îl urmez într-o încăpere mare care dă spre o grădină închisă cu ziduri. E plină cu o grămadă de culori felurite, de la alb la violet opulent. Aşa că, spre deosebire de parcela ordonată, aceasta arată mai degrabă ca şi cum natura a luat-o în stăpânire. Câţiva trandafiri uriaşi s-au întins la nimereală pe ziduri şi rămâi cu senzaţia de frumuseţe a unei
grădini care face ce vrea ea. Culoarea însă nu e doar afară. Chiar dacă peretele din capăt e în cea mai mare parte din sticlă, încăperea dreptunghiulară şi alungită – care are două lucarne enorme cu sticlă slab colorată – are şi ea o abundentă de culori.

Lângă doi dintre pereţi sunt stive de tablouri pe pânză de diverse mărimi, la care mă mai uit o dată, nevenindu-mi să cred. Fiecare dintre ele ar fi necesitat săptămâni, luni sau chiar mai mult ca să fie terminate.

De-a lungul celui de-al treilea perete, de cărămidă goală, sunt câteva şine la diferite înălţimi. Pe el, cu o lungime de mai bine de treisprezece metri, se află cinci tablouri încă neterminate.

— Dumnezeule, e impresionant! exclam eu.

Podeaua e acoperită cu aproape la fel de multă vopsea ca una dintre pânzele la care stau cu privirea pironită, iar mirosul e divin. O furnicătură intensă îmi atinge nasul când inspir un iz minunat de vopsea de ulei! Creşte un sentiment de entuziasm în mine, îmbătător.

— Nu mi-am dat seama că pictezi şi în ulei, declar eu, ducându-mă spre un tablou uriaş care e nouăzeci la sută gata.

E o scenă sătească şi atât de superb detaliată că mă pomenesc dorindu-mi să întind mâna s-o ating, pentru că decorul de frunze arată tare real.

— Iubesc mirosul ăsta, e dumnezeiesc. Aş putea locui aici în încăpere şi asta e ceva.

Mă aplec mai mult, minunându-mă de cum a prins lumina. Pare să sară din tablou, e atât de vie şi totuşi abia dacă se vede vopsea albă. Lumina şi umbra au fost aplicate atât de subtil, încât tot ce vede ochiul este efectul de ansamblu.

— Acolo m-am născut, zice Nico cu glas înecat.

Abia atunci realizez că puţini oameni apucă să intre în această cameră şi să vadă ceea ce văd eu. Mi se pune instantaneu un nod în gât.

— N-am o problemă cu băutura, zice el. Am considerat că-ti sunt dator să te lămuresc. Tata însă era

alcoolic. A fost o tâmpenie să mă îndrept spre o sticlă de whisky în încercarea de a şterge unele amintiri care nu sunt plăcute. Numai că datorită tatălui meu reuşesc, de regulă, să-mi păstrez echilibrul. Am văzut ce i-au făcut frustrările, ceea ce l-a distrus într- un final. A crezut că era neînţeles. Aşa şi era, fiindcă cine poate să judece ce e arta şi ce nu e ea? A pictat ce-a văzut cu ochii lui şi asta nu-i greşit. Greşit însă a fost că şi-a permis să se izoleze şi să dea în disperare şi de-aia ţin eu centrul de retragere.

Mă întorc să mă uit la Nico şi ochii lui mă sfredelesc.

— Tabloul din camera mea e al tatălui tău şi îl

găsesc dătător de inspiraţie. Te prinde de ceva de aici, zic eu, lovindu-mi pieptul cu palma. Acesta e un dar şi ti l-a transmis şi tie.

Îi încremeneşte fata şi simt c-am atins o coardă sensibilă. Alungă însă emoţia şi, jenată, mă întorc şi mă plimb pe lângă şirul de lucrări neterminate. Mă opresc la fiecare câteva clipe să mă minunez şi mă simt inspirată.

— Nu m-am gândit niciodată că artiştii lucrează la mai mult de o creaţie odată, remarc eu, cu vocea fortat mai veselă decât mă simt.

Sunt supărată că am zis din neatenţie ceva nepotrivit.

— E vorba de a fi în dispoziţia potrivită, Fern. Fiecare zi e diferită.

— înţeleg, adaug eu, zâmbind şi sperând să înveselesc momentul. Pictorii au zile în care o culoare pare mai plină de însemnătate ca alta?

Izbucneşte în râs.

— înţeleg ce vrei să zici, dar n-a fost cu intenţie, întâi dispoziţia albastru-melancolic, apoi o zi verde... dar nu, nu aşa lucrez. Uneori îmi atrage atenţia cerul şi vreau să experimentez ca să găsesc nuanţa perfectă. Alteori mă cheamă pădurea de dincolo de livadă. Sau grădina închisă cu ziduri şi profuziunea de rozuri, de nuanţe de roşu şi mov.

— Tatăl tău se chinuia, zici?

Dă din cap că da.

— Atâtea lucrări neterminate! S-a luptat şi cu dependenţa de droguri în ultimii ani ai vieţii. Odată cu talentul vine şi o mare patimă, iar el era un om obsedat de detalii. Adevărul e că avea câte un motiv să- şi urască fiecare pictură. Mi-

aduc aminte când eram mic şi-i duceam prânzul în studio, iar el înjunghia un tablou cu cuţitul. îl mutila pentru că nu putea prinde mulţumitor lumina şi umbra. Săptămâni de muncă distruse în câteva minute. M-a speriat ce-am văzut în ochii lui. Pastilele pe care începuse să le ia pă- reau să-i mai amorţească durerea, dar o apucase pe drum în jos. într-o bună zi a înghiţit un flacon întreg şi gata.

Nu caută compătimire şi eu nu zic nimic. Ce poţi să spui la aşa ceva?

M-a condus la o stivă de tablouri care se reazemă de perete în colţul încăperii şi trage învelitoarea care le protejează. Ridică primul tablou şi-l întoarce, pu- nându-l pe una dintre şine. Are cam unu douăzeci pe unu douăzeci şi e cu o tânără care stă pe un scaun, privind pe fereastră. E însă foarte diferit de pictura de la mine din cameră: e complicată şi precisă.

— Vezi defectele? mă întreabă el, urmărindu- mi privirea care se plimbă peste tablou.

— E frumos şi chipul e atât de realist că ochii par să mă urmeze când mă apropii un pic mai mult de pictură. Simt c-aş putea întinde mâna şi să-i ating efectiv pielea, dar ceva nu e tocmai în regulă. Nu pot să-ţi spun ce anume.

Se dă în spate, uitându-se la ea.

— Gâtul e un pic prea lung şi unghiul ferestrei dis- torsionează perspectiva uşor, suficient însă ca ochiul să înregistreze acest fapt, ceea ce distrage de la estetica de ansamblu.

— Rămâne totuşi o operă de artă foarte frumoasă, Nico.

Aprobă din cap.

— Sunt de acord. Tatăl meu însă n-a fost.

După ce a terminat acest portret al ei, mama nu l-a lăsat să reutilizeze pânza, cum făcea adeseori în acele vremuri. Asta s-a întâmplat înainte de faza drogurilor. Tabloul a supravieţui doar graţie ei, dar n-a fost niciodată atârnat pe un perete, deoarece pentru el reprezenta lipsurile lui. Pentru mine e o amintire dragă a mamei, dar îmi aminteşte şi de nebunia lui.

Durerea îi e atât de reală că mai că mă învăluie.

— E aşa de trist, Nico! Ce pricepere extraordinară avea şi totuşi nu putea vedea decât cele mai mărun

te defecte care probabil că există în orice pictură. Măcar a avut satisfacţia de a-şi vedea ceva lucrări vândute înainte să moară.

Nico se întoarce către mine şi-i văd suferinţa din ochi.

— Da, dar ăsta a ajuns să-i fie motivul pentru care s-a sinucis.

10

Măcar are cineva nevoie de mine

— Sal’, Fern? Cum ţi-a fost după-amiaza?

— Bună, mulţumesc, Patricia! Am câteva pagini de desene micuţe şi am învăţat câte ceva despre perspectivă. Cum a fost şedinţa ta?

Mă dau mai încolo pe bancă să poată sta Patricia lângă mine, evitând o zonă de lemn decolorat de soare care se desface în aşchii şi se cojeşte. E un loc frumos şi liniştit şi, după încă o cină ispititoare de-a lui Margot la care am mâncat un pic prea mult, mă simt puţin somnoroasă. Dacă m-aş fi oprit la felul principal, n-aş fi avut nimic, numai că cine poate să reziste unei *tarte aux poires-* tradiţionale? în orice caz, nu eu.

— Spre surprinderea mea, a mers foarte bine. Am reuşit, cu un pic de îndrumare, să fac o oală frumuşică. Odile a umplut cuptorul şi oalele vor fi arse în noaptea asta. Mâine le smălţuim. Aşa mă bucur că mi-ai sugerat şedinţa! Am avut şi o

conversaţie foarte interesantă cu Ştefan, care mi-a fost de mare ajutor. Un bărbat de treabă, de fapt.

Nu-mi vine să cred! Nu ţin minte s-o fi văzut pe Patricia discutând cu altcineva în afară de mine sau de Kellie. Cu siguranţă începe să se deschidă şi arată foarte relaxată astă-seară.

— Kellie mai stă o săptămână, poate două. Ţi-a zis?

Patricia clatină din cap.

— Nu ştiam. Mă bucur tare mult pentru ea. Se înţelege aşa de bine cu Taylor! Am remarcat că a făcut parte din micul lui grup în după-amiaza asta.

O privesc cam surprinsă, iar ea ridică din sprâncene, indicând faptul că noutăţile lui Kellie nu sunt cu totul neaşteptate.

— Ah! Ar putea fi un pic cam dificil. El e cu zece ani mai mare decât ea pe puţin, bănuiesc. Crezi că ar trebui să-i pomenesc de asta lui Nico?

— Poate, dar Taylor e un tânăr tare rezervat şi politicos. N-am vorbit direct cu el, dar m-am nimerit prin apropiere cât să-i aud ieri. Făceam o mică plimbare spre parcelă aseară devreme, după ce plecaseră ei spre livadă cu chitarele. Părea totul foarte nevinovat.

Şi eu care credeam că eu sunt o cloşcă ce stă cu
J J
ochii pe toată lumea!

— Aş vrea să mai pot rămâne, dar am chestii de făcut acasă. Vacanţa asta e minunată, totuşi. Şi o binecuvântare. Nico e un bărbat foarte interesant. Presupun că toţi artiştii sunt un pic temperamentali, dar el pare un om cu emoţii puternice.

— Presupun că aşa şi e, dar administratul locului ăstuia îi ia o mulţime de timp. îmi închipui că poate fi destul de frustrant să-l cheme munca, reflectez eu.

Patricia trage adânc aer în piept, cu ochii la tufărişul scund din bordura care mărgineşte peluza. Dincolo de el se află nişte tufe standard de trandafiri.

— Iubesc trandafirii, zice ea, nostalgică. Soţul meu, Fred, şi-a petrecut toată viaţa îngrijind de colecţia noastră, dar anul ăsta nu le-a mers aşa bine.

— Mare păcat şi pentru asta şi pentru că n-a putut să vină în călătorie cu tine! Pare ideea lui de paradis.

O încruntătură îi umflă fruntea.

— Nu se simte bine. A fost un an greu, dar fratele meu a insistat să iau o pauză.

— Ah, Patricia, îmi pare tare rău să aud asta! în calitate de îngrijitor e vital să te poţi desprinde o vreme. îti sunt alături din tot sufletul.

— A fost grădinar pasionat toată viaţa lui şi poate identifica o afidă de la treizeci de paşi. Simţi mirosul parfumului în aer?

Adulmec şi mai adulmec o dată, savurând izul floral pe care nici nu-l sesizasem.

— Da, acum că ai pomenit tu de el.

— Unul dintre micile plusuri ale vieţii. Mulţumesc, Fern! zice ea întorcându-se cu fata către mine.

J

— Pentru... ce anume?

Râde.

— Pentru că eşti tu.

— Eu? Serios?

— Mi-ai descreţit fruntea. Mă temeam c-am făcut o greşeală venind, singură şi într-o stare proastă, în această călătorie, care însă era importantă pentru mine din tot felul de motive pe care nu le pot exprima în cuvinte. Mă bucur tare mult că nu mi-am urmat instinctele să mă întorc pur şi simplu la aeroport. Pierdere a curajului, explică ea, făcându-mi cu ochiul.

Chicotesc.

— Ei bine, şi eu mă bucur c-ai rămas. Ştiu că şi Kellie s-a simţit la fel ca tine luni şi tu ai încurajat-o.

îi arunc o privire Patriciei, care încuviinţează din cap.

— Ah! Trebuie să plec. Vine Nico încoace şi probabil trebuie să discute cu tine.

Acestea fiind zise, sare în picioare şi pleacă în-spre livadă. Ce ciudată mi s-a părut toată treaba! Parcă voise să-mi spună ceva, după care se răzgândise.

— Mă întrebam eu unde eşti! îti mai datorez nişte
scuze. Se pare că mi-am făcut un obicei în ceea ce te priveşte.

îi zâmbesc, iar el arată foarte relaxat în această seară într-o cămaşă descheiată la gât şi blugi bleumarin. E dat cu o colonie care are o notă distinctivă de citrice şi, judecând după părul ud, abia ieşit de la dus. Ni se întâlnesc uşor şi destins
privirile şi Nico arată spre bancă.

— Pot să stau sau încântătoarea Patricia a plecat pentru că voiai un pic de singurătate? N-am alungat- o, nu?

— Nu, deloc. E doar un pic timidă. Te rog, ia loc!

— Cum a mers schitatul?

îi simt ochii cercetându-mi obrazul; banca e prea mică şi stăm foarte aproape. E puţin enervant dintr- un motiv oarecare. îşi schimbă poziţia să stea mai bine, căci banca e un pic joasă pentru picioarele lui lungi pe care şi le întinde în faţă. Se răsuceşte pe jumătate spre

mine iar, aruncându-şi braţul pe spătar.

— Bun, bine, cred. E amuzant însă, căci şedinţa de ieri m-a dat pe spate un pic, ceea ce a fost o totală surpriză. Nu m-aş fi închipuit niciodată pictoriţă nepricepută, dar asta am fost ieri când am luat cea mai mare pensulă de pe masă şi-am trecut la treabă. Azi a fost vorba despre detalii complexe şi am crezut că asta ar trebui să mă intereseze, dar am o poftă grozavă să pun iar mâna pe pensulă.

Surâde şi albul dinţilor lui contrastând cu pielea frumoasă mă face să mă simt un pic emoţionată. Ce caraghioasă mai sunt şi eu! El e curios în privinţa unuia dintre noii lui elevi şi asta e ceva firesc.

— Ţi-am văzut pictura înainte s-o termini ieri, dar mai apoi ai dispărut şi ai luat-o cu tine, zice el în- cruntându-se.

— A fost prima mea încercare. Din nefericire, am scăpat-o pe drum spre camera mea aşa că mă tem că a sfârşit la coşul de gunoi.

Mi-e mai uşor să iau în glumă întâmplarea respectivă pentru că nu vreau să pară că am crezut că lucrarea mea e bună.

— Am fost inspirată de tabloul de pe perete din camera mea. Nu-i plagiat, nu?

De data asta râde dogit, continuând să se uite la mine. Eu continui să-i evit privirea, cercetând privelişte a dinaintea mea.

— Nu. Aşa e stilul tău personal şi pari să înclini spre abstract. Mi-a amintit de lucrările lui Michele Tragakiss, un artist a cărui operă e foarte populară acum. M-ai surprins, Fern. Ceea ce am vrut de fapt să te întreb în după-amiaza asta e dacă ţi-ar plăcea să faci o încercare pe o

pânză cum trebuie. Uşa studioului meu e mereu deschisă şi nu deranjează pe nimeni. Adeseori ajung acolo şi noaptea târziu dacă nu pot să dorm. De regulă pictez câteva ore până mai să-mi cadă pensula din mână. Ce zici?

Un balonas de entuziasm îmi sare din stomac în piept la gândul ademenitor la următoarea trăsătură

de pensulă.

— Foarte amabil din partea ta, Nico, dar pur şi simplu n-aş şti de unde să încep. Tare nu mi-ar plăcea să irosesc o pânză bună când eu habar n-am ce fac.

E adevărat, dar mă mai tem şi să nu dau greş şi să mă fac de râs în fata lui. Nu-mi stă în fire să mă

simt atât de vulnerabilă şi totuşi mă simt.

— Mie nu mi s-a părut. Pe lângă asta, zice Nico şi zâmbetul îi slăbeşte brusc când mă forţez să mă uit

la el, trebuie să-ţi cer o mare favoare. Speram că tentatia accesului la studioul meu are să însemne că n-o să mă refuzi.

Acum mi-a trezit interesul!

— Hm. Mă simt tentată înainte să ştiu în ce mă

bag, mărturisesc eu.

— Geana trebuie să se întoarcă acasă pentru câteva zile, că se măritră verişoara ei. O să plece vineri la prânz şi n-o să se întoarcă până marţi după-amia- ză. Activează ca adjuncta mea, după cum nu mă îndoiesc c-ai descoperit deja. Ne punem mintea la contribuţie când sosesc vizitatorii noi şi încercăm să-

i alegem pe cei care sunt niţel mai rezervaţi. Scopul e să le găsim un tovarăş, ceea ce nu merge întotdeauna. Doar pentru prima şedinţă în majoritatea cazurilor, deşi uneori asta îi îndeamnă la prietenii sincere.

Dau aprobator din cap, deoarece am văzut-o în acţiune.

— Geana discută cu fiecare instructor în

fiecare zi ca să se asigure că nu sunt probleme şi, în general, e ochii şi urechile mele. Am nevoie de cineva să-i

preia rolul cât e plecată. în plus, avem trei vizitatori aici peste weekend pe care trebuie să stăm cu ochii în caz că au nevoie de ceva, deci realmente m-ar ajuta mult. Zice că merg şi vorbesc prea repede şi de aia nu mi-e uşor să mă strecor pe lângă oameni să verific dacă-s în regulă. Sunt om cu emoţii puternice, spune ea.

Se strâmbă, apoi izbucneşte în râs. Când e relaxat, parc-ai vorbi cu un alt om.

— Aşadar, eu aş vedea ce mai fac oamenii care stau aici şi m-as asigura că aceia de la curăţenie n- au nicio problemă. După aceea, ajut la evaluarea noilor admişi luni. în general circul şi-ţi dau raportul?

— Da. Nu uita să verifici dacă s-au livrat aşternu-

turile pentru schimbat la mijlocul săptămânii şi să nu fie puţine prosoape! Cam asta e tot. Discret, dar necesar ca să meargă lucrurile bine, iar în schimb o să poţi să-ţi creezi propria capodoperă. Gândeşte-te la toate tuburile alea de vopsea care abia aşteaptă atingerea unei pensule!

La cum o zice el, sună aproape senzual.

— Gata! Accept. Ştiai c-am să accept, nu-i aşa? Chiar dacă, trebuie să recunosc, cred că eu ies mai câştigată din târgul ăsta.

Nico zâmbeşte.

— Asta pentru că eşti o doamnă încântătoare. îţi stă în fire să te îngrijeşti de alţii, aşa că nu o percepi ca pe o corvoadă.

îi arunc o privire, luată prin surprindere de observaţie. Mă întreb oare ce-o mai fi observat.

— Familia mea e destul de solicitantă uneori. Mereu e cineva de care să ai grijă şi o problemă la soluţionarea căreia să ajuţi. Starea de bine a celorlalţi e crucială în munca mea, aşa că acum e înrădăcinată în mine.

îmi cercetează faţa şi văd cum îi trec ochii rapid peste mine.

— îţi pasă de oameni, Fern, şi uneori asta poate ajunge o povară. Dar iată-te, singură şi ieşită din zona de confort ca să descoperi interese noi! Asta-i o mutare îndrăzneaţă pentru oricine în orice moment al vieţii.

Dau din umeri.

— Cred că soţul meu e cel îndrăzneţ. Am acceptat că vreme de un an liber de la serviciu ne dorim să facem lucruri diferite. E o ocazie pe care suntem norocoşi să o avem, dar poate e ceva prostesc. N-o să ştim până nu trece, bănuiesc.

— Nu mergeau bine lucrurile între voi?

încruntătura lui Nico e sinceră, încearcă să-mi înţeleagă situaţia.

— Poate că ajunseserăm să ne complăcem un pic. Ne bizuim unul pe altul şi bănuiesc, cu capacitatea de înţelegere de acum, că asta e o formă de complacere fiindcă poate duce la a ne lua reciproc ca pe ceva de la sine înţeles. Să ştii că eşti alături de celălalt oricând, orice s-ar întâmpla. Nu o văd ca pe ceva rău, dar poate că mai răruţ chiar e mai dră- guţ.

— Deci un an de curajoase noi descoperiri care reprezintă şi un risc uriaş pentru voi.

Cuvintele lui sunt neliniştitoare. Mi-e dor de

programul meu obişnuit, de viaţa mea normală. însă fiecare zi de aici aduce ceva nou şi eu îmi dau sea-

ma de diverse chestii surprinzătoare despre mine, pe măsură ce încep să înţeleg cum mă percep străinii, iar acum Nico e pregătit să creadă în mine, ceea ce mă face mai încrezătoare; lucru la care nu mă aşteptam.

— Şi o aventură, una pe care se poate ca niciunul dintre noi să nu mai apuce s-o trăiască altădată. De

aceea mi-ar şi face plăcere să-ţi accept oferta, Nico, dacă tu crezi că sunt capabilă.

— Grozav! Mă bucur că eşti gata să ieşi din zona ta de confort. Ce-ar fi să ne îndreptăm spre sala de recreere, pentru că Geana i-a convins pe Taylor şi pe Kellie să ne cânte câteva cântece? După aia te putem aranja la mine în studio.

încuviinţez din cap recunoscătoare.

— Mă întreb oare cum o fi reuşit?

— în calitate de om din J Montana, el n-a rezistat să nu sărbătorească un pic 4 Iulie. Ea se gândeşte la toate.

Chicoteşte şi-i sclipesc ochii.

— Are să-ti fie dor de Geana când s-o întoarce în

Scoţia, remarc J eu.

— Aşa e, dar mi-a zis că, dacă te pot convinge, are să plece ştiind că-s pe mâini bune.

Ochii aceia vii îmi zâmbesc şi ei, plini de recunoştinţă, iar eu şovăi, întrebându-mă dacă-i o idee bună. Cu ce pretext aş mai putea veni când el face tot ce poate să-mi încurajeze creativitatea?

***

— Bună, dezertoareo! se aude glasul cu triluri al lui Hannah la telefon.

Mai să-mi stea inima în piept, aşa de mare mi-e bucuria pe care o simt acum că mă caută ea.

— Nu pot să rămân supărată pe tine multă vreme, în plus, m-au pisat mama şi cu Liam. Pasămite, sunt egoistă, continuă ea, de parcă vrea să-şi ceară scuze.

— Ai multe pe cap şi nu vreau să-ţi faci griji pentru Aiden sau pentru mine. N-avem nimic,

serios. Uneori e bine să le laşi oamenilor pe care-i iubeşti libertatea de a descoperi mai multe despre ei. Pe lângă

asta, tu îţi vezi de ale tale acum, aşa că venitul pe la mine să stăm la un pahar de vorbă e de domeniul trecutului.

— Ştiu, dar mi-e dor de tine. De aia mă şi simt prost că te-am necăjit, dar eşti aşa departe, ceea ce face situaţia şi mai nasoală. Nu pot să nu mă gândesc că, dacă n-ai fi cumpărat biletul ăla la loto, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Tu ai fi încă acasă cu Aiden şi toate ar fi pe drumul cel bun. Voi doi sunteţi o constantă, ca mama şi ca tata.

îmi dau ochii peste cap, dar nu zic nimic. Chiar şi surorile mai mari trebuie să se pună pe ele pe primul loc uneori şi să nu-şi mai facă griji despre ce fel de model sunt. în orice caz, n-aş fi unul bun dacă aş sta acasă şi m-aş îmbolnăvi de grijă pentru Aiden, nu?

— îmi place tare mult faptul că acum eşti liberă şi sunt mândră de tine. E un moment să profiţi de fiecare ocazie care-ţi apare şi să te bucuri de fiecare clipă. Nu te lăsa împiedicată de griji pentru lucruri care s-ar putea să nu se întâmple. Pentru tine sau pentru oricine din jurul tău. Acceptă că viaţa înseamnă o permanentă schimbare.

Râde uşor şi mi-o închipui strâmbându-se.

— în regulă, în regulă, soră mare! Sunt pe cale să adaug încă o grijă la lista ta. Liam şi cu mine ne-am logodit. Nu intra în panică: n-ai ratat nimic, de fapt. N-o să sărbătorim cum se cuvine până nu vă întoarceţi tu şi cu Aiden, dar port un inel superb. M-a scos la cină într-o seară ca să-mi mulţumească pentru că l-am ajutat să-şi redecoreze apartamentul. Dintr- odată a apărut un violonist şi Liam a pus un genunchi în

pământ. Sincer, Fern, era să mor de jenă, dar sunt asa de fericită!

J

îmi dau ochii peste cap de disperare, dorindu-mi tare mult să fi fost acolo cu ea. O altă parte din mine însă strigă: „Nu te repezi, Hannah, pentru că, dacă nu trăieşti sentimentul de libertate reală mai întâi, s-ar putea să nu-ţi dea pace mai încolo! Aşa s- a întâmplat cu Aiden.”

Ce anume să nu dea pace, realmente nu ştiu. Un sentiment de aventuri pierdute pentru unii, poate. Un sentiment de... ce oare, pentru mine? Decadenţă? Egoism? Nu-ti poţi regăsi euforia tinereţii şi libertăţii atunci când te apropii de 30 de ani şi viaţa ţi-e toată o responsabilitate.

— Dacă asta-ţi doreşti, Hannah, atunci mă bucur pentru amândoi şi când ne întoarcem putem să dăm o petrecere-monstru ca să marcăm ocazia.

Mintea mi-e în fierbere. Eu le-am făcut asta părinţilor mei şi acum le-o face şi sora mea, se îndrăgosteşte fără speranţă la aşa o vârstă fragedă şi se aruncă cu capul înainte. Pare însă tare fericită după glas şi nu pot să-mi exprim îngrijorarea, deoarece asta m-ar face ipocrită. Vreau ce-i mai bine în toate privinţele pentru Hannah, iar Liam e un om minunat, dar e prea repede. N-a trăit realmente nimic din viaţă. Nici eu nu pricepeam asta la vârsta ei, dar cine pricepe?

— Mersi, Fern! Mă gândeam că s-ar putea să-mi tragi o săpunealã, deoarece nu eşti aici, l-am dat SMS lui Owen, dar e plecat la nu ştiu ce instrucţie specială. Mi-a răspuns succint şi a zis că mă sună el când se întoarce. Cum e în Franţa?

Nu pot să scap de tristeţea J pe care o simt din cauza depărtării dintre noi. Mă întreb cum au

reacţionat mama şi tata când le-a dat Hannah vestea. Ştiu că o
să se îngrijoreze că-mi calcă pe urme, dar noi două avem personalităţi foarte diferite. Ce avem în comun

este faptul că suntem cam încăpăţânate, Owen e cel ascultător şi bănuiesc că, fiind dominat de surorile lui, a învăţat să fie un pic mai relaxat.

— E minunat. însorit. Lume prietenoasă şi mă simt destinsă cum nu m-am mai simtit de mult.

— Super! Trebuie să te mai linişteşti şi tu niţel.

M ¡-amintesc foarte bine invincibilitatea pe care o simţeam ca adolescentă şi cum credeam că toti cei
care nu sunt de acord cu mine nu-şi trăiesc viata din
plin. Nimic nu avea să-mi strice visul unei vieţi perfecte care-mi stătea în fată.

— Am descoperit că sunt artistă abstractă, ca să ştii. Au să fie nişte schimbări când ajung acasă, fiindcă o să înlocuiesc chestiile alea produse în serie de la magazine din diverse lanţuri cu chestii adevărate.

— Uau! Şi eu care credeam că Aiden e cel cura- jos c-a plecat înspre destinaţii îndepărtate! Acum descopăr că sora mi se transformă într-un om cu pretenţii artistice. Sper ca Aiden să fie pregătit pentru toate astea când o să te întorci.

Când ne luăm la revedere, nu pot să nu fiu de acord cu ea.

11

Un fior de entuziasm

— A fost foarte bine. în afară de ceva emoţii la

început, Kellie şi Taylor au sunat ca un duet real. Crezi că Kellie cântă cu vocea?

Nico deschide uşa grea de stejar a castelului şi mi-o ţine. Când intru, mi-aduc aminte că am telefonul oprit şi-l pornesc repede.

— Bănuiesc că da, dar cine ştie dacă o să lase garda jos suficient cât să facă o încercare? Era foarte în largul ei când cânta la chitară însă. Tuturor le-a plăcut.

— N-ai vrut să stai la karaoke? întreabă Nico cu o uitătură piezişă la mine.

— Ăă, stai să mă gândesc un pic... *Nu.*

Râde.

— Oricum nu cred că ai dispoziţia necesară. Pari cam abătută în seara asta. Ti-e dor de casă?

Se opreşte să împingă uşa de la studioul lui şi eu merg înainte, trăgând imediat adânc aer în piept. Mă iau furnicături pe spinare. Nu e doar mirosul copleşitor al vopselelor, ci şi faptul că mă izbeşte realitatea că urmează să creez ceva care sper că va ajunge pe un perete acasă.

— N-am nimic, pe bune. Mă întrebam cât de uşor e să trimiţi tablouri pe pânză în Marea Britanie.

— Nu-i nicio problemă. Eu le expediez în Marea Britanie şi în mare parte din Europa. Expun doar în Spania, dar vând ceva şi pe site-ul meu. Există formalităţi vamale care trebuie îndeplinite, dar cel mai uşor, dacă ai de gând să realizezi vreo câteva lucrări, e să le transporţi rulate în tuburi. E mult mai ieftin şi le poţi întinde şi înrăma cum şi când doreşti.

Brusc începe să-mi bâzâie telefonul.

— Scuze, e sora mea, trebuie să răspund.

Nico încuviinţează din cap şi se îndreaptă diplomat spre celălalt capăt al studioului.

— Ce e, Hannah?

— Evident, Aiden n-a reuşit să dea de tine, deci. M-a sunat să-mi spună că a încercat să te sune fiindcă e o problemă, dar m-am chinuit să aud ce spunea. Semnalul era groaznic, aşa că am zis că o să dau de tine. Bănuiesc că n-ai intrat nici pe pagina lui de Facebook. Cine naiba e femeia din ultima poză? Am să-ţi trimit o captură de ecran. Nu ştiu ce se petrece, dar trebuie să-l suni. Acum!

— Poză? Stai un pic, lasă-mă o clipă!

îmi iau telefonul de la ureche şi văd că am trei apeluri ratate. Mai sunt şi două SMS-uri. Toate de la Aiden. Fir-ar, de ce nu m-am gândit să-l pornesc imediat după spectacol?

Hannah îmi trimite captura de ecran şi, când mă uit la ea, habar n-am cine e femeia, singurul pe care-l recunosc e Aiden.

Deschid primul mesaj de la el.

încerc să te sun.
Noi trebuie să cam plecăm numaidecât, fiindcă e o problemă şi nu putem rămâne aici.
O să încerc din nou mai încolo.

„Noi?"

Al doilea SMS nu-mi spune nici el mai multe.

Sunt în siguranţă şi călătoresc cu alţi doi oameni. Am găsit pe cineva dispus să ne ducă la Adelaide contra unui onorariu rezonabil, dar durează mult drumul cu maşina de la Coober Pedy.

Aproape că mi-a murit bateria, am să te sun când pot, dar, din câte se pare, s-ar putea să nu prea fie locuri în care să ne oprim.

Vorbim în curând.

— Hannah, habar n-am ce se petrece, dar SMS-ul lui Aiden zice că e în siguranţă. Am avut telefonul

oprit cât a fost o chestie muzicală aici. Nu i-am văzut niciuna dintre postări.

— A pus patru poze mai devreme, cam cu o oră înainte să mă sune. După glas părea panicat fiindcă nu putea să dea de tine, Fern. Era foarte mult zgomot, ca şi cum s-ar fi desfăşurat o bătaie pe fundal.

îi aud frica din voce.

— Uite ce e, indiferent ce s-o fi întâmplat, Aiden zice că e în siguranţă şi cu alţi doi oameni cu care merge acum spre Adelaide. Trage adânc aer în piept şi linişteşte-te, mi-am pornit telefonul şi am să-l tot verific. îmi pare rău că te-a speriat toată situaţia asta. Aiden ştie cum să-şi poarte de grijă şi probabil s-a panicat că, în caz că încerc să-l prind, nu primesc răspuns, atâta tot. Cum aud ceva, te anunţ. OK?

— A fost un pic şocant cu tot zgomotul de pe fundal şi el părea... speriat după glas. Măcar tu eşti undeva într-un loc mai sigur, adică, ce poate să ţi se întâmple rău într-un un castel încântător, undeva la ţară, în Franţa?

îi arunc o privire lui Nico, care şi-a scos cămaşa de bumbac şi îşi trage pe cap un tricou. îmi feresc ochii, recunoscătoare pentru faptul că e cu spatele la mine.

— Aiden se descurcă, Hannah, şi sunt sigură c-o să fie bine. Acum du-te şi fă ceva ca să-ti iasă în-

tâmplarea din minte! J S-ar putea să J treacă o vreme până să primesc veşti de la el, pentru că mi-a zis că e lung drumul şi bateria aproape i-a murit.

Mă simt prost încercând să fac toată chestia asta să pară mai puţin gravă decât e, când mie

mi se pune un ghem în stomac din cauza ei. Aiden şi cu Hannah au fost mereu apropiaţi şi ştiu că în cele câteva ocazii în care m-am certat cu ea, s-a dus de fiecare dată la el pentru sfaturi.

— în regulă, dar imediat ce ai veşti de la Aiden, mă suni, da? Nu contează ce oră e, bine? Nu vreau decât să ştiu că n-a păţit nimic.

— îţi promit. Acum nu-ţi mai face griji şi nu le sufla o vorbă despre asta mamei şi tatei! N-are niciun rost să nu mai doarmă nimeni liniştit când se pare că a fost deja evitată criza.

Când să-mi bag telefonul la loc în buzunar, mi-aduc aminte să dau volumul la maxim. Următorul apel pe care-l voi primi ar putea fi important.

Revin cu privirea la Nico şi văd că a urmărit discret totul şi acum se îndreaptă spre mine.

— Pari un pic şocată. Veşti proaste?

Dau din cap, apoi clatin din el când mă gândesc mai bine şi într-un final ridic din umeri.

— Chiar nu ştiu. E Aiden, a apărut o problemă. A, am uitat, sora mea a zis c-a postat nişte poze, ar fi bine să mă uit şi eu.

Scot din nou telefonul şi deschid Facebook, iar Nico dispare. Aiden a postat patru poze în total. Prima e clar cu mina, pentru că în ea e o firmă veche şi bătută de vreme, deşi nu pot distinge numele. Următoarele două sunt imagini ale zonei, care nu e decât teren accidentat. Nu-i mare lucru de văzut în afară de movile ca într-un peisaj selenar, ceva tufăriş pitic şi, pe fundal, nişte dâmburi uriaşe de pământ. Ultima e cu Aiden, care stă între un bărbat tinerel şi o femeie cu păr castaniu închis prins în coadă de cal, cea pe care mi-a trimis-o Hannah. Mai e un bărbat pe

fundal care duce un târnăcop pe umăr. Râd cu toţii şi arată spre o firmă pe care scrie Cook’s Kit- chen-. Nu-i decât o baracă la dracu-n praznic.

— Poftim, pari să ai nevoie de asta! zice Nico, în- tinzându-mi un pahar pe jumătate plin cu vin roşu.

îl accept şi el îl cuprinde pe al lui în palme, neştiind ce să spună.

— Nu ştiu ce se petrece. Am avut nişte apeluri pierdute şi două SMS-uri. Aiden zice că e în siguranţă, dar pe drum, şi e cu doi oameni. Era la o mină de opal la dracu-n praznic. Mă îndoiesc că o să mai aflu ceva în seara asta. Aproape îi murise bateria, dar mi-a spus că au reuşit să găsească pe cineva să-i ducă la Adelaide. Cred că durează mai mult de o zi cu maşina şi habar n-am cum sunt drumurile.

Iau o înghiţitură zdravănă din vin şi cobor repede paharul, întrebându-mă dacă Nico ar trebui să bea. îmi sesizează îngrijorarea.

— Aşa cum am zis, nu sunt alcoolic, Fern. Toate lucrurile cu moderaţie, adaugă el, înclinându-şi paharul înspre mine.

Zâmbesc, pe jumătate a scuze, nevrând să creadă că n-am încredere în el.

— Mă îndoiesc că eu sau Hannah vom dormi somn dulce până nu auzim veşti de la Aiden. E numai vina mea, pentru că n-ar fi trebuit să-i ratez apelurile şi acum sora mea e şi ea înnebunită de grijă. E aşa frustrant să nu ştii ce se petrece!

— Am soluţia perfectă.

Ochii aceia întunecaţi par cumva un pic mai blânzi în lumina studioului.

— Dă-mi paharul! Acum hai să te aranjăm! Dacă nu ai să fii în stare să dormi, nimic nu e mai relaxant decât pictatul, te asigur.

Nico sună entuziasmat, dar micul avânt pe care l- am avut când am intrat în încăpere s-a risipit şi el îşi dă seama.

— Nu cumpăr decât pânză de în pentru tablouri şi ţi-am capsat una pe o placă şi ţi-am pregătit-o cu două straturi de Gesso. Pregăteşte suprafaţa să accepte vopseaua. Odată terminat, pot să fac rama de lemn şi să ţi-l întind dacă vrei. Sau poate vrei să-l depozitezi rulat ca să fie mai uşor la transport.

Nico ridică placa mare cu uşurinţă, dar e aproape la fel de lată cât anvergura braţelor lui complet întinse.

— E enormă! icnesc eu când o ridică pe şina inferioară, care e la doar vreo zece centimetri de la podea. îmi arată cum s-o prind cu o clemă specială de fiecare parte.

— Am să-ţi sugerez să lucrezi cu vopsele acrilice, pur şi simplu pentru că se usucă mult mai repede.

Se dă în spate, privind alături de mine la propria mea pânză goală.

— Unde să încep? Ce să pictez?

Mă simt aproape copleşită de un amestec de frică şi încântare.

J

— Păi, începe cu schiţatul câtorva idei!

Se duce la un bufet mare cu uşi înalte cât tot peretele şi împinge fără efort una într-o parte, la un panou cu picioare şi mi-l aduce.

— Desigur, s-ar putea să preferi să pictezi ceva după o fotografie ori să încerci o natură

statică. Ţi-aş putea aranja o măsuţă. Tabloul de la tine din cameră e o vedere din curte a pădurii.

„Poţi s-o faci, Fern”, mă asigură vocea micuţă din mintea mea.

— Grozav! S-ar putea să dureze ceva până să pun efectiv mâna pe pensulă însă. Nu vreau să irosesc o pânză bună.

Nico îşi lasă capul pe spate şi râde.

— Eşti înconjurată de stive de tablouri pe pânză care probabil că n-o să ajungă niciodată nicăieri. Niciodată menite să înfrumuseţeze un perete, ci numai să se rezeme de el. Şi mai sunt şi acelea care

par să se avânte de la prima trăsătură de pensulă. Poftim, ia asta!

Se apleacă să ridice o bucată de material împăturită.

— Dacă nu vrei să-ţi văd lucrarea până nu e gata, atunci acoper-o pur şi simplu cu muselina asta! N- am să trişez, promit. Acum dă-mi voie să ţi-o arăt pe cea pe care nu o pot termina deocamdată, fiindcă se pare că m-a părăsit temporar muza.

Cuvintele lui mă transportă instantaneu la noaptea trecută. Nico a mormăit ceva despre asta şi nu-mi pot aminti exact vorbele lui. Muză, da, a menţionat-o şi – ah – m-a numit înger.

Când mă întorc, în timp ce el ridică bucata de material de pe una dintre pânze, rămân cu gura căscată. Credeam că scena stradală despre care a zis că e din oraşul lui natal e uimitoare, dar cea de faţă e cu totul altfel. Elegantă, pictată cu dragoste la fiecare trăsătură de pensulă. însă numai o treime din pânză e acoperită. Fundalul a fost deja animat, dar pe pânză nu e decât

conturul unei femei fără vreun detaliu real. Se holbează la noi obsedant, iar golul distrage la fel de mult ca o gaură căscată în pânză.

— Aici e lacul, nu-i aşa? Dar asta nu-i doamna pe care a pictat-o tatăl tău, adică nu e mama ta şi totuşi e în stilul lui.

Clatină din cap.

— Nu, nu e, deşi ea a inspirat decorul acestei lucrări. Dispărea adeseori când dispoziţia tatălui meu devenea insuportabilă şi mereu o găseam aşezată în iarba lungă, privind peste apă. Zicea că e mica ei bucăţică de rai.

— E superb, Nico! De ce ai însă probleme cu terminatul lui? E deja perfect şi n-ar putea fi mai bun.

Fixează pânza cu privirea pentru câteva clipe în tăcere completă.

— îmi apare des în vise o femeie, unghiurile trupului ei când stă jos, picioarele ei strânse, sunt aici, zice el, bătându-se într-o parte pe cap, dar când pensula mea atinge pânza, pur şi simplu nu se întâmplă nimic. Am nevoie de un model. Geana mi-a pozat o dată, dar am ştiut amândoi că n-are să fie tocmai potrivit. Am schiţat-o în câteva poze şi am rămas fără inspiraţie. Ăsta e unul dintre tablourile pe care trebuie să le pictez pe îndelete pentru că e omagiul meu faţă de frumuseţea uluitoare a unei femei, atât la interior, cât şi la exterior. Aşa că stă şi aşteaptă răbdător să-mi apară muza.

îmi ţin răsuflarea, atât de puternică îi e emoţia din cuvinte şi, cumva, înţeleg. Nu are fiecare artist o muză?

— Tu şi cu Geana sunteţi foarte apropiaţi. Vă cunoaşteţi de multă vreme?

JJ

îşi face de lucru preţ de o clipă, întorcându-se să netezească una dintre pânze.

— De ceva vreme, spune peste umăr. Am trecut printr-o perioadă de depresie acum nişte ani şi ea m-a ajutat s-o traversez. Mă simt de parcă s-ar fi întâmplat acum o grămadă de ani.

Se întoarce să se uite la mine.

— Datorită acestui lucru vom fi mereu prieteni, aşa ceva se întâmplă mereu între psiholog şi pacient. Acum împărtăşim acelaşi scop, născut din experienţele noastre de viaţă. Ne-am dori să extindem afacerea de aici să includă un centru de wellbeing.

Un loc de vindecare. Experienţa Ceanei în calitate de practicantă de mindfulness şi vindecare holistică ne-a dat ideea de pornire. Visul e să mai angajăm un profesionist să ne ajute să avansăm cu proiectul.

— E o idee minunată, Nico! Locul ăsta are ceva care te face să te simţi atât de binevenit şi mângâiat, încât e uşor să te acomodezi. Să clădeşti ceva pe baza acestui lucru e un progres firesc, din punctul meu de vedere. Chiar şi oamenii care sunt aici în această săptămână par să aibă cu toţii ceva trist de care se agaţă, poate fără să-şi dea seama. Mă surprinde că nu te-ai aventurat deja în această direcţie.

Nico îşi roteşte umerii în jos, oprindu-se să-şi treacă o mână pe ceafă. Are braţele puternice şi mă pomenesc urmărindu-i fiecare mişcare. E frumos de privit, ca o pictură. Un om atât de plin de viaţă şi cu visuri atât de mari!

— Totul se reduce la bani. Lucrările mele se vând bine, dar, dacă nu investesc timp, atunci nu am tablouri de trimis la galerie. Sunt deja în

întârziere, numai că lunile de vară sunt solicitante aici. Nu e doar venitul meu în joc, ci şi toată lumea care a crezut în acest vis.

Sunetul îndepărtat de voci pe hol pătrunde spre noi vreme de câteva secunde înainte să se piardă în tăcere.

— O să mi se întoarcă muza şi vopseaua o să curgă, zice el, întorcându-se să se uite la portretul misterioasei femei.

Aruncă învelitoarea subţire la loc peste tablou.

— Trebuie, deoarece până nu e terminat, nu am odihnă. în orice caz, astă-seară te afli aici ca să te gândeşti la începutul călătoriei tale creatoare. îmi aruncă cuvintele cu entuziasm îndrăzneţ.

— Cred că asta ar putea fi o fază J mov, replic eu, după care încep să râd. Nu trebuie decât să întorc capul şi să mă uit pe geam ca să-mi găsesc inspiraţia.

Rosul-mov intens al unui trandafir căţărător se prelinge decadent pe un zid de piatră, ca o cascadă ademenitoare de culoare.

— Ai face bine să faci un instantaneu repede, pentru că începe să se schimbe lumina. Dar tu ai ochi bun, şi eu adeseori cred că grădina e cel mai viu colorată înainte de asfinţit.

Mă încearcă un sentiment J de bucurie când mă îndrept spre fereastră până când scot telefonul să fac poza şi mă gândesc încă o dată la Aiden. „Te rog, Doamne, ai grijă să nu păţească nimic!”

12

îmi găsesc zona de confort

A fost o noapte lungă. Nico şi cu mine am lucrat în tăcere în cea mai mare parte. Am descoperit că scena sătească din localitatea lui natală e o comandă şi prioritatea sa pentru moment.

Mi-am petrecut câteva ore învârtindu-mă în cerc şi din când în când apărea Nico lângă umărul meu, oferindu-mi mici ponturi şi trucuri. Foaie după foaie din panoul cu picioare a ajuns să zacă mototolită pe podea pe măsură ce respingeam fiecare ciornă şi mă descurajam.

În cele din urmă, Nico a sugerat să-i trimit lui poza pe care o făcusem aseară. Când s-a întors din camera sa de lucru, avea cu el o imagine listată color ce părea să iasă de pe pagină.

— Poftim! Prinde-o lângă pânză şi ia o pensulă! E rău să te gândeşti prea mult, poate înăbuşi fluxul creator. Prima încercare îţi poate provoca frustrare, în aceeaşi măsură în care te umple de exaltare când ajungi să exprimi ceea ce vezi aici, a zis el, bătându- se uşor pe cap. Fă-o, ca să mă pot relaxa şi eu şi să mă întorc la lucru!

Privirea îi fusese fermă şi am ştiut că are dreptate.

Şi uite-aşa am început.

Brusc, puţin după ora unu noaptea, mi-a scos telefonul un bip şi a spulberat liniştea prietenoasă în care lucram.

Oprire la boxe. Beleaua e acum la o sută de kilometri în urma noastră. Toate bune. Epuizat însă. Adelaide, venim!

Te sun când mai avem nişte timp mâine.

Te iubesc, scumpo, şi-mi pare rău dacă te-am panicat.

„Dacă”?! Nu numai că m-a panicat, a panicat-o şi pe Hannah. Oftez când o sun, supărată pe el.

— Aiden e în siguranţă. O să ajungă la Adelaide cândva în timpul zilei de mâine, dar va trebui să calculez diferenţa de fus orar ca să-mi dau seama cam

J

pe când.

— Nu ţi-e uşor, este? E un chin să nu ştii unde e şi ce se petrece. Aiden ar trebui să viziteze obiective turistice nu să se bage în belea. îmi pare rău pentru tine, Fern.

După glas pare uşurată pe de o parte, dar şi ofticată, pe de alta. Ca mine.

— Cred că acum ne putem linişti şi dormi.

— Ce faci? Citeşti?

J

— Nu. Pictez şi are să fie greu să las pensula din mână.

— Uau, Fern! Mă bucur să aud asta, deşi e un pic cam târziu. Somn uşor! Să sperăm că ziua de mâine n-o să fie la fel de tensionată.

***

Cobor cu întârziere la micul dejun, dar, când m- am trântit într-un final în pat, spre dimineaţă, am adormit în câteva clipe, aşa că mă simt odihnită.

— Hei, Fern!

Apare Ceana în spatele meu când îmi umplu farfuria de mic dejun cu croasante şi gem.

— Nico zice c-o să-l ajuţi tu când mă duc eu acasă. Mulţumesc! înseamnă că pot să plec fără să-mi fac griji pentru nimic.

O văd realmente încântată.

— îmi face plăcere. E bine să te simţi util.

în cadrul uşii apare Bastien, strigând-o pe Ceana pe nume ca să-i atragă atenţia.

— O, Doamne! Se pare c-am avea o problemă. Ar fi bine să mă duc să văd ce e.

Schiţează un zâmbet şi-şi lasă farfuria pe masa de lângă perete.

Bastien e singurul instructor cu care n-am avut ocazia să vorbesc, dar asta pentru că rareori e prin preajmă. îl aud, mă rog, aud zgomotul unui ciocan pe metal reverberând în mica adâncitură în care sunt situate hambarele, dar atâta tot.

Mă îndrept spre capătul îndepărtat al mesei unde Kellie şi Patricia sunt prinse într-o discuţie.

— Neaţa, doamnelor! Sper că amândouă aţi dormit bine.

— Da, răspunde Kellie, ridicând veselă privirea.

— Foarte bine, mulţumesc, adaugă Patricia.

— Azi-dimineaţă nu vin la grădinărit, Fern, continuă Kellie. Mi-a sugerat Patricia să încerc atelierul de olărit. Sună distractiv. Deja am promis să merg la ora de tâmplărie a lui Taylor după-amiază. învăţăm să folosim strungul şi să facem ciupercuţe. Sună ca o oră de gătit, nu?

E încântată, fericită şi văd un zâmbet jucăuş pe buzele Patriciei.

— Grozav, o să fie interesant să încerci şi tu ceva diferit în dimineaţa asta, Kellie, adaug eu, entuziasmată.

Sunt sigură că Odile o să se bucure să mai aibă o elevă şi să sperăm că o să-i dea lui Kellie şansa să pălăvrăgească cu o parte din ceilalţi. Spectacolul ei de chitară pare să-i fi crescut realmente încrederea în sine. Atitudinea intransigentă şi rezervată de când a venit se îmblânzeşte frumos.

— Avem un nou recrut care o să vină cu noi la plivit, zice Patricia, uitându-se la mine mai degrabă prudentă.

Ia o mică îmbucătură dintr-o brioşă şi după o secundă sau două continuă:

— A zis Ştefan că vine şi el în dimineaţa asta să ajute.

încerc să-mi reţin zâmbetul. E o veste grozavă şi va fi o companie minunată pentru ea. Mica mea echipă de novici a ajuns să se închege şi, în curând, va fi momentul să-mi iau rămas bun de la unul dintre ei. Nu-mi vine să cred că e deja joi. Mă simt însă de parcă aş fi fost aici de multă vreme, de parcă aş fi fost destinată să fac parte din echipă. Ce ironic că par să mă distrez mai bine în mica mea aventură decât Aiden în a lui. E curativă, deoarece simt că-mi încarc bateriile.

***

— Scuze, n-am vrut să te deranjez!

Ochii lui Nico îi întâlnesc pe ai mei şi îmi fac griji că i-am întrerupt fluxul creator. Habar n-aveam că mai e în studio.

Aruncă o privire la ceas.

— Am să întârzii la prânz şi am ceva pregătiri

de făcut pentru atelier. Nu mi-am dat seama că deja s-a făcut ora.

Mă duc mai aproape şi studiez mica zonă de pe pânză la care a trudit toată dimineaţa.

— Cât o mai să dureze să-l termini? Senzaţia de

J

profunzime te atrage şi mă pot închipui mergând pe pavajul acela prăfuit, pe lângă florărie şi parc. Norocos cine apucă să se uite la el în fiecare zi!

Ridică dintr-o sprânceană cu o faţă serioasă.

— O clientă bogată şi o Marquesa. E o binefăcătoare minunată pe care mă simt onorat să o cunosc. Comanda asta o să mă ajute să finanţez noua afacere de aici, dar n-o să acopere toate costurile şi trebuie să vând în vara asta şi câteva picturi mai mici.

E ceva presiune pe Nico.

— Nu poţi să vinzi pur şi simplu unul dintre tablourile tatălui tău?

Sunt multe aici şi mi-aduc aminte că Ceana a zis că lucrările tatălui său au crescut în valoare după moartea lui.

Nico ia o cârpiţă de bumbac şi începe să-şi şteargă pensula.

— Cele pe care nu le-a mutilat sunt neterminate. Trebuie să mă bazez acum pe resursele mele.

Se uită la mine cam evaziv.

— Dar cel din camera mea e cu adevărat uimitor. Ar aduce cu siguranţă o grămadă de bani, nu-i aşa?

Nico dă capul pe spate, îl roteşte şi-i aud ceafa trosnind de la încordarea celor câteva ore de concentrare.

— îl păstrez pe ăla ca să-mi amintească de multe chestii, dar mai ales de capcanele din viaţă atunci când cineva se rătăceşte.

îi văd stinghereala când vorbeşte. E clar nervos şi mă întreb dacă regretă că mi-a făcut confidenţe. Fireşte, sunt mişcată de încrederea lui, pentru că trebuie să fie tare greu să vorbească despre acest subiect, dar totuşi. Evident, e răvăşitor să ţi se sinucidă tatăl, dar nu a fost vina lui Nico. Din nefericire, boala mintală şi dependenţa merg adeseori mână în mână şi e o luptă pe care mulţi o pierd. Mă uit şi eu la el şi îmi dau seama că poate avusese nevoie să se audă rostind acele cuvinte cu glas tare.

— Aş fi mai concentrat dacă aş putea finaliza mai întâi portretul de lângă lac. Simt nevoia să surprind forma care e tesută de visele mele şi totuşi ea conţi-

nuă să-mi scape. Nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva soarta mi-a trimis o nouă muză, Fern. Tu pari să ai graţia aceea simplă pe care simt atât de tare nevoia s-o creez. Vrei să-mi pozezi?

Trag adânc şi încet aer în piept. Din schiţa lui, se vede clar că e vorba de o femeie tânără şi foarte fru-

moaşă, dar este şi un portret nud. Femeia stă ascunsă parţial de iarba lungă a unei pajişti luxuriante lângă o apă care se unduieşte.

Conturul ei pare să mă strige, ca şi cum ar cere ajutor. Nico nu face asta pentru bani, ci pentru sănătatea lui mintală, deoarece această necunoscută pare să-l bântuie. Mă întreb dacă ea nu reprezintă unicul element evaziv al marii sale pasiuni în viaţă, în stilul vechilor maeştri, e vorba de realizarea visului propriu într-un mod pe care l-ar fi înţeles tatăl său, de parcă simte că trebuie să-şi dovedească sieşi că poate s-o facă, odată pentru totdeauna, înainte să treacă la altceva.

— Trebuie să mă mai gândesc, Nico. Iartă-mă, dar deocamdată nu pot să accept.

închide ochii preţ de o secundă sau două, dând din cap că mi-a înţeles ezitarea.

— Desigur. Nu te grăbi! Nu e nicio presiune, iar eu îmi dau seama că-ti cer mult. Ca artist însă ştiu că aş putea încheia într-un final cu ajutorul tău un vis care pare să-mi umple mintea în fiecare noapte. Ca o nelinişte care nu să dă dusă până când nu e îndeplinită însărcinarea. Bun, asta-i tot pentru această dimineaţă. După-amiază e vremea de predat.

Pentru o clipă m-am temut că discuţia l-ar fi putut întrista, dar e bine dispus şi e frumos să-l vezi arătând atât de mulţumit după lucrul de dimineaţă.

Cercetez din priviri încăperea, aşteptând să-şi scoată tricoul stropit cu vopsea şi să ia cămaşa izbitor de curată care atârnă într-un cuier pe perete. Presupun că în acest context trupul e doar o formă, pe când pentru mine e ceva ce

vreau să acopăr instinctiv. Nu că mi-ar fi ruşine cu el, dar poate că undeva în adâncul sufletului sunt un pic cam mironosiţă.

Cum pot eu să pozez goală în faţa un bărbat pe care abia dacă-l cunosc, fie şi în numele artei? O parte din mine vrea s-o facă, dar înţeleg enormitatea rugăminţii şi ce înseamnă pentru Nico. Numai că niciun bărbat, în afară de Aiden, nu m-a mai văzut dezbrăcată vreodată.

îi studiez spinarea lui Nico, muşchii fermi când îşi trage pe cap cămaşa, iar el se întoarce şi-mi surprinde privirea. Numai că nu mă simt jenată, fiindcă se uită la mine cu ceea ce n-aş putea descrie altfel decât emoţie, acceptare. îi invidiez priceperea, căci tare mi-ar mai plăcea să surprind pe pânză acea forţă a trupului şi tărie de caracter. N-am mai cunoscut pe nimeni care să fie atât de *viu* în toate sensurile cuvântului. Să vezi totul prin ochi de artist înseamnă să vezi într-adevăr o lume foarte diferită.

— Mie mi-e foame, ţie nu?

Mă tachinează după tonul din vocea lui. O flirta cu mine acum? De unde să ştiu, a trecut multă vreme de când am studiat alt bărbat în afară de soţul meu, căutând semnele revelatoare.

— Mor de foame, recunosc eu când ieşim iar la soare.

Pe drumul spre sala de recreere, se apropie Geana de noi cu pas iute.

— Nico, a intrat un animal în forjărie azi-noapte şi a produs ceva stricăciuni. Dee-Dee şi cu mine l-am ajutat pe Bastien, dar avem amândouă cursuri de ţinut după-amiază. Trebuie să repare peretele din spate, dar nu poate să termine de unul singur.

Nico se încruntă şi mă bag eu imediat.

— îl ajut eu. Pun pariu că ni s-ar alătura şi John, dacă l-aş ruga. Asta înseamnă două persoane în minus la tine la curs, Nico.

— Dacă eşti sigură că nu te deranjează, din partea mea e în regulă.

Ceana pare încântată.

— Ar fi uimitor, Fern. Mulţumesc! Dacă pot să

las problema în mâinile voastre, atunci, am promis s-o ajut pe Margot la bucătărie.

Mă uit la ea cât îi studiază chipul lui Nico pentru o clipă şi apoi îmi aruncă mie o privire cu o curiozitate fugară pe figură. Sper că nu simte că încerc să-i uzurp poziţia în vreun fel, fiindcă nu e cazul.

Ca să mă asigur că nu există neînţelegeri, o urmez în bucătărie şi lucrez alături de ea cât ajută la pregătirea unui castron uriaş cu salată. Schimbăm câteva vorbe şi, când mă întreabă ce mai e pe-aca- să, îi spun pe scurt că a sunat Hannah să-mi spună că s-a logodit. Apoi că Aiden a trebuit să fugă de Dumnezeu ştie ce în sălbăticia australiană.

— E greu când familia ţi-e atât de departe, nu-i asa? La fel mă simt şi eu. Mama n-a mai băut de unsprezece ani, dar încă mai progresează zi cu zi. Amintirile din copilărie nu par să pălească niciodată şi, de fiecare dată când sună telefonul, mă tem de ce-am să aud. Tata nu se simte bine şi el e cel care o ţine pe drumul cel bun. Numai că nu pot să fac mare lucru în afară de a asculta. Măcar o să apuc să petrec un pic de timp cu ei. Mi se mărită verişoara şi o să fie minunat să sărbătorim ca scoţienii.

Faptul că mi s-a confesat îmi alungă grijile. Ceea ce nu ştiu este ce crede ea despre timpul pe care-l petrece Nico cu mine, dar n-am nimic de ascuns.

— Desigur, spune Ceana, aplecându-se spre mine, nu sunt deloc pregătită, iar unghiile de grădinar nu sunt tocmai ceva de arătat.

— Ei, asta pot repara eu. Am o trusă de manichiură şi nişte gel de unghii. Am putea rezolva în seara asta, dacă ai timp.

— Pe bune? Ar fi uimitor. Cu părul mă descurc. îl răsucesc o dată şi e sus pe cap, îi mai bag şi un piepten sclipitor şi sunt gata de nuntă. Mersi, Fern! Acum trebuie să mă mai hotărăsc şi cu ce să mă

J

îmbrac.

Margot se uită la noi.

— Aţi terminat salata, doamnelor?

Ne concentrăm asupra sarcinii pe care o avem, chicotind ca două şcolăriţe care au fost prinse.

— Aşteaptă lume flămândă, ne atrage ea atenţia, de parcă n-am fi ştiut şi noi.

— Bună, Bastien! John şi cu mine am venit să te ajutăm. Doar spune-ne ce trebuie făcut şi încercăm! Margot ţi-a pregătit pachet. Nu e prea bucuroasă că n-ai făcut pauză să mănânci. N-am putut înţelege realmente mesajul pe care m-a rugat să ţi-l transmit, dar sunt sigură că a sunat ca o muştruluială.

Dă din umeri, probabil uşurat că n-a venit de la ea direct.

— Merci, Fern! E o femeie dură, dar de treabă. Ca un câine, da?

John şi cu mine pufnim în râs când Bastien face un pas înainte să ia pacheţelul şi zâmbeşte

recunoscător. Cred că pricepem ce-a vrut să spună. O inimă bună şi o persoană despre care se poate spune că unde dă ea, creşte.

— E problemă care nu e uşor de rezolvat.

Ne conduce la gaura căscată în peretele din spate al hambarului pe jumătate deschis. Clădirea de fermă este enormă, ca un hangar de avioane şi probabil era folosită pentru depozitat baloturi de fân presat

iarna. De cealaltă parte a peretelui despărţitor e atelierul de tâmplărie.

— Ţarcul oilor dă aici, spre peretele ăsta. Poate vulpe, poate căprioară, a nimerit în forjărie şi oile din ţarc s-au speriat. Au dărâmat scânduri cu copitele şi peretele s-a prăbuşit.

Privesc prin gaură, dar oile nu sunt acum în ocolul lor, aşa că bănuiesc că le-a mutat la loc sigur.

Mă uit la John cum se plimbă pe lângă peretele din spate, bătându-l uşor cu pumnul la intervale regulate.

— Cadrul şi contravântuirile sunt solide, dar câteva dintre traverse au fost distruse, zice el, dând din cap spre Bastien. Ai început bine, dar, după părerea mea, are să dureze câteva zile să pui la loc grămada aia şi o parte din ea e de nereparat.

Stăm şi ne uităm cu totii la mormanul de lemn fă- cut ţăndări, stivuit cu grijă pentru refolosit. Bastien s- a apucat de lucru, dar e o groază de treabă. Brusc vine Taylor în spatele nostru şi scoate un „Iisuse, ce mizerie!” tare.

— Cred că singurul răspuns e să înlocuim traversele şi să vedem dacă mai sunt materiale pe care le poţi folosi. Chestia asta a picat uşor fiindcă nu e în stare grozavă.

Taylor pare de acord cu John.

La final, Bastien şi cu Taylor pleacă să caute şi foi de tablă ondulată, lăsându-mă pe mine să-i fiu asistentă lui John. Nu-i ia mult să se organizeze şi triem bucăţile mai voluminoase de lemn într-o grămadă separată.

— Bun, Fern. Am să iau scara aia şi o s-o mut aici, după care, dacă eşti gata să-mi dai ciocanul

şi nişte cuie, putem începe.

Nu pare deloc deranjat de scara veche, chiar dacă aparent rezistentă, şi aproape instantaneu îmi indică bucăţile de lemn pe care să i le întind.

— O să rezolvăm în curând cu cadrul. Dacă pot găsi băieţii opt foi de ceva zdravăn, putem să terminăm la timp pentru cină.

— Nu-i rău pentru un zugrav şi decorator, John! reflect eu, ridicând admirativ privirea la el.

Chicoteşte.

— Mi-am pierdut nevasta acum câţiva ani. O fi fost ea suflet mare şi bătrân, dar îi plăcea să mă ţină ocupat. Zicea că nu pot să fac trăsnăi dacă am mereu treabă. Atunci am construit o casă de vară în grădină şi o căsuţă în copac pentru nepoţi. Şi, ştii ce? Se pricepea să mânuiască bormaşina. Nu era slabă de înger, asta-i sigur. Mi-e dor de bătrânica mea în fiecare zi. Ea m-a făcut omul care sunt.

— Ce echipă trebuie să fi fost, John! Suflete- pere- che adevărate.

Dă din cap.

— încă mi-e alături. O simt tot timpul prin preajma mea. Cum stă cu geana pe mine, adică.

îmi face cu ochiul.

îi dăm înainte şi, când se întorc, băieţii duc cu ei un panou mare de metal.

— Mai sunt o groază acolo de unde a venit ăsta, confirmă Taylor. N-ar trebui să ne ia mult să le că- răm încoace.

Ajut acolo unde e nevoie de mine şi ne tachinăm mult. John e tare fericit, glumeşte mereu. Nu sunt sigur că engleza lui Bastien e suficient de bună cât să priceapă unii dintre termenii mai puţin cunoscuţi ai dialectului

cockney al lui, dar râde la momentele potrivite.

Dintr-odată începe să-mi sune telefonul şi e Aiden.

— Scuze, băieţi, mă întorc într-o clipă! Aiden, mă auzi?

Mă grăbesc să ies afară şi mă reped să urc panta înierbată ca să prind semnal mai bun. Se aude cu mulţi paraziţi.

— Aiden, mă auzi?

— Fer...

— Aiden.

— Fern. E mai bine. Unde eşti?

— Eram într-un hambar mare într-o adâncitură, dar am urcat o pantă abruptă ca să prind semnal mai bun. Mai la subiect, unde eşti *tu?*

Indiferent de locul în care se află, se aude mult zgomot pe fundal, dar, din fericire, sună a trafic obişnuit.

— Ne-am oprit să punem benzină la periferia Ade- laide. E trecut de miezul nopţii. O călătorie interesantă, dar totul e bine acum.

Vocea îi e atât de clară că e greu de crezut cât de multi kilometri sunt între noi.

— Ce s-a întâmplat?

Mormăie.

— S-a dovedit că tipii de care m-am lipit nu deţineau pământul, ci îl închiriaseră anul trecut. Ăsta era al doilea sezon la ei, dar au început extracţia înainte să se cadă de acord şi să se semneze noul contract.

A apărut un camion plin cu oameni şi s-au tras focuri de armă. E un teritoriu destul de accidentat şi izolat.

Toată lumea lucra şi dintr-odată a izbucnit

războiul.

Nu la asta ne băgaserăm, cu siguranţă.

J

închid ochii, recunoscătoare că măcar e întreg.

— Ai zis „ne”?

— A, da, călătoresc cu prieteni noi pe care-i cheamă Eddie şi Joss. Eddie se plimbă cu rucsacul în spate de vreo doi ani, Joss era bucătăreasa de la mină.

Joss. Trebuie că ea e femeia din poză.

— Mă bucur să aflu c-ai scăpat fără să păţeşti ceva, nu vreau să te pui în pericol. Măcar acum ai tovarăşi, iar unde-s mai mulţi e mai sigur. Nu vreau să mă gândesc că eşti singur, Aiden, şi incidentul ăsta dovedeşte că trebuie să fii vigilent tot timpul. Ce planuri ai în continuare?

îl strigă cineva din depărtare şi strigă şi el: „OK, vin!”, după care zice:

— Uite ce e, iubito, trebuie să plec. Trebuie să găsim un loc de înnoptat şi e târziu. Te iubesc şi mi- e dor de tine. Chiar mai tare acum că ţi-am auzit glasul. Ai grijă de tine şi te mai caut eu când aflu unde mă duc de aici. Pa!

Scap şi eu un: „Şi eu te iubesc!”

Numai că nu cred că m-a auzit.

„Sunt bine. Serios. Mulţumesc de întrebare!” murmur eu, în timp ce cobor la loc spre hambar. „N-o fi Franţa la fel de înspăimântătoare ca o mină de opal,” zic scrâşnind din dinţi, „dar încă răsar surprize la fiecare pas.”

***

— Eşti prea obosită de la după-amiaza grea ca să faci câţiva paşi cu mine pe lângă lac?

Mă surprinde Patricia uitându-mă în gol. Mintea mea încearcă să descâlcească o gamă largă de gânduri care par să mă bombardeze din

toate părţile.

— Nu, deloc. Doar mă doare un pic pe ici şi colo. Descopăr muşchi pe care nu ştiam că-i am, recu
nosc eu.

împing scaunul în spate, îmi iau repede farfuria, cana şi tacâmurile. Le pun pe căruţ, iau telefonul şi o urmez pe Patricia afară.

— Erai adâncită în gânduri şi te încruntai. M-am întrebat dacă vrei să vorbeşti despre ce te necăjeşte, se interesează ea când ne plimbăm agale prin curte.

— Sunt doar iritată. Ştii cum e când te dezamă-
geşte cineva, cineva în care ai încredere? Atunci începi să-l priveşti niţel altfel şi să vezi lucruri pe care poate nu le-ai observat mai înainte.

Fac o pauză, dându-mi seama că par că mă văicăresc.

— Ah, ignoră-mă, Patricia! Mă simt irascibilă. Sunt obişnuită cu o rutină... şi, mă rog, funcţionez cel mai bine atunci când ştiu că oamenii pe care-i iubesc sunt în regulă, iar acum habar n-am ce se petrece cu niciunul dintre ei de la o zi la alta. Doar frânturi când luăm scurt legătura. Par să fie bine deocamdată şi fratele meu, Owen, s-a întors de la mica lui excursie la Câmpia Salisbury, aşa că toate-s bune şi frumoase. Au fost însă câteva momente de panică deja. E greu când n-am cum să sar în ajutor.

— A! face Patricia cu un zâmbet înţelegător. Nu ţi- e uşor. Sunt sigură că se gândesc şi ei cu toţii la tine şi la cum te adaptezi la viaţa de aici.

— Hm. Unii poate, dar nu toţi. Ah, nu vreau să

afirm că nu le pasă, dar eu sunt cea raţională. Eu sunt cea care-şi face griji şi nu-mi stă în fire să fiu omul pentru care-şi fac griji ceilalţi. De fapt, nu cred că a trebuit să-şi facă cineva griji pentru mine de când eram adolescentă, mă rog, până acum. Asta numai din cauza distantei dintre noi toti. Părinţii mei

J J J

au fost îngroziţi când le-am dat vestea că eu şi cu Aiden intenţionăm să ne căsătorim.

Râd încetişor.

— Şi am zis-o exact asa. îndrăzneţ şi la subiect.

Nici măcar nu mă ceruse oficial la vremea aia, dar amândoi ştiam că are să fie primul lucru pe care o să-l facem când o să ne luăm diplomele. Bineînţeles, toată lumea presupunea că o să ne despărţim cât am fost plecaţi la facultate, dar am supravieţuit şi chiar am pus nişte bănuţi deoparte. A fost însă greu să înveţi şi să lucrezi seara şi în weekenduri. Ăsta e motivul pentru care nu ne-am logodit niciodată, pentru că era un lux pe care nu ni-l puteam permite, încă mai am doar verigheta.

I se luminează ochii.

— Cred că asta-i o grijă cât pentru toată viaţa.

— Ştiu, dar eu sunt raţională şi fac mereu ce trebuie. Asta a fost ce trebuie, chiar şi atunci, şi n-am regrete deloc, dar poate că am ajuns să mă complac un pic pe măsura trecerii anilor. îmi iubeam viaţa aşa cum era, dar lucrurile se schimbă şi n-are rost să te prefaci că nu-i aşa. Problema acum e că încep să mă simt un pic întoarsă pe dos. Soţul meu face chestii care nu-i stau în fire şi asta e îngrijorător.

Trecem pe lângă cele două hambare şi începem să urcăm dâmbul înierbat. îi ofer Patriciei braţul când începe să-i fie un pic cam greu.

— Alunecă niţel, apucă-te!

— Mulţumesc, draga mea!

La unul dintre capetele lacului, se află o bancă

de lemn complicat sculptată, deşi cam şubredă, sub o salcie bătrână. Ne ducem la ea şi, odată aşezate, Patricia se întoarce să se uite la mine atentă.

— Vrei să zici că nu era mulţumit de vechea voas-

tră viaţă şi asta devine din ce în ce mai vizibil acum, că sunteţi departe unul de altul?

— N-a spus nimic aşa de direct, dar e cumva altfel. De exemplu, m-a sunat şi nu m-a întrebat ce mai fac şi nu i-a trecut prin cap că s-ar putea să am şi eu problemele mele. Ştiu că nu-i e uşor acum, dar m-a făcut să mă simt lipsită de importanţă. Luată ca de la sine înţeleasă, dacă vrei. Am presupus că o să ne împărtăşim şi cele mai mici detalii ale călătoriilor noastre, dar apelurile ne sunt mereu întrerupte şi numi scrie emailuri niciodată, doar trimite SMS-uri de un rând.

— Din ce mi-ai spus despre el, pare că se zbate un pic. Cred că majoritatea oamenilor ajung la vârsta la care se opresc şi privesc în urmă, dar şi înainte, pentru prima oară. În primăvara vieţii, e vorba doar de ziua de mâine. În faza verii, adeseori e vorba de a fi atât de prins cu solicitările familiei şi cu lucrul, că nu prea ai timp să faci inventarul. Vine însă un punct în care brusc apare încă o răscruce şi schimbări mari care îti afectează tot restul vieţii. E o

perioadă de adaptare pe care fiecare o traversează în felul său.

Ştiu ce zice Patricia, dar de data asta e vorba de Aiden care se regăseşte, ceea ce necesită multă reflecţie introspectivă, fără presiuni

exterioare. Nu e vorba de a fi o jumătate dintr-un cuplu, bine, până nu se întoarce.

— Şi dacă descopăr că există o altă „eu” îngropată adânc înăuntrul meu? O „eu” necunoscută care pur şi simplu nu-i soţie, fiică, soră sau prietenă?

Patricia mă priveşte cu privirea preţ de o clipă şi- mi doresc să nu fi scăpat asta, fiindcă arată realmente îngrijorată.

— Oamenii pot ajunge să regrete greşelile pe care nu le fac la fel de mult pe cât le regretă pe cele pe care le fac.

Rămân uluită. Nu mă aşteptam deloc să zică asta. Această doamnă rafinată şi foarte blândă e atât de

surprinzătoare în atât de mute feluri!

— „De-as fi” sunt asa nişte cuvinte emoţionale, nu-i aşa? Mi-am petrecut toată viaţa de adultă până acum fiind raţională şi preţuind fiece moment petrecut cu cei dragi. Ei sunt raţiunea mea de a fi şi mărturisesc că, dacă ei sunt fericiţi, sunt şi eu fericită.

— Sună perfect. Numai că viaţa e rareori astfel, din ce am descoperit eu, iar undeva în acel *astfel* te afli tu. Nu uita că tu meriţi la fel de mult timp pentru tine ca oricine altcineva.

Pe chipul ei se reflectă un regret care nu poate fi decât lăuntric. Habar n-am ce necazuri a avut Patricia în trecut, dar văd că o apasă puternic ceva. Mă aşteaptă să continui, neputând sau nevrând să-şi împărtăşească gândurile intime. Mă întreb dacă are să se răzgândească oare, în caz că îmi deschid eu sufletul în fata ei.

— Am avut o soră mai mare, Rachel. A murit

într- un accident tragic în 2010. O pierdere atât de grea îţi schimbă modul de a privi lucrurile. Vorbim rareori despre ea, fiindcă părinţii mei nu s-au eliberat de durerea lor. Am simtit că trebuie să mă ofer volunta-

5

ră şi să-i preiau rolul, cu toate că şi mie mi-era tare dor de ea, fiindcă nu fusese doar sora, ci şi cea mai bună prietenă a mea. Un suflet cu adevărat frumos.

— îmi pare rău pentru pierderea ta, Fern, aşa ceva nu poate fi uşor nici măcar acum.

Empatia e reală şi îi zâmbesc Patriciei printre lacrimi.

— Mă întreb acum ce s-ar întâmpla dacă aş depăşi, pentru o vreme, limitele pe care mi le-am trasat. M-aş mulţumi pur şi simplu să fac traversarea înapoi şi să duc o viaţă care deja mi-a oferit tot ce mi-am dorit? Sau, ca mulţi alţii, aş deveni şi eu nemulţumită şi as strica ce am? Rachel ar fi dezamăgi- tă de mine dacă as face-o.

J

Patricia se întinde să-mi pună mâna pe braţ, strângându-l uşor.

— Cred că eşti o femeie suficient de raţională, cât să iei decizia potrivită din motivele potrivite, Fern. Oriunde te-ar duce ele. Fiinţele umane nu-s perfecte şi toti facem greşeli. Condiţia umană însă include iertarea, precum şi faptul că ne aminteşte de mortalitatea noastră.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi când se ridică în picioare şi mă ridic şi eu s-o iau de braţ. Lacrimi pentru Rachel şi lacrimi pentru Aiden.

Brusc Patricia arată foarte obosită şi-mi dau sea-

i

ma că discuţia s-a încheiat.

— E timpul să ne întoarcem agale. în seara asta pictez.

Glasul nu mi-e atât de vesel, pe cât mi l-aş dori, dar ea îmi surâde încurajator.

— Geana mi-a vorbit, confidenţial, despre planurile pe care le au ca să extindă ce e aici. Cred că e o idee minunată, tu nu?

Nu mă surprinde din partea Ceanei că i s-a confesat Patriciei cu privire la schimbările propuse, dacă dorea o opinie nepărtinitoare. Judecând după cum se uită Patricia la mine, Geana i-a mai spus şi că ştiu ce se petrece.

— Cred că multă lume ar avea de câştigat, dacă ei ar reuşi. Ce-mi place mie la locul ăsta e că nu se urmăreşte numai profitul. Lui Nico nu-i pasă numai

— Mă întreb acum ce s-ar întâmpla dacă aş depăşi, pentru o vreme, limitele pe care mi le-am trasat. M-aş mulţumi pur şi simplu să fac traversarea înapoi şi să duc o viaţă care deja mi-a oferit tot ce mi-am dorit? Sau, ca mulţi alţii, aş deveni şi eu nemulţumită şi as strica ce am? Rachel ar fi dezamăgi- tă de mine dacă as face-o.

Patricia se întinde să-mi pună mâna pe braţ, strângându-l uşor.

— Cred că eşti o femeie suficient de raţională, cât să iei decizia potrivită din motivele potrivite, Fern. Oriunde te-ar duce ele. Fiinţele umane nu-s perfecte şi toti facem greşeli. Condiţia umană însă include iertarea, precum şi faptul că ne aminteşte de mortalitatea noastră.

Simt cum mi se umplu ochii de lacrimi când se ridică în picioare şi mă ridic şi eu s-o iau de braţ. Lacrimi pentru Rachel şi lacrimi pentru Aiden.

Brusc Patricia arată foarte obosită şi-mi dau sea- ma că discuţia s-a încheiat.

— E timpul să ne întoarcem agale. în seara asta pictez.

Glasul nu mi-e atât de vesel, pe cât mi l-aş dori, dar ea îmi surâde încurajator.

— Geana mi-a vorbit, confidenţial, despre planurile pe care le au ca să extindă ce e aici. Cred că e o idee minunată, tu nu?

Nu mă surprinde din partea Ceanei că i s-a confesat Patriciei cu privire la schimbările propuse, dacă dorea o opinie nepărtinitoare. Judecând după cum se uită Patricia la mine, Geana i-a mai spus şi că ştiu ce se petrece.

— Cred că multă lume ar avea de câştigat,

dacă ei ar reuşi. Ce-mi place mie la locul ăsta e că nu se urmăreşte numai profitul. Lui Nico nu-i pasă numai de vizitatori, ci şi de oamenii care lucrează cu el. E ca o familie extinsă. în ziua de azi, asta e reconfortant.

O ajut pe Patricia să coboare panta înierbată şi vocea îi e plină de admiraţie.

— La fel am crezut şi eu, Fern. îţi redă încrederea în umanitate. în ciuda a ceea ce citim în ziare şi ve- dem la ştiri, există multă bunătate în lume.

14

Emoţiile sunt la cote înalte

Plecarea Ceanei care se simţea, aşa cum declarase, ca o versiune nouă şi sclipitoare a ei, în Scoţia, marchează începutul unui şir de luări de rămas-bun astăzi.

După un mic dejun în grup, când a venit toată lumea mai mult sau mai puţin la timp, şedinţa de grădinărit din această dimineaţă a fost petrecută la cules de fructe. A fost un efort de echipă, căci toată lumea a fost implicată.

în ciuda unei unde de tristeţe care plutea în aer, s-a pălăvrăgit şi râs mult – punctul culminant al unei şederi plăcute şi crearea unor amintiri grozave. Ştefan, am observat eu, n-a vrut s-o lase pe Patricia să se îndepărteze prea mult de el. Agăţa crengile şi le trăgea în jos cât

să ajungă ea la ele şi să culeagă prunele mici şi tari ca să le pună în coşul de răchită.

Şi Margot a stat cu noi la prânz, pe care l-am întins de-a lungul mai multor ore. Toată lumea a părut fericită să ni se alăture şi până şi Bastien a fost mai puţin rezervat, iar, după un mic imbold de la Nico, a cântat un cântec. în franceză, desigur, dar a fost o bucurie să-i auzi vocea joasă de bariton.

Inevitabil, despărţirea din final s-a lăsat cu lacrimi pentru unii. A fost foarte emoţionant s-o aud pe Kel- lie promiţându-i Patriciei să ţină legătura şi s-o văd cum se străduia să zâmbească. Le-am văzut pe amândouă cu lacrimi în ochi. Patricia e unică, un spirit blând cu suflet bun. Chiar îmi fac griji pentru Kellie, întrebându-mă dacă o să se apropie sau nu de vreunul dintre noii sosiţi de luni. Mă tem că asta o

J

va împinge şi mai mult înspre Taylor, în loc s-o încurajeze să-şi facă prieteni noi. Mai ales dacă nu e nimeni lângă care să se simtă în largul ei.

Când şi-a desfăcut braţele cu care mă cuprinsese, Patricia mi-a şoptit: „Ascultă de inima ta, Fern! Drumurile se intersectează dintr-un motiv. La fel ca atunci când vezi o stea căzătoare, uneori te nimereşti în locul potrivit, la momentul potrivit şi apuci să trăieşti acea clipă de bucurie pură. Ăsta a fost momentul meu, mulţumită ţie, lui Kellie şi lui Ştefan.”

***

Când răsucesc clanţa şi intru în studio, Nico întoarce capul spre mine. Ţine pensula în mână la doar câţiva centimetri de pânza din faţa lui.

— Credeam că te-ai retras în seara asta. N-ai somn?

Dau din cap că nu.

— Nu vrea să mi se deconecteze mintea. O zi cam plină de emoţii. Nu vreau să te opresc din lucru însă, aşa că spune dacă preferi să fii singur.

— Ce mi-ar plăcea e o ceaşcă de cafea ca să mă ţină în priză, replică el, cu ochii rugători când ridică

din sprâncene. E un ibric pe acolo, în camera de lucru. Tot ce-ţi trebuie e pe poliţă.

Când mă duc acolo, descopăr că e mai degrabă ca un bufet mare şi n-are ferestre, ci doar o lumină din alea enervant de puternice în tavan. Pornesc ibricul şi iau două căni.

— Kellie e bine? întreabă Nico.

— E un pic necăjită, dar şi-a petrecut iar seara cu Taylor.

Când aduc băuturile, se întoarce să se uite direct la mine.

— îţi faci griji din cauza lor?

— Are 18 ani, Nico. El e suficient de mare cât să fi văzut deja un picuţ din lume. Dacă se bagă în ceva şi nu merge?

Nico ia o cârpă să şteargă pensula.

— Hai să luăm astea afară!

Acceptă cana şi face armonică uşile de sticlă cu uşurinţă.

Afară e o seară înmiresmată, a cărei linişte e întreruptă doar de cântecul cicadelor, care nu conteneşte, iar un grup de lilieci se năpusteşte înainte şi înapoi executând unul dintre complicatele lor dansuri în întuneric.

înălţându-se în depărtare şi confundându-se cu cerul care se întunecă de parcă ar fi paleta unui artist, se află munţii pe care unii i-ar putea numi Marele Canion al Europei. La lumina zilei, versanţii cu păduri care îl mărginesc ies în evidenţă. La acest moment al nopţii, ochiul e condus spre cea mai luminoasă parte a cerului şi silueta de la orizontul îndepărtat devine punctul de concentrare a atenţiei.

E complet diferit de priveliştea pe care sunt

obişnuită s-o văd şi tot mi se pare un pic nepotrivit că ăsta mi-e căminul temporar. Chiar dacă, dintr-un motiv oarecare, Provence îmi dă o senzaţie alinătoa- re de familiaritate. E posibil să simţi că ţi-e locul undeva doar pentru că ai fost dezrădăcinat şi eşti disperat să profiţi cât mai mult de o situaţie dificilă?

Nico îmi face semn să iau loc la măsuţa de bis-trou. Aerul aduce un amestec de note florale, dar undeva pe aproape e o profuziune de iasomie, care domină în această seară. Eclipsează până şi parfumul minunatilor trandafiri.

E foarte intim aici, în special datorită înălţimii arbuştilor şi sălbăticiei grădinii dintre cele trei ziduri de piatră. Un loc liniştit ascuns într-o pădure, protejat de lanţurile muntoase.

— Asta e o mică oază superbă, Nico. Bănuiesc că o înnebuneşte pe Geana cu plantele ei care se rostogolesc unele peste altele într-un haos nedirijat. Ar fi însă mare păcat s-o îmblânzeşti.

Zâmbeşte, iar o gropiţă în obraz îi dă o expresie tristă.

— La finalul verii o să apară cu foarfeci şi eu va trebui să trec gestul cu vederea. Plantele îi răsplătesc amabilitatea şi osteneala la primăvară.

îmi las capul pe spate să mă mai uit o dată la cerul nopţii şi, când mi se obişnuiesc ochii, încep să remarc stelele. îl simt pe Nico privindu-mă.

— Kellie e o tânără cu probleme, chestie pe care o înţeleg, dar gândeşte cu capul ei. E puternică şi hotărâtă. îl cunosc pe Taylor suficient de bine cât să garantez că n-are să profite niciodată, l-a fost frântă inima în trecut, aşa că poţi să stai liniştită. Dacă apare ceva între

ei, atunci o să fie fiindcă amândoi simt ceva unul pentru celălalt. Ceea ce nu-i greşit, nu?

Nu mă mai uit în sus şi mă întorc spre Nico. Mă fixează cu privirea neliniştit, ca şi cum ar fi important să fiu de acord cu el pe acest subiect.

— Nu, doar că ea e foarte tânără şi fragilă.

— Nu mai fragilă decât Taylor, Fern. îşi poartă ci- catricile celui mai mare regret al său ca pe o penitenţă. Numai că n-a comis o crimă. îngrijorarea ta se datorează unei chestiuni personale? Kellie e de aceeaşi vârstă ca sora ta, cred?

— Da, dar sunt personalităţi foarte diferite şi nu despre asta e vorba. Cât despre Taylor, ce trist că linia zimţată de pe obrazul lui aminteşte în permanentă de o suferinţă mai mare decât durerea fizică!

— Asta-i viaţa, Fern, nu poţi să alegi ce cărţi ţi se dau. Ştii că nu-i poţi proteja pe cei dragi de necazurile vieţii sau să iei tu decizii în locul lor.

Glasul îi capătă un ton factual, aproape golit de emoţie acum.

— Uneori un cuvânt de avertisment e prudent, replic eu.

— Nu sunt de acord. Momentul de rezolvat o problemă e atunci când aceasta apare şi atunci se iau măsuri în funcţie de informaţiile pe care le ai. Nu poţi să-ţi trăieşti viaţa îngrijorându-te despre chestii care s-ar putea să nu se întâmple. Sau să le faci aşa ceva altor oameni.

Uneori poate să te scoată din sărite la fel de mult pe cât te poate fermeca.

— Cred că poate reacţiile mele sunt născute din experienţă, Nico.

Râde, dar de formă.

— Cu vârsta vine înţelepciunea, Fern?

Simt că mă provoacă intenţionat, mai că mă întărâtă.

— îţi distruge sufletul să te uiţi cum iau oamenii decizii proaste, ştiind c-o să aibă de suferit, fie că eşti apropiat de ei, fie că nu.

— încerci să salvezi lumea sau pe tine?

îi arunc o privire supărată şi el ridică mâinile în sus, cu palmele spre mine.

— îmi pare rău, îmi retrag cuvintele. Sunt într-o dispoziţie certăreaţă în seara asta dintr-un motiv oarecare şi-mi cer scuze. Eşti ultima persoană pe care vreau s-o îndepărtez de mine fiindcă ştiu că nu ai decât intenţii bune. îmi vărs frustrările pe tine, ceea ce nu-i corect din partea mea. Am să port o discuţie generală cu Taylor când apare momentul ca să văd dacă se simte în largul lui şi stăpân pe situaţie.

— Mulţumesc! Şi eu îţi datorez scuze, Nico. Nu se cade să-mi exprim eu îngrijorarea şi n-am vrut să insinuez că mă îndoiesc în vreun fel de judecata ta.

Ne uităm spăsiţi unul la altul, înainte să sorbim din cafea. Ochii lui par fixaţi pe ceva.

— Nu te mişca! Nici măcar un muşchi!

Dă fuga înapoi în studio, dar eu sunt un pic panicată. Dacă a văzut un păianjen uriaş, sau cam aşa ceva, sper că m-ar fi prevenit ca să fug şi eu. în schimb, se întoarce cu un bloc de desen şi un creion.

— Bun, bea în continuare, dar ţine cana în aer ca şi cum nu ţi-ar păsa!

îl fulger cu o privire uşor enervată, dar fac cum spune.

— Ei, ai vreo veste de acasă astăzi? întreabă el.

Creionul îi trece peste pagină cu uşurinţă, iar eu mă concentrez să păstrez poza, cu gândul la modelele experimentate cu care presupun că a lucrat Nico în trecut.

— Toate bune. Ai zis că sunt trei vizitatori în

wee- kend, replic eu, schimbând prompt subiectul. John, desigur, şi Ceana a menţionat o doamnă numită El- lie, care face o oprire din călătoria ei ca să exploreze zona. Cine e a treia persoană?

— Mm, dă el din cap distrat, aşa că tac.

Şi tac.

După un minut sau două răspunde.

— Un candidat care vine să arunce o privire la ce- i pe-aici. Păcat că nu-i şi Ceana prezentă, că e prieten cu unul dintre foştii ei colegi de serviciu şi vine cu recomandări excelente. Am să petrec nişte timp cu el, dar nu stă decât o noapte şi ia avionul înapoi spre Marea Britanie duminică dimineaţă.

— îi dai înainte cu planurile, deci?

— Mai mult scârţâind, aşa. Mă îndoiesc că pot să- i ofer un post mai devreme de Anul Nou. Am refuzat rezervări pentru octombrie ca să putem studia schimbarea destinaţiei căsuţei. Parterul va fi trans-

format într-un centru holistic cu camere individuale de tratament. Studioul de meşteşuguri va fi echipat cu saltele şi oglinzi pe tot peretele. Intenţionăm să oferim ore de meditaţie, precum şi să instalăm aparate standard pentru sport într-un capăt: două benzi de alergat, poate şi două biciclete staţionare, un echipament de CrossFit şi un aparat multigym cu greutăţi.

Zâmbeşte în sinea lui, închide blocul de desen şi-l pune pe masă.

— Mulţumesc! O poză perfectă şi lumină perfectă ca să prind umbrele alea. N-am putut să rezist.

Proasta dispoziţie i s-a evaporat la fel de brusc cum s-a instalat şi simt că s-au lămurit lucrurile între noi.

— E timpul să mă întorc la lucru, zice Nico, iar oboseala îi conferă vocii sale o oarecare asprime.

îl studiez pentru o clipă cum se uită absent la grădină. Simt cum se lasă tristeţea peste mine când
îl văd făcând efortul de a se ridica de pe scaun. E irascibil pentru că e epuizat, e un om atât de pătimaş în convingerile şi ţelurile lui că nu ascultă ce-i zice trupul.

— Când ai mâncat ultima oară, Nico? N-ai fost astă-seară la cină.

Clipeşte, încreţindu-şi uşor fruntea, ceea ce-i accentuează ridurile mai profunde.

— Mai devreme.

— Exact cum credeam şi eu, nu ştii, nu? Am să trec pe la bucătărie să-ţi fac un sendviş. Dacă vrei să rezişti, trebuie să te îngrijeşti de chestiile de bază sau o să ţi se revolte trupul.

Surâsul uşor care i se întinde pe faţă e enervant de încrezut.

— A trecut multă vreme de când nu s-a mai agitat cineva pentru mine, Fern. Fii cu băgare de seamă, că s-ar putea să mă obişnuiesc!

15

Un moment de reflecţie

Margot nu-i aici în weekenduri, aşa că orele de masă nu sunt fixe şi mâncarea e cu autoservire. Când intru în bucătărie să-mi iau un iaurt şi nişte fructe pentru micul dejun, Dee-Dee e acolo, pregătind legumele pentru cina de diseară.

— A, exact cine trebuia! zice ea ridicând privirea. Anton, ajutorul nostru de grădinar s-a întors şi deja munceşte de zor. Soţia lui se simte mult mai bine,

m-a informat, şi, judecând după faptul că a apărut în weekend, înseamnă că are nevoie de un pic de linişte.

Ridică dintr-o sprânceană, uitându-se la mine.

— Ah, da. Desigur, e domeniul lui. Cred că am plivit destule buruieni pentru o săptămână, oricum. Aşa că asta înseamnă o schimbare de itinerar pentru mine pentru săptămâna viitoare.

— Mi-ar plăcea nişte ajutor, dacă Nico se poate lipsi de tine. Avem o recoltă record de vizitatori pe luni. Quiltingul şi ţesutul sunt o alegere populară, dar asta înseamnă supraveghere atentă şi e cam greu dacă sunt vizitatori şi la sala de meşteşuguri.

Mă uit la ea înspăimântată.

— Ăă, te previn că nu sunt prea îndemânatică la astea. N-am făcut în viata mea o brăţară şi nici n-am decorat o cutie de lemn, aşa că n-aş şti de unde să încep.

— A, fii binecuvântată! Nu există mod corect sau greşit când vine vorba de meşteşuguri.

Râde de reacţia mea.

— Am toată gama de prezentări PowerPoint pe laptop. E o listă de zece activităţi, de la făcutul de felicitări la albume cu decupaje şi altele asemenea. Tu nu trebuie decât să vorbeşti cu vizitatorii şi să afli ce le-ar plăcea să facă la fiecare şedinţă. Totul e aranjat, nu trebuie decât să apeşi pe un buton şi să stai cu ei în caz că e vreo problemă şi nu mai funcţionează prezentarea. Pot să-ţi arăt unde se ţin diferitele pachete pentru activităţi şi, odată ce s-a terminat introducerea, li-l dai pe cel potrivit. Uneori, oamenii vor mai cere şi alte obiecte, aşa că să ai

grijă să le ai la îndemână. E frumos să li te alături, dacă poţi, şi să încerci şi tu.

— Ah, în regulă. Pare suficient de simplu.

— Am să trec şi eu cât de des pot, dar nu cred că o să ai deloc probleme. E dificil să nu ai un instructor pentru meşteşuguri, dar cred că Nico nu a avut timp să se gândească să caute pe cineva. Aşa că, dacă eşti mulţumită, am să discut cu el. Mersi, Fern!

Asta înseamnă că Dee-Dee nu ştie de planurile de viitor ale lui Nico pentru sala de meşteşuguri, atunci. Nu mi-am dat seama că nu ştia toată lumea

din grup şi mă bucur că J n-am călcat în străchini să zic ceva.

— Grozav! L-ai văzut pe aici în dimineaţa asta?

îmi termin iaurtul şi pun linguriţa în maşina de spălat vase.

— Da. S-a dus la aeroport să ia pe cineva. Nu cred că are să fie liber azi, pentru că o să-i arate musafirului locurile când vin. Ce plănuieşti să faci?

Mă reazem cu spatele de blat cât iau o prună, alegând-o pe cea mai puţin verde.

— Păi, mă simţeam obligată să plivesc un pic, dar acum o să pictez în schimb, ceea ce-mi convine. N- aş recunoaşte-o pe lângă Geana, desigur, fiindcă a fost minunată, dar mă bucur că s-a întors Anton.

— Ha, ha! Mă miram eu! Dar, ca să-ţi recunoaştem meritele, doamnă, te-ai descurcat bine. Parc-ai fost dintotdeauna aici, Fern. Voluntarii vin şi pleacă, dar tu chiar eşti o adevărată jucătoare de echipă şi te-ai integrat

din prima zi. Nico apreciază faptul că ai putut s-o mai scapi de presiune pe Ceana. Ştii tu, stat cu ochii în patru în general.

Mă simt măgulită, căci e mult din partea lui Dee- Dee. E o femeie directă şi-mi place asta la ea.

— Aici se întâmplă mereu ceva şi nu ştii în ce-o să mai fii atras de la un minut la altul, reflectez eu, muşcând din prună cu ceva greutate şi întrebându- mă de ce-or fi asa tari.

J

— Da, cum ar fi plivitul şi culesul de prune, care nu-s tocmai coapte, gata pentru ora de preparat chutney a lui Margot de marţi.

E prea târziu şi mi se strepezesc dinţii când acreala îmi loveşte papilele gustative, şi mă cutremur. Mă duc la coşul de gunoi şi o arunc în el, pe jumătate tentată să scuip şi bucata din gură. Dee-Dee se străduieşte din răsputeri să nu râdă.

— Hm, mă întrebam eu de ce sunt aşa de tari. îţi dai seama că nu le am cu grădinăritul, deşi a fost o modalitate plăcută de a încheia săptămâna. O să plec şi o să pun nişte vopsea pe pânză atunci, dacă nu cumva vrei ajutor la aia.

— Nu, e în regulă. Odile are instrucţiuni scrise pentru încălzitul plăcintelor cu iepure pe care le-a lăsat Margot preparate pentru cina din seara asta şi eu aproape am terminat aici. Bucură-te de un răgaz cât mai poţi, l-ai câştigat!

— Mersi, Dee-Dee, ne vedem mai încolo.

Pe drumul spre castel, le fac cu mâna lui Kellie şi lui Taylor, care împing nişte biciclete. îmi răspund şi mă uit cum se urcă pe ele şi ies pedalând din curte. Bănuiesc că o să fie chiar o zi liniştită, deoarece toată lumea pare să fi dispărut.

Când intru, se aude un sunet strident din buzunarul meu. E un apel Skype şi-mi scot telefonul, nerăbdătoare să văd cine e.

— Aiden, ce surpriză! Credeam c-are să fie mama.

— Suntem la un motel cu Wl FI bun, apă caldă din belşug şi paturi destul de confortabile. E ceva simplu, dar pare lux după ultima

săptămână. Ce mai faci?

— Tocmai mă duceam în castel. Uită-te!

întorc telefonul şi-l rotesc uşor.

— Hei, e impresionant, nu mi-am dat seama că-i asa de mare!

— Mă îndrept spre studioul particular al lui Nico să pictez un pic. Ai câteva minute?

— Sunt al tău. Singurul lucru de pe ordinea de zi e să plec în căutarea unei fripturi mari peste puţin timp, după care câteva beri.

— Grozav, poţi arunca o privire la locul unde-mi petrec eu mare parte din timpul liber. Arăţi bine, sunt uşurată că nu te-a ars soarele după ce-ai lucrat afa- ra.

Merg pe hol şi încerc să rotesc telefonul ca să-şi facă şi Aiden o idee despre frumuseţea locului ăstuia.

— Temperatura era destul de confortabilă, în jur de nouăsprezece grade, iar precipitaţiile sunt neglijabile în Coober Pedy. Cad cam cincisprezece centimetri pe an, dar pământul e atât de uscat că, atunci când plouă, e o mare problemă, fiindcă poate preface un drum în mocirlă. în ianuarie şi februarie e insu-

portabil de cald şi temperatura creşte la cote incredibile, se pare. Nimeni n-ar putea lucra atunci. E la dracu-n praznic, o legendă a brusei australiene, iar cel mai apropiat oraş e Roxby Downs, la peste două sute şaptezeci de kilometri distanţă.

— Pare o adevărată aventură, Aiden. Ai vreun regret?

Deschid usa şi intru în studio.

— Nu chiar. A fost o experienţă unică, dar într-un fel mă simt uşurat să merg mai departe. Am

fost convins s-o fac, dar habar n-aveam cât de izolat e locul. N-ai de ce să-ţi faci griji, mi-am scos-o din cap acum.

Râd şi îmi doresc să pot întinde mâna să ating chipul pe care-l cunosc atât de bine. Doar pentru contact, piele pe piele din nou. Trebuie să ştie că vreau să se bucure de acest timp, chiar dacă îmi fac griji în permanenţă.

— Mă simt uşurată s-o aud. Ar trebui să te distrezi, cel puţin asta mi-a zis Hannah, deşi chiar ai băgat-o în sperieţi.

Măcar are bunul simţ să se arate un pic jenat de proastele lui decizii.

— Cred că majoritatea bărbaţilor nutresc dorinţa secretă de a se arunca la ceva incitant şi a fi pentru o vreme Indiana Jones. Mi-am învătat bine şi cu adevărat lecţia. Planul e să văd ce-i de văzut pe aici, cât încerc să fac şi ceva muncă de voluntariat. Nici măcar nu ştiu sigur unde, dar cercetez.

Se aude o bătaie puternică, destul de insistentă.

— Stai un pic, Fern!

Unghiul laptopului lui nu-mi permite să văd uşa, dar după ce dispare din vedere, aud voci vorbind încet pe fundal. Câteva clipe mai încolo se întoarce entuziasmat.

— Joss discută cu una dintre agenţiile de ajutor în acest moment şi vrea să particip şi eu la apel. Aşa că, scuze, iubito, dar asta ar putea fi următoarea etapă a călătoriei. Grozav studio! Data viitoare poate poţi să-mi arăţi ce pictezi. Te iubesc. Mi-e dor de tine, ai grijă!

Cling! şi apelul se încheie.

— Şi mie mi-e dor de tine, cârâi eu şi cuvintele se aud cu ecou în încăperea tăcută.

Mă simt singură şi dezumflată. Atât de tare îmi dorisem să împărtăşesc asta cu el, chiar în acest moment!

Oftând greu, apăs pe lista de contacte şi fac click pe numele Georgiei. Sună de câteva ori şi apoi se deschide ecranul.

— Sal’, Fern! Ce mai faci, încântătoarea mea prietenă? O, ce dor mi-e de compania ta! Steve a fost insuportabil săptămâna asta. Serios, parc-aş avea trei copii mari, nu doar pe ăia doi.

Mă înveselesc numai auzind-o văitându-se de Steve.

— Bine fac, mulţumesc, şi e minunat să-ţi aud vocea, cu toate că, recunosc, m-am acomodat chiar bine aici.

— Chestia aia de o văd în spatele tău e un tablou uriaş?

Mă rotesc, uitându-mă la acum terminata scenă sătească.

— Da, e o comandă pe care artistul care deţine acest centru tocmai a terminat-o. E un tablou în ulei, aşa că o să mai dureze ceva până se usucă.

— E foarte frumos, Fern. Nu mi-am dat seama că ai să-ţi petreci timpul cu un artist celebru! exclamă ea şi i se luminează ochii. E acolo acum?

— Nu, sunt singură. E foarte slabă mişcarea aici în weekend, deoarece cursurile se ţin de luni până vineri. Nico ia pe cineva de la aeroport şi îi prezintă locul astăzi.

— Nico. Oho, mai spune-mi!

— Mai bine să-ti arăt.

Faţa ei apare mai aproape de ecran când încearcă să vadă mai bine în spatele meu. Rotesc telefonul ca să-i dau o imagine panoramică.

— E incredibil. Te lasă să umbli pe-acolo când nu e el?

— Şi mai bine, la uită-te la asta!

Mă răsucesc, mă las un pic pe vine şi ţin

telefonul cu braţul întins ca să intru în cadru şi stau lângă micul meu proiect.

— Ăsta e primul meu tablou pe pânză. Nu-i mare lucru de văzut pe moment, căci am petrecut o groază de vreme făcând schite ca să mă simt suficient de încrezătoare să mă apuc de el. E însă tare palpitant şi-mi place la nebunie.

La drept vorbind, probabil că arată doar ca o mare pată în mijlocul unei foi complet albe, dar fiecare trăsătură de pensulă e o curbă de învăţare, iar eu par să învăţ repede.

— E foarte mov, recunoaşte Georgia, ridicând din sprâncene şi nu pot să nu mă simt un pic dezamăgită de reacţia ei.

— Păi e la început. Mi-a luat cam şapte ore până acum. Asta o să-ti dea o oarecare idee de cât durea- ză. Nico a lucrat la scena asta sătească luni întregi. Clientul lui e o Marquesa.

— A, deci e spaniol?

— Da, din Andaluzia.

— Şi tu petreci destul de mult timp cu el în calitate de... elevă a lui?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Oficial, sunt voluntară, aşa că dau o mână de ajutor în fiecare dimineaţă. Prima săptămână mi-am petrecut-o în grădină coordonând o mică echipă. M- am implicat însă şi în reparatul unuia dintre hambare. Săptămâna viitoare probabil o să ajut în sala de meşteşuguri. După-amiezile pot participa la orice curs vreau, aşa că apuc să pictez aici abia la finalul zilei de lucru, de fapt.

Văd pe faţa ei că e surprinsă.

— Şi ce mai face Aiden? întreabă ea în mod subli- niat.

— A fost la extras de opale, altceva nu şi-a

găsit şi el! Evident nu te-ai văzut nici cu mama. Sunt sigură că ţi-ar fi spus totul despre asta, chiar dacă Han- nah nu i-a zis până nu ne-am asigurat că Aiden e în siguranţă. Au fost nevoiţi să plece pe nepusă masă din cauza unei dispute cu privire la concesiune şi a fost un pic cam nasol. E în Adelaide acum, se gândeşte la următoarea mutare.

l-a picat faţa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, măi oameni buni! Ăsta ar fi trebuit să fie un an plin de distracţie, nu un afurisit de an revoluţionar. O să-i mai recu- nosc eu oare pe bătrânii mei vecini când se vor întoarce acasă?

— Mai uşor cu „bătrânii”!

— Vorbeam şi eu la figurat. Asta v-a fost intenţia de la bun început? Păreţi a o apuca fiecare în câte-o direcţie. Mă bucur să te văd aşa vioaie, dar hm, ai parte de o experienţă pe cinste acolo şi tu. Mă cam surprinde totul, sinceră să fiu.

Acum îmi doresc să-mi fi ignorat clipa fugară de dor de casă.

— Aiden a tânjit mereu după un strop de aventură. Eu întotdeauna am tânjit să stau şi să desenez, deşi se pare că-s mai fericită cu o pensulă în mână. Georgia, e un sentiment cu adevărat minunat. Nu seamănă cu nimic din ce-am mai făcut, înţelegi tu, doar pentru mine. Mi-am găsit plăcerea vinovată, în cele din urmă.

Aproape că mă trezesc şoptind cuvintele şi ea face ochii mari de surpriză.

— Câtă vreme pictura e plăcerea ta vinovată, replică ea, iar eu o privesc ironică, atunci presupun că o să mă obişnuiesc cu latura asta

artistică a ta.

J

Cine-ar fi bănuit?

— Uită-te la grădină, Georgia, e inspiraţia pentru primul meu tablou pe pânză.

— Doamne, e mai mult decât frumos, Fern! Ştii, arăţi tare relaxată şi fericită. Nu-mi vine să cred că nu te mai stresezi din cauza lui Aiden şi a familiei aşa cum faci tu. N-am văzut să vină şi să plece cineva de la tine încă. Sunt toti bine?

— Aşa se pare. Am avut câteva apeluri telefonice, SMS-uri şi în permanenţă emailuri. Mama şi cu tata schimbă aranjarea grădinii lor, se pare, aşa că bănuiesc că nu pot decât să treacă puţin. Ai să ştii când vin să facă o mare curăţenie, fiindcă ai să crezi că se instalează acolo. Ştii tu cum e mama.

— Ştiu. Dacă ar trece şi ea pe aici mai întâi, ar rezolva locul ăsta cât ai zice peşte, replică Georgia nostalgică.

Nu se prea omoară cu curăţenia.

— A, şi Hannah zice că s-a logodit. Nici măcar nu ştiu sigur dacă Aiden ştie, că n-am avut mult timp de discutat. Faptul că s-a dus mai întâi în brusa australiană a fost o greşeală. La un moment dat o să ne punem cum trebuie la curent cu toate ştirile, presupun. Owen s-a întors de la instrucţie de pe Câmpia Salisbury. Pare să-i placă, deşi a slăbit un pic.

Cuvintele îmi sună un pic nostalgice, chiar şi pentru urechile mele. Nu pot să ascund faptul că o părticică din inima mea e mereu cu ei.

— Ei bine, acum câteva săptămâni eraţi o familie obişnuită. Acum, uită-te la voi! îmi lipseşte faptul că nu pot să trag o fugă până la voi să mă vait şi eu ca altădată. Acum trebuie să vorbesc efectiv cu Steve, de pură disperare. Mă

gândesc până şi să-mi iau o slujbă cu jumătate de normă. Vedeţi ce-aţi pornit voi doi? Unde are să se termine, mă întreb?

Când ne luăm rămas bun, Georgia râde şi mă alătur ei, dar fără tragere de inimă. Sunt perfect conştientă că vorbele ei reflectă acea mică îngrijorare tracasantă pe care încerc să o alung în fundul minţii. Unde *are să se* termine totul?

16

O legătură mai profundă

Nico şi oaspetele lui nu-s pe nicăieri când pornesc eu spre sala de recreere să iau prânzul. Mă întreb dacă l-o fi dus în oraş ca să poată discuta şi mânca în pace. Odile, ajutată de Bastien, întinde platouri cu brânză şi fructe. Sunt şi bucăţi de baghetă şi coşuri cu biscuiţi săraţi, perfecţi pentru servit cu tapenade – o pastă de măsline cu capere, anşoa şi usturoi. Lângă, e o tavă cu fougasse – nişte lipii coapte acoperite cu *fromage de chevre?* – cu feliuţe subţiri de courgette-. Ce-mi place la nebunie la mesele de aici e că ingredientele sunt foarte proaspete, iar aromele lor cântă deliciile Provenţei. Până şi plantele aromatice sunt pline de savoare şi ceva simplu, cum ar fi puţin tarhon proaspăt cules şi tocat, poate duce un fel de mâncare la un nivel superior.

Apare Kellie şi vine lângă mine să-şi ia o farfurie.

— Ţi-a plăcut plimbarea cu bicicleta? o iscodesc eu degajată, întrebându-mă pe unde o fi dispărut Taylor.

— Da, a fost foarte plăcută. Stai afară să mă-nânci?

Ceva din tonul ei mă face să cred că întrebarea e mai degrabă o rugăminte.

— Da. Mă gândeam să pun folie alimentară peste asta şi să mă duc la lac s-o savurez. Mi-ar plăcea nişte companie.

Pare încântată.

— OK, ar fi grozav.

Câteva minute mai târziu, ne începem plimbarea şi, măcar de data asta, nu trebuie să întreţin conversaţia. Kellie pare fericită să pălăvrăgească despre cât de încântată e să mai rămână şi că mama e de partea ei. Aştept până termină ca să pun o întrebare.

— Tatăl tău nu se bucură că te afli aici?

Clatină din cap.

— Eu sunt mereu la mijloc între ei. Din pur principiu, nu cad de acord în nicio privinţă. Mama îmi ţine de obicei partea, aşa că tata face invers. Zice că dacă mama nu m-ar fi răzgâiat...

Se opreşte în mijlocul propoziţiei şi pe chip îi trece o expresie de nelinişte.

— El crede că problemele mele sunt din cauză că-s răsfăţată, încheie ea.

Eu însă îmi dau seama că nu asta avea de gând să zică iniţial, pentru că tulburarea îi e foarte evidentă.

Când ajungem la bancă, ne desfacem farfuriile de prânz şi îi dau un şerveţel. Mă întreabă cum mai merge pictura. îi spun ce agitată am fost prima oară când mi-a atins pensula pânza şi cât

de vulnerabilă m-a făcut acest lucru să mă simt.

— Creatul a ceva vizual şi acceptarea faptului că nu tuturor are să le placă ceea ce faci a fost atât palpitant, cât şi înspăimântător. Frumuseţea stă în ochiul privitorului, cum se zice.

— îmi închipui că e ca şi cum ţi s-ar spune că ai un bebeluş urât, spune Kellie, zâmbindu-mi înţelegă

toare.

— Am discutat pe Skype cu vecina de dimineaţă şi i-am arătat-o. Bineînţeles, de-abia am început-o, dar ea nu a părut deloc impresionată.

— E greu să fii curajoasă când nu aşa te simţi în sufletul tău, recunoaşte Kellie.

Dau din cap.

Mâncăm în tăcere o vreme, după care observ că doar plimbă mâncarea prin farfurie. Se joacă cu bră- ţările, care zăngănesc uşor când le trage înainte şi înapoi.

— îl plac pe Taylor, zice încetişor.

— Ştiu.

— Şi el mă place pe mine, dar a zis că nu-i pregătit să se apropie de cineva.

O parte din mine se simte uşurată, deşi o văd pe Kellie supărată din cauza asta.

— Ştii povestea cicatricii lui? întreabă ea.

Clatin din cap.

— S-a întâmplat acum câţiva ani. El şi cu prietena lui erau pe bancheta din spate a unei maşini care a ajuns să se dea peste cap într-un şanţ la viteză mare. Prietena lui Taylor s-a înecat şi el a fost rănit grav. Mi-a spus că se simte vinovat, fiindcă nu ea merita să moară. Cât de groaznic e asta, Fern?

Simţisem că ceea ce trăise el, indiferent ce fusese, îi schimbase viaţa, dar să aud aşa ceva... Nimeni n-ar trebui să-şi petreacă viaţa gândindu-se că nu el ar fi trebuit să scape cu viaţă dintr-o anumită situaţie.

— J E bine să fiţi sinceri unul cu altul, dar e sfâşietor să auzi aşa ceva, Kellie.

— înţelege cum e să te simţi disperat uneori şi

cred că ne-am plăcut de la început. Când eşti distrus pe dinăuntru, durează multă vreme să te vindeci şi numai altcineva care suferă poate înţelege pe deplin acea durere.

Nu mă simt în stare să mănânc, fiindcă un sentiment de mânie îmi alungă pofta când mă gândesc la cât de nedreaptă poate să fie viaţa. îmi pun farfuria pe bancă lângă mine şi arunc un pic de pâine pe iarbă. Un grup mic de păsări ne-a urmărit, zburând în şi dinspre crengile de deasupra capetelor noastre.

Singurele sunete sunt foşnetul frunzelor în adierea caldă şi cântece de păsări, cu acompaniamentul obişnuit de târâit de cicade. Adeseori e şi zgomot de tăiat de lemne sau de metal bătut cu ciocanul, aşa că liniştea asta relativă e o binecuvântare. Rămâ-

nem tăcute o vreme, uitându-ne la vălurelele de pe suprafaţa lacului. Mai e şi un sunet ciudat din când în când în momentul în care un peşte sare brusc să prindă vreo gâză de pe suprafaţă.

— Port brăţările rigide ca să ascund asta, declară dintr-odată Kellie.

Cu braţul drept întins, le trage în sus, dezgolindu- şi încheietura mâinii. Tăietura e dreaptă. Clar a fost şi adâncă.

Instinctiv îmi vine s-o cuprind pe Kellie cu braţele şi s-o îmbrăţişez să-i treacă durerea. Fără fraţi, nu-i are decât pe părinţii ei şi, din ce a zis, aceştia nu par s-o înţeleagă. Nu caută o reacţie, priveşte absentă în gol. Simt că tot ceea ce-i trebuie cu adevărat nu e compătimire, ci pe cineva care să asculte. Cineva care să nu judece şi să pună la îndoială.

— Şcoala a fost oribilă. Fiecare ziulică. Nu m-am integrat. Mereu pe margine, mereu altfel. După care a început bullyingul. în cele din urmă, i-am spus mamei şi ea m-a luat în serios, dar n-am vrut să facă ceva în privinţa asta. Pur şi simplu trebuia să împărtăşesc acest lucru, să aud pe cineva că spune că nu-i corect. Am lăsat-o să creadă că mă descurc şi că şeful de an ştie.

O coţofană care câr âie în copacul de deasupra noastră decide brusc să se repeadă la pâine. Ispita e puternică şi aterizează ţinând capul lăsat pe-o parte, în timp ce ochii ca nişte mărgele scrutează în jur după semne de pericol. Ciuguleşte din bucata cea mai mare de pâine şi i se alătură numaidecât o parteneră. Ele sunt bătăuşii din copac care le sperie pe micile codobaturi de munte care, de regulă, zboară în şi dinspre măslini.

— La una te amărăşti, la două te îndulceşti-.

— Mă surprinde că ştii proverbul ăsta vechi, replic eu.

— Buni îl spune mereu. Mi-e dor de ea. E mama mamei, desigur. Cealaltă bunică e exact ca tata.

Mă mişc cu părere de rău, fiindcă nu vreau să-i întrerup şirul gândurilor, dar piciorul meu stâng e pe punctul de a amorţi. Kellie se întoarce să mă privească în faţă pentru prima oară de când ne-am aşezat, după care îşi mută iar privirea la coţofene. Expresia ei mă face să mă cutremur. Izolare. Disperare.

— Când problema a luat proporţii şi n-am putut ascunde vânătăile, s-a implicat tata. S-a dus la şcoală şi a făcut scandal. Sună pozitiv, nu-

i aşa? Acasă însă mi-a zis clar că e vina mea că vreau să fiu diferită, pentru că încerc să dovedesc ceva. Mama şi cu tata s-au certat din această cauză, desigur, şi au transformat problema într-o chestie legată de ei, nu de cei care mă necăjeau. Apoi, într-o bună zi, mi-a ajuns. Am crezut că am soluţia perfectă şi am primit-o cu bucurie. Numai că până şi la aia am reuşit să dau chix. Am ales o zi în care s-a nimerit
să J treacă mama pe acasă pe la zece dimineaţa pen

tru că-şi uitase nişte documente importante. E avocată. Nu cred c-o să mă ierte vreodată. îşi petrece zilele lucrând cu oameni dărâmaţi şi, când şi-a dat seama că are o fiică dărâmată, a simţit c-a dat greş ca mamă. Ce mizerie stupidă, stupidă! Taylor însă ştie şi am vrut să ştii şi tu. Pentru mine contează ce crezi.

Mă simt un pic copleşită să fiu luată de confidentă, dar ultimul lucru de care are Kellie nevoie acum e banala compătimire.

— Puterea ta e uimitoare, Kellie. Eşti o femeie puternică trecută prin iad. Dacă poţi scăpa teafără din asta, poţi scăpa teafără din orice. Bănuiesc însă că problema e încotro s-o apuci din acest punct.

I se înclină capul în faţă şi-şi pironeşte picioarele cu privirea, târşâindu-le înainte şi înapoi preţ de câteva clipe.

— Ai priceput. Nu pot să rămân aici la nesfârşit. E tentant, totuşi.

Pentru prima oară îi sună glasul mai voios şi mă cuprinde o senzaţie uriaşă de uşurare. Am spus ce trebuia. La momentul la care trebuia. Nu-mi pasă dacă e vorba de noroc sau judecată, îmi pasă doar să-i văd zâmbetul acela pe chip şi să-i aud însufleţirea din voce.

— M-au pus să mă duc la o mulţime de psihologi şi doctori, dar eu nu-s deprimată, Fern. Acum mi-e jenă de ce-am făcut, dar atunci eram în cel mai prost moment al vieţii mele. Vacanta asta a fost ca să-mi dovedesc că pot să interacţionez cu străini şi să nu fiu privită drept ciudată. Tu şi cu Patricia aţi încercat să comunicaţi cu mine, apoi Taylor. Şi Nico a fost genial. Am vorbit cu el doar de câteva

ori, dar când i-am spus că vreau să mai stau, a zis c-o să discute cu părinţii mei. Mi-am petrecut toată viaţa judecată în permanenţă de părinţii mei că nu mă integrez, dar aici am un sentiment de independenţă, ceea ce e eliberator. Doar buni a mea crede că nu pot să greşesc cu nimic. Ce-i drept, mă şi răsfaţă.

— Deci viitorul tău e o pagină goală. Emoţionant!

Entuziasmul meu e real, deoarece cred că nu mai are cum să revină la ce a fost şi pericolul a trecut. Următorii paşi însă sunt vitali pentru recuperarea ei.

— Da, şi după ce am vorbit cu Taylor, n-am să mă grăbesc cu decizia despre ce urmează. S-ar putea să mai rămân vreo câteva săptămâni în plus, dacă reuşesc să-mi conving părinţii să-şi dea acordul la încă o prelungire. Taylor e cam singuratic şi vreau să-l ajut să fie mai încrezător. Aşa cum ai făcut tu cu mine, Fern.

— Nu sunt psiholog, Kellie, doar se întâmplă să am o surioară cu numai un an mai mare decât tine. Lumea poate fi înspăimântătoare uneori şi nu ştim întotdeauna ce să facem în continuare. Viaţa presupune încercare şi eroare, ceea ce poate fi un proces dureros. însă toţi avem nevoie de o persoană în care să ne încredem şi e şi mai bine atunci când

acel cineva a avut parte de experienţe similare.

— Sora ta e norocoasă. Sper că e recunoscătoare să te aibă prin preajmă. Pot să-ţi văd tabloul? Ştiu că de-abia te-ai apucat de el, dar pot să mă uit şi eu?

E o după-amiază de împărtăşit chestii şi la finalul ei mă simt optimistă. în locul ăsta e o

sursă naturală de vindecare. E ceva ce nu înţeleg pe deplin, dar şi Kellie simte la fel. Ca şi Nico. Şi Ceana.

Anul meu aici n-are să fie irosit. Ceea ce m-a învăţat Kellie astăzi e că am două abilităţi pe care nu le-am considerat niciodată ca fiind de mare importanţă. Una e că ştiu să ascult, cealaltă e instinctul

meu natural de a fi o sursă de încurajare şi optimism. Poate de aceea am şi ajuns să lucrez în resurse umane. Aici e vorba de complexitatea naturii umane şi importanţa comunicării pentru a rezolva problemele care apar pe drum.

Dacă aş putea rezolva şi problema lui Aiden! în cazul nostru, comunicarea pare să înrăutăţească, nu să îmbunătăţească lucrurile.

***

— Cum ţi-a fost ziua? întreb eu, întinzându-i lui Nico o cană de cafea. O acceptă recunoscător şi o pune pe masa de lângă ceea ce eu numesc pânza lui *verde.* E o explozie de frunziş de vară şi aminteşte de livadă.

— Aşa şi aşa. Am primit nişte veşti pe care nu mi le doream, dar, pe de altă parte, s-ar putea să fi găsit omul potrivit să ni se alăture.

— Măcar au fost şi nişte vesti bune. înainte să iei
iar pensula în mână, aş vrea să te rog ceva, deşi s- ar putea să-ţi dea planurile peste cap.

Se uită la mine cu o grimasă.

— Probleme?

— Nu. Nu chiar. E vorba de Kellie.

îşi ascute privirea.

— Ar trebui să mă îngrijorez?

— Nu. Totul e bine cu Taylor şi ai avut dreptate. Habar n-aveam ce i s-a întâmplat, dar i s-a confesat lui Kellie. Ce-i atrage unul la altul sunt cele trăite, nu vreo pasiune nerealistă şi trecătoare. Kellie însă caută ceva, un loc unde să stea pe picioarele ei, cred. Mediul său de acasă e un câmp de bătălie din ce povesteşte. Ştiu că-i mică, dar înţelege ce înseamnă realmente să supravieţuieşti când o voce din mintea ta îţi

spune să te dai bătut. Are noimă ce spun?

Ridică din umeri.

— Continuă!

— Ar ajuta-o dacă ar putea să mai stea aici o vreme în vreo calitate. Ştiu că tu intenţionezi să trans- formi studioul de meşteşuguri într-o sală de fitness şi centru de meditaţie şi sunt de acord că spaţiul e irosit. Numai că m-am uitat pe prezentările în PowerPoint ale lui Dee-Dee în după-amiaza asta; o să te întrebe dacă pot s-o asist săptămâna viitoare. Cred că e un modul interesant de oferit dacă-i poţi găsi alt loc. Există ceva pentru fiecare şi e uşor să transformi o şedinţă într-o activitate de grup ca să-i încurajezi pe cei mai puţin îndemânatici să participe într-un mod distractiv. Origami are mare potenţial pentru nişte dezastre zdravene, recunosc. Kellie şi cu mine am făcut o încercare şi am sfârsit hlizindu-ne ca nis-

te şcolăriţe, dar pot să-mi imaginez că rezultatele ar genera multă interacţiune într-un mod degajat. Kellie ar putea tine şedinţele alea cu uşurinţă. Iar dacă Ta-

ylor se simte în largul lui cu ea, atunci poate şi între unii dintre noii vizitatori s-ar crea o legătură.

Nico e cocoţat pe marginea unui taburet, cu un picior întins în faţă, dar ochii nu i s-au mişcat de la fata mea.

— Cu o condiţie. S-o supraveghez! tu. Dee-Dee e prea ocupată, iar eu ştiu chestia asta de ceva vreme. Poate că săptămâna viitoare tu şi cu Kellie aţi putea face echipă să vedeţi cum merge.

Aş putea să-l îmbrăţişez veselă. în schimb, ridic dintr-o sprânceană, foarte degajată şi dau din cap că am înţeles.

— Acum te deranjează dacă mă întorc la lucru? întreabă el, vorbind cu spinarea mea, pentru că eu mă duc să dau jos muselina de pe propria mea pân- za.

— Simte-te liber! Eu am chef de pictat.

înainte să apuce să răspundă, i se luminează telefonul şi începe să bâzâie. Mă întorc, cu privirea înspre el, iar el se uită la ecran înainte să ducă telefonul la ureche. Apoi se îndreaptă spre sala mică de lucru.

Nu că aş trage cu urechea, deşi mă mişc încet ca nu cumva să fac zgomot. Vorbeşte în spaniolă şi sună cu totul diferit. Are vocea atât de lină şi cuvin-

tele sună aproape poetic. E şi râs în glasul lui, ceea ce mă surprinde.

Am nevoie de o cârpă curată, aşa că mă îndrept pe vârfuri spre uşă. Nico stă rezemat de un soi de stelaj, cu spatele la mine, dar sunt destul de sigură că zâmbeşte în timp ce vorbeşte. îi pot auzi inflexiunea din voce. Conversaţia pare a fi pe sfârşite.

— *Eres demasiado amable, mi bella Marquesa.*

Aşa, presupun că ultima parte a fost probabil „frumoasa mea Marquesa”. „Amable” – drăguţă, amabilă? Sunt veşti bune, atunci, dar din felul în care-i vorbeşte... glasul îi e blând, aproape seducător. Intim. Sexy.

îndepărtându-mă tiptil cu spatele, nu-mi iau ochii de la uşă până nu ajung la locul meu, după care apuc în tăcere o pensulă şi încep să-mi fac

de lucru cu una dintre culorile de pe paletă.

îi aud paşii în spatele meu, dar nu zice nimic şi lucrăm în tăcere până mult după miezul nopţii. în cele din urmă, încep să mi se închidă ochii şi mă apuc de strâns. Mă dau în spate şi mă uit şi sunt mulţumită de ce-am făcut în seara asta. De aproape e încă vag, dar de la mai bine de un metru e clar o grămadă de trandafiri care atârnă de o reţea complicată de tulpini îngemănate, legate de spalier pe un zid de cărămidă. Mă uit la fotografie, care, văd

acum, este doar o bucată plată de hârtie, în timp ce pânza mea începe să prindă viaţă. Are textură, are formă şi începe să aibă şi profunzime. Mai are însă şi emoţie, pe care am fost în stare s-o comunic fără efort conştient.

— Nico?

Mă întorc să mă uit la el şi se uită şi el la mine în- cruntat.

— Mâine seară poţi să-mi arăţi cum se face scânteierea aceea uşoară, ştii tu, de pe vârful petalelor? Acolo unde le prinde lumina soarelui. Sunt mulţumită de nuanţare şi cred că am reuşit să surprind catifela- rea până acum, dar sunt sigură că ai să-mi spui că există o tehnică şi nu pot să înmoi un alb titan şi să- mi fac de cap.

Râde.

— A, eleva nu e tocmai pregătită să-şi concedieze mentorul încă. începeam să mă simt un pic în plus.

Chiar dacă e probabil la fel de obosit ca mine, e tare bine dispus astă-seară.

— De ce nu te opreşti acum şi te duci şi tu să te odihneşti?

— Cred c-aşa o să fac, un picuţ mai încolo. A fost o zi obositoare. Dar bună. Productivă şi am primit nişte vesti bune. Binefăcătoarea mea e încântată de fotografiile tabloului pe care i le-am trimis. Un transfer mare de fonduri va intra mâine în contul meu.

Nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Asta-i o veste minunată, Nico! Ai muncit atât de mult ca să-l termini. Cât mai durează până-l expe- diezi? E bine să primeşti plata aşa prompt.

— Da, într-adevăr sunt norocos. Câteva săptămâni, cu cât mai mult, cu atât mai bine. Deşi cu vremea asta picturile se usucă destul de repede, numi place să risc. Ne cunoaştem bine, foarte bine, de fapt. Aşa cum am spus, Marquesa este foarte amabilă, chiar dacă e o abilă femeie de afaceri. Dacă totul merge cum trebuie, valoarea lucrării mele va creşte, deci pentru ea e o investiţie. Vestea nu chiar atât de bună este că furgoneta n-are s-o mai ducă mult. E o cheltuială pe care n-am prevăzut-o în buget, dar asta a fost mai mult o dorinţă deşartă decât înfruntatul inevitabilului.

— Nu lăsa problema asta să-ţi strice bucuria că ai mai vândut un tablou, Nico! Mama ta ar fi foarte mândră de ce realizezi. Şi de ce faci aici la castel.

Dă din umeri.

— Atunci, să sperăm că pot să ţin afacerea pe picioare, zice el şi cu asta îşi ia pensula, înclină capul în faţă şi începe să dea timid cu ea pe frunze.

De unde stau eu, în lucirea blândă a aplicelor de deasupra noastră, par să sclipească de parcă s-ar mişca. îmi dau seama că mă uit la un geniu la lucru şi că inspiraţia vine din străfundurile fiinţei lui. Gândul mă face să zăbovesc să-mi trag un pic sufletul.

în viaţă există pasiune şi *pasiune.* Una e trecătoare, sexuală, superficială. Cealaltă este acaparatoare şi-ţi afectează fiecare lucru pe care-l spui, atingi, faci sau gândeşti şi asta e ceva ce eu n-am fost în stare să apreciez sau să înţeleg până nu l-am cunoscut pe Nico.

Mă îndepărtez cât de în tăcere pot, închizând

uşa în urma mea. îmi bate inima să-mi spargă pieptul. Ghemul de entuziasm pe care-l simt în burtă e înviorător. Nico a trezit ceva în mine şi nu pot decât să sper că e doar o dorinţă latentă de a crea şi nimic mai mult.

Ce n-aş da însă să-l pot schiţa în timp ce pictează! îmi imaginez deja pensula pe pânză când schiţa e transformată în ceva viu şi plin de culoare. Ca o flacără vie. Sunt o molie neajutorată ameţită de strălucirea lui.

Decembrie 2018

Lucrul în echipă

Când frigul iernii începe să muşte dimineaţa la prima oră şi seara târziu, în aer pluteşte o însufleţire. Zilele sunt încă destul de calde, dat fiind clima temperată de aici, iar soarele păstrează temperatura foarte ambientală în timpul zilei. Centrul de retragere a fost închis pentru vizitatori abia în ultimele patru săptămâni, dar rezervările au continuat să vină. Ştiam cu toţii că Nico are nevoie de fonduri, pentru că a trebuit să recrutăm doi constructori locali să ne ajute cu schimbările, aşa că trecem printr-o perioadă în care toată lumea a trebuit să lucreze mai îndeaproape cu ceilalţi şi am devenit

mai mult decât un grup, suntem o familie.

Fiecare dintre noi s-a apucat cu râvnă de sarcini pe care, sinceră să fiu, nimeni nu se aşteptase că va trebui să le îndeplinească. M-am căţărat pe scări ca să zugrăvesc tavane şi am mai învătat şi să torc lână ca s-o pot ajuta pe Dee-Dee. Atelierele ei de textile au fost în centrul atenţiei în această toamnă.

Am mai învăţat şi să fac pâine şi chutney în conformitate cu normele stricte ale lui Margot.

Mi se luminează ecranul laptopului şi e Aiden, care mă caută pe Skype. Vorbim în fiecare sâmbătă dimineaţă, fiindcă atunci are el câteva ore libere, dar ne dăm rareori SMS zilele astea. Sigur, ne trimitem poze şi mici informări, dar am fost amândoi foarte prinşi cu treburile noastre.

— Sal', dragul meu! Arăţi obosit.

Vorbele mi se rostogolesc înainte să le pot opri. Obosit, dar mulţumit, văd, ceea ce mă înveseleşte o ţârâ. E în sud-estul Mexicului la un stagiu de practică de douăzeci şi patru de săptămâni al centrului Salvaţi Copiii din Playa del Carmen. Voluntarii plătesc să se înscrie în program şi sunt implicaţi în educaţia permanentă a copiilor vulnerabili şi cu nevoi speciale. îi ajută şi pe veterinarii locali într-un proiect comunitar care tine de Obiectivele de Dezvoltare

Durabilă ale Organizaţiei Naţiunilor Unite. Poate fi chinuitor uneori, mi-a zis el, dar s-a apucat de treabă cu mult entuziasm. Seara învaţă spaniola şi pare mai fericit, mai împlinit.

Stăm o clipă să ne privim unul pe altul şi-mi pun vârfurile degetelor pe ecran. Aiden face la fel.

— Am ajutat la construirea unui nou zid împrejmuitor. Munca fizică e solicitantă. Owen ar fi mândru de mine. Mă simt de parcă am trecut prin tabăra lui de instrucţie.

— Mă pot identifica şi eu un pic cu asta. Mă simt într-o stare fizică tare bună zilele astea pentru că rareori stau locului. Chiar şi când pictez tind să stau în picioare şi să mă mişc

înainte şi înapoi. Mereu e ceva de făcut pe aici şi acum toată lumea începe să intre în dispoziţia de sărbători.

Tonul meu optimist se evaporă când mi-aduc aminte că ne aşteaptă primul nostru Crăciun departe unul de altul de când ne-am spus jurămintele de căsătorie.

Face o grimasă.

— Ştiu. Dar părinţii tăi vor fi la căsuţa lor de vacanţă din Ţara Galilor şi Owen se va înfrupta din deliciile din Newquay cu tovarăşii lui. Hannah se duce cu Liam şi familia lui la schi în Austria. Sărbătoarea

J

asta avea să fie oricum diferită pentru noi ca familie în acest an. Părinţii mei s-ar fi putut autoinvita din Grecia ca să ne ţină companie.

îmi surâde sardonic. Părinţii lui au ieşit anticipat la pensie şi au vândut ce aveau în Marea Britanie ca să trăiască pe insula Corfu. îşi făcuseră vacanţele acolo cel puţin o dată pe an vreme de douăzeci de ani şi se împrieteniseră cu multă lume în tot acest timp. S-au înscris într-un club de expaţi şi acum au o viaţă socială agitată, ceea ce e plăcut, dar, ori de câte ori s-a dus Aiden acolo cu avionul pentru o scurtă vizită, numai de odihnă n-a fost vorba.

Joss vine în spatele lui şi se întoarce să-mi facă scurt cu mâna.

— Sal’, Joss! strig eu.

Mă deranjează că nu se opreşte să vorbească. Nu fiindcă e nepoliticoasă, ci fiindcă... ei bine, bănuiesc că mă evită. Probabil încearcă să-i dea lui Aiden un pic de intimitate, deoarece mă sună, de regulă, dintr-o sală comună.

— Putem sărbători Crăciunul în iulie când ne

întoarcem, continui eu. Să sperăm că o să putem să-i adunăm pe toţi pentru măcar un weekend prelungit şi sunt sigură că părinţii tăi o să fie nerăbdători să ia avionul să ne facă o vizită. Mama şi cu tata or să vrea să dea şi ei o petrecere de logodnă pentru Hannah şi Liam, aşa că poate putem lega şi asta de restul la momentul respectiv. Are să fie mult de lucru.

îsi muscă buza şi ştiu cum se simte. E greu să vorbeşti despre întorsul acasă când mai e atât timp până atunci.

— Ai dreptate, dar ne-om descurca noi cumva. Cum mai merge cu pictura? Vreo pânză nouă?

Mă uit voioasă la el.

— Incredibil de bine. Comand vopsele şi pânză o dată la două săptămâni. Problema e că nu ştiu ce- am să fac cu toate. Trebuie să le sortez şi să le

arunc pe cele care s-au dovedit a fi o parte dureroasă a procesului de învăţare, dar sunt mulţumită de mica mea colecţie, Aiden. Găsesc inspiraţie oriunde.

Zâmbeşte din ochi.

— Mă bucur că ai reuşit să-ti eliberezi muza interi-

oară. Nu te-am văzut niciodată aşa de... ei bine, Străluceşti. Gata cu încreţitul frunţii şi ciupitul de nas. Ai învăţat să te relaxezi şi să nu-ţi mai faci griji tot timpul. îmi place asta.

„Muză”. Aş vrea să nu fi rostit cuvântul ăsta. Nico nu l-a mai menţionat, dar n-a dispărut. Rugămintea pluteşte încă în aer între noi ca o propoziţie terminată pe jumătate. Uneori îl surprind uitându-se la mine şi ştiu că se

gândeşte la tabloul neterminat care zace neglijat în colţ.

— Te-ai hotărât unde te duci când ti se termină

perioada de stat în Mexic, în ianuarie?

Aiden se răsuceşte cu scaunul ca să vadă ce se

petrece la spatele lui şi face cu mâna unui mic grup de oameni care se adună lângă cadrul uşii de la sala de recreere. Se întoarce şi mă priveşte sobru.

— Permisele ne lasă doar câteva zile până să fim nevoiţi să părăsim ţara. Asta înseamnă că trebuie să

ne hotărâm cât de curând ca să putem aranja totul, dar călătoria în Mexic a fost costisitoare – numai stagiul de practică a fost cinci mii. Mă gândesc la Thailanda, dar trebuie să mă uit la finanţe. Afacerea asta cu voluntariatul nu e ieftină şi cu zboruri, vize şi costul câtorva excursii se adună ceva bani.

încă mai zice „noi” tot timpul. Ştiu că urăşte tot ce are de-a face cu hârţogăraia, dar nu poate şi Joss să plece să-şi vadă de treaba ei? Nu-i mare filozofie şi sunt sigură că Aiden o să rezolve problema. Mă face să mă simt tare tristă şi... un pic uitată. Aiden şi cu mine eram singurii „noi” din viaţa asta şi acum altă femeie mi-a luat locul. încerc să nu insist pe subiect, pentru că doar o să mă facă mai paranoică şi o să-mi sporească nevoia de afecţiune.

Mulţi oameni pleacă de unii singuri cu rucsacul în spate şi fac echipă cu alţii pe care-i cunosc pe drum. E mai sigur şi-mi spun că asta ar trebui să fie principala mea grijă. Siguranţa e mai mare când se adună mai multi.

— Nu te lăsa descurajat de cost, dragul meu! Banii pe care i-am pus deoparte sunt un câştig al amândurora şi bineînţeles că eu nu voi cheltui nici

pe departe cincizeci la sută din ei. Nici măcar dacă vin cu o remorcă plină de tablouri pe pânză rulate. Vreau să te întorci în Marea Britanie simţind că duci cu tine cât de multe poţi.

Zgomotul din fundal devine din ce în ce mai puternic.

— OK. Mersi, iubito! Se pare că ne-a venit maşina. O să mergem un grup să dăm o mână de ajutor la unul dintre adăposturile pentru

animale azi. Ai vorbit cu familia săptămâna asta?

— Da. Mi-a trimis mama încă un email lung şi Hannah şi cu Owen sunt ocupaţi, dar bine. Ne trans

mit cu toţii îmbrăţişări. Am sunat-o pe mama ta, dar n-am putut vorbi decât pe fugă, pentru că ai tăi se pregăteau să meargă la un supeu. Sincer îţi zic, când o să mă întorc, o să mă simt ca şi cum n-aş fi pierdut nimic.

Aiden se apleacă spre ecran, încercând să acopere zgomotul din ce în ce mai puternic din spatele lui şi fiind nevoit să vorbească mai tare.

— Eu am să mă simt ca şi cum m-as trezi dintr-un vis, bănuiesc. Nu-mi pot închipui cum o să fie să mă pregătesc iar să plec la serviciu şi că marea noastră aventură are să fie o amintire slabă şi îndepărtată din trecut. Mă ajută însă să privesc viaţa în general în perspectivă, ceea ce e bine pentru noi, Fern.

O zice doar ca să mă liniştească? Nu tine legătura cu toată lumea regulat, ceea ce s-a remarcat. Tot îi găsesc scuze, care sper să fie adevărate. *„N-are semnal,”* zic eu, sau *„E solicitat din cauza lucrului şi pur şi simplu nu poate să se distanţeze atunci când suferă cineva* şi eforturile lui îl ajută.” Ceea ce este adevărat.

Aiden însă pare nostalgic azi şi mă întreb dacă nu cumva îi e un pic de dor de casă, de vechea şi familiara noastră viaţă împreună. Sper că ăsta e un semn bun că deja începe să se gândească la reluatul vieţii după aventura noastră. Ştiu cât de tare mi-e dor să mă mai aflu în compania lui, lăsând la o parte aspectul fizic. Să fiu cuprinsă de braţele lui Aiden, să-i simt trupul lipit de al meu şi blândeţea sărutului – o năzuinţă încordată de care nu pot să scap.

Unde mai pui că urăsc toate despărţirile. Când

ne deconectăm, mi se frânge inima pentru o clipă. Mereu e la fel, fie că-s cu Aiden, cu părinţii mei, cu Owen sau cu Hannah. Vreau să mai stau o secundă, pentru că iese la iveală vechea mea personalitate şi

groaznicul sentiment de „oare o să-i mai văd vreodată?” se întoarce să nu-mi dea pace. Sunt însă în stare să privesc viaţa un pic altfel acum. Am descoperit că, atunci când afli lucruri despre vieţile altora, o priveşti pe a ta în perspectivă.

E important să apreciezi darul unei bune sănătăţi şi să înţelegi că fericirea e o stare de a fi. Cheia e să afli ce-ţi ridică moralul mai degrabă decât să te concentrezi pe ce poţi obţine sau să te măsori pe tine după standardele altora.

Există o satisfacţie reală care vine din a sti că eu J J şi cu Aiden am lucrat întotdeauna în echipă, ei bine, până acum cel puţin. Ceea ce nu înţelesesem eu era că sunt mulţi oameni a căror copilărie îi marchează, tragic, pe viaţă. Uneori fără să fie vina lor sau a celor care au grijă de ei. Asta te îndeamnă la smerenie, deoarece familia mea e foarte norocoasă în multe feluri şi poate că tindem să luăm acest lucru ca de la sine înţeles.

— Te întrerup?

Apare Nico în cadrul uşii, îmbrăcat în pulovărul acela împletit şi obosit care nici măcar bun de vândut la târgul de vechituri nu arată.

— Nu. Tocmai am terminat un apel.

— Ah! Mă întrebam eu de ce erai tu singură aici şi nu te-ai îngrămădit în microbuz, ca toată lumea.

— Nu eram nesociabilă, dar dimineţile de sâmbătă îmi dau mereu un sentiment de tristete.

— Eu, de fapt, am venit să te scot J la prânz. Nu se acceptă refuzuri. E trataţia mea şi am rezervat o masă la restaurantul meu preferat de la periferia Fi- ganieres. la-ti o haină şi nişte

încălţări confortabile că e ceva de mers şi ar putea să bată un pic vântul!

Icnesc şi bolborosesc:

— Să... J sărbătorim ceva?

Se uită la mine cu un licăr în ochi.

— Da. Se va dezvălui totul. Cincisprezece minute?

— Cincisprezece minute.

îmi strâng lucrurile şi o iau spre camera mea. îmi perii iute părul, schimb pulovărul, dau un puf de parfum şi puţin ruj şi sunt gata. Când intru însă în bătrânul Citroen, observ că Nico s-a străduit. E dat cu colonie şi îmbrăcat cu o cămaşă pe sub geaca matlasată.

— Uau! Trebuie că e o ocazie importantă, remarc eu, dorindu-mi să mă fi schimbat de blugi. Adevărul e că sunt blugii mei eleganţi de weekend, nu cei coloraţi şi stropiţi cu vopsea sau colanţii de lucru.

— Este şi am să dezvălui totul când ajungem la „Chez Lucien”. E sus pe deal, pe unul dintre versan- ţii satului. Cred c-o să-ţi placă peisajul de pe drumul cu maşina şi o să vezi mult mai bine munţii de după dealuri, cu cât urcăm.

Regiunea Provence-Alpi e denumită poarta de intrare spre Coasta de Azur. Evident, lumea celebrează priveliştile superbe de la mare de pe renumita Rivieră Franceză, dar în interior, chiar după le Bois Saint-Vernon, munţii împăduriţi sunt un adevărat spectacol de admirat. Pădurea din jurul castelului, care era superbă când era îmbrăcată în haina ei de toamnă, acum pare rărită pe alocuri. Numai pâlcurile de copaci veşnic verzi dau o pată de culoare.

Sus pe munţi, lucrurile stau invers. Varietatea mare de brazi se întinde pe acri şi acri, presărată cu fâşii cu stejari pe care le înghite. Mulţimea de verde are o undă de albastru şi, chiar şi când e doar un fundal îndepărtat de la castel, mă

surprind încercând să arunc o privire ori de câte ori am ocazia.

— Urcuşul o să-ti dea o senzaţie reală a terenului.

Nico îşi înclină capul înspre mine. Mă pomenesc privindu-i fix mâinile cu care ţine iubitor volanul. Pentru mine e doar un Citroën vechi, dar e clar că el iubeşte maşina asta.

— Ai maşina de multă vreme? întreb eu, ceea ce-i suscită un zâmbet uşor.

— *Cette vielle dame?* Citroënul ăsta GS a venit cu proprietatea şi i-a aparţinut la vremea lui bunicii, demult, în 1978, când l-a luat nou.

— Asta explică culoarea, atunci, replic eu fără să mă gândesc şi el îşi dă capul pe spate, începând să râdă încet.

— După psihedelicii ani şaizeci, culorile toamnei au fost, se pare, simbolul deceniului următor. Se numeşte portocaliu ars. O mulţime de producători au în ofertă culoarea asta, deci e iar în vogă.

„în vogă”. Mă îndoiesc că de-asta şi-ar face griji vreodată Nico, el e oricum un om căruia îi plac culorile vii.

— Nu mă pasionează maşinile, dar sunt destul de sigur că asta intră la clasice acum, dacă reuşesc s-o menţin în stare de funcţionare, desigur. Atelierul local i-a înlocuit de-a lungul anilor cam toate piesele care-i funcţionează.

Se întinde şi pune mâna pe bord, mângâindu-l afectuos.

Ne continuăm drumul şi nu pot să nu mă minunez de peisaj. Nico lasă geamul în jos un pic, să intre o adiere blândă, iar aerul e plin de mirosul acelor şi conurilor înmiresmate de pin,

care formează un covor pe pământ în pădure, devenind odorizantul propriu al naturii, disponibil din abundenţă.

Drumul şerpuieşte dramatic şi chiar şi printre copacii semeţi se întrevede uşor câte o vilă frumoasă retrasă de la drum. Un kilometru sau doi mai încolo trecem pe lângă o zonă mare cultivată, rânduri după rânduri de viţă indicând faptul că va urma un grup de clădiri undeva prin apropiere, după care văd şi semnul pentru vie.

— Recunosc numele. Tu serveşti vinul ăsta la centrul de retragere. îmi place la nebunie rozeul lor.

— Da. îl cunosc pe proprietar de multă vreme. Pământul e bun aici, ceea ce se reflectă în calitatea strugurilor. Şi, desigur, Provence e renumită pentru minunatele ei măsline şi ulei, caise şi câmpuri de levăntică. Dar tu nu eşti străină de Franţa.

— Am mai fost în Provence, numai că nu chiar atât de departe spre est. Am mers pe drumul levănţi- cii în iulie, dar asta a fost în Luberon. A fost prima oară când am auzit-o numită „aurul albastru”. O excursie la *Les Agnels Distillerie de Lavande* a inclus un tur al fabricii de prelucrare şi a câmpurilor. Intensitatea culorii mi-a rămas întipărită în memorie ca şi cum ar fi fost ieri. Era o strălucire nesfârşită de al-

bastru-violet intens care se întindea pe o câmpie vastă, cu munţii fumurii la orizont. Era incredibilă.

Zâmbeşte în sinea lui.

— Drumul „artiştilor” cum i se zice. Culorile şi lumina Provenţei şi Coastei de Azur i-au inspirat pe mulţi: Picasso, Matisse, Chagall, Van Gogh. A

fost un pelerinaj.

Mă întorc să mă uit la Nico, studiindu-i profilul cu atenţie. E evident că îi face mare plăcere să conducă maşina în care ne aflăm. Poate că acest lucru îi declanşează amintiri vechi, nu-mi dau seama, dar pare mulţumit, lipsit de griji chiar, când continuă să vorbească.

— Figanieres e un sat medieval mic, pitoresc, pe o culme de deal, dar e suficient de sus cât să fie spectaculoase priveliştile din jurul lui. Personal, cred

că zona asta le are pe toate. Vreme bună, arhitectură atemporală şi frumuseţe naturală. Cine şi-ar putea dori mai mult?

Peisajul deja începe să se schimbe când panta face loc unui teren plat. Trecem acum pe lângă livezi nesfârşite de măslini mereu verzi şi frunzele care
sclipesc pe lângă geam sunt ca un val unduios de verde pal. O eşarfă colorată, cu fundă, pluteşte în adierea vântului. E mult mai multă lumină acum, fără copacii înalţi deasupra noastră care să acopere drumul.

— Mama se plângea mereu c-o ia cu greaţă de la curbele şi cotiturile drumurilor şerpuite. Ea în realitate era o călătoare nerăbdătoare, ca un copil pe care- I interesează doar cât de repede ajunge la destinaţie. Mare păcat, fiindcă peisajul e spectaculos şi merită savurat.

— Presupun că pădurea e plină de mistreţi şi căprioare?

— Da. Predominant cerbi, căprioare şi mistreţi. O scurtă plimbare însă o să gonească şi vulpi, şi iepuri către ascunzişuri. Din când în când mai are loc un accident când unul dintre animalele mai mari e la vânătoare şi sare peste drum. Mistreţii tind să se plimbe agale pe margini păscând, ca şi cum ar aştepta momentul potrivit să traverseze, dar o ciocnire cu un mistreţ sau căprioară ar putea fi catastrofală.

Câţiva kilometri mai încolo, priveliştea se schimbă şi e mai densă acum. Se ridică în fata noastră o
zonă cu arbuşti mediteraneeni şi culmi stâncoase abrupte. La stânga însă, se întrezăreşte ispititor

marea albastru-turcoaz, departe-departe, care se întâlneşte cu un cer de un albastru-cobalt la orizont şi
pare să devină una cu el. Priveliştea magică apare şi dispare dintre întinderi mari de arbuşti.

— Superb, nu? reflectă Nico cu un sentiment de mândrie în glas.

— Roşul violet al stâncilor e viu, uluitor, dar mă străduiesc din răsputeri să nu mă îngrijorez cât de abrupt e sau cât de sus urcăm.

— Nu mai e mult. Mai e un mic urcuş pe jos după ce parcăm, dar merită din plin, te asigur.

în cele din urmă ne oprim într-o parcare cu pietriş rar la baza unei scări cu multe trepte. Cât încuie Nico portiera, mă întreb dacă am rezistenţa necesară pentru aşa ceva. în faţa noastră o pantă abruptă şi şerpuită pare să se întindă la nesfârşit. Trepte alungite pavate cu piatră cubică, adânci de doi paşi, după mersul meu, uşurează deplasarea. E obositor însă şi, surprinzător de repede, încep să mi se încordeze gambele, de la înclinare.

Nico, pe de altă parte, nici nu pare să observe, asa că mă străduiesc cât mai bine să tin un ritm re- zonabil, pentru că el vine în urma mea. Zidurile solide şi rustice de pe fiecare parte se înalţă mult deasupra noastră, punctate doar de arcade de piatră, cu uşi zdravene de stejar închis la culoare. Pe pereţi se rostogoleşte o abundenţă de tulpini împletite, dintre care multe şi-au scuturat frunzele, iar unele au bace de iarnă de un roşu închis.

Sunt şi trandafiri, crescuţi neregulat, încă în floare şi, pe măsură ce urcăm, observ iasomie care înfloreşte iarna, iar petele de culoare sunt

încântătoare. Nu pot să nu-mi închipui cum trebuie să arate locul primăvara şi vara, când înfloreşte totul. Caprifoi, hortensie căţărătoare şi suportul unei glicine foarte bătrâne acoperă o mare parte din suprafaţa zidurilor.

Mă opresc o clipă să-mi trag sufletul, dându-mi capul pe spate. Se iveşte turla unei biserici, ascunsă parţial vederii de zidurile înalte. Profilul ei care se

îngustează e suficient de vizibil cât s-o arate că e un bun exemplu al capelelor rustice din zonă.

Nu-i posibil să vezi acoperişuri de la sol, dar imediat ce dăm primul colţ, care, presupusesem eu, era la vârful urcuşului nostru, se deschide o alee, iar panta e mult mai uşor de urcat. Cam la cincizeci de metri în faţa noastră e o poartă deschisă. Pietrele alungite, cioplite manual, ale stâlpilor solizi susţin două urne de mari dimensiuni. De o parte şi de alta, zona de sus a pereţilor se îndepărtează de stâlpi într-un mod elegant. Prin intrare se iţeşte un conac vechi, construit din piatră, care stă pe teren drept.

Când intrăm în curtea imensă cu lespezi, grădinile din jurul nostru sunt surprinzător de protocolare şi atent îngrijite. Decorul acesta frumos are un aer de exclusivitate şi eleganţă, mai degrabă decât şarm rustic. E o comoară ascunsă, cu siguranţă, dar atât de departe de cărările bătătorite că nu-mi pot închipui cum ar da cineva din întâmplare peste el. Nu, oamenii care vin aici sunt fie clienţi regulaţi, fie au auzit de reputaţia lui.

— E uimitor!

Mă întorc cu faţa la Nico, şi-l văd cum stă lângă mine aşteptându-mi cu nerăbdare reacţia.

Când ne apropiem de intrarea în restaurant, îmi ţine uşa aplecându-se în faţă în momentul în care intru. Glasul îi e coborât şi privirea jucăuşă.

— Păstrez asta pentru ocazii speciale şi oameni speciali. Mi-am permis să comand o sticlă de vin bun. Din nefericire, n-am să pot să-ţi ţin companie decât la un singur pahar, dar vreau să te relaxezi şi să savurezi clipa.

— Nico, ar fi trebuit să mă previi. M-aş fi

străduit mai tare dac-aş fi realizat că asta e o zi aşa importantă pentru tine. Acum mă omoară suspansul. Des

pre ce-i vorba? Ai mai vândut un tablou? Măi să fie, da!

De la un zâmbet uşor de satisfacţie îi zvâcnesc buzele, dar nu zice nimic.

Ştiu că achiziţia unei furgonete mai performante i- a ştirbit serios soldul din bancă, dar a fost o investiţie necesară.

Restaurantul întins ocupă două niveluri, reflectând natura locului. Suntem conduşi jos, la nivelul inferior şi la o masă cu vedere la o terasă. Cum pământul se îndepărtează, privesc îndelung la clopotniţa vechii biserici, care se înalţă la dreapta noastră şi la ceea ce se vede în depărtare.

— Parfait, merci, bolborosesc eu, când îmi trage ospătarul un scaun, după care continuă punându-mi în poală un şerveţel de pânză de în cu o fluturare.

Cercetând de jur-împrejur, văd că toate mesele au o lumânare albă de biserică în mijloc. Stă pe un soclu de lemn, într-un recipient de sticlă. în plus, pe masa noastră se mai află un bucheţel de irişi algerieni de un albastru electric într-un bol de cristal sie-

fuit. Lângă, o sticlă de vin roşu a fost deschisă şi lăsată să răsufle.

— E ziua ta? îl întreb pe Nico, gândindu-mă că a planificat destul de mult ziua de azi.

Ospătarul se întoarce cu meniurile şi-l distrage pe Nico. Schimbă câteva vorbe în franceză, cu multe zâmbete şi dat din cap. Când suntem lăsaţi singuri, ajung la capătul răbdării şi mă uit la el stăruitor.

— Trebuie că urmează să-ţi vină un cec gras,

nu, Nico?

Poate suficient cât să plătească lucrările de construcţie şi materialele pentru renovările recente, sper.

— Nu-i vorba de centrul de retragere sau de mine, Fern. E vorba de *tine.* Acum concentrează-te pe selecţia excelentă de mâncare din ofertă. Se va dezvă-
J
lui totul foarte curând, îţi promit.

Nu-mi ia mult să aleg şi Nico face semn că suntem gata să comandăm. Foarte şarmantul ospătar îi oferă o degustare de vin. După ce soarbe ceremonios savurând aromele, dă din cap în semn de apreciere. Ospătarul ne toarnă un deget din lichidul roşu şi aromat în pahare şi se retrage, iar Nico îşi ridică paharul lui pentru un toast.

— Pentru ce toastăm? întreb eu iscoditoare, ţinându-mi paharul în aer.

— O ofertă, l-am trimis Marquesei fotografii ale câtorva pânze de-ale tale şi e de acord că ai talent. De fapt, ţi-a şi oferit spaţiu în foarte prestigioasa ei galerie de la Sevilla.

— Poftim?!

începe să-mi tremure mâna şi pun paharul la loc pe masă de teamă să nu-i vărs conţinutul.

— Trei piese. Alegerea îţi aparţine, dar pe ea a fermecat-o grădina de trandafiri mov. Ăsta e un compliment destul de mare. Ştiu însă că prima piesă e întotdeauna specială. Uneori nu te poţi despărţi de ea. Am nevoie de o decizie cel mai târziu până la sfârşitul lui februarie, căci atunci trebuie trimisă următoarea ladă cu picturi la galerie.

Am rămas mută de uimire, aşa că pur şi simplu mă uit fix la Nico, nefiind în stare să-i pricep vorbele. Reacţia lui la asta e să izbucnească în râs.

J
— Ce e? Credeai că n-ai talent? Nu ti-ai dat

sea-
ma că l-am văzut din secunda în care J pensula ţi-a atins pânza? Le-am fost mentor multor elevi la vremea mea, dar niciunul nu se compară cu tine, Fern.

Spre groaza mea, mă bufneşte plânsul. Nu ştiu ce să zic.

Masa n-am s-o uit niciodată şi după-amiaza îmi va rămâne pe vecie întipărită în minte. Lacrimi, apoi râs, apoi euforie. Nico m-a prevenit că nu există garanţii; unele tablouri stau pe pereţii galeriei tot timpul care le-a fost alocat şi sunt date jos nevândute. Altele se vând în câteva ore.

— E cam ca viaţa însăşi, atunci când totul se aranjează aşa cum trebuie. Tabloul care trebuie, cumpărătorul care trebuie, momentul care trebuie.

îi studiasem faţa şi văzusem cât de important e pentru el, fiindcă ştia cât de important e pentru mine. Nu mai eram o amărâtă care dă şi ea cu pensula. O proprietară de galerie, care priveşte arta ca investiţie, mă lua în serios. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat fără mentorul meu, bărbatul care văzuse ceva în mine şi îmi dăduse încrederea să zbor.

Fern Wyman, o artistă adevărată. O femeie care era în stare să ia pensula în mână, îndrăznea să arate lumii ce vedea cu ochii ei. M-a cuprins un val de emoţie care-mi dădea atâta putere că abia îmi mai încăpeam în piele. Am vrut să sar şi să ţip cât mă ţineau plămânii: „Da, am reuşit!”, dar n-am făcut- o, desigur. Doar am stat, mi-am şters discret lacrimile şi i-am zâmbit veselă lui Nico. Expresia tandră de pe chipul lui fusese una de mândrie şi imensă mulţumire, iar când s-a întins să mă ia de mână, tot ce-mi aduc aminte e căldura pielii lui când ni s-au atins de-getele.

18

Moş Crăciun vine un pic mai devreme anul ăsta

E ziua livrării. în dimineaţa asta soseşte o furgo- netă plină de echipamente noi. Sălile de tratament şi centrul de fitness sunt complete acum, nu mai rămâne decât o curăţenie finală şi sortatul mobilei şi al decoraţiunilor, aşa că în fosta sală de meşteşuguri sunt acum stivuite până sus cutii care aşteaptă să fie desfăcute şi puse în situ în următoarele câteva zile.

De azi într-o săptămână vor ajunge vizitatorii care vor testa noile noastre dotări şi trebuie să fim gata să-i întâmpinăm. încă n-am apucat să discut cu tipul cel nou, Pierce Mansford-Smythe. La puţină vreme după sosirea lui, Pierce, care e din Irlanda, şi cu Ceana s-au dus împreună la un curs de patru săptămâni la Londra şi urmează să se întoarcă abia în weekend.

Uitându-mă la muntele de cutii, sarcina care mă aşteaptă e descurajantă.

— Rău a fost şi să ajuţi la căratul lor înăuntru, darămite să le mai muţi iar, declară Kellie. O parte din chestiile astea sunt grele. Presupun că aici înăuntru e mai mult spaţiu să le despachetezi şi jumătate dintre ele o să rămână, oricum. Ce urmează, Fern?

în absenţa Ceanei, eu mă ocup de organizarea de zi cu zi cât îi dăm înainte. Toată lumea stă şi aşteaptă să primească indicaţii de la mine.

— Păi, dacă Taylor şi cu Bastien vor să înceapă despachetatul echipamentelor de sport, am să mar- chez pe podea locurile unde trebuie să vină ele. Dacă Dee-Dee şi Odile cară cu plăcere stiva asta de provizii, poate că tu şi cu mine putem să ne apucăm de aranjat noua sală de meşteşuguri, Kellie. Toată lumea e de acord?

De după un turn de cutii se iveşte brusc capul lui Taylor.

— Fern, s-ar putea să fie o idee bună să mutăm cutiile astea uşoare înapoi lângă perete. Sunt voluminoase şi o să avem nevoie de mai mult spaţiu pe podea când începem să montăm echipamentele.

Cercetez cu privirea movila de cutii şi-mi dau seama că are dreptate.

— Bună observaţie, Taylor! Probabil că o treime dintre ele sunt covoare tip puzzle pentru fitness, oricum.

îmi surâde.

— Zici că trebuie să ajungă pe jos înainte să înălţăm echipamentele astea grele?

Un mic val de râsete.

— Ăă... *da,* scuze.

Mă plesnesc cu palma pe frunte, teatral. Mi-a mers creierul cu o sută şaizeci la oră în încercarea

de a-l scăpa de ceva presiune pe Nico. A tot făcut calcule în ultimele două zile, sperând că, acum că vin facturile, se va încadra în buget. Absenţa lui e îngrijorătoare şi de câte ori am dat ochii cu el, era mai degrabă încruntat decât zâmbea.

De când a plecat Ceana, treaba a mers mai mult datorită norocului decât judecăţii, fiindcă a

trebuit să improvizez. Ca planificator înfocat, totul mi-a picat în braţe pe bucăţi, iar eu reacţionez, mai degrabă decât să anticipez, ceea ce e cel mai lipsit de eficienţă mod de a face ceva.

— Uite ce e, arăţi frântă, Fern. Ne descurcăm noi cu asta, nu, băieţi? declară ferm Taylor.

Se dă din cap a încuviinţare şi se aude un cor de „Bineînţeles!”.

— Nu te-ai mai oprit de când a plecat Geana. De ce nu-ţi iei liber în după-amiaza asta şi dispari în bârlogul tău de artistă? Noi o să începem lucrul aici şi Kellie poate să se apuce de una singură de aranjat noua sală de meşteşuguri din căsuţă. Nu-i aşa că poţi, Kellie?

Mă întorc spre ea, iar ea îmi zâmbeşte larg.

— Ba bine că nu!

„Ba bine că nu!”? îşi petrec atât timp împreună că începe să-i adopte accentul şi afectarea lui Taylor. Zâmbesc în sinea mea, dar mă simt mişcată că el îşi dă seama că am nevoie de o pauză, fiindcă chiar am. Am trecut din grijă în grijă. îmi fac griji că Nico s- a înhămat la prea multe şi de la asta, împreună cu entuziasmul plin de nelinişte de a-mi alege ultimul dintre cele trei tablouri pe care să le trimit galeriei, mi-a fost greu. M-am perpelit din cauza hotărârii care uneori m-a adus în pragul lacrimilor. Mai mult, Ceana a lăsat un mare gol, deoarece face totul să meargă ca pe roate şi, fără să vrea, reuşeşte să dea impresia că e uşor, chiar şi când nu e.

— în regulă, zic, ridicând mâinile în semn că mă predau. Am recepţionat mesajul şi vă sunt recunoscătoare tuturor. Sunt încântată de chestia asta cu galeria, doar că a venit la momentul nepotrivit.

— Nu, spune Kellie cu fermitate. A venit la momentul potrivit, Fern. O meriţi, iar noi putem lucra cot la cot ca să sortăm stiva asta de cutii. Are să dureze vreo câteva zile, dar o să arate totul perfect până lunea viitoare.

Se dă apoi în spate, cercetând movila enormă şi făcând o grimasă. Suficient cât să-i facă pe toţi să râdă.

— Păi, atunci, noroc! în unele cutii e mobilă de

asamblat pentru sălile de tratament. Cutia aia uriaşă e o masă de masaj profesională, aşa că i-o putem lăsa lui Pierce să-i dea de capăt. Dacă puteţi s-o duceţi cu căruciorul până în sala numărul unu de tratament din căsuţă, Taylor şi Bastien, sunt sigură că are să fie foarte recunoscător şi o să rămână o cutie mai puţin aici.

— Nu-i niciun efort.

Taylor se uită înspre Bastien, care încuviinţează din cap, încordându-şi muşchii să mă facă să râd.

— O să vă simţiţi cu totii ca şi cum ati fi lucrat zdravăn la sală până se termină de sortat grămada asta, le zic eu peste umăr.

***

îmi place la nebunie să pictez când încă mai e lumină afară. Uneori lumina artificială de seară exagerează culorile de pe paletă. Becurile din studio ar trebui să imite lumina naturală, dar nu-i la fel. Până să pun mâna pe o pensulă habar n-aveam cât de mult contează.

Ultima pânză pe care am hotărât s-o pictez înaintea expoziţiei e o lucrare abstractă. Nebunească, fiindcă e prima mea încercare de a mă lăsa în voia instinctelor.

Nico mi-a arătat cum să-mi pregătesc pânzele şi are să-mi arate şi cum să le întind odată ce sunt gata. în materie de pictură însă, nu e ca şi cum aş participa la un curs, pentru că el nu crede că un artist ar trebui să fie influenţat de tehnicile altcuiva. Ca atare, mă observă pur şi simplu din când în când şi se poate să ajungem să purtăm o

întreagă discuţie despre unghiul la care se ţine pensula ca să faci muchie la capătul exterior al fiecare trăsături. Aceasta are ca efect crearea propriei sale umbre natural, descoperire care a fost o adevărată revelaţie pentru mine.

Abordatul unei picturi abstracte reflectă doar faptul că încă mai descopăr cine sunt atunci când vine vorba de găsitul unui stil preferat. Aşa se face că astăzi am să lucrez cu hârtie groasă pentru ilustraţie şi acuarele, deoarece Nico a zis că aşa experimentezi cel mai bine. M-a întrebat dacă de culoare avea să-mi fie temă, formă sau textură, ori de toate trei. I- am răspuns cu o privire la fel de goală ca foaia de hârtie din fata mea acum. Momentul e încântător în ciuda acestui lucru şi nu intenţionez să ezit.

Timpul trece repede. Habar n-am cât e de târziu, dar deja apune soarele când aud o bătaie în uşa studioului. Mă întorc surprinsă, strigând „Intră!” şi mă întreb cine poate să fie.

Bagă Dee-Dee capul pe uşă.

— Scuze că te deranjez, Fern, dar ai nişte vizitatori.

Mă uit fix la ea, încruntându-mă când mă întreb dacă nu e încă o livrare.

— Vizitatori?

— Te-au căutat expre pe tine, l-am condus în sala de recreere pentru că nu ştiam sigur dacă te poţi desprinde de, ştii tu, ce vopsea oi fi amestecat tu acolo.

Aruncă mai întâi o privire la paleta mea, apoi la şirul de tuburi de vopsea împrăştiate peste tot pe măsuţa de lângă perete. Podeaua e presărată cu mai bine de o duzină de foi de hârtie, majoritatea deja uscate.

— A, n-are nimic! Doar să-mi curăţ pensulele şi să pun capacul. Zece minute, maximum. Ai zis „ei”, ţi- au spus ce anume doresc?

— Nu. Scuze, dar nu-mi place să pun întrebări, în caz că e ceva personal. Am zis că lucrezi şi s-ar putea să nu te poţi rupe de la treabă. Ştiu că Nico are o regulă de „Nu deranjaţi!” când e aici înăuntru. Uită- te la tine, lucrezi de parcă asta ai fi făcut toată viaţa!

Simt cum mă umplu de culoare, căci mă aprind la obraji când îi zâmbesc.

— încă merg şi eu pe pipăite. Ar trebui să mă schimb?

Cobor ochii în fugă la tricoul meu vechi care acum e aproape la fel de stropit cu vopsea ca acelea pe care le poartă adeseori Nico.

— Nu. S-ar putea să fie cineva trimis din altă parte care vrea să afle mai multe despre centrul de retragere. Sunt sigură că un pic de vopsea n-are să-i alunge şi o să te facă să pari veritabilă dacă oamenii ăia au ceva de-a face cu arta.

Dee-Dee mai rămâne cât curăţ, plimbându-se de colo până colo şi oprindu-se să se uite la fiecare pânză pe rând, apoi tăiem amândouă curtea, iar luminile sălii de recreere strălucesc în întunericul care se lasă. Mă izbeşte aerul rece şi tremur cât mă chi-

J J

nui să-mi pun geaca.

Dee-Dee se întoarce să se uite la mine o clipă.

— Bun, te las pe tine să te ocupi. Nu uita să mănânci şi tu ceva! Chiar nu-i o idee bună să lucrezi în timpul cinei. Mă aştept să se întoarcă Nico în curând, aşa că poate mâncaţi împreună. Ceilalţi s-au dus în oraş la o cină târzie, iar eu mă pregătesc să mă scufund într-o băiţă relaxantă cu spumă. Mai vorbim mâine.

Arunc o privire la ceas şi văd că nu-i decât un pic peste ora opt, dar serile întunecoase îţi dau

impresia că e mult mai târziu şi-mi dau seama că mi-e foame. Mă uit înspre parcare şi disting silueta unei maşini

pe care n-o recunosc. Regret imediat că n-am luat ¡Radul în caz că e nevoie să verific disponibilitatea pentru rezervare, dar ştiu că n-avem locuri libere până la mijlocul lui aprilie, în cel mai bun caz. Când împing uşa spre sala de recreere şi intru, îmi pică stomacul şi-mi sare la loc în piept ameninţând să mă dea jos de pe picioare.

— Surpriză! strigă Hannah, venind grăbită spre mine să mă ia în braţe.

Owen nu-i prea departe în urma ei, iar în spatele lor stă Liam un pic nesigur, în ciuda încântării mele evidente.

Trag brusc aer în piept şi-l dau afară cu putere, aşa că-mi iese ca un hohot, pe jumate de plâns, pe jumate de râs.

— Ce naiba căutati toti aici?

Hannah, Owen şi cu mine ne îmbrăţişăm şi zâm-

betele ne luminează încăperea. îi fac semn cu mâna lui Liam să vină şi el.

— E aşa de uimitor, pur şi simplu nu-mi vine să cred!

— Păi, na, dacă muntele nu venea la noi, ne-am hotărât noi să ne ducem la munte. în plus, venim şi cu o grămadă de daruri de la mama şi tata, l-ar fi costat o avere să le trimită cu poşta, declară Owen, de parcă şi-ar cere scuze fără să reuşească însă.

începem să ne îmbrăţişăm din nou, înainte să mă desprind eu fără tragere de inimă ca să mă dau în spate şi să mă uit la ei uluită.

— O, e mai mult decât bine să vă văd pe toţi. E minunat! Uimitor! De necrezut!

îmi duc mâna la frunte, dându-mi părul la o

parte şi încercând să pricep ce văd.

— Mă simt de parcă visez, adaug eu. Staţi jos, vreau să aud totul despre... toate.

Ştiu că par nebună după vorbe, dar şocul de bucurie neîngrădită mă face să mă simt de parcă-s gata să plesnesc.

Hannah ridică mâna şi mi-o ţine în faţa ochilor, iar eu cobor privirea la inelul ei.

— Ah, Liam, e perfect! îmi pare rău că Aiden şi cu mine n-am fost de faţă când s-a întâmplat. O să ne revanşăm însă faţă de voi, îţi promit.

Se aude usa trântindu-se. Ridicăm cu totii ochii şi-

Î vedem pe Nico stând în dreptul ei şovăitor, ca şi cum s-ar putea să se întoarcă şi să iasă drept afară.

— Nico, ei sunt familia mea, vino să faceţi cunoştinţă!

Zâmbeşte primitor şi se îndreaptă cu paşi mari spre noi.

— El e fratele meu, Owen.

îi strânge mâna cu putere.

— E mereu o plăcere să strângi mâna unui soldat, spune Nico.

îl văd pe Owen surprins şi încântat.

— Ea e sora mea, Hannah, şi logodnicul ei, Liam.

Iar strângeri de mâini şi Nico îi felicită pentru logodnă.

— Aţi mâncat? întreabă el, uitându-se la fiecare şi în cele din urmă la mine.

— Nu, am venit direct aici. A fost o chestie aşa din senin. Owen are cinci zile permisie şi tocmai ce-a venit acasă ieri, replică Hannah, zâmbind.

Mă întorc să mă uit pieziş la ea.

— îndrumătorul meu a fost de acord, sincer, l-am explicat situaţia şi i-am spus că mă întorc joi.

Liam s- a oferit să conducă şi tatăl lui a avut amabilitatea să-

i permită să-şi ia câteva zile libere.

— Ei bine, ăsta e exact tonicul de care am nevoie. Mulţumesc, dragilor, că aţi făcut drumul ăsta. Şi ce-

ati mai mers cu maşina!

Nico îşi scoate paltonul şi fac şi eu la fel.

— Am să mă duc să încropesc ceva de mâncare pentru noi toţi, apoi o să vedem cum facem cu camerele.

îi arunc o privire lui Nico plină de recunoştinţă curată. E o chestie asa neaşteptată şi as înţelege dacă ar obiecta la sosirea brusc a trei oaspeţi neaşteptaţi. El însă se bucură clar pentru mine.

— Am pornit devreme şi am condus cu rândul, aşa că am avut parte toţi de câteva ore de odihnă. Speram să găsim undeva să stăm local două nopţi. Nu vrem să deranjăm.

Owen se uită nelinişstit la mine, dar intervine Nico.

— Bineînţeles că sunteti cu totii bineveniti să stati

aici. Ne aflăm în mijlocul unor schimbări după ceva muncă de construcţie, dar aţi picat la ţanc. Următorii noştri vizitatori n-o să sosească până lunea viitoare şi Fern are nişte timp liber.

Nu era nevoie să zică asta şi mă simt mişcată că face tot ce poate să-i linişteascâ.

Mă uit pe furiş în ochii lui şi Nico ridică dintr-o sprânceană, arătând din cap spre bucătărie.

— Haide, Fern, să punem nişte mâncare pe masa asta!

Plecăm, lăsându-i să-şi scoată hainele şi să se aşeze. Odată închisă uşa bucătăriei, mă întorc spre Nico ca pentru a-i cere scuze.

— E o surpriză minunată şi e tare bine să-i văd, dar se întâmplă atâtea aici, Nico! Trebuie să gestionez operaţiunile mâine.

— Păi o să fiu şi eu disponibil să ajut şi sunt sigur că le-ar plăcea tuturor un tur al clădirilor şi terenului. Pot să fac asta după micul dejun cât aranjezi tu programul tuturor pentru ziua de mâine. Când ne întoarcem de la asta, îmi spui pur şi simplu ce vrei să fac şi mă ocup. Vreau să te bucuri de vizita rudelor tale, Fern. Ţi s-a dus clar dorul şi e ceva când cei dragi se dau peste cap pentru tine aşa.

Văd că e mişcat de gest şi brusc mă simt tristă că el e singur pe lumea asta fără o familie care să-l susţină.

— OK, zice el, ducându-se cu paşi mari la frigider şi deschizându-i larg uşa. Să vedem ce putem găsi să-ţi hrănim gaşca înfometată!

19

Un adevăr amar

Zăbovim la masă şi ne tachinăm şi râdem când Owen ne surprinde cu poveşti de la exerciţiu. Abia dacă l-am recunoscut pe bărbatul în care se transformă, căci pare să se fi réinventât. Tunsoarea scurtă, trupul subţire şi musculos şi un nou aer încrezător îi dau o anumită semetie. încerc să nu las schimbarea din el să-mi aducă o lacrimă în ochi, aşa cum amenințase să facă toată seara. Creste inima în mine când îl văd asa de fericit şi ştiu că şi-a găsit în cele din urmă vocaţia în viată.

Hannah a fost un pic rezervată în prezenţa lui Nico la început. A părut bănuitoare faţă de el şi s-a tot uitat când la mine, când la el. Ştiu că-i ciudat pentru ea să mă vadă într-un mediu complet diferit şi fără Aiden lângă mine. într-un final însă, s-a mai relaxat un pic şi şi-a petrecut mare parte din seară

uitându-se la Liam, când se ţineau discret de mână pe sub masă, să nu fie văzuţi.

Nico a fost genial. M-a surprins că şi-a amintit atâtea detalii mărunte pe care i le spusesem despre ei. A discutat cu fiecare, atrăgându-i să vorbească firesc şi făcându-i să simtă că seara le e dedicată lor. Familiei mele.

Abia după unsprezece ne retragem şi noi într-un final, iar Nico şi cu mine ne îndreptăm spre castel, după ce rezolvăm cu camerele lor.

— Lucrezi în seara asta? întreabă el, închizând uşa de la intrare în urma noastră.

— Da. Tu?

Ne surâdem cu subînţeles.

— Desigur. Facturile nu se plătesc singure.

— Dar tu pari mai fericit astă-seară. Mai uşor.

A fost foarte evident, deci trebuie să se fi întâmplat ceva bun.

— Mai sunt bani în bancă, mulţumită felului în care au tras toti. Am reuşit, Fern! A luat naştere „Le Havre de Paix *â* Bois-Saint-Vernon”. Centrul de retragere devine „The Haven”.

— Ah, ce-mi place numele ăsta! E aşa de liniştit aici! E perfect, Nico.

— Am putea de fapt să fim chiar pe profit dacă rezervările continuă să vină, în loc să ne zbatem tot timpul să atingem pragul de rentabilitate. La asta am visat dintotdeauna, Fern. Locul ăsta are o legătură spirituală şi ar fi greşit din partea mea s-o ignor. Numai că anul ăsta a fost greu şi m-a costat aproape tot ce aveam ca să merg înainte. Acum mă simt iar optimist şi să sperăm că atunci când pleacă următoarea tură de tablouri, unul sau două se vor vinde repede şi voi avea iar plasă de siguranţă.

Când deschide uşa studioului şi eu intru pe ea în faţa lui, ni se întâlnesc o clipă ochii. Văd cât e de uşurat şi cât de crucial a fost tot ce am făcut noi pentru viabilitatea acestui loc, pentru toţi cei pentru care el reprezintă acasă în viitorul apropiat.

— Sunt entuziasmată pentru tine, Nico. Nimeni n- ar fi putut face mai mult ca să transforme locul ăsta într-o reuşită şi toată lumea e încântată de noua direc-
tie în care îl duci.

— Oamenii de aici sunt familia mea, Fern şi ştiu că apreciezi cât e de important acest lucru şi sentimentul de responsabilitate care vine cu el. Schimbările însă vor fi uriaşe şi sper că toată lumea o să fie mulţumită şi să le privească drept o mişcare pozitivă înainte.

Privirea dintre noi, înainte să ne apucăm să ne dăm jos hainele, e una de acceptare şi înţelegere. Când Nico îşi schimbă cămaşa, mă întorc discret să scot capacul paletei mele, după care mă duc în sala de lucru să iau nişte apă.

— Mai e un singur nor la orizont acum, recunoaşte el. Tablourile pe care le-a vândut tata în anul de dinainte de moartea lui, Fern, erau ale mele. Ca acela de pe perete din camera ta.

Tocmai am păşit peste prag înapoi şi încremenesc. Nu pricep. Pe cel din camera mea scrie clar „José”. Stau şi mă holbez la el stângace şi mă încrunt.

Când ni se întâlnesc privirile, văd reflectat în ochii lui un sentiment de mânie, repede urmat de jenă. îşi trece apăsat o mână peste frunte,

frământând-o cu degetele ca şi cum ar vrea să potolească un junghi de durere.

— Eram foarte prolific când am început să pictez. Pentru mine era doar un exerciţiu, niciodată nu sem-
nam nimic fiindcă de-abia îmi învăţam meseria. Ob-
serv că nici tu n-ai făcut acest pas şi e unul mare, nu-i aşa? Un moment însemnat când se depăşeşte o limită.

Dau din cap, bâjbâind după ceva de spus ca să sparg tăcerea grea dintre noi.

— Da, aşa e. încă nu mă simt în largul meu să mă descriu într-o conversaţie obişnuită drept artistă. Dar să-ţi pui semnătura pe munca altuia, Nico, trebuie să fi fost un act de pură disperare pentru el.

Nico lasă capul în jos fixând cu privirea podeaua din faţa lui preţ de o clipă, în care, fără îndoială i se înghiontesc în minte amintiri fugare cât retrăieşte momentul şocant al descoperirii.

— Măcar tata termina pânze iar şi nu le distrugea într-un acces de furie la beţie. Mama a spus o rugăciune să-i mulţumească lui Dumnezeu că ne-a sal- vat pe toţi. După care a vândut încă una şi vreo două luni mai încolo, alta. Când am descoperit în cele din urmă că-mi lipsesc câteva pânze, l-am abordat şi el m-a pus să jur c-o să ţin secretul. Nu puteam accepta să-i frâng inima mamei când ar fi descoperit adevărul. Aveam nevoie de bani ca să supravieţuim, dar i-ar fi aruncat lucrul ăsta în faţă dacă ar fi ieşit la iveală. Ar fi trebuit să-i spun, dar era imposibil s-o fac, fiindcă ea credea că fusese o intervenţie divină.

Râde epuizat şi când ridică ochii spre ai mei, nu văd decât tristeţe şi iubire, iar empatia îmi umple fără milă inima.

— în ce postură groaznică te-a pus, Nico! Vina nu trebuie însă s-o porţi tu. El a luat deciziile lui şi ce puteai tu să faci ca fiu? Erai atât de tânăr... cine te- ar fi ascultat?

Clatină din cap la ultimele cuvinte; nu e pregătit să se ierte pentru ceea ce percepe ca fiind rolul lui în încrengătura de minciuni.

— Tabloul din camera ta e ultimul pe care l-a semnat fraudulos. Dacă-l vând, atunci îi perpetuez necinstea. Mi-am petrecut câţiva ani căutând tablourile respective şi răscumpărându-le la valoarea de piaţă. Le am pe toate, mai puţin unul. Chiar dacă el rămâne în mâinile unui colecţionar particular, adevărul e că sunt părtaş la o fraudă, ceea ce e o infracţiune. Am ales să nu fac nimic atunci când am descoperit că se semna pe tablourile mele; sub semnătura lui şi nu cea a unui necunoscut, le-a vândut pe mai mult decât valorau.

— Dar asta-i îngrozitor, Nico! Nu aveai niciun cuvânt de spus în ce-a făcut el, nicio intenţie să comiţi o infracţiune, răbufnesc eu, mânioasă în locul lui. E nedrept să poţi fi tras la răspundere.

— Până când mi-am dat seama ce făcuse şi din

J acel

moment, am ales să nu fac nimic. Aşa că, mamei mele, şi lumii în general, i s-a părut că murise tocmai când munca lui începea să fie apreciată. Adevărul e că-l păştea falimentul, dar fiecare pictură de-a mea pe care o vindea îi mai distrugea o părticică din suflet. A făcut-o ca să putem trăi, dar l-a ucis. Era o undă de geniu în munca lui, dar el îşi era cel mai rău duşman siesi. Nimic din ce făcea nu era su-

J J

ficient de bun, se simţea de parcă ar fi dat greş în permanenţă. Atâtea piese grozave distruse fără să fie nevoie şi atâtea altele neterminate.

Scăpa de ele ca şi cum n-aveau nicio valoare, când în realitate ar fi putut fi capodopere.

Clatin din cap întristată. Ce porcărie!

— Din nefericire, continuă Nico, sinuciderea lui tragică a adăugat un supliment de preţ pieselor existente. Grija să nu-i fie descoperită înşelătoria m-a apăsat din ce în ce mai tare pe măsura trecerii anilor. Am un agent care lucrează în numele meu la depistatul proprietarilor prin intermediul caselor de licitaţii.

Nu pot să accept aşa ceva.

— Dar asta nu poate fi uşor, Nico, zic eu, expirând cu putere.

— Nu. E totul pe faţă, dar m-a costat scump. Evident, nu-i pot împărtăşi motivul real, aşa că povestea e că încerc să adun tablourile tatălui meu într-o colecţie. Aproape c-am reuşit, dar sunt încuiate undeva într-o magazie şi acolo vor rămâne pentru totdeauna. Mama ar fi fost distrusă dacă ar fi descoperit cât de jos s-a coborât, iar ea era o femeie puternică şi mândră care îndurase multe la viaţa ei. De dragul său refuz să-l las să ne facă familia de ruşine din mormânt.

Sunt îngrozită. îmi dau seama că asta a fost o povară aproape de nesuportat pentru Nico. Trebuie să fie un iad să trăieşti cu un asemenea secret, iar el pune preţ pe prietenia mea de mi-l încredinţează acum.

— Geana ştie?

Clatină din cap.

— Nu. Nu am spus nimănui în afară de tine. Până când reuşesc să iau ultima lucrare, trăiesc zi de zi cu frică, sincer. Impresarul meu e în negocieri cu proprietarul actual, a cărui stare de

sănătate e din ce în ce mai proastă deocamdată, din nefericire. Probabil că recuperarea s-ar putea lungi. Fiecare lucrare de-ale mele pe care o vând creşte riscul descoperirii. Ultima pânză semnată „José” care-mi scapă e probabil expusă pe un perete într-o casă. Dacă se întâmplă s-o vadă un expert în artă înainte să ajun- gá în mâinile mele, acesta ar putea face legătura. E ironic că, cu cât mai mult succes cunosc, cu atât mai tare îmi fac griji, dar oamenii de aici depind de mine şi nu pot să-i dezamăgesc.

— Dar dacă ai răscumpărat toate celelalte tablouri, nu înseamnă că încerci să îndrepţi o greşeală? îl întrerup eu.

— La nivel internaţional frauda şi falsificarea în

artă sunt tratate foarte serios, aşa cum te-ai şi aştepta, fireşte. Poliţia n-are să mă creadă pe mine pe cuvânt când îi spun câte tablouri de-ale mele a vândut tata cu numele lui. Până şi lucrările lui de înce-

put, vândute aproape pe nimic, ar fi puse sub semnul întrebării. Artiştii pictează adeseori în mai mult de un stil şi, iniţial, pânzele lui nu se vindeau pe multi bani, fiindcă nu-şi atinsese forţa reală. As zice că nu şi-a permis niciodată cu adevărat s-o facă.

Pare obosit şi demoralizat. Aproape înfrânt.

— Stilul lui era foarte diferit, însă. Un expert în artă ar fi în stare să deosebească lucrările tale de ale lui, nu?

Nu-mi vine să cred că un tată i-ar face asa ceva propriului fiu. S-a făcut o greşeală, dar nu e vina lui Nico.

— Ironic, dar asta a fost originea problemei. El

se vedea drept pictor clasic, când în sufletul lui era mai mult un Cézanne, care a fost adevăratul părinte al artei moderne. Mişcarea postimpresionistă care a pus bazele îndepărtării de strădaniile secolului al XlX-lea înspre noul şi palpitantul secol XX. Arta nu înseamnă numai să pictezi ceva care ar putea fi un instantaneu, o fotografie, dacă vrei, sau realitatea, înseamnă ceea ce fiecare artist vede aici înăuntru.

Se împunge cu degetul arătător în tâmplă, mânios.

— Realitatea este că, iar şi iar, s-a întors la stilul clasic, dar multe dintre picturile lui au fost mult mai puţin formale. Dacă se porneşte o anchetă importantă, mi-ar putea fi distrusă reputaţia peste noapte. Investitorii ar intra în panică şi numai la ideea că validitatea unei picturi pe care au cumpărat-o ar putea fi pusă la îndoială.

Mă dezgustă modul în care trupul lui Nico îi reflectă sentimentul de umilire şi disperare. Fără să mă gândesc, îl cuprind cu braţele şi el se afundă în mine. Durerea îi e tangibilă şi sfâşietoare.

Cu oarecare reticenţă, ne desprindem şi între noi apare nepoftit un moment de stânjeneală.

Nico sparge liniştea.

— N-am să renunţ, Fern, pur şi simplu trebuie să am răbdare. Pictatul e viaţa mea şi e singurul lucru pe care ştiu să-l fac. Dacă nu reuşesc să îndrept greşeala asta, atunci şi cariera mea e în primejdie. Nu doar că mi-aş pierde toată credibilitatea, ci mi-aş pierde şi tot ce am. El nu s-ar fi distrus numai pe sine, ci şi pe fiul lui.

— Nu poţi să gândeşti aşa, Nico. Tu ai fost cel care mi-a zis că nu poţi să-ţi faci griji din cauza unei probleme până când ea nu apare. E important că faci tot ce poţi. Trebuie să gândeşti pozitiv.

— Ştiu. Asa cred şi eu şi mă străduiesc. Aşteptăm
un răspuns la ultimul email şi cam asta este tot ce putem face acum. Sunt însă atât de aproape, Fern, atât de aproape şi totuşi mă simt de parcă oroarea asta n-are să se sfârşească!

— Totul se sfârşeşte cu trecerea timpului, replic eu cu emfază.

Ne susţinem privirea preţ de o clipă scurtă de tot înainte să ne întoarcem la lucru. Legătura tacită dintre noi este imposibil de ignorat şi devine din ce în ce mai puternică pe zi ce trece.

Mă pomenesc cu ochii pironiţi la pânza goală, ştiind că sunt într-un final pregătită să descătuşez explozia de emoţii care se rostogolesc înlăuntrul meu chiar în clipa asta. Pasiunea lui Nico e şocant de reală. Supărarea pentru el, amestecată cu euforia de a-mi şti familia atât de aproape, creează o juxtapunere dureroasă. Ai mei sunt în siguranţă şi fericiţi.

5 ! J

Nico însă e într-o stare de tortură permanentă.

Şi totuşi, seara aceasta a fost realmente minunată, o seară deosebită de familie şi ironia e că a fost de faţă Nico, când ar fi trebuit să fie Aiden.

★ ★★

După micul dejun, Nico îi ia pe Owen, Hannah şi Liam să le facă turul proprietăţii şi într-un final ajung şi la mine în vechea sală de meşteşuguri. Sunt cu toţii în toane bune, iar pe Nico nu l-am mai văzut niciodată atât de relaxat şi optimist. E clar că l-a apăsat presiunea financiară la care a fost supus în ultimele săptămâni şi acum a scăpat măcar de una dintre marile lui griji.

Cred că nu putea înfrunta perspectiva de a fi nevoit să le spună tuturor că nu mai au niciun viitor aici, fiindcă asta l-ar fi făcut fiul tatălui său. Un om care-şi lasă tortura personală să-l consume într-atât, încât să-i afecteze pe toţi din jurul său. Nico nu e doar artist şi mentor e un om

care îi motivează pe ceilalţi. Cineva care nu poate suporta să vadă că altcineva nu-şi foloseşte la maxim abilităţile înnăscute. A creat un cămin pentru un grup de oameni care căutau ceva care să redea un pic de sens vieţii lor şi a făcut asta natural.

A înţeles nevoia aceea, deoarece îi reflecta propria situaţie şi Universul are capacitatea inerentă de a atrage împreună oameni care gândesc la fel. De aceea am şi ajuns aici – locul acesta mi-a devenit temporar cămin şi acum simt că aici mi-e locul.

Nico ar fi putut să aibă viaţă uşoară petrecându-şi zilele pictând şi vânzând mai puţine lucrări dacă n-ar fi trebuit să se gândească la nevoile lui. Numai că lucrurile prin care a trecut şi faptul că în continuare îi provoacă suferinţă a atras spre el sufletele acelea înrudite. Ceea ce a creat el aici depăşeşte individul, depăşeşte chiar şi imensul său talent artistic.

— îţi predau oaspeţii, Fern. Poate vă duceţi în oraş să admiraţi priveliştile sau vă aventuraţi sus pe dealuri, sugerează el, dar Owen îl întrerupe înainte să apuc eu să răspund.

— Uite ce e, e mult de lucru aici şi nu ştiu ce părere aveţi voi – le aruncă o privire surorii lui şi logodnicului ei – dar ne-ar face plăcere să ajutăm. Cu cât mai multe mâini disponibile, cu atât mai repede se va face treaba, aşa mi se pare mie.

Nico şi cu mine ne uităm unul la altul şovăitori.

— Dar asta e o mică vacanţă pentru voi, replic eu inflexibilă.

Toţi trei cercetează cu privirea de jur-împrejur

şi par dornici să ajute.

— Mă descurc cu mobila de asamblat, sare Owen. Tata vinde suficientă din asta şi eu mereu asamblez piesele pentru expus.

Le aruncă o privire lui Taylor şi Bastien, care stau în genunchi pe podea cu o carcasă parţial construită care ar putea fi scheletul oricărei chestii. în dreptul lor e deschisă o cărţulie de instrucţiuni incredibil de
groasă. Lângă ea sunt câteva grămăjoare de piuliţe, buloane, şuruburi, şaibe şi dibluri mici de lemn.

— N-am zice nu la un pic de ajutor, recunoaşte Taylor, scărpinându-se în cap, în timp ce se uită fix la şurubul din mâna lui.

Owen şi cu Liam se duc imediat la el şi se asază
în genunchi, lăsând-o pe Hannah să mă privească întrebătoare.

— Eu cu ce pot să ajut? întreabă ea.

Nico se uită şi el la mine după îndrumare.

— Bun. Hannah, tu vii cu mine. Nico, atunci când Dee-Dee şi Odile termină de curăţat podeaua acolo, poate că voi trei puteţi despacheta restul de piese ale covorului de tip puzzle pentru fitness. E stiva aia de cutii de lângă perete. Va trebui să întindeţi câteva rânduri odată, făcând loc şi curăţând podeaua pe măsură ce înaintaţi. O s-o iau pe Hannah la căsuţă s-o ajute pe Kellie să înceapă aranjatul. Nico, mai sunt încă multe cutii de chestii pentru meşteşuguri de mutat de aici.

— Super, mă ocup de treabă! replică el, făcându- mi cu ochiul.

Parcă e alt om azi şi e bine să-l văd atât de nerăb-
dător să continue.

Hannah şi cu mine ne îndreptăm spre căsuţă şi mă simt mulţumită.

— Kellie e o mică vedetă. A venit pentru o săptămână şi a rămas. N-a mai fost un profesor de meşteşuguri aici de luni întregi şi cursul de textile al lui Dee-Dee e aşa plin, că n-are timp să se ocupe de amândouă, l-am ţinut eu un pic locul, dar nu-i de mine. Kellie are multă răbdare şi voinţă să încerce
totul.

Hannah dă din cap, absorbind cele spuse.

— Cât are să stea aici?

— Păi, cred că pentru o vreme nu are de gând să ne părăsească, dar şederea ei depinde de câteva chestii. A trecut prin multe recent şi cred că i-ar plăcea un pic de companie, cineva de vârsta ei. Ştii tu, cineva cu care se poate comunica.

Se prinde.

— Nu e totul cum mi-am închipuit, Fern, dar mă bucur tare mult că ai găsit asta. E foarte pe sufletul tău. Nu-i de tine să pleci cu rucsacul în spate şi acum înţeleg de ce tu şi cu Aiden v-ati decis s-o apucaţi fiecare în treaba lui. O să-ţi vedem unul dintre tablouri înainte să plecăm, da?

îi zâmbesc, studiindu-i fiecare nuanţă a chipului. E uşurată că m-am acomodat aici şi a văzut, spre satisfacţia ei, că sunt bine. E ciudat să ştiu că acum îşi face Hannah griji pentru mine, când a fost tot timpul invers.

— Mai vedem noi, răspund eu râzând. încă mai şovăi un pic dacă să arăt cuiva lucrările mele, dar îmi sporeşte încrederea în fiecare zi. E minunat din partea voastră să vă oferiţi să ajutaţi. Şi foarte apreciat gestul. Existenţa tuturor de aici depinde de această nouă fază incitantă. Sunt nişte oameni buni care vor sincer să facă lucruri bune.

— Ce fel de vizitatori vin şi stau aici? întreabă ea

J

cu interes sincer.

— De toate vârstele şi de toate felurile. Nu sunt multe cupluri, sinceră să fiu. Oameni care caută o vacanţă cu activităţi, care nu implică

prea mult efort fizic, dacă nu pui la socoteală grădinăritul ca muncă grea. De săptămâna viitoare însă „The Haven” îşi va intra în drepturi, oferind o întreagă gamă de tratamente holistice, de la meditaţie la reiki şi, foarte curând, şedinţe introductive cu un antrenor personal de fitness, pe lângă tot felul de cursuri, de la artă la prelucrarea lemnului şi olărit. Şi lecţii de gătit. E o listă lungă, lungă, îi explic eu.

— Aşadar, nu caută chiar o vacanţă? întreabă ea nedumerită.

— Păi, nu chiar, deşi astfel s-ar fi putut să stea lucrurile în trecut. Vizitatorii vin aici ca să scape de vieţile lor nebuneşti. Pe viitor, presupun că vor veni ca să înveţe tehnici de adaptare prin care să se elibereze de stres şi care să le ofere instrumentele ne- cesare să supravieţuiască existenţei moderne. E o aventură palpitantă pentru toţi cei implicaţi.

Se opreşte şi, când mă întorc spre ea, mă cuprinde cu braţele şi ne îmbrăţişăm.

— Mi-a fost dor de tine, surioară, şopteşte. Sunt mai bucuroasă acum că am văzut unde eşti şi ştiu că Aiden are să fie bine acum că e din nou cel rat io- nai. Adică, mineritul de opale... ce-o fi fost în mintea lui? Nu eram sigură că tu o să te poţi adapta, aşa rămasă pe cont propriu, când nu tu ai ales asta. Eram îngrijorată că o să te simţi singură fără familia pe care consideri că trebuie să o cauţi tot timpul să vezi ce mai face.

— Mă cunoşti atât de bine, Hannah! Te rog să

nu- ţi faci griji în privinţa mea totuşi, fiindcă n-am nimic. Sunt încântată de tine şi Liam. Dragostea se întâmplă când se întâmplă şi n-ai ce face în privinţa asta. Câtă vreme îl pui pe celălalt pe primul loc, n-ai cum să dai greş, după părerea mea.

— Aşa cum ai procedat tu, făcându-i pe plac lui Aiden, deşi era ultimul lucru pe care ţi-l doreai. Numai că, ironic, n-a fost chiar aşa o idee tâmpită, la urma urmei, fiindcă până şi mama şi tata credeau că ai nevoie de un pic de timp pentru tine. Ştiu că nu discutăm des despre Rachel, dar tu ne-ai ţinut în bună stare de funcţionare. Asa că bucură-te de fie-

care moment aici, te rog, Fern, pentru că toţi îţi vrem binele.

Îi surâd, cu blândeţe, fiindcă emoţia din cuvintele ei e mai bună decât o îmbrăţişare.

— Poate că ai dreptate, dar eram fericită în situaţia care era. Asta e ceva ce simţea Aiden nevoia să facă, Hannah, şi eu îl susţin. Ne e dor unuia de celălalt, bineînţeles, că foarte rar ne-am mai despărţit din ziua în care ne-am căsătorit. Vreau însă ca el să-şi împlinească visurile, chiar dacă nu pot să-i fiu alături ca să ne bucurăm împreună. Pierderea lui Rachel mi-a schimbat viaţa în multe feluri şi, nu în ultimul rând, în felul în care privesc totul. Aici, cel puţin, simt că aportul meu contează cu adevărat. îmi trăiesc viata dorindu-mi să fie ea mândră de mine.

— Ar fi tare mândră, Fern, la fel ca noi toţi, dar să nu ţinem cont aici de alţii. Fă-ţi pofta artistică; sunt sigură că Nico e un profesor excelent. Totuşi, e păcat că e aşa al naibii de atrăgător, dar e bine că am cea mai raţională soră din toată lumea.

Felul în care mă priveşte arcuind o sprânceană mă ia pe nepregătite şi simt cum se ridică în obraji căldura.

O prind de braţe şi scutur din cap cu nonşalanţă.

— Nici măcar n-am observat, replic eu. Hai, o să i te prezint lui Kellie şi după aia mă duc s-o anunţ pe Margot că mai sunt trei oameni la prânz şi la cină. Are să gătească ceva deosebit, adaug. îi place la nebunie un motiv să se dea mare.

20

Şi mai multe luări de rămas bun

Parc-am fi la Cina cea de Taină. Owen pleacă la prima lui instrucţie în străinătate peste câteva zile. Hannah se întoarce să se mute cu Liam, iar eu mă apropii cu repeziciune de şase luni la centrul de retragere. Aiden s-ar putea îndrepta spre Thailanda luna viitoare, după care Dumnezeu ştie încotro.

— Văd mult din tine atât în fratele, cât şi în sora ta mai mică, Fern, spune Nico, aplecându-se spre mine în timp ce ne uităm la ei cum se îndepărtează dansând.

Dau din cap în direcţia lui şi zâmbesc, că nu suport să-mi iau ochii de la ai mei, fiindcă o să plece mâine dimineaţă. Mă simt de parcă aş urmări un ceas care bate, ştiind că se apropie ora de plecare cu fiecare secundă care trece.

Masa a fost minunată, iar Margot a rămas cu noi, ceea ce a fost emoţionant. A băut un pahar sau două de vin în seara asta şi o s-o ducă Taylor acasă cu maşina mai încolo.

— Cum a fost şedinţa de familie pe Skype de mai devreme? Ai avut semnal suficient de bun?

Mă strâmb.

— Se tot bloca şi Aiden era evident dezamăgit. A trebuit să renunţăm într-un final.

— Ce păcat! I-ai dat veştile bune despre expunerea tablourilor tale, nu? se interesează Nico, arătând ca profesorul mândru care sărbătoreşte primul triumf al elevei sale.

— N-am apucat, pentru că prindeam un cuvânt din trei la capătul ăsta, recunosc eu.

— Zău aşa, Fern! Poţi să te ridici şi să ni te

alături. Şi tu, Nico, strigă Hannah peste sală la noi.

Mă uit la Nico, se uită şi el la mine, după care ridică din umeri.

— OK. Dacă te duci tu, mă duc şi eu. Numai că nu le am cu dansul, mă avertizează el.

înainte să apuc să mă gândesc, Nico mă ridică şi plecăm. Până şi Margot ni se alătură, dând din braţe pe deasupra capului şi abandonându-se dansului cu veselie. E minunat s-o vezi distrându- se, deşi sunt destul de sigură că vinul are ceva de-a face cu asta.

A trecut ceva vreme de când l-am văzut pe Owen dansând şi e minunat, deoarece şi-a pierdut acea jenă care-l reţinea uneori. Dansează cu Dee-Dee, care are de două ori vârsta lui, cu un zâmbet mare de tot pe faţă. Strigă unul la altul peste muzica tare, pălăvrăgind ca nişte prieteni vechi.

Prefăcându-mă că am nevoie să stau jos să-mi trag sufletul după câteva dansuri la rând, ridic privirea şi-l văd încântată pe Liam apropiindu-se. Pretextul lui e că îi trebuie nişte apă, dar când se lasă lângă mine, pune paharul neatins în faţa lui.

— Hei, Liam! Nu cred că m-am mai distrat aşa de bine de multă vreme. Mă doare burta de râs.

Nico o învaţă acum pe Margot, din câte se pare, rudimentele flamencoului. Pozează frumos şi Margot se mişcă pe vârfuri în jurul lui, prefăcându-se că ţine castaniete în mâini. E foarte nostim.

— Trebuia să venim în vizită, zice Liam foarte serios. îşi făceau griji că te perpeleşti de dor. Le-am zis că, deşi nu te-am văzut decât de două ori, ai să găseşti ceva de făcut care să merite efortul, pentru că asa ti-e firea.

’J

Mă întorc să mă uit la Liam şi văd că e un gânditor. Nu cu asta am rămas la prima impresie despre el, poate fiindcă era emoţionat. A fost un

moment ciudat, oricum, pentru toată familia.

— Am să am grijă de Hannah, să ştii. înţeleg că tu probabil consideri că e prea mult, prea repede. Eu însă sunt nefericit ori de câte ori nu sunt cu ea, deşi ştiu că sună nebunesc.

J

Vorbele lui mă transportă înapoi în zilele acelea de început, după ce l-am cunoscut pe Aiden. Mă durea şi pe mine să nu fiu cu el. Chiar şi când ştiam că o să ne vedem în seara respectivă, nu mă concentram decât la a trece peste zi, fiindcă tot ce conta era momentul când aveam să fim iar împreună.

— Nu, nu sună, Liam. E un lucru pe care-l poţi înţelege numai dacă ai simtit şi tu la fel.

J J i

îsi roade buza.

— Anul ăsta pe care vi-l luaţi departe unul de altul trebuie că e greu, nu? Cumva pot să înţeleg. Te rog să nu-i spui că ţi-am zis, dar Hannah a vrut să renunţe la facultate. Voia să ne căsătorim la anul. Avea să-şi ia o slujbă ca să ne putem cumpăra casă împreună, în loc să stăm în apartamentul meu. Am refuzat. Vreau să fim împreună, dar nu vreau să sacrifice ceva ce ar putea să regrete în viitor. Asta poţi să înţelegi?

Dau din cap.

— Da şi apreciez că te gândeşti la Hannah, că o pui pe ea pe primul loc, deoarece în calitate de cel mai tânăr membru al familiei, multă lume a protejat- o. Aş fi însă ipocrită dacă aş zice că nu înţeleg cum faptul că iubeşti pe cineva schimbă totul.

Mă bucur că Liam îmi face confidenţe, mai ales că s-ar putea să nu mai am ocazia să vorbesc cu el până la anul, când mi se termină perioada de stat aici. E drăguţ din partea lui că

încearcă să mă liniştească.

— Hannah îşi face griji pentru tine şi Aiden. Vă iubeşte nespus pe amândoi, să ştii.

— Anul ăsta liber nu e din cauză că nu am fi fericiţi împreună, Liam. Tare nu mi-ar plăcea să creadă cineva aşa ceva! Nu vreau ca Aiden să aibă regrete pentru că eu nu-i pot împărtăşi visul de a călători. Chiar dacă pauza asta nu e ceva ce am ales eu, am să recunosc că se transformă într-o experienţă minunată de învăţare şi pentru mine. După cum văd eu lucrurile, nu poate decât să ne îmbogăţească vieţile.

J Mă uit la Liam, întrebându-mă dacă înţelege. E încă atât de tânăr şi totuşi până şi cei câţiva ani cu care e mai mare decât sora mea înseamnă mai multă experienţă de viaţă câştigată. Pare să-i fie foarte clar încotro se îndreaptă şi ce vrea de la viaţă.

— Sper ca Hannah şi cu mine să putem şi noi înfrunta într-un mod constructiv problemele pe care ni le creează viaţa. Cred că este important să nu iei nimic ca de la sine înţeles, căci am văzut cât de rapid se poate destrăma o relaţie atunci când se merge pe presupuneri. E infinit mai bine să-ţi asumi un risc decât să nu faci nimic.

— Dacă reuşeşti să treci cu bine prin vremurile grele, cele bune vor fi atât de uimitoare că o să te lase fără grai.

îmi zâmbeşte.

— Sora ta mă lasă fără grai în fiecare ziulică. E ca un vârtej uneori şi poate să fie foarte încăpăţânată, dar cred că asta s-ar putea să fie o trăsătură de familie.

Mi se fac ochii mari când mi se ridică fruntea.

— O, Doamne, şi eu care credeam că sunt singura înzestrată cu aşa ceva! Te aşteaptă un carusel cu familia noastră, atunci.

— Nici nu mi-aş dori să fie altfel, crede-mă!

Se aude un glas.

— Voi doi vorbiţi despre mine? întreabă Hannah, ridicând dintr-o sprânceană a dispreţ.

— Bineînţeles că da, replică Liam şi izbucnim cu totii în râs.

***

Despărţirile sunt grele. Vizita asta preţioasă însă mi-a permis să văd că Owen şi cu Hannah n-au nevoie de sora lor asa de tare ca în trecut şi că e timpul s-o recunosc. îşi trăiesc vieţile lor şi se descurcă bine şi da, tuturor ne este dor de înnebunim, dar atunci când ne adunăm, ne simţim de parcă nici n- am fi fost despărţiţi. Pauza mi-a permis să-mi rese- tez gândirea, totuşi, şi mă întreb dacă nu cumva de aia mama şi cu tata n-au avut mare lucru de zis atunci când Aiden şi cu mine le-am spus despre planurile noastre.

Chiar atunci se deschide usa studioului şi mi-e de
ajuns o singură privire la chipul lui Nico ca să ştiu că n-are vesti bune.

— Tocmai am primit confirmarea de la agentul meu, Fern. Negocierile pentru cumpărarea ultimului tablou s-au oprit. Ultimul email spunea că proprietarul nu doreşte să continue vânzarea. Nu era dat niciun motiv şi, prosteşte, eu mă convinsesem că are să se termine totul foarte curând. E greu de acceptat.

Mâna stângă îmi zboară instinctiv la faţă şi-mi acoperă gura.

— Of, Nico, îmi pare atât de rău! Erai atât de aproape să te eliberezi de grijă!

Păşesc mai aproape de el şi durerea pare să-i

radieze din rărunchi. E o lovitură greu de acceptat şi nu mai are ce face.

— Agentul meu are acum mâinile legate. Nu are de ales decât să aştepte să vadă ce se întâmplă şi dacă eventual îl vor aborda ca să repornească negocierile.

N-am cuvinte.

Lucrăm până târziu în noapte şi ştiu că mintea lui Nico e la fel de plină de emoţii contradictorii ca a mea. Nu mi se cuvine mie să-l consolez în felul în care simt instinctiv că ar dori s-o fac. Cu cât mă apropii mai mult de el, cu atât mai mult sunt atrasă şi e o limită pe care pur şi simplu n-o pot depăşi. Numai că, orice-o fi ea, legătura asta pe care o împărtăşim nu pare să necesite mereu cuvinte. Simplul fapt că ne aflăm în aceeaşi încăpere e o formă de alinare. Poate fi şi tăcerea considerată un act de tră-

J

dare dacă e plină de semnificaţii?

Rămân până nu mai pot ridica pensula şi îl las pe Nico mai calm, mai dispus să accepte ceva ce nu poate schimba.

21

O întorsătură surprinzătoare de situaţie

— Fern, voiam să-ţi spun o chestie. Ei bine, mai multe. Ai cinci minute să facem o mică plimbare? îmi dau seama că e cam frig în dimineaţa asta, dar vreau să ţi le spun acolo

unde ştiu că pot să vorbesc fără să mă audă nimeni din întâmplare.

Mă încrunt. E o treabă serioasă şi habar n-am ce are Kellie de gând să zică; nu pot decât să mă rog să nu fie veşti proaste. Sunt destul de sigură că relaţia ei cu Taylor e încă platonică, dacă nu cumva interpretez eu greşit semnele.

încuviinţez din cap, îmi iau geaca de pe spătarul scaunului şi o urmez spre uşa sălii de recreere.

— Probleme? o iscodesc eu, destul de degajată, sper, cât să nu las să mi se observe îngrijorarea.

— Da. Nu. Nu chiar.

— Păi, zic eu zâmbind, asta pare să acopere orice.

Râde.

— Bun, am nevoie de o favoare şi vreau să împărtăşesc ceva ce mi s-a cerut confidenţial, ceea ce este puţin ciudat. Ah, şi să-ţi mulţumesc. Nu sunt sigură în ce ordine să le abordez pe toate însă.

După ce lăsăm curtea în urmă, iarba trosneşte satisfăcător sub picioare. Provence e superbă în toate anotimpurile, bineînţeles. într-o zi ca asta însă, ieşitul afară ne arată cât de protejaţi suntem aici, cuibăriţi la baza munţilor uriaşi din depărtare.

— Când vrei tu, Kellie, o asigur eu, potrivindu-mi căciula cu mot.

J
începe să chicotească.

— Ce e? întreb eu, când şi-o aranjează şi ea pe-a ei.

— Dee-Dee e minunată, cu adevărat minunată, dar căciulile astea tricotate manual ne

fac să arătăm ca nişte spiriduşi năzdrăvani.

Mă întorc să mă uit la ea şi dintr-odată începem să râdem din toată inima. Nu de stil e vorba aici, ci de faptul că Dee-Dee a folosit „resturi” de lână, cum le zice ea, şi ca atare căciulile sunt ca nişte curcube- ie, dacă acestea ar avea patruzeci de culori diferite. Moţul de la a mea e bleu, iar de la a lui Kellie e mov.

— Cui îi pasă? întreb eu, dând din umeri, iar Kel- lie îmi ia vorba din gură.

— Gestul contează!

Se opreşte o fracţiune de secundă, înainte să reia.

— OK, favoarea e destul de mare, l-am spus tatălui meu că nu vreau să mă întorc. Nu pentru totdeauna, dar în viitorul apropiat. Am nevoie de la tine să-l abordezi pe Nico în caz că asta nu se potriveşte cu planurile lui. Nu vreau s-o fac eu însămi, căci s-ar putea simţi jenat dacă nu crede că-i o idee bună.

Mă opresc în loc şi Kellie face la fel, dar aerul e jilav de la tăria frigului şi-l poţi simţi în oase.

— Hai să ne adăpostim sub unul dintre hambare!

Iuţim pasul.

— Aici, ajută-mă să dau la o parte banca asta un pic ca să putem sta o clipă lângă perete.

Cum hambarul e închis numai în părţi, tot e rece, dar măcar suntem mai protejate.

— Bineînţeles c-o să fac asta pentru tine. Ştiu însă că lui Nico i-ar plăcea tare mult dacă ai vrea să mai rămâi. Ai fost minunată, cum ai preluat tu lecţiile de meşteşuguri şi ai fost asa vorbăreaţă cu vizitatorii în general. Şi sinceră, atunci când a cerut-o ocazia.

— A, te referi la faptul că mi-am tăiat venele. Da, asta-i altă chestie pe care am vrut să mi-o iau de pe suflet. Când am venit aici, era fie locul ăsta, fie supraveghere continuă la vreun centru sau altul. Sau şi mai rău, să ia tata o asistentă şi să mă ţină acasă. Mi-e ruşine să zic că iniţial intenţia mea era să mă descurc mai bine cu venele data următoare.

îi e chipul împietrit când eu rămân cu gura

căscată şi încep să mă înţepe lacrimile de după gene. înainte să apuc să mă adun suficient cât să- mi exprim îngrijorarea, continuă.

— Ce voiam să ştii e că nu mă mai simt asa. Am descoperit că pot să fac ceva care îmi dă o stare de bine cu mine. Aici mă potrivesc. Ăsta e primul loc despre care am putut s-o spun. Ştii că tu şi cu Patri- cia mi-aţi dat o rămăşiţă de încredere, nu? Care a crescut din acel punct.

— Of, Kellie! Ai atâta empatie, compasiune şi dragoste că uneori eşti uluitoare! Cum se poate să n-o ştii? Eşti o inspiraţie, iar maturitatea şi răbdarea pe care le ai sunt mult peste vârsta ta, pentru că eşti o supravieţuitoare. Sper că ai remarcat schimbarea la Taylor recent, fiindcă de la tine e. Şi Bastien e mult mai sociabil, deoarece ţi-ai făcut tu timp să-l incluzi şi pe el de câte ori poţi.

— Ciudăţică echipă mai facem şi noi, nu-i aşa? Cei Trei Muşchetari, chicoteşte ea răguşită, după care tuşeşte să-şi dreagă glasul. Vestea proastă e că tata vrea să mă întorc ca să poată „să stea cu ochii pe mine”, cum zice el. A spus că aici e un cult şi că mi se spală creierul.

Mi se fac ochii brusc mari.

— Ce-a zis?!

— Vorbele lui. La propriu. Dacă Nico zice că da, atunci ai putea să-l suni tu, te rog? Am să fiu lângă tine, dar o să ştii ce să-i spui când s-o porni.

Clatin din cap, incapabilă să-i înţeleg reacţia tatălui ei. Acuzaţia e revoltătoare.

— Bineînţeles. Am să fac tot ce pot să te ajut, Kellie. Am să discut cu Nico astă-seară. Numai

alaltăieri ce te lăuda, de fapt.

Un surâs uşor de mulţumire îi strâmbă buzele preţ de o clipă.

— E bine de ştiut, Fern, mulţumesc! Bun, acum chestia jenantă.

Coboară ochii la picioare, pe care le târşâie pe pământul compactat din hambar. Nu-i semn bun că- mi evită privirea.

— Când a fost aici, sora ta Hannah m-a întrebat dacă ai o aventură cu Nico.

Mi se usucă gura şi trebuie să înghit cu putere în sec ca să mă forţez să scot nişte cuvinte.

— De ce-ar crede asta? mă mir eu, lăsând să-mi scape un geamăt surd de dezamăgire.

Kellie ridică din umeri cu stânjeneală.

— Pentru că voi doi sunteţi apropiaţi şi el ţi-e mentor, ceea ce e deosebit. Ştim cu toţii că e o relaţie profesională, dar Hannah... A rămas şocată, poate „surprinsă” e un termen mai bun. Mi-a spus-o confidenţial, Fern, dar dacă aş fi în locul tău, aş vrea să ştiu ca să-mi pot lămuri sora.

La cum se uită la mine mă întreb dacă nu are şi ea aceeaşi întrebare.

— Apreciez gestul, Kellie, şi desigur c-o s-o fac astfel încât să nu-şi dea seama că am discutat des- pre asta. Sunt oripilată că se gândeşte la aşa ceva, totuşi, şi nu e corect nici faţă de Nico.

Dă din cap.

— Atâta lucru am bănuit şi eu. însă îti sunt datoa-

re, Fern, iar Hannah se stresează din cauza asta.

Mă zbat să găsesc ceva de spus ca să schimb subiectul şi să relaxez atmosfera.

— Ce mai face Patricia?

— Fir-ar! Tot nu ţi-am spus! Ah, uit întruna, am atâtea în cap pe moment. Are să treacă să ne salute. O să fie pe drum spre o căsuţă de vacanţă pe care o au ea şi cu soţul ei la vreo douăzeci de kilo-
metri mai la sud, cred.

— Când? întreb eu încântată. O să fie tare bine s- o revăd.

— 23 decembrie, dar aştept să confirme ea data. Voia să-ţi facă o surpriză, dar n-am vrut să-ţi faci planuri şi să-i ratezi vizita fiindcă e duminică.

— Voi două sunteţi foarte speciale pentru mine. Aţi ajuns în prima mea zi oficială de voluntară aici.

Kellie se strâmbă.

— Te-au aruncat unde era apa mai adâncă, atunci.

— Şi uite cât de departe am ajuns! în orice caz, să ne întoarcem la căldurică, nu-mi mai simt degetele de la picioare! exclam eu.

— Nici eu. Cred că asta cere ciocolata fierbinte specială a lui Margot.

— Categoric.

***

— Alo?

— Fern, eu sunt. Un apel scurt, simţeam nevoia să-ţi aud glasul, atâta tot. Nu s-a întâmplat nimic.

îi aud cuvintele lui Aiden, dar nu-l cred. Comportamentul lui în ansamblu e straniu, aşa că ştiu că s-a întâmplat de fapt ceva, dar nu şi de ce nu-mi spune şi mie.

J

— Ah, în regulă! E neobişnuit din partea ta, dragule.

De ce să sune dacă nu vrea să discute ce-l frământă? Nu pot să nu mă simt un pic supărată, mereu ne-am spus totul.

Simt că deja regretă că m-a sunat şi începe să mi se strângă stomacul. Nu zice nimic, doar stă şi nici măcar nu se uită la mine, ci-şi face de lucru cu nişte hârtii de lângă laptop.

— Am primit un email vorbăreţ de la mama ta şi Hannah mi-a dat SMS să-mi spună c-a avut o discuţie lungă online cu tine. De la Owen ai veşti? întreb eu.

— Da la ambele. Bănuiesc că după aia m-a cuprins niţel dorul de casă. Amândoi au spus cât de bine şi de mulţumită arăţi. îţi prieşte Franţa, se pare.

A, deci asta e... regret? Sau neîncredere pentru că ar trebui să fiu nefericită fără el? Un mic nerv de pe laterala ochiului începe să-mi zvâcnească, deoarece uşoara supărare începe să se transforme în enervare în toată regula.

— Dumnezeule, în anumite momente îmi doresc să nu fi pornit chestia asta! recunoaşte el, rostind cuvintele ca un iureş. Scuze, Fern, am avut o zi proastă, atâta tot. Şi cu Owen care pleacă în prima desfăşurare în străinătate, ştiu că părinţii tăi sunt neliniştiţi. Dacă mai eram acasă, ai fi acolo să...

Se opreşte brusc. îmi vine cheful să-i trântesc repede ceva despre cum ţi-aşterni, aşa dormi, dar ar fi meschin din partea mea. Ştiu că mânia mea e neraţională şi mă şochează cât de puternică mi-e reacţia, dar nu ştiu de ce nu putem şi noi pur şi simplu să discutăm ce s-o fi întâmplat. Mă hotărăsc să schimb subiectul.

— Cum îţi mai merg planurile cu Thailanda? Ai vreo veste?

Oftează şi o notă de oboseală din glas arată că poate c-a exagerat şi acum începe să mă cuprindă un sentiment de vinovăţie. Trebuie că vede mult din

realitatea dură a vieţii J în fiecare zi, lucrurile pe

care eu nici măcar nu pot încerca să le pricep. Nu e în vacanţă, ci ajută o comunitate unde problemele cotidiene pot să scape rapid de sub control. E şi mai dificil când sunt implicaţi copii şi ştiu că o să-i fie greu. A pus la suflet ce-o fi văzut.

— Bine. încep să se închege şi au fost rezervate zborurile.

„Zboruri”?! Adică mai multe etape ale unui drum sau mai multe persoane care zboară?

— E grozav.

Ei bine, poate că e, poate că nu e.

— Ştii, Fern, am realizat ceva: mi-ai fost întotdeauna alături ca să-mi uşurezi viata. Chiar şi în mo-

mente grele, tu ai trecut pur şi simplu la treabă. Ştii tu, atunci când au mers toate prost şi eu am pierdut tot ce aveam noi doi. Iar un an mai târziu, când a murit sora ta în accidentul acela tragic, n-am ştiut cum să mă port. Acum mă întreb dacă nu cumva ai simţit vreodată că n-am fost bărbat, că te-am dezamăgit în ambele ocazii?

Mi se strânge stomacul, mi se contractă gâtul puţin. Reînvie trecutul, lucrurile despre care n-am mai pomenit de ani întregi. De ce acum?

— Am trecut peste toate şi asta contează, Aiden. S-a terminat acum opt ani, de ce aduci vorba despre asa ceva acum?

Nu mă cert cu el, ci contest oportunitatea conversaţiei.

— N-am făcut niciodată decât ceea ce am simtit că e bine pentru noi toţi. N-a fost vina ta că s-a dus pe copcă afacerea, ci declinul economiei de la momentul respectiv. Mereu ai

făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, n-ar fi putut nimeni cere mai mult de la tine.

Aiden stă o clipă.

— Ar fi trebuit să recunosc cât ai fost de uimitoare în vremurile alea grele mai devreme, totuşi. îmi pare rău că n-am făcut-o. în orice caz, mă tem că trebuie să plec. Mă cheamă datoria. A zis Hannah că sunteţi ocupaţi la refugiu, că eşti realmente prinsă cu chestia asta cu pictatul.

„«Chestia cu pictatul?!» Dacă ţi-ai face timp să mă întrebi, ţi-aş spune tot despre ea, dar te-ai deconectat, Aiden, şi nu ştiu de ce.”

— Da, recunosc eu. Toate bune însă. Nici n-aş vrea să fie altfel.

Urmează o pauză care se întinde stânjenitor pe secunde.

— Exact. Ăă. în orice caz, sâmbăta viitoare pe Skype?

— Da. Vorbim atunci.

— Mi-e dor de tine, iubito, adaugă el cu emfază. Şi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai fost alături în fiecare zi a vieţii

J

noastre conjugale.

Atunci îmi dau seama ce zi e şi mă mustruluiesc.

— La mulţi ani, dragule! Şi mie mi-e dor de tine şi te iubesc.

Când se încheie convorbirea, nu-mi vine să cred că am uitat. Acum opt ani, ne-am unit destinele într- o ceremonie simplă la Oficiul local de Stare Civilă. Am avut treizeci de oameni şi după aceea ne-am dus la un hotel local pentru

un ospăţ pe cinste, apoi la casa pe care o renovam de aproape un an, dar la care lucrările fuseseră puse pe pauză de la moartea surorii mele cu patru luni înainte.

A fost prima zi în care am locuit împreună în ea, aşa neterminată cum era, dar a marcat începutul viitorului nostru. înainte de moartea lui Rachel, aşteptarea momentului mutării ne făcea să ne simţim de parcă am fi trăit douăsprezece Crăciunuri deodată, ceea ce ne umplea de un sentiment de euforie. După ceea ce se întâmplase însă, a fost greu de sărbătorit, ştiind că ar fi trebuit să fie şi ea de fată şi mânioşi că ne fusese luată.

J

Când ne-am despărţit pentru pauză, Aiden şi cu mine am căzut de acord să nu insistăm asupra faptului că suntem despărţiţi la ocaziile speciale de peste an. în schimb, aveam să facem sărbătoririle din anul următor mai memorabile. Petreceri mai mari, adunări mai mari. Numai că ar fi trebuit să-mi amintesc aniversarea noastră. Faptul că Aiden păruse melancolic înseamnă că îi scăzuse ceva moralul. Poate că nu fusese în stare să înfrunte niciodată de unul singur efectele niciunei mari supărări şi asta îi declanşase apelul, iar faptul că nu sunt acolo să-l iau în braţe mi se pare greşit, foarte greşit.

Oftez. Trebuie să vorbesc cu Hannah despre Nico după asta. Nu i-o fi zis fără să vrea ceva lui Aiden în timpul discuţiei lor care să-i provoace o grijă în plus? Ating ecranul gol cu degetul mare, tentată să-l sun eu. Numai că ce să-i spun? îi dau un SMS în schimb.

Dacă ai nevoie de mine oricând – fie zi, fie noapte – sună!
Sunt mereu alături de tine, x

***

— E bine, Fern. Eşti mulţumită de cum merge?

Apare Nico în dreptul umărului meu, uitându-se cum dau cu pensula în sus, descriind o curbă blândă.

— Cred că da. O să-l intitulez „Solitudine”, cred.

Continuă să studieze pânza, înclinând capul şi apoi aplecându-se să inspecteze de aproape trăsăturile de pensulă.

— Bună alegere! Mă gândeam iniţial la ceva cum ar fi „Despărţire” sau „Singurătate”, replică

el încet, îndreptându-se de spate să se uite la mine. Felul în care ai portretizat lumina care porneşte din centru îi dă o senzaţie de profunzime. Asta de aici reprezintă o persoană?

Arată spre forma din centrul blocului de culoare.

— Da. E sufletul. Straturile sunt ca vălurile care trebuie date la o parte dacă vrei să intri în legătură cu şinele tău adevărat.

— Hm, zice el, dând din cap.

Atunci mă bufneşte râsul.

— Pe de altă J parte, ar putea fi o foarte galbenă spoială care ar lumina un perete şi ar fi subiect de conversaţie.

Chicoteşte. J

— Atrage cu siguranţă ochiul şi, cu cât te uiţi, cu atâta vezi mai mult. Inteligent lucrat şi nu-i uşor când foloseşti o gamă atât de limitată de tonuri. E impresionant.

E greu să nu mă simt mulţumită de mine auzindu-i cuvintele de aprobare. Am savurat fiecare trăsătură de pensulă. Culoarea m-a binedispus, cred eu, în ciuda faptului că ziua n-a fost tocmai uşoară.

— Ştii, Fern, faptul că te am aici şi te văd atât de prinsă de ceea ce faci îmi dă o mare satisfacţie. A trecut multă vreme de când am avut plăcerea să-i fiu mentor cuiva o perioadă mai lungă de timp. Mă încearcă un sentiment de modestie pentru că-mi aduce aminte de propriii mei ani de început.

Foşnesc cu pensula în vasul cu apă curată şi dau cu ea pe cârpă.

— Mă întrebam dacă nu cumva e de fapt frustrant să urmăreşti pe cineva şi să vrei în

permanenţă să-l corectezi. Pânã şi în momentul de faţă, mă uit în urmă cu câteva luni şi nu-mi vine să cred cât de mult am învăţat în tot acest timp.

— Eşti o elevă bună. Urmăreşti şi şi înveţi. Numai
că ceea ce e important e să reţii ce merge cel mai
bine la stilul tău personal. Nu există doi artişti la fel. Asta face ca fiecare tablou să fie unic. Deja strângi?, întreabă el, când foşnesc cu altă pensulă în apă.

— Cred că da. Vreau să se usuce porţiunea asta înainte să mai adaug un pic de strălucire de alb, doar cât să dau iluzia unei curbe.

Nico ridică dintr-o sprânceană, apoi se dă câţiva paşi în spate.

— Stai aici! Perspectiva se deschide pe măsură ce te dai în spate. Aproape că sufletul ăla e în soare, de parcă ar fi înghiţit, încapsulat.

Mă alătur lui; are dreptate.

Ridică din amândouă sprâncenele de data asta.

— Şi e foarte galben. E momentul pentru un pahar de vin?

încuviinţez din cap.

Când Nico dispare în camera de lucru să facă onorurile, sting luminile şi mă îndrept spre uşile de sticlă. Vântul trage de tufişurile şi arbuştii scheletici, dezgoliţi de frunze. Cei verzi tot timpul se leagănă uşor, căci desimea le permite să se împotrivească.

— Bănuiesc că e un vânt usturător de rece, zice Nico, strecurându-se lângă mine să-mi dea un pahar.

— Da. Uneori iarna pare s-o ţină tot aşa.

Mă uit cum se lasă pe podea, rezemându-se cu spatele de perete. îl urmez şi mă aşez cu faţa la el şi ne uităm amândoi la grădină. Lumina slabă creează un fundal de umbre, care se mişcă odată cu plantele şi tufişurile care se leagănă în vânt.

— Ciudat cum atunci când eşti copil te uiţi afară şi vezi ceva destul de diferit. Forme simple devin monştri care se profilează ameninţător şi transformă întunericul într-un loc înfricoşător, reflectez.

— Hm, la fel mă gândeam şi eu. Chiar şi ca adult, tot poate să-ţi joace mintea feste. Tata şi cu mine am fost cu un grup de localnici la căutat de trufe într-o noapte ca asta odată. Diamante negre, le ziceau ei. Ne-am aventurat adânc în pădure numai cu lanterne care să ne lumineze drumul.

— Nu mi-am dat seama că poţi recolta trufe iarna.

— Din iunie până în august şi din noiembrie până în martie, atunci auzi deseori lătratul prelung al copoilor noaptea târziu.

Plimb lichidul roşiatic uşor prin pahar, eliberându-i aromele înainte să le adulmec şi să iau o înghiţitură.

— Noaptea, pe întuneric? N-ar fi mai uşor ziua?

— Da, dar vezi tu, sunt locuri secrete. Tuberculii cresc la doar centimetri sub pământ, ceea ce îi protejează de îngheţ şi zăpadă. Merge încet treaba dacă pământul e un pic tare însă.

E prima oară când a pomenit de făcut ceva împreună cu tatăl lui, aşa că trebuie să fie o amintire deosebită.

— Era ger afară, cu un vânt la fel de usturător ca în seara asta. El era rezonabil de treaz în noaptea aia, nevrând să se dea în stambă în faţa celorlalţi. Pe atunci încă se ţinea bine, în zilele lui bune, adică. Când am ieşit, a început să vorbească despre trecut dintr-un motiv oarecare. Când eram mic, mă lua adeseori la explorat şi era ciudat să-l aud vorbind de asta cu drag. Mi-am dat seama că el nutrea cu adevărat un sentiment de regret pentru ceea ce ar fi putut fi. Viaţa pe care ar fi putut-o avea, presupun, dacă şi-ar fi tinut demonii sub control.

îşi sprijină capul de perete şi stă cu un picior întins în faţa lui, iar celălalt îndoit. Şi-a lăsat braţul pe genunchi şi ţine paharul în mână. E cufundat în

gânduri şi, nevrând să-l deranjez, nu zic nimic, ci îmi întorc capul să mă uit spre cer.

Şi atunci o văd.

— O stea căzătoare! ţip eu şi el sare ca ars, vărsând vinul pe cracul jeanşilor şi râzând. Ai văzut-o şi tu? întreb, sperând că da.

Zâmbeşte larg.

— Am prins-o. Pune-ţi o dorinţă, repede, dar să nu-mi spui ce e!

Surâd şi dau din cap. Cuvintele mi-au stat pe buze din prima clipă în care am văzut acea mică sclipire de lumină descriind un arc perfect pe cerul aproape negru ca smoala. „Fă să fie toată lumea bine şi du-ne unde suntem meniţi să fim!”

— Nu sunt sigură că în asta cred, recunosc eu, dar presupun că nu se ştie niciodată.

— Se împlinesc vreodată dorinţele? Cea mai mare parte a copilăriei şi adolescenţei mele, nu am năzuit decât să aibă mama un sentiment de împăcare. Când a murit tata, am crezut c-are să-i fie viaţa mai uşoară, dar ea s-a năruit, devenind o femeie singuratică şi dezamăgită, cu un sentiment acut al eşecului. îngrijitul lui ajunsese lucrul care o făcea să meargă mai departe, totul se reducea la a trece prin fiecare zi cât de bine putea. Brusc, a apărut un gol, un vid, mi-a spus ea. Am crezut că era cel mai trist lucru pe care-l auzisem vreodată. Cum se poate să- ţi fie dor de cineva care era atât de egoist şi abuziv? Cineva care-i furase viata ca un hot.

E incredibil că un părinte şi-ar putea supune copilul la aşa ceva, darămite un partener.

— Trebuie că ti-a fost dor de ea când s-a întors în Spania, remarc eu.

Am vorbit încet, urmărind reacţia lui Nico.

Acesta se încruntă şi coboară privirea în pahar.

— Ştiam că i se termină timpul, dar nu şi cum să gestionez situaţia. Nu voiam să plece, dar era alegerea potrivită pentru ea. Şi-a petrecut ultima vară înconjurată de cei care o cunoscuseră în vremurile mai fericite, ceea ce a fost o binecuvântare pentru care sunt recunoscător.

Nici măcar nu pot să-mi închipui cum trebuie să se fi simţit Nico la vremea aceea. Singur, suferind şi trebuind să-şi încropească o viaţă nouă pentru sine.

— Şi aşa a pornit centrul de retragere, mă pomenesc zicând cu glas tare.

Aprobă din cap.

— Singurătatea e o chestie groaznică. Pentru o vreme n-am crezut că o să pot să stau aici, dar m-a convins Margot să ofer pensiune. A intervenit să mă ajute după ce a plecat mama, temându-se că o să mor de foame.

Pare cât se cuvine de jenat.

— Dar tu ştii să găteşti, te-am văzut eu.

Râde gutural.

— Numai ce m-a învăţat Margot de-a lungul anilor. Mi-a devenit menajeră la început, ocupându-se de micul dejun atunci când erau oaspeţi aici. Bastien a fost unul dintre primii sosiţi şi ne-am simpatizat imediat. Aveam nevoie de cineva care să repare nişte garduri şi el căuta ceva temporar de lucru. într-un an totul a părut să se aranjeze, aşa că nu-mi pot asuma niciun merit. A fost soarta.

Soarta. „Şi soarta m-a adus şi pe mine aici.” Ce scop trebuie să îndeplinesc eu în viaţa lui Nico? mă întreb. Pare să nu fie în concordanţă cu calea pe care o urmez, ca un ocol. Numai că

Aiden a creat această mică deviere de la plan şi viaţa noastră din Marea Britanie nu are nimic de-a face nici cu Pro- vence, nici cu Nico. Mă simt derutată şi încerc din răsputeri să-mi ţin sub control emoţia şi empatia pe care le simt pentru un artist tulburat, pentru un om pe care am ajuns să-l respect. Tot ce pot oferi sunt vorbe de alinare, chiar şi când e clar cât de mult suferă şi cât de profunde îi sunt rănile.

Dacă ar fi mama lui Nico aici acum, ar fi tare mândră de el şi de ce a realizat fiindcă soarta nu-ti dă
nimic dacă nu eşti pregătit să pui osul la treabă. Locul ăsta a însemnat, evident, mult pentru ea şi ea a ştiut instinctiv că aici trebuie să fie Nico. S-a distan-
ţat de fiul său ca să-i uşureze impactul trecerii ei în nefiinţă şi acesta e un semn adevărat de dragoste maternă. Dragostea adevărată, reflectez eu, înseamnă sacrificiu.

22

Iuţim pasul

Când au mai rămas numai patru zile până să vină primii vizitatori la „The Haven”, se întorc Geana şi cu Pierce în plin entuziasm.

Nico aranjează să ne adunăm la un prânz, după care dezvăluie oficial noul nume al centrului de retragere, împărţind materiale

publicitare cu un design nou.

— Am să pun să fie trimise un lot din astea câtorva clinici din Irlanda şi Marea Britanie, Nico, intervine imediat Pierce. Geana şi cu mine am dat o grămadă de cărţi de vizită în călătoria noastră. Interesul

a fost mare şi cred că vom vedea cereri venind des- tul de repede.

Cred că noi ceilalţi suntem luaţi un pic prin surprindere de spiritul de iniţiativă al lui Pierce. E foarte orientat spre afaceri, ceea ce pare un pic în dezacord cu felul în care s-a condus treaba în trecut.

— Grozav, mulţumesc amândurora, replică Nico, afişând un zâmbet larg. Fern a organizat totul în lipsa Ceanei şi s-a descurcat uimitor să ne îndrume pe toţi. Nu mai e mare lucru de făcut. N-am despachetat lucrurile pentru sălile de tratament, Pierce, aşa că poate Fern o să vă ajute să le daţi de cap. Poţi să recrutezi ajutoare suplimentare, în funcţie de nevoi.

Lumea de la masă dă din cap, mai mult decât dispusă să ajute, dacă trebuie.

— Grozav! Te-ai hotărât câte locuri vor fi disponibile? E o chestie care trebuie finalizată urgent pentru că va avea impact asupra tuturor şi mai ales, consider eu, asupra părţii cu masa. Ştiu că primele câteva săptămâni vor fi mai uşoare cât testăm totul, dar locurile au să se ocupe rapid. Odată ce suntem încrezători că avem o şansă să ne atingem ţintele, putem căuta ajutor suplimentar.

De abia s-a întors Pierce de câteva ore şi deja face presiuni asupra lui Nico, dar Nico nu pare tulburat.

— Sunt conştient că punem multe pe umerii tăi şi ai Ceanei, Pierce. Sper că ea şi cu mine vom rezolva împreună problema cazării şi vom studia logistica.

— Am câteva idei, Nico şi sunt sigur că şi tu ai. Probabil va însemna un pic de reorganizare, dar,

dacă studiem asta mai încolo azi după-amiază, atunci poate putem discuta schimbările cu tot grupul diseară, după cină?

Ceana e organizatoarea noastră recunoscută, dar brusc pare mai cu capul la afaceri. Cursul şi timpul petrecut în deplasare cu Pierce au fost, pesemne, extrem de productive. Mă surprinde că atitudinea lui i s-a transmis şi ei, totuşi, dat fiind că abordarea e foarte diferită, deşi una de care probabil era nevoie.

Aruncând o privire în jurul mesei, nu cred că sunt singura care nu şi-a dat seama că sosirea unei persoane noi ar putea schimba dinamica întregului grup. Nu pot decât să sper că e ceva pozitiv şi că Nico n-o să ajungă să se streseze când visul iniţial i se preface în ceva destul de diferit.

***

Băieţii au cărat totul în noile săli de tratament din căsuţă, împreună cu nişte cutii pe care le adusese Pierce cu el. Nu avusese timp să le desfacă înainte să plece cu Ceana.

— Aţi muncit cu toţii din greu, văd, comentează el când intră în sala de tratament numărul unu de la parterul căsuţei.

— Toţi muncesc ca o echipă aici. Dacă trebuie să mutăm oricare dintre cutiile cele mari în altă sală, atunci fie Taylor, fie Bastien vor fi fericiţi să ajute, remarc eu, sperând că n-am greşit prea tare când mi- am dat cu presupusul despre ce şi unde merge.

— Suntem bine. Eu sunt obişnuit cu căratul de chestii de colo până colo. Ne-om descurca noi, sunt sigur. Mulţumesc că le-ai dat de cap bufetelor şi birourilor. Abia după aia mi-am dat

seama că ar fi trebuit să-ţi schiţez un plan, dar n-a mai fost timp. Trebuie să ne concentrăm pe umplutul locurilor şi pe răspânditul informaţiei printre cei ca noi. Cursurile sunt evenimente grozave pentru creat cunoştinţe în domeniu, dar Ceana trebuia să se pună la curent cu
câteva chestii. Şedinţele tinute de mine au mers bine şi mi-am onorat angajamentele existente. E minunat să mă întorc aici şi să n-am decât un program acum.

Nu mi-am dat seama că şi predă, nu doar practică. De fapt, pe parcursul zilei, după ce începem să-i desfacem bagajele, îi umplem parţial peretele de deasupra biroului cu diplomele şi certificatele sale. Omul ăsta pasămite învaţă continuu, chiar dacă are o experienţă vastă adunată în mai bine de douăzeci de ani. Totul de la maseur sportiv la consiliere în caz de doliu şi suferinţă, acreditat de către Colegiul de Pregătire Holistică din Marea Britanie.

— O să-mi fie dor să ţin cursuri pentru ei, zice el, apărând brusc lângă mine cât frec eu cu pământuful de praf rama ultimului său certificat. Numai că Nico e foarte convingător. E neobişnuit pentru cineva să se concentreze mai tare pe calitatea livrării decât pe banii care vin.

Observaţia m-a mai înveselit. Poate că omul nu e
chiar genul care bate cu pumnul în masă şi vede numai bani, aşa cum am presupus eu.

— Abordarea ta e foarte diferită de ceea ce era aici în trecut, dacă nu te deranjează că-ţi zic, Pierce.

Ţuguie buzele.

— Deloc. Cred că toată lumea ar trebui să spună ce are pe suflet şi să nu ţină lucrurile în ea. „The Ha- ven” trebuie să scoată profit, Fern. Asta e o schimbare însemnată de direcţie şi elementele holistice

necesită coerenţă. Planul e ca toţi membrii personalului să aibă o pregătire de bază, ca să fie pe deplin constienti de ce se oferă. Cel mai bine înţelegi con- ceptul de ansamblu dacă experimentezi tu direct ceva.

Mi-a făcut plăcere să-mi petrec timpul ăsta făcând cunoştinţă cu Pierce. E bine intenţionat şi are să ia

de pe umerii lui Nico o mare presiune să mişte lucrurile. îmi dau seama că încă vorbeşte şi revin la as-

cultat.

— ... iar Ceana are să organizeze asta cât de repede posibil. O să fiu şi eu interesat să testez ce au de oferit unele dintre celelalte ateliere. însă pentru a- i proteja investiţia lui Nico şi a ne asigura tuturor un viitor pe termen lung, reclama e crucială. Numai că ea costă bani, care trebuie găsiţi. Nico şi-a băgat tot ce are în afacerea asta, aşa că trebuie să ne dovedim la înălţimea situaţiei şi să facem să meargă totul ca pe roate. Vrem ca vizitatorii să plece acasă considerând nu numai că le-am îndeplinit aşteptările, dar le-am şi depăşit. Crearea unui astfel de mediu ţine de fiecare membru al echipei. Recomandarea personală e totul zilele astea, la fel cum sunt şi recenziile de pe site.

Tot ce spune sună mai degrabă descurajator.

— Se intenţionează să se înlocuiască în cele din

urmă oamenii care nu posedă deprinderile

necesare?

Mă gândesc la Taylor, Bastien şi Dee-Dee – artizani pricepuţi, dar oare o să-şi mai găsească locul aici cu timpul?

Mijeşte ochii.

— Eşti bănuitoare în privinţa motivelor mele. Nu fi! Şi răspunsul este „nu”. Unii dintre oamenii care vor veni aici vor avea nevoie de îndrumare corespunzătoare şi vom mai adăuga cel puţin un profesionist echipei de wellbeing. Am un antrenor personal şi expert în fitness pregătit pentru asta, dar nu ni se poate alătura mai devreme de martie. Ca atare, până atunci utilizarea echipamentului de fitness va fi

doar recreativă, pe riscul utilizatorului. însă o mare parte din atracţie are să vină în continuare de la posibilitatea ca vizitatorii să înveţe diferite meşteşuguri şi abilităţi sau măcar să încerce. Hobby-urile sunt un element important atunci când înveţi să te detensio- nezi, cum sunt şi activităţile fizice ori meditaţia. în acest sens, Nico mi-a sugerat să te abordez să te rog să-mi devii asistentă în primele câteva săptămâni.

Mă uit fix la el surprinsă, iar el îmi zâmbeşte.

— Nu-ţi cer să intri nepregătită. Am să te îndrum în procesul de meditaţie unu la unu ca să te simţi în largul tău cu el. Doar că am nevoie de încă o pereche de ochi şi urechi. Ar fi bine, când îmi tin şedinţe- le, să te poţi plimba să verifici să fie toată lumea mulţumită. Mă tem că nu pot şi să arăt, şi să mă merg prin sală în acelaşi timp.

— OK, răspund eu cu glas şovăielnic, aşa cum mă simt. Cred că mă pot descurca dacă-mi spui clar ce vrei să fac.

— A, o să fiu foarte clar, mi-o întoarce el.

Nici nu mă îndoiesc.

— Am să fiu sinceră cu tine: nu sunt sigură că-s persoana potrivită, replic eu, aproape pe negândite.

— Ceana zice că eşti intuitivă şi că o să fii în stare

să depistezi pe cineva care se chinuie sau se află în afara zonei sale de confort.

— Intuitivă?

Mă prironeşte cu privirea lipsit de expresie.

— Nu ştiai că-i medium?

— Nu. Tu?

Are zâmbetul umil.

— Din nefericire nu, pentru că o invidiez

pentru calitatea asta. îmi trăiesc viaţa după etosul meu.

— Care este...?

— Trăieşte ca şi cum n-ai decât o viaţă, dar eu cred că avem multe. Preamăreşte însuşirile bune ale

oamenilor, dar condu prin exemplu. Şi, în cele din urmă, faptele bune rămân adeseori nerăsplătite, dar rareori neobservate – lumea ar fi mai bună dacă toti ar ţine seama de asta. Simplu.

Pierce e oricum numai simplu nu. Cum are să schimbe asta lucrurile pe aici, habar n-am, dar urmează să aflăm cu totii.

***

— Bună, mamă şi tată!

Kellie fixează ecranul cu privirea, agitată.

Mă întind spre ea şi o strâng de mână.

— Aici se întâmplă chestii incitante şi eu chiar vreau să rămân şi să iau parte la ele. E Fern aici, asistenta lui Nico, şi m-am gândit că, dacă aveţi întrebări, acum e momentul să le puneţi.

Simt c-ar fi politicos să mă prezint cum se cuvine.

— Bună ziua, domnule şi doamnă Preston! Mă numesc Fern Wyman. Sunt directoarea unui departament de resurse umane în Marea Britanie, dar îmi iau un an sabatic ca să lucrez ca voluntară la un centru de retragere. Mă aflu la jumătatea anului respectiv în acest moment. E normal să existe lucruri despre care aţi vrea să întrebaţi, căci şi eu am o soră cam de vârsta lui Kellie, aşa că vă înţeleg îngrijorarea. Deci, vă rog simţiţi-vă liberi să puneţi ce întrebări aveţi şi am să mă străduiesc să vă răspund cât mai bine la

ele.

Nu se privesc în ochi şi limbajul trupului e inexistent. Scaunele lor sunt la vreun metru distantă unul

J

de altul.

— Kellie, e timpul să vii acasă, zice domnul Preston, ignorându-mi complet micul discurs.

— Sunt de acord, i se alătură soţia. Străinii n-au acelaşi nivel de interes şi grijă ca familia, Kellie. Nu văd de ce-ai simţi nevoia să mai stai.

Ţinând seama că mi-a împărtăşit faptul că ei cad arareori de acord asupra unui lucru, par uniţi, cel puţin în problema de faţă.

Văd că începe să intre în panică şi are faţa încremenită.

— Cu toţii ne dorim ce-i mai bine pentru Kellie, de asta vă pot asigura. Schimbarea ei de când a venit aici e incredibilă. Ati crescut o femeie foarte hotărâtă şi capabilă, recunosc eu, sperând să stârnesc nişte bunăvoinţă.

— Păi, e uşor s-o spui pe şleau, dar e fragilă şi am văzut acest lucru cu rezultate înspăimântătoare. Ar fi trebuit să fie o mică vacanţă pentru ea, doamnă Wyman, şi nimic mai mult. E timpul să vină acasă.

Tatăl ei pare de neclintit.

Kellie mă prironeşte cu privirea şi se albeşte la fată.

— Fiica dumneavoastră şi-a asumat recent rolul

de instructor de meşteşuguri. E ceva ce-i place să facă şi pentru care demonstrează o abilitate naturală. Necesită răbdare şi abilităţi de conducere, iar ea le are din plin pe amândouă. Cred că acesta este genul de mediu pozitiv şi confirmator din care Kellie ar avea de câştigat, iar ea e dornică să rămână. Ar fi un pas în spate s-o scoateţi din el acum, după părerea mea. încrederea îi sporeşte pe zi ce trece şi sunt mândră să lucrez alături de ea.

Domnul Preston pufneşte.

— Pun pariu că da. Trăitul acolo doar pe mâncare şi cazare fără salariu e sclavie. Kellie are nevoie să
aibă cineva grijă de ea şi să te prefaci că-i capabilă să-i ajute pe alţii e o mare greşeală.

Dacă pe mine mă oripilează comentariul ăsta, oare cum trebuie să se simtă Kellie? Nici măcar nu pot să mă uit la ea de furioasă ce sunt.

— Genul acesta de atitudine negativă este exact motivul pentru care încrederea lui Kellie a coborât la cote atât de joase. Disperarea îi face pe oameni să acţioneze cum nu le-ar sta în fire, iar reacţia ei a demonstrat cât de nefericită era la momentul respectiv. Aici se află într-un mediu pozitiv şi care o sprijină foarte mult, iar acum îi învaţă pe alţii o gamă întreagă de hobby-uri creative. Asta e o realizare. Domnule şi doamnă Preston, dacă nu mă credeţi, sunt bi- neveniti aici să o vedeţi cu ochii dumneavoastră.

Asta schimbă totul.

— Ah, n-aş putea să-mi iau liber de la serviciu s-o pornesc înspre Franţa acum, că mai e un pic şi vine Crăciunul! zice sever domnul Preston. Totul e o prostie şi n-ar fi trebuit niciodată să ne dăm consimţământul să plece din Marea Britanie.

Lui Kellie îi fulgeră ochii.

— Sunt fericită aici. Asta nu înseamnă nimic pentru voi?

Mama ei se apleacă înspre ecran, având într-un final ceva de zis.

— Fericită e bine, iubirea mea, dar eşti folosită. Nu le pasă de tine, nici de situaţia ta.

îi arunc o privire lui Kellie care pare gata să izbucnească în plâns. Nu-i de mirare că viaţa ei e un complet dezastru. Scuze, *a fost.* Brusc, i se

trage capul înapoi.

— Sunt destul de mare acum ca să mă mărit şi să

fac ce-mi place. Ce vreau e să rămân aici. Am dreptate, nu, Fern?

Ei bine, asta da surpriză!

— Da. Eşti oficial adultă, Kellie. Nu e mereu uşor pentru părinţi să se obişnuiască cu asta şi să renunţe la control, dar tu eşti jucătoare liberă de contract.

Domnul Preston mai să se înece când îi erup vehement cuvintele.

— Eşti proastă, Kellie? Muncă ieftină, asta-i tot, munceşti pe un pat şi trei mese pe zi. E ruşinos!

Mă întind s-o ţin pe Kellie când dă să se ridice şi probabil să fugă.

— Dumneavoastră şi soţia dumneavoastră subes-

timati cât de valoroasă e Kellie ca membră a comu- nităţii noastre; în calitate de voluntară, vă pot asigura că toti lucrăm în aceleaşi condiţii. Câtă vreme ne aflăm aici, aceasta e casa noastră. E un mod minunat de a învăţa noi abilităţi şi a deveni mai încrezător

în tine. Cred că Kellie s-a hotărât.

Mă întorc să mă uit la ea, iar ea dă din cap cu fermitate.

— Puteţi apărea oricând, neanunţaţi, să faceţi o inspecţie a locului şi să vedeţi de aproape munca noastră. N-avem nimic de ascuns. Acum, dacă ne scuzaţi, avem multe de făcut până la finalul zilei. Nu e nimic mai dătător de satisfacţii decât a construi *ceva când* faci parte dintr-o

echipă. Fiecare membru este esenţial însă şi asta o include şi pe Kellie. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi sper să vă văd şi în carne şi oase foarte curând.

Cu asta, Kellie apasă pe „încheie apel” şi scoatem amândouă un ţipăt.

— Doamne, i-ai văzut figura tatălui meu?

îşi acoperă obrajii aprinşi cu mâinile.

— Arăta de parcă era cât pe ce să facă explozie!

îi strălucesc ochii şi văd că e încântată de cum a decurs discuţia.

J

— Ştii, Kellie, când plec de-aici, dacă n-ai unde să stai, am să am mereu un pat pentru tine. Nu trebuie să laşi negativitatea nimănui să te tragă în jos sau să te facă să încetezi să mai crezi în tine. Sincer vorbesc.

Trage adânc aer în piept.

— Au... mulţumesc, Fern! înseamnă mult s-o ştiu, dar şi faptul că tocmai te-am auzit înfruntându-l mă face să mă simt că în cele din urmă sunt liberă. Am de ales. Părinţii mei n-au putut niciodată să înţeleagă ce se petrece aici. Poate că schimbările care vor veni vor însemna că nu prea mă potrivesc în locul ăsta, dar cât mă mai potrivesc, sunt tare fericită să iau parte la ce facem. Cât despre viitor, ei bine, sunt mai mult decât mulţumită s-o iau zi cu zi. Deşi, la un moment dat, mi-ar plăcea realmente să mă concentrez pe ceva, poate să merg la facultate când am găsit ceva să mă inspire cu adevărat. Mi-ar plăcea să-i ajut pe alţii.

— Când eşti gata, stai de vorbă cu Pierce! Are o diversitate de abilităţi şi ar fi, cu siguranţă, un loc bun din care să porneşti dacă ai întrebări exacte.

Dă cu pumnul în aer.

— Ha! Tata nici că se aştepta la aşa ceva!

E revelator faptul că rareori vorbeşte despre mama ei şi întotdeauna despre tatăl său.

Independenţa aduce cu sine provocarea de a-ţi asuma răspunderea deplină pentru acţiunile tale. Când mă uit la Kellie sărbătorind ceea ce percepe a fi un triumf important, îmi dau seama cât de mult s- a schimbat. Personajul introvertit şi prost dispus care era a dispărut complet, iar acum uite la ea! Chiar cred că e pregătită să înfrunte lumea şi că o să înveţe repede din orice

greşeli ar putea să facă pe viitor.

23

Se schimbă toate

După prânz, ne petrecem o oră la sala de fitness, căci Pierce conduce prima lui şedinţă de meditaţie şi sunt plăcut surprinsă. Credeam că poate o s-ajung să stau acolo şi să mă întreb de ce pricepe toată lumea care-i treaba, numai eu nu, dar nu-i aşa. Ne vorbeşte despre o plimbare pe plajă şi, pentru o vreme, mă simt ca şi cum m-aş afla şi eu în locul respectiv; imaginea este tare tangibilă. Pot chiar să simt pe cineva cu mine, ca şi cum ar fi în capul meu, dar habar n-am cine e persoana sau dacă o cunosc măcar.

— Bun. S-a încheiat partea întâi a exerciţiului. Acum găsiţi-vă o pereche fiindcă o să faceţi o mică plimbare la aer curat ca să puneţi sângele în mişcare!

Pierce pare mult mai entuziasmat decât noi ceilalţi. Mă simt gata să trag un pui de somn.

Când ne ridicăm, Ceana se duce chitită spre Bas- tien şi, fireşte, Taylor şi Kellie stăteau întinşi unul lângă altul pe saltele în timpul şedinţei. Ezit pentru o clipă când Nico se dă în spate şi e evident că Odile şi Dee-Dee încep să se simtă mai în largul lor una cu alta.

— Bănuiesc că asta-ţi restrânge alegerile, şopteşte Nico aplecându-se spre mine, cu o sclipire poznaşă în ochi.

J

— Nimeni nu vrea să facă pereche cu şeful, declar eu. Cred că am fost cu toţii surprinşi c-a

reuşit Pierce să te ia de la lucru.

Pierce ridică mâinile cerând linişte, căci vorbim toti deodată.

— OK, oameni buni. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Luati o foaie din asta şi urmaţi instruc-
ţiunile. Aveţi şi un formular scurt de comentarii pe care v-aş ruga să-l completaţi după cele două şedinţe şi v-as fi recunoscător dacă mi l-ati putea da când vă întoarceţi. Bucurati-vă de plimbărică şi încercaţi să îndepliniţi sarcinile de pe listă! V-aţi descurcat grozav şi cred că pentru majoritatea dintre voi atelierele astea s-ar putea să presupună ieşirea din zona de confort personală. însă ceea ce nu vă ucide vă face mai puternici.

Gluma lui Pierce anunţă o mulţime de râsete şi alungă picul de stânjenealã pe care l-am simţit cu toţii. Bine, în afară de Geana, pentru care nimic din toate astea nu e nou.

Grupul se desparte şi Nico şi cu mine ne ducem să ne luăm hainele. E din nou frig de-a binelea azi, dar nu-i ger şi vântul s-a mai domolit, deci ar putea să fie mult mai rău.

Mergem toţi pe aleea care duce în pădure şi ajungem la un punct din care o pornim în direcţii diferite.

— Ai citit lista asta? îl întreb pe Nico, străduindu- mă din răsputeri să nu mă încrunt în timp ce mă uit la sarcinile care ne-au fost date.

— Da... e un pic neconvenţional pentru mine, recunosc.

— Păi atunci ar trebui să mergi tu primul. Se uită la mine şi se strâmbă când ne oprim.

— Ai încredere că n-o să mă uit? întreabă.

Sarcina numărul unu este să închizi ochii şi să laşi
pe cineva să te conducă înainte, în timp ce tu vorbeşti despre ce simţi atunci.

— Trage-ţi fesul bine pe faţă în caz că te simţi ispitit, îl tachinez eu.

— Ăsta nu prea e un început menit să clădească încredere, ţinând seama că tu îmi cer să mă încred în tine.

îmi zâmbeşte scurt şi obraznic, iar eu flutur din gene cu prefăcută enervare.

— Să continuăm, da?

Nico face ce i se spune şi eu împing foaia de hârtie în buzunar.

— Gata? Acum am să te conduc înainte foarte încet şi tu să-mi spui cum te simţi.

Stând lângă el, îi pun ferm o mână pe braţ şi una în jurul mijlocului. Mă chinui un pic să-l cuprind, pentru că e îmbrăcat cu o geacă matlasată, dar consider că-l pot ghida în siguranţă şi pornim.

— Ei? întreb eu, după ce-am înaintat câţiva paşi.

— E ciudat, mă tot gândesc că o să mă împiedic de ceva.

— N-am să permit să se întâmple asta. Şi mai ce?

Primii lui paşi au fost şovăitori, dar începe să se relaxeze acum şi să meargă înainte mai hotărât.

— Aud un avion undeva în depărtare. Şi voci, râde cineva. Te aud pe tine respirând. Eşti agitată?

— Nu. Doar mă asigur că mă descurc bine să am grijă de tine să nu te împiedici în picioare.

Se opreşte.

— E rândul tău.

Când facem schimb, îmi trage căciula cu moţ în jos pe ochi.

— Hei, n-aveam nicio intenţie să trişez, crede-mă! îi spun eu cu fermitate.

Când îşi petrece braţele pe după mine şi ne mişcăm din loc, mă simt în siguranţă. Nu ezit să fac primul pas pentru că ştiu că Nico n-are să permită să mi se întâmple nimic rău. Deja mi-a câştigat, implicit, încrederea.

— Ei?

— Ăă... pământul scârţâie sub ghetele mele. E un pic denivelat de la rămurele şi aud ceva mişcându- se, e foarte aproape.

După ceea ce percep ca fiind câteva minute în care pun şovăitor un picior înaintea altuia, Nico îmi smulge căciula de pe faţă.

— Acolo, şopteşte el, un iepure.

Mititelul stă pe labele din spate şi pare să mănânce ceva, probabil o ghindă. Ronţăie la ea cu ochii pironiţi la noi, care stăm nemişcaţi. Chiar şi când zboară o pasăre peste capetele noastre, continuă să mănânce până termină. Apoi se întoarce şi dispare în nişte tufişuri dese, pesemne mulţumit că nu reprezentăm nicio ameninţare.

Trăgându-mă de umeri în spate să mi se relaxeze, Nico îmi dă drumul oarecum stângaci şi-şi drege glasul. Facem sarcina ca să fie, dar niciunul dintre noi nu ia treaba în serios, aşa cum a intenţionat Pierce.

— Cred că o putem bifa pe asta. E o chestie senzorială, nu?

Se uită la mine şi eu aprob din cap.

— OK. Numărul doi. Să luăm loc pe buşteanul ăla uriaş?

— J Dacă vrei.

E trist să vezi ceea ce a fost cândva un copac

zdravăn cum zace acum pe o parte. O fi fost lovit de trăsnet, i-or fi cedat rădăcinile de la putregai, e greu de spus. însă e în locul ăla de multă vreme şi trunchiul e gros de vreun metru.

Nico mă ridică şi eu mă aşez călare pe copac, apoi se saltă şi el.

— Deci, ochii închişi! Tu prima. Ăsta e un test al simţului mirosului, zice el.

— Ăă, lemn putred, sigur, e foarte puternic. Ciuperci. O, miros de foc de lemne, îl simţi?

— Hm... Da, e din ce în ce mai puternic. Cineva de-abia a făcut focul. Arde frunze, cred. Simt mirosul de pământ, n-aş spune că tocmai ciuperci, mai degrabă turbă bine transformată în compost. Cât despre lemnul putred, cred că mirosul e de fapt de usturoi sălbatic care trece încoace. Are un iz amar, umed şi rece.

J

— Ah, nu ştiam! Are şi ceva de peşte în el.

Nico râde§.

— Ce urmează?

Deschidem ochii în aceeaşi clipă şi-mi zâmbeşte cald şi puternic.

— Chestia asta pe care o facem te obligă să stai şi să te gândeşti, nu-i aşa? Lucrurile din jurul nostru pe care le luăm ca de la sine înţelese şi încetăm să le mai remarcăm.

Ochii lui mă cercetează atent şi mă simt un pic stânjenită, aşa că îmi feresc privirea şi scot din buzunar foaia cu instrucţiunile lui Pierce.

„Arătaţi ceva din natură care seamănă cu ceva!”

Ne uităm în jurul nostru câteva minute.

— Vezi trunchiul ăla de colo? întreabă Nico, ridicând braţul şi arătând cu el. Are un nod mare pe stânga chiar înainte să se despartă crengile. Arată ca o faţă de vrăjitoare. Doi ochi şi un nas lung şi coroiat.

îmi ia un pic să văd despre ce vorbeşte, dar, odată ce am priceput, constat că are dreptate.

— O, nu sunt sigură că-mi place! E un pic sinistru, de fapt, la să vedem... Acolo, lângă

grupul ăla de copaci înalţi şi firavi. Dintr-o parte a unuia dintre trunchiuri ies nişte crenguţe ciudate. Arată ca...

— Nişte coarne, replică Nico în şoaptă.

îsi duce un deget la buze şi ne uităm fascinaţi cum caută un cerb hrană printre nişte arbuşti pitici. Prinde şi cele mai mici zgomote şi capul i se ridică brusc, cu urechile ciulite. Se întoarce într-o parte şi într-alta cu capul înclinat şi ochii ţintă, cu atitudinea de fugi sau luptă. Câteva clipe mai încolo îi vedem coada albă săltând când o ia la fugă.

— E un căprior, „un chevreuil”. O să-i cadă în curând coarnele.

— Ei bine, a meritat să venim fie şi numai ca să-l zărim în treacăt.

Nico sare de unde suntem cocoţaţi şi întinde JJ, mâna să mă ajute să cobor. îmi alunecă piciorul stâng şi aproape că-l dărâm; numai o pereche de braţe puternice şi un trup încordat ne salvează de la a cădea grămadă pe pământul bătătorit.

Nico se uită în jos în ochii mei.

— Ai mâna rece, ar fi trebuit să-ţi pui mănuşi. O să trecem repede prin ultimele chestii şi o să ne întoarcem.

Vocea îi e inegală şi inima începe să-mi bată cu putere.

Dojenindu-mă aspru pentru reacţia mea stupidă, spun primul lucru care-mi vine în minte.

— Nu ţi se pare toată chestia asta fascinantă? Credeam că are să fie un fleac, dar mă face să-mi dau seama că mergem tot timpul fără să vedem cu adevărat ce există. Dacă am opri gândurile care ni se învolburează în cap, atunci poate am începe să vedem lucrurile altfel. E

eliberator, nu-i aşa?

Mă descâlcesc din braţele lui Nico cu un scurt „mulţumesc”, dar îi simt în continuare ochii atintiti asupra mea cât se gândeşte la întrebare.

— Uneori oamenii sunt eliberatori, îngaimă el şi se întoarce să citească următoarea sarcină de pe lista lui Pierce.

— Oamenii?

Se întoarce să se mai uite o dată la mine, fără tragere de inimă însă.

— Ori de câte ori mă aflu lângă tine, Fern, mă pomenesc privind altfel lucrurile. Mi-au fost deschişi ochii şi lumea pare un loc mai bun cu tine în ea.

îmi susţine privirea pentru câteva secunde chinuitoare. Nu doar căpriorul a fost speriat în această mică plimbare şi n-am cuvinte să explic ce sentimente îmi provoacă declaraţia.

***

Când mă întorc la castel devreme în seara aceea, Nico stă în hol cu o cutie mare în braţe.

— Ai picat la ţanc, Fern! Poţi să-mi deschizi uşa de la studio? E destul de greu ăsta, mersi.

Urc agale două trepte în spatele lui şi, când se opreşte, mă aplec să deschid uşa, apoi îl urmez înăuntru.

— Ai fost ocupat, văd.

Arunc o privire la pânza la care lucra şi mă minunez de diferenţă, întrucât nişte flori pe care nu le observasem înainte îmi sar acum în ochi. Mă surprinde că a mai avut dispoziţie de pictat după plimbarea noastră din pădure.

— Frumoasă umbrire, Nico! Aş vreau să am şi eu priceperea ta.

Reapare din camera de lucru, se reazemă de jam- baj şi se uită la mine.

— Vine din exerciţiu, Fern. Răbdarea e totul. Mă bucur să văd că Pierce pare să te convingă. Am re

marcat că s-a oprit să se uite pe foaia ta, la comentarii, în clipa în care i-ai dat-o.

Recunosc că prima mea impresie a fost că Pierce e cam prea autoritar, dar accept că s-ar putea să mă fi înşelat.

— Poate m-am cam repezit să-l judec. îmi dau seama că în schimbările care se fac există o componentă serioasă de afaceri şi poate că aveam nevoie să ni se reamintească acest lucru. Mai cred însă şi că ziua de azi a fost un punct de cotitură pentru câţiva dintre noi în privinţa înţelegerii unora dintre tehnicile pe care le foloseşte. întreaga echipă e dedicată reuşitei proiectului, Nico, la fiecare nivel.

Dă din cap, în semn de apreciere.

— Era şi timpul să începem să producem suficient venit ca să garantăm un viitor pe termen lung pentru toată lumea de aici. Asta înseamnă oferitul a mai mult decât un salariu de bază şi capacitatea de a acoperi costurile de funcţionare. Dacă nu putem atinge obiectivul acesta, atunci mă tem că fie o să rămân eu fără bani, fie o să pierdem oameni buni care pot să câştige mai mult în altă parte. Totul a început foarte modest, ceea ce a fost bine până acum. Voluntarii însă sunt rari zilele astea şi cei care ajung să privească locul ăsta ca pe casa lor merită să fie recompensaţi corespunzător pentru abilităţile pe care le au. Aşa e corect, iar ca s-o facem, trebuie să ne punem serios pe treabă. Pierce nu aduce numai experienţa, ci şi un simţ solid al afacerilor care ar putea constitui diferenţa dintre reuşită şi eşec. Asta îmi va permite să mă retrag dintr-un rol în care, oricum, n-am fost niciodată foarte bun.

E încurajator să-l aud pe Nico atât de încântat

să mai delege din volumul lui de muncă; poate că asta înseamnă că o să-şi poată petrece mai mult timp în studio pe viitor. Sper că e mândru de ce-a realizat aici însă.

— Ai fost suficient de bun, Nico, cât să aranjezi toată chestia asta şi să aduci la un loc un grup de oameni care gândesc la fel. Fără acel început, „The Haven” n-ar fi nimic mai mult decât un vis. Nu-ti su- bestima capacităţile!

Zâmbeşte şui, pentru că l-am făcut să se jeneze un pic, dar văd că-l bucură vorbele mele.

— Ai un loc aici pe termen lung dacă-l vrei, Fern. Nu există o limită de timp, oferta rămâne deschisă.

îmi iau ochii de la faţa lui cu greu şi fără tragere de inimă.

— Mulţumesc, Nico, dar nu cred că viitorul meu e destinat să fie aici. Gândul e minunat, pe de o parte, dar ca să rămân ar însemna că mi s-a năruit viata. Perioada petrecută aici va reprezenta mereu un moment foarte deosebit pentru mine însă, şi mă bucur să fac parte din această nouă fază până mi se termină anul, la finalul lui iunie.

Pare straniu să mă aflu la jumătatea şederii. Un an mi se păruse multă vreme la început, dar acum pare să prindă viteză.

— Dansăm în seara asta? întreabă el şi eu râd.

— Da, dansăm.

A fost o zi bună, s-au realizat multe, aşa că, de ce nu?

***

Ceana cere să se facă linişte când începe să vorbească Nico.

— înainte să pornim sistemul de karaoke şi să

ne mai răcorim niţel, putem să parcurgem în fugă planul propus pentru revizuirea cazării sub noul regim?

Se lasă tăcerea în jurul mesei, căci toată lumea e nerăbdătoare să afle schimbările finale.

— A fost o decizie anevoioasă, oameni buni, şi nu vreau să credeţi că a fost luată cu uşurinţă. Ca să justificăm preţul mai mare pe care-l vom percepe pentru ca să garantăm un venit rezonabil pentru toţi, trebuie să mutăm spaţiul de cazare al oaspeţilor înapoi în castel. Asta înseamnă că ambele anexe din curte vor găzdui apartamentele personalului. Bastien, prietene, mă tem că asta include şi să te mutăm pe tine de la etajul a doilea al căsuţei. Nu creşte numărul de locuri pe care-l putem oferi, care va rămâne la şaisprezece camere în total, dar eliberează nişte săli pentru cabinete în căsuţă.

Nico face o pauză şi-i aruncă o privire Ceanei, care preia cuvântul.

— Una dintre acelea va fi transformată într-un cabinet de consultaţii care să fie gata când ni se va alătura ultimul membru al personalului, să sperăm că la începutul lui martie. Atunci vor fi ocupate toate cele nouă dormitoare ale personalului din cele două anexe. Aşadar, ne-am câştigat noile noastre camere silenţioase şi utilizat tot spaţiul disponibil în cel mai productiv mod. Revenirea la cazarea în castel va constitui o parte importantă din pachetul de ansamblu, care ne va aduce sporul de preţ de care avem nevoie.

Nico se uită de jur împrejur să vadă reacţia celorlalţi.

— Simţiţi-vă liberi să spuneţi ce aveţi pe

suflet! Ştiu că au fost câteva săptămâni grele.

Bastien se apleacă în faţă pe scaunul lui.

— Adică vrei să spui c-o să mă lovesc de ăştia pe palier? Ce-a ajuns lumea asta?

încep să râdă toţi.

— Nicio problemă aici, sare Taylor.

— Să se ridice mâna sus? Cine e pentru? întreabă Ceana.

Mâinile se ridică una câte una şi atât Nico, cât şi Ceana par uşuraţi.

— Pierce şi cu mine discutăm cu contabilul nostru
despre grila J de salarizare revizuită care va intra în vigoare din ianuarie ca să reflecte creşterea tarifelor cursurilor. N-o să mai oferim statutul de voluntar, aşa că trebuie să cercetăm cum o să le afecteze asta de-acum înainte pe Fern şi pe Kellie, confirmă Nico.

Nu mă aşteptam la asta şi cred că nici Kellie.

— Habar n-avem câte săptămâni din an o să funcţionăm la gradul de ocupare vizat de optzeci şi cinci la sută, explică Pierce. Intenţia este ca, de acum înainte, să stabilim în grup săptămâni de concediu când închidem „The Haven”. Numai că perioada despre care-mi spune Nico că era tradiţional mai slabă s-a dovedit a nu fi asa în acest an şi toti ati
continuat lucrul. La finalul J primului an J , se 5 va 5 plăti o primă pentru personal ca să vă răsplătească străduania şi dăruirea.

Toată lumea e uluită, dar Pierce continuă.

— Nico s-a exprimat foarte clar în această privinţă. N-a fost niciodată vorba doar de scos profit de dragul profitului, ci de a construi ceva la care putem fi mândri că am luat parte. Totuşi, povara financiară a lui Nico în trecut a fost fenomenală şi de noi depinde acum să ne creştem reputaţia ca să ne asigurăm că nu se mai întâmplă aşa.

Kellie pare tare fericită, zâmbetul îi luminează

ochii, dar încep să mă întreb dacă, atunci când o să plec, o să mă simt ca şi cum aş dezamăgi echipa. Când începe mintea mea să proceseze cuvintele lui Pierce, vorbeşte Nico.

— Pierce este acum oficial directorul general al „The Haven” şi Ceana va deveni supervizoarea echipei. Anton ni se va alătura cu normă întreagă ca grădinar principal şi vom recruta ajutoare pentru grădină în lunile cele mai pline. Ceana va continua să ţină lecţii de horticultura, pe lângă nişte ore de wellbeing. Eu o să continui cursurile de artă, dar planul e să schimbăm accentul ca să atragem oameni care deja au ceva experienţă. Acum, să lăsăm discuţia despre muncă şi să desfacem vinul – am reuşit, oameni buni! Cred că se cuvine un toast şi vă mulţumesc tuturor pentru că m-aţi ajutat să transform toate astea în realitate. Mă simt privilegiat să lucrez alături de oricare dintre voi.

Urmează o rundă de aplauze unanime şi Nico ridică mâna să facem linişte.

— De vreme ce castelul mi-a fost lăsat moştenire mie, am simţit tot timpul că trebuie să i se dea un scop. E casa mea, dar în ultimii ani a devenit casa noastră colectivă. N-am vrut să devină un loc trist în care să se izoleze un om de lume. Toţi îi dati viată şi

n-aş putea să cer mai mult.

Atmosfera se umple de un cor de zgomote şi pumni traşi victorios în gol. A fost o călătorie lungă şi eu doar o părticică din ea, dar mă simt încântată pentru acest grup minunat de oameni.

Când se dau scaunele în spate şi începe să cânte muzica, Nico se îndreaptă către mine spăsit.

— Nicio presiune asupra mea ca să rămân, ei? remarc eu în zeflemea.

— Scuze. Ştiam că nu e momentul potrivit pentru tine, dar tu faci parte din echipă şi ţi-ai adus contribuţia din prima zi aici. E un fapt. S-ar putea să trebuiască să-ţi plătim un onorariu de consultant, dar o să descurce problema contabilul nostru şi s-o discute cu tine. Pari să faci atât de mult parte din asta că are să doară când o să pleci. Eşti de neînlocuit, Fern.

Zâmbesc, uitându-mă în ochii lui.

— Undeva există cineva care caută ceva ce n-a găsit încă şi o să-şi găsească drumul încoace, spre tine. Sunt sigură de asta. N-am nevoie de plată, Nico. Anul ăsta a fost finanţat graţie unui câştig la loterie.

— Nu eu fac regulile acum, Fern. De partea asta se ocupă echipa noastră foarte capabilă de management. Mi s-a luat o povară uriaşă de pe umeri şi mă simt bine. Schimbarea poate să fie pozitivă şi uneori trebuie să te laşi dus de ea.

Ştie că eu nu pot. Numai că în seara asta sărbătorim împreună şi, când mă ia de mâini şi mă trage în spaţiul înghesuit, sărbătorim în stil mare.

Refugiul mi-a devenit a doua casă, reflectez eu, neputând s-o neg. Numai că nu-mi poate fi niciodată prima casă şi asta e ceva ce Nico trebuie să accepte.

24

Trecutul va face întotdeauna parte din prezent

Ultimele două săptămâni au trecut în zbor şi în seara asta, deşi Nico şi cu mine am venit în studio să lucrăm, niciunul dintre noi nu e în dispoziţie de pictat, ceea ce nu părem în stare să ascundem.

Nu poţi să amesteci culorile şi să ocoleşti adevărul prea mult, ştiind instinctiv că, dacă pensula atin

ge pânza când nu ai inspiraţie, ai să regreţi fiecare trăsătură a ei şi să te urăşti pentru asta. Ştiu că Nico mă priveşte de ceva vreme cu coada ochiului, iar asta-mi spune cât e şi el de distras.

Schimbările care se petrec aici sunt pozitive, dacă nu un pic neliniştitoare în unele privinţe. Ce ironie c- am venit în acest loc ca să scap de schimbările din viata mea numai ca să mi se aducă aminte că ele
sunt un dat în viaţă. Nimeni nu rămâne la fel pentru totdeauna.

— Ce e? întreabă Nico atunci când începe să facă curat.

E abia trecut de unsprezece, deci prea devreme să ne retragem în seara aceasta.

— Starea ta mă afectează şi pe mine.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru, i-o întorc eu.

N-am să-l las să-mi arunce asta în spinare când e clar că nici el nu-i în apele lui. Ne demoralizăm unul pe altul cu pesimismul care pluteşte în aer.

— N-are rost să-ţi pierzi timpul, Fern. Nu se întâmplă în seara asta, este?

Dau din cap că da.

— Mi-e tare plină mintea de chestii acum.

— Cum e Crăciunul peste două zile, trebuie că ţi- e greu. Asta e prima oară când nu sunteţi împreună să sărbătoriţi ca familie?

îmi vâr pensula în borcanul cu apă şi foşnesc cu ea pe-acolo, apoi o scot şi şterg umezeala viguros cu cârpa. în seara asta, ar trebui să ne simţim voioşi, a doua tură de vizitatori a plecat ieri şi a fost încă o săptămână reuşită sub noul

regim. Am închis până pe şapte ianuarie acum, chiar dacă au să fie nişte şedinţe interne de pregătire. Până şi Geana a ales să nu se ducă acasă în Scoţia de Sărbători.

N-a ajutat nici zăpada, deşi nu-i prea rău aici, ci doar o pulbere uşoară peste platoul împădurit adăpostit. Mai încolo însă, călătoritul e cu adevărat o problemă. Poate că unul sau doi dintre ceilalţi ar fi făcut efortul să fie cu familiile extinse, dar nimeni n-a părut excesiv de necăjit din cauza asta. Aici ne simţim tihniti deocamdată.

— Da. Hannah e în Austria, iar Owen s-a întors din deplasarea lui de două săptămâni în străinătate şi a plecat în vacanţă în Newquay cu un grup de camarazi din armată. Aiden numără zilele până pleacă spre Thailanda. Mama şi cu tata sunt înzăpeziţi la rude în Ţara Galilor, ceea ce n-a făcut parte din planul lor, aşa că, şi dacă eram acasă, tot de una singură aş fi. însă cumva nu pare adevărat.

Nico se dă jos de pe taburet şi-mi face semn.

— Pentru un om care-şi face griji din născare, faptul că oamenii pe care-i iubeşti pot să funcţioneze şi fără să te agiţi tu pentru ei e o lecţie dură. S-ar putea să nu se simtă chiar aşa de în largul lor că sunt ne- voiţi să se descurce, dar o să reuşească. Haide! Am ceva să-ti arăt.

îmi trag tricoul lăbărţat peste cap, atentă să nu-mi fac pete proaspete de vopsea pe pulovărul imaculat. îmi netezesc părul şi traversez încăperea să-l urmez pe Nico spre uşa studioului şi de acolo pe hol.

E asa de linişte şi întuneric că-şi foloseşte

telefo-
nul să ne lumineze drumul, bătând cu degetul în ecran când începe să se stingă. Dintr-odată se abate de la drum prin bucătărie, unde scotoceşte după o lumânare şi nişte chibrituri.

— Lumină de lumânare? Nu sunt oaspeţi la momentul ăsta, mai ţii minte? cuget eu.

— Avem nevoie să ni se obişnuiască ochii cu întu- nericul. Ai să vezi de ce într-o clipă. Poftim, să luăm fiecare câte una!

Vâră o lumânare conică de ceară în centrul unui suport de metal în formă de cană cu toartă solidă. Aştept să aprindă a doua lumânare şi să-mi întindă şi mie una. E de epocă şi destul de grea.

— Pe aici! strigă el peste umăr înainte să iasă pe usă.

Mă întreb dacă se simte speriat acum că au plecat oaspeţii şi toată lumea stă în spaţiul de cazare din curte. Trebuie că pare ciudat. Castelul e mare, lemnul scârţâie şi ţevile gem noaptea, aşa cum te-ai aştepta de la o clădire veche.

Chiar şi la lumina lumânării, umbrele par să rămână aproape cât ne continuăm drumul spre etajul cel mai de sus. Clădirea asta are multă istorie, ceea ce mă apasă uneori, aproape ca şi cum aş simţi o prezenţă, care e însă evazivă. Mă întreb oare dacă şi Nico o simte?

Trecem de fosta mea cameră şi ne îndreptăm spre capătul coridorului, apoi urcăm şirul de trepte spre etajul al doilea. Acolo e o uşă îngustă despre care n-aş putea spune că am remarcat-o, dar, pe de altă parte, nici n-am mai trecut prin această zonă a palierului. Nico o deschide şi în faţa noastră se află încă un şir de trepte mai abrupte care urcă până la streasina clădirii.

Jezit o clipă.

— E în regulă. Treptele sunt mai înguste, aşa că ai grijă să te ţii bine de balustradă când urcăm. Merită, te asigur.

Dacă mi s-a părut palierul întunecos, scările par să ne înconjoare şi mai strâns şi lumina

lumânărilor pâlpâie nebuneşte în spaţiul închis. Când ajungem în vârf, văd că tot podul e bătut în scânduri. Există o serie de încăperi legate între ele care sunt în cea mai mare parte goale. Având doar câteva cutii stivuite într-un colţ al celei dintâi şi câteva piese de mobilier împinse lângă un perete, acestea formează un spaţiu deschis, cavernos, cu strat subţire de praf care zboară în sus gâdilându-mă la nas când mergem.

în încăperea vecină, Nico se opreşte brusc şi ridică privirea. Mă alătur lui şi stăm unul lângă altul, scăldati în lumina blândă a lumânărilor.

Jîşi pune suportul de metal pe podea şi pleacă să caute ceva, apoi se întoarce cu două pături groase. E clar frig, căci suntem departe de căldura generată de sistemul vechi de încălzire din corpul principal al clădirii. Căldura care ajunge aici se va disipa repede, fiindcă locul e închis şi nu e gândit pentru locuire.

Mă uit la el cum aruncă două dintre pături pe jos şi apoi ridică lumânarea în dreptul feţei ca să sufle în ea. Fac şi eu la fel.

— Poftim, trage-ţi asta pe tine! îmi dă el indicaţii şi se aşază pe podea, aşteptând să mă aşez şi eu.

Ne întindem pe spate, uitându-ne la cerul bleumarin încadrat de lucarna uriaşă. în întunericul de un ,
gri tulbure arată ca un tablou. După ce mi se obişnuiesc ochii, văd cerul nopţii bătut cu un trilion de stele.

— E superb, Nico! O pânză vie.

întoarce capul, dar nu-i pot evalua expresia, doar să remarc uşoara sclipire de la lumina lunii care-i face ochii să strălucească, arătând că zâmbeşte.

— Vin aici ori de câte ori nu am stare. îmi aduce aminte că mai sunt chestii despre viaţă pe care nu le ştim. Universul e prea vast ca să presupunem că mica noastră planetă e buricul lui şi nu mai există viaţă pe nicăieri altundeva. Oricum e o presupunere arogantă, nu-i aşa?

Tot cercetez cerul ca şi cum, cu fiecare clipă care trece, s-ar mai coji un strat din el şi, cu cât mă uit mai mult, cu atât mai mult văd. întinderea platâ începe să se deschidă, dezvăluind profunzime şi perspectivă aşa cum nu am mai văzut până acum. Aproape ca luminiţa la capătul unui tunel, care face ochiul să se concentreze pe ea şi să vadă mai departe.

— E un gând înfricoşător însă.

Unul pe care tind să-l împing undeva în adâncurile mintii.

J

— Câte stele căzătoare ai văzut?

— Vreo câteva de-a lungul anilor, mărturiseşte Nico cu un surâs mâhnit. Eu însă mă şi uit mult la

cer. Suficient cât să ştiu că, dacă J vezi una, e deosebită. Eşti prima persoană pe care am adus-o aici sus. Asta era ascunzătoarea secretă a mamei, obiş- nuiam să ne strecurăm aici noaptea, să stăm pe spate, să pălăvrăgim şi să ne minunăm de creaţia Domnului.

Expiră apăsat de câteva ori, ca şi cum ar face unul dintre exerciţiile de relaxare ale lui Pierce.

— Aşadar, de J ce te simţi tulburat în seara asta? îl iscodesc eu, întrebându-mă dacă nu e din cauză că locul acesta e solitar atunci când Nico e de unul singur în el. Se întorc să-l bântuie vechile amintiri?

— A mai venit un email despre ultimul tablou.

Mă întorc cu faţa la el, sperând să fie veşti bune.

— E un progres, nu?

— Nu chiar. Agentul meu a decis să ia legătura politicos cu proprietarul sperând să repornească negocierile. A fost informat că domul respectiv a murit la scurtă vreme după ultimul schimb de mesaje şi că

familia lui nu doreşte să discute vânzarea tabloului.

S-a terminat şi i s-a explicat foarte clar acest lucru, închid ochii, simţindu-i suferinţa.

— Poate că nu se pot despărţi de el fiindcă e un bun preţuit. Nu înseamnă asta că tabloul şi cu tine sunteţi în siguranţă, Nico? Dacă intenţionau să-l vândă, când le bătea la uşă cineva nerăbdător să-l cumpere, cu siguranţă ar fi spus un preţ. Nu o privi ca pe o veste proastă, pur şi simplu nu e tocmai rezultatul la care sperai tu.

Se rostogoleşte pe o parte şi eu mă întorc cu faţa la el. Nu suntem la mai mult de vreo jumătate de metru distanţă, suficient de aproape cât să ne putem privi în ochi, chiar şi pe întuneric.

— Lucrurile nu ies întotdeauna asa cum ne dorim noi, nu? murmură el. Tu ţi-ai iubit soţul din prima zi?

E o întrebare ciudată, dar bănuiesc că e şi el curios.

— Da, recunosc eu, din toată inima. Oamenii sunt cinici când vine vorba de atracţie instantanee sau cel puţin spun că n-are să dureze atunci când doi tineri se îndrăgostesc nebuneşte. Numai că poate să dureze dacă o întreţii şi nu vă luaţi unul pe altul ca de la sine înţeleşi.

Nico îmi cercetează fata.

— Dar te-a lăsat să pleci un an întreg. Ăsta e un risc mare, de ce să ţi-l asumi?

E tare greu să-i explici cuiva, pentru că majoritatea oamenilor n-au să înţeleagă. Trebuie să ne trăieşti viaţa ca să înţelegi cum am ajuns în punctul în care ne aflăm acum.

— Era un risc şi mai mare să privim în urmă şi să ne întrebăm: „Ce-ar fi fost dacă...?” Sau să ne simţim plini de resentimente în privinţa lucrurilor pe care nu am apucat să le facem. Niciunul dintre noi nu-şi dorea asta. Trebuia să ştim sigur dacă suntem suficient de puternici ca să trecem prin încă o schimbare importantă în viaţa noastră care să ne ducă într-o nouă direcţie. Nu m-am băgat de bună voie în chestia asta, dar am învăţat foarte multe despre mine. Acum recunosc nesilită că, deşi mi-a fost greu, a meritat. Habar n-aveam că latura mea creatoare fusese înăbuşită şi se cerea vociferând scoasă la ive-

J J

ală.

îmi aud optimismul din glas când vorbesc.

Nico îşi schimbă poziţia, mutându-şi braţul şi bă- gându-l sub cap ca să mă poată vedea mai bine. Fac şi eu la fel. îi simt răsuflarea pe faţă şi, când inspir, îmi vine în nări o notă de citrice de la aftersha- ve-ul lui, care pare să mă învăluie mângâietor.

— Bănuiesc că, din cauză că i-ai pus mereu pe toţi ceilalţi înaintea ta, Fern, n-a fost niciodată timp pentru *tine.* Te-ai schimbat atât de mult din prima zi de când ai ajuns aici! Agitată, nesigură şi atât de evident în afara zonei tale de confort. Şi dacă, atunci când te întorci, nu te mai simţi acasă acolo? Ai veni înapoi aici să faci în continuare parte din asta?

îmi bufneşte inima în piept când mă cuprinde tristeţea. Tristeţe pentru Nico şi tristeţe pentru mine că nu sunt în stare să-i răspund la întrebare. Şi dacă are dreptate? Nu mi-au trecut exact cuvintele astea prin minte de câteva ori?

Tot alung gândul de vreme ce am o altă viaţă şi oamenii se aşteaptă să mă întorc la ea. Nu mă aflu aici ca urmare a intervenţiei divine. Nimic din toate astea nu trebuia să se întâmple şi ar fi tare greşit din partea mea să privesc situaţia ca pe un semn sau timpul petrecut aici ca însemnat sau, şi mai rău, ca pe ceva care-ţi schimbă viata. Am văzut rezultatele atunci când oamenii fac J greşeli prosteşti şi apucă să le regrete.

— Sunt obosită, recunosc eu. Prea obosită să gândesc.

— Am să te conduc prin curte când eşti gata. Viaţa fără tine aici o să pară... lipsită de ceva într-un fel. Altfel. Şi mă tem că destul de goală. îmi pare rău dacă nu asta vrei să auzi, Fern, dar pentru mine ziua în care o să mă uit la tine cum pleci cu maşina de aici o să fie o zi pe care n-o s-o uit niciodată.

Niciunul dintre noi nu dă să se scoale în picioare, ne rostogolim amândoi pe spate şi continuăm să privim în sus, admirând ceea ce se află dincolo de ceea ce putem vedea cu ochiul liber. Când în cele din urmă încep să ne doară trupurile, coborâm într-o linişte prietenească.

Suntem amândoi într-o dispoziţie posomorâtă şi totuşi, în mai puţin de douăsprezece ore, ne vine un vizitator special şi toată lumea de-abia aşteaptă. Pa- tricia e o doamnă tare rezervată şi tăcută şi cu toate astea a reuşit să ne cunoască pe fiecare în timpul şederii aici.

J

Să sperăm că după câteva ore de somn atât Nico, cât şi eu, o să ne simţim mai cu chef de sărbătoare. N-are rost să stăruim asupra unor

lucruri pe care nu avem puterea să le schimbăm şi poate e timpul să acceptăm că soarta are deja un plan.

25

Cadoul neaşteptat de Crăciun

Margot e ca un sergent major, ne dirijează pe toţi la aranjatul sălii de recreere ca să-i completăm bufetul franţuzesc. Băieţii au fost la adunat de chestii
verzi şi Pierce s-a oferit să-l ajute pe Bastien să taie un brad.

— Ăă... e niţel cam şui, îi informez eu, când îl ţin drept în faţa mea, dar o să arate absolut perfect dacă-l puteţi răsuci un picuţ încolo, îi îndrum eu, arătând spre dreapta şi sperând că bucata mai rară o să fie ascunsă în colţ odată ce-l pun pe poziţie. Da, aţi nimerit exact, bravo!

Amândoi par mulţumiţi de ei şi au fetele roşii de la efort şi arsura vântului geros.

Ceana deja despachetează decoraţiunile şi le întinde pe canapea. în spatele ei, Kellie, Taylor şi cu Dee-Dee asamblează bucheţele de ilice, iederă şi vâsc pe o masă aşezată pe capre de lemn. Nico e cocoţat sus pe scară să le atârne de grinzile mari de stejar, iar Odile i le dă la mână.

E minunat să-i pe vezi pe toţi muncind laolaltă şi să-i auzi cum glumesc.

Se deschide usa bucătăriei şi mirosul de carne la
cuptor îmi face stomacul să chiorăie.

— Muzică n-avem? strigă Margot ducându-se la masă să pună câteva farfurii pe ea.

Bastien sare în sus, împingând ultima piatră în găleată ca să stabilizeze bradul pe care-l ţine drept Pierce cu blândeţe.

— Mă ocup de asta acum, Margot. Ai nevoie de o mână de ajutor? întreabă el, ca omul bun care e şi care se oferă mereu să ajute.

— Te rog, sunt multe de făcut.

Azi e îmbrăcată toată în negru, ca de obicei,

dar are o mică eşarfă albastră în jurul gâtului cu capetele pe sub răscroială, semn că are de gând să-şi dea frâu liber şi o să se lase cu dans.

Nu mai e mult timp, dar, când dau ochii roată, constat că ambianta e cu adevărat minunată. Crăci- unul începe aici, acum. Toată lumea s-a deconectat de la muncă şi se simte că vacanţa a început, într- un final.

Mă bucur tare mult că trece Patricia pe la noi, fiindcă toată lumea depune un pic de efort în plus în cinstea ei. Când era aici, îmi făceam griji când se ferea de unele dintre activităţile de grup, dar la nivel individual şi-a făcut timp pentru toată lumea. O să fie o adevărată plăcere şi să-i cunosc soţul înainte să se ducă la căsuţa lor de vacanţă pentru un Crăciun relaxant. Fără îndoială că o să fie uşurată că el se simte suficient de bine cât să conducă, ceea ce e o binecuvântare.

— Mă duc şi eu un pic în grădină să vă dacă pot adăuga nişte culoare centrului mesei, zic aplecându- mă spre Ceana, care-mi zâmbeşte luminos şi e clar că simte atmosfera de sărbătoare. N-am să stau mult şi după aia o să te ajut să împodobeşti bradul. Au mai rămas câţiva trandafiri înfloriţi, lângă zidul înalt din spate. Sunt sigură că Nico n-are să se supere dacă-i salvez ca să ne bucurăm cu toţii de ei.

— Grozavă idee, replică ea gânditoare. O pată de culoare iarna e o comoară.

Dăm din cap una la alta şi dintr-odată mă izbeşte cât e de veselă de când a sosit Pierce. Cum de n- am observat mai devreme? Şi el e mult mai relaxat acum, dar am ajuns să înţeleg că e un om care trăieşte după ethosul lui.

„Ordine în toate” e deviza sa şi până nu se realizează asta, nu se poate relaxa.

Nu pot să nu mă întreb dacă fericirea Ceanei nu se datorează faptului că-i e recunoscătoare lui Pier- ce că mai ia nişte presiune de pe Nico sau e ceva personal. Ar fi minunat dacă ar creşte o scânteie între ei doi. Singurătatea e o chestie groaznică şi ei doi sunt nişte obsedaţi de muncă cărora le-ar prinde bine să fie cu cineva care-i înţelege.

Dau SMS din mers, răspunsuri rapide la mesajele de un rând de la Owen şi Hannah. Aiden a fost iar

foarte tăcut pe Skype ieri dimineaţă. Cred că se simte sfâşiat să lase proiectul. S-a apropiat foarte mult de câţiva oameni şi de o familie mai ales. Cum a

ajutat la reconstrucţia casei acesteia după un incendiu, simt că-l încearcă un sentiment de vinovăţie că pleacă într-o călătorie doar de distracţie. însă stagiul de dezvoltare comunitară din Mexic e de douăzeci şi patru de săptămâni şi se supune legilor mexicane cu privire la imigraţie; viza pentru voluntari e pentru cei care fac muncă neremunerată şi dacă mai stă ar fi o încălcare a condiţiilor acesteia.

Numai că lucrul de care mă tem cel mai tare e că relaţia lui cu Joss se schimbă. N-o pomeneşte niciodată, dar ea stăruie mereu în fundal. Poate că sunt un pic paranoică fiindcă ei fac parte acum dintr-un grup mult mai mare sau poate că el se simte stânjenit din cauza prieteniei lor.

Ies pe uşa din spate a castelului şi umblu prin grădină cu foarfecile în mână. Mi se agită

stomacul când mă gândesc la Aiden. Nico m-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă m-aş întoarce şi lucrurile n-ar mai fi la fel. Dacă omul cu care m-am măritat ar fi diferit, atât de diferit c-as simţi că nu-l mai cunosc. Cel mai bine
mi-e printre oameni de care să am grijă, e rolul pe care mi l-am croit: fiică, soră, soţie şi gospodină. Toţi însă supravieţuiesc fără să mă agit eu pentru ei şi, când o să mă întorc, o să fim doar noi doi, încercând să reluăm lucrurile de unde au rămas. Oare Aiden şi

cu mine o să ne simţim ca nişte străini o vreme până ne obişnuim să fim iar un cuplu sau ca iubiţii care eram?

Impresia pe care mi-o lasă Joss e de spirit liber, care-şi trăieşte viata la maxim luând-o zi cu zi. Ceea ce e bine, pentru că e liberă şi singură, dacă mă iau după picul despre ea pe care mi l-a spus Aiden; nu are soţ şi responsabilităţi acasă care să-i fie prioritate. Viaţa e uşoară când nu te ai decât pe tine de mulţumit.

Mă întreb dacă lui Aiden i se pare asta ceva dătător de energie şi incitant. S-a aflat într-o relaţie toată viata lui de adult şi mă întreb dacă s-a schimbat ceva în el de când suntem departe unul de altul.

În cele din urmă dau peste ceea ce căutam în grădină. încă parţial ascuns şi ferit, în colţul îndepărtat unde se întâlnesc două ziduri de piatră, se află un pâlc de culoare. Dau la o parte cu blândeţe iasomia de iarnă care atârnă şi tai uşurel până adun un bucheţel de flori de un roşu intens. Mirosul e minunat fată de cel dulce al iasomiei şi zăbovesc o clipă să savurez notele florale inspirând aerul rece, care nu-mi pică bine pe dinţi, dar e înviorător.

Mă întreb dacă are să mi se schimbe viaţa pentru totdeauna. Oare mai există vechea mea viată? Nu- mi pot închipui cum e să treacă o zi fără să vreau să pictez. Are să înţeleagă Aiden cât de important a devenit asta pentru mine? Şi cum o să se adapteze el din nou la viaţa noastră comodă împreună după ce a fost expus la o

gamă atât de largă de experienţe noi? De la sărăcie şi disperare la minunile lumii, după care înapoi la fericirea conjugală. Pare o nebunie când privesc lucrurile din perspectiva asta.

Până nu ni se termină aventura, n-o să ştim sigur, dar mi-e tare dor de el. încep să mă obişnuiesc cu despărţirea, dar tot nu mi se pare firească. E ca şi cum mi-ar lipsi o bucată şi n-am să mă simt din nou întreagă până nu suntem iar împreună. Sau mă amăgesc eu că e atât de simplu?

***

Când o rulotă neagră şi destul de elegantă intră în parcare, Nico şi cu mine traversăm curtea să ne întâmpinăm vizitatorii. Spre surprinderea noastră însă, la volan e Ştefan. Când coboară să se ducă să deschidă uşa din dreapta, îi fac cu mâna Patriciei, care îmi zâmbeşte şi ea.

Aşteaptă până-i oferă Ştefan braţul, apoi coboară şi vine grăbită să mă îmbrăţişeze.

— E asa de minunat să te revăd şi să mă aflu iar

aici, Fern! Amintiri dragi, cu siguranţă. A, Nico!

îmi dă drumul şi se întoarce către el.

El se apleacă s-o sărute de trei ori când pe un obraz, când pe altul, în stil francez.

— Arăţi bine, Patricia.

îi zâmbeşte şi văd că ea e un pic jenată de agitaţie.

— Şi Ştefan, zice Nico întinzându-i mâna. Ce surpriză plăcută! Credeam că eşti acasă, în Germania.

N-am apucat să-l cunosc cu adevărat pe

Ştefan, aşa că şovăi, dar după o strângere rapidă de mână, salută uşor din cap. Patricia priveşte amuzată.

— Hai să vă luăm pe amândoi din vântul ăsta rece! întrerup eu, iar Patricia mă prinde de braţ şi pornim spre sala de recreere.

Când intrăm se porneşte o rafală de saluturi, îmbrăţişări şi prezentări, căci Pierce încheie coloana. Când se îmbrăţişează, Kellie şi Patricia au lacrimi în

ochi. Patricia pare fericită, dar de-abia aştept să aflu ce-i cu Stefan, ca şofer al ei. Presupuneam că are să fie soţul ei, aşa că surpriza e totală şi doar sper să nu fie veşti proaste.

— A, aici eraţi!

Margot dă năvală înăuntru şi se duce drept la Patricia, iar noi ne tragem cu toţii în spate.

— A, altă surpriză! Stefan, alors! Dac-aş fi ştiut, ţi- aş fi făcut *bouillabaisse* a ta preferată. Mie nu-mi spune nimeni nimic. E gata prânzul. Hai, scoateţi-vă paltoanele, e timpul să mâncăm.

Habar n-am ce se petrece, dar atmosfera e voioasă şi toată lumea e mai mult decât fericită să încea-

pă să-şi umple farfuriile.

De la mezelurile asortate, salata de cartofi cu sos aioli, tabouleh la gâscă umplută cu prune uscate şi curmale, masa e un festin. Iar mândria locului este Bûche de Noël – Buturuga de Crăciun – la care Margot a excelat.

Cum muzica a fost dată un pic mai încet, e greu s- o auzi de pălăvrăgeala şi râsetele care-i urmează.

Nu ştiu dacă îsi dă seama careva în afară de mine

că Patricia are soţ, aşa că nu se pune întrebarea, dar eu sunt curioasă. Stefan explică pur şi simplu că el făcea turul Marii Britanii şi s-a oprit pentru o vizită. Ea îsi vinde căsuţa de vacantă de aici şi n-a putut să
nu se ofere s-o aducă cu maşina.

— Orice pretext pentru o călătorie în Franţa, adaugă el.

— Mai stai în Franţa o vreme? întreabă Kellie.

Stefan se uită la Patricia, care răspunde cum se cuvine.

— Poate o săptămână. Am câteva lucruri de sortat şi luat cu mine, iar Stefan s-a oferit cu mare amabilitate să mă ajute cu transportul. Nu-i cine ştie ce, doar câteva cutii de efecte personale înainte să fie scoasă la vânzare proprietatea. O să fie plăcut să mai trăiesc un Crăciun acolo, pentru că vecinii sunt minunaţi. Ultimul rămas bun o să fie greu, recunosc, dar e momentul să renunţ la ea.

Conversaţia se mută repede la altceva. Patricia nu e secretoasă, ci doar foarte retrasă.

Odată terminată şi strânsă masa, mă întreabă dacă aş putea să-i fac turul locului ca să vadă schimbările recente. Când ne punem paltoanele, întinde mâna şi-l atinge pe braţ pe Nico, care trece pe lângă noi.

— Poţi să vii şi tu, Nico?

El îi surâde imediat.

— Bineînţeles, Patricia. Lasă-mă o clipă să-mi iau geaca de la garderobă!

Ştefan vine să-i dea discret ceva pe care ea şi-l vâră în buzunar, după care îşi petrece braţul pe după al meu şi ieşim.

— E totul în regulă, Patricia? întreb eu.

— înainte să apuc să văd toate schimbările minunate, am un mic dar pentru tine, Nico. E în spate, în rulotă, aşa că dacă vrei să fii bun să mă ajuţi să-l iau...

Scoate o legătură de chei din buzunare şi i-o întinde, iar el stă şi se uită nedumerit.

— Un flecuşteţ ca mulţumire pentru experienţa minunată pe care am trăit-o aici într-un moment al vieţii mele când nu aveam nevoie decât de tovărăşia unor oameni buni. Şi, desigur, l-am cunoscut pe Ştefan.

O, Doamne, instinctele mele nu s-au înşelat! Soţul Patriciei, Fred, trebuie să se fi prăpădit.

Nico îmi aruncă o privire îngrijorată, dar când Patricia se îndepărtează de mine clatin scurt din cap

înspre el, dând de înţeles să nu spună nimic.

Descuie uşa laterală a rulotei, o deschide şi se dă un pas în spate. Patricia îi face semn să intre.

— E pachetul legat de masă, strigă ea. E destul de greu, fiindcă Ştefan s-a asigurat minunat de bine că o să supravieţuiască drumului. Poate îl putem duce în castel?

Nico se întoarce cu pachetul enorm în braţe şi noi îl urmăm. Mă uit la Patricia, dar ea nu trădează nimic. Ne dăm drumul de braţ când îi deschid usa

grea de stejar lui Nico să treacă, după care mergem pe coridor până în studio.

Cu mare băgare de seamă, Nico reazemă cutia de perete şi o deschide cu pârghia la capăt. începe să scoată conţinutul şi cad bucăţi de polistiren pe podea. îi încremeneşte faţa. îmi întorc privirea către Patricia, nedumerită.

— Ultimul tablou, zice Nico cu glas inegal. Colecţia e completă.

Văd cât de copleşit e, i-a dispărut complet culoarea de pe chip.

— Ai bănuit că Nico s-a încrezut în mine, dar *tu* cum ai ştiut de tablou, Patricia? întreb.

O cuprind cu braţele şi o trag spre mine când începe să vorbească. E un moment incredibil, dar mă întreb dacă înţelege şi cât de minunat.

— Soţul meu, Fred, mi l-a cumpărat acum mulţi ani de la o mică galerie din Covent Garden. Eram în vacanţă şi a văzut cât de tare m-a vrăjit. A zis că o operă de artă e o investiţie, nu o cumpărătură din impuls. Ei bine, aşa m-a convins că ar trebui să ne luăm prima lucrare. După aceea, am mai cumpărat câteva tablouri şi cu vreo câţiva ani în urmă am achi-

ziţionat unul de Nico Gallegos. Eram într-o vacanţă de o lună cu maşina prin Spania.

Nico pune pictura pe una dintre şine şi ne îngrămădim în jurul ei.

— E livada din grădina noastră din Spania, toamna, murmură el, cuprinzându-şi bărbia cu palma şi sprijinindu-şi mâna pe braţul pe care şi l-a petrecut pe după mijloc. E stăpânit de o mulţime de emoţii pe care nici nu mi le pot închipui.

— Imediat ce a sosit tabloul şi l-am desfăcut, Fred şi-a dat seama că e de acelaşi artist ca şi ăsta.

Semnătura era alta, dar vitalitatea şi tuşele de pensulă sunt inconfundabile. Avea viaţă în el, ceva ce iese de pe pânză şi-ţi face inima să tresalte.

Nico îşi lasă mâinile în jos pe lângă el şi se uită umil la Patricia.

— Şi totuşi n-ati făcut nimic, deşi stiati că una din- tre semnături e falsă, replică el încet.

— Ne-au plăcut mult de tot ambele tablouri pentru ceea ce erau ele. înainte să moară, Fred a vrut să te cunoască personal, aşa că am venit aici. Aveam nevoie de o pauză după multe luni în care îl îngrijisem singură acasă. Bărbatul care ne contactase cu ceva timp înainte ne spusese că fiul lui José e interesat să cumpere pânza pentru că vrea să adune iar la un loc colecţia tatălui său. Am fost, fireşte, curioşi, fiindcă eram convinşi că erau amândouă de una şi ace-
eaşi persoană.

Felul în care rosteşte Patricia „curioşi” insinuează că ea şi cu Fred făcuseră cercetări şi

ştiau câte ceva
despre tatăl lui Nico.

— Presupun c-am vrut să ştim adevărul sau toată povestea, dacă vrei. Nu devaloriza frumuseţea sau valabilitatea pieselor, din punctul nostru de vedere, dar, dacă făcea parte dintr-o înşelătorie, ar fi fost devastator. Nu din pricina valorii, ci a integrităţii.

îmi tin răsuflarea şi la fel şi Nico.

Patricia continuă:

— Mi-a fost foarte clar că Nico a băgat tot ce avea în locul ăsta. Şi-a asumat răspunderea pentru un grup de oameni care-şi căutau o casă, aducându-i laolaltă ca să schimbe ceva. Atunci am ştiut adevă- rul. Nu a fost nevoie să pun întrebarea, pentru că era ¡relevantă. Pur şi simplu am trăit ceea ce ai realizat cu centrul de retragere şi acum cu „The Haven”. M-am întors la Fred cu fericire în suflet. Aşadar, acesta este cadoul nostru pentru tine, Nico. A fost ultima dorinţă a lui pe patul de moarte şi, deşi mă întristează un pic să mă despart de el, îţi aparţine. Nimeni, nici măcar Ştefan, nu ştie nimic. El doar crede că-ţi aduc un dar în semn de mulţumire pentru timpul petrecut aici şi exact aşa aş vrea să şi rămână. Un mic secret între noi trei care nu ajunge mai departe.

Ne dau lacrimile când ne apropiem şi ne îmbrăţişăm în amintirea lui Fred. Nico şi cu mine ne minu-
năm de bunătatea acestor doi oameni minunaţi şi , generoşi.

Ultima piesă din puzzle e în sfârşit la locul ei şi Patricia şi cu mine îl strângem pe Nico în braţe, care plânge tăcut în hohote, tremurând din tot

trupul.

Soarta a avut un plan, la urma urmei.

îmi simt inima şi goală şi plină în acelaşi timp. Se sfârşesc ani de tortură pentru Nico şi, după cum se dovedeşte, am avut şi eu un mic rolişor în asta. Unul pe care nu mi l-aş fi putut închipui niciodată, iar acum că s-a încheiat nu par în stare să vizualizez momentul în care plec cu maşina şi mă întorc la vechea mea viaţă. Se stinge o lumină în străfundurile fiinţei mele, de parcă un suflu îngheţat mi s-a infiltrat în inimă.

26

Gelozie sau vinovăţie?

— Sal’, Aiden, poţi vorbi?

Dau telefon cu un pretext slab, pentru că, după o zi încărcată de emoţii în care mi-am luat rămas bun de la Patricia şi Ştefan, mă simt goală pe dinăuntru. Tânjesc după afecţiune, chiar. Nico s-a retras devreme la el în cameră, iar în sala de recreere e în toi o petrecere, dar nu-mi stătea inima la ea. E aproape miezul nopţii, deci seara devreme în Mexic. Stau în pat proptită cu perne şi numai lumina lunii se strecoară în camera întunecată.

— E bine. Tocmai ne-am întors. O să avem o petrecere aici mai încolo astă-seară. A fost însă o săptămână grea.

Pare sătul după glas.

— La fel şi aici. Nici mie nu-mi arde de petrecere.

— Probleme?

E mai degajat în seara asta, evident mulţumit să vorbească şi bănuiesc că, oriunde o fi, e singur pentru prima oară după multă vreme.

— Unul dintre primii vizitatori cu care m-am avut bine aici a trecut pe la noi pe la prânz în drumul spre sud. Soţul ei era bolnav şi a venit la centrul de retra-

J ,

gere pentru un mic răgaz, dar între timp el a murit. A făcut un cadou foarte generos din partea lui şi m-a mişcat. A fost foarte bună cu mine în prima săptămână după sosire, când mă simţeam un pic pierdută.

— Trebuie să-ţi fi fost greu, nu mi-am dat seama... Aiden clar crede că vreau să subliniez ceva.

— Nu, nu asta am vrut să spun. A fost bună şi s-a străduit să-mi facă viaţa uşoară. Eu, ăă, vreau să cumpăr o bancă s-o înlocuiesc pe aia care putrezeşte jos lângă lac. Ceva zdravăn care să ţină ani întregi şi să iau o plăcuţă cu numele soţului ei gravat pe ea. Ce crezi?

— Nu-i nevoie să mă întrebi pe mine, fă-o! E un gest încântător.

— O să coste probabil vreo câteva sute de lire şi ştiu că tu îţi făceai un pic griji despre puşculiţă.

Râde.

— Am cheltuit mult mai mult ca tine în stagiul ăsta şi în curând o s-o pornesc în următoarea aventură. Cred că poţi să te arunci şi tu la un cadou fără să ai mustrări de conştiinţă.

Vorbele lui sună aproape dispreţuitor.

— Aiden, dacă ar fi ceva în neregulă la tine, mi-ai spune-o pe şleau, nu?

Tăcerea e dureroasă. Cu cât o ascult mai mult, cu atât mai puternic pare să devină sunetul. Cum de poate să fie tăcerea aşa de asurzitoare?

— Mai în neregulă decât faptul că habar n-am ce se petrece la tine acolo? Eşti cu un grup de oameni de care te apropii din ce în ce mai tare, construindu- ţi relaţii de parcă ei ar face parte din viitorul tău. Nu te acuz, la fel stau lucrurile şi la mine aici. însă unde tragem linia?

— Vorbim despre mine sau despre tine?

Brusc îi aud răsuflarea şi e greoaie.

— Păi, vorbesc despre Nico. Din ce mi-a zis Han- nah, voi doi sunteţi foarte apropiaţi.

Mă acuză că am o aventură când mie mi se învârt în cap numai gânduri la el şi Joss?

— Mi-e mentor, Aiden. Atâta tot. De când stau

aici mi-am descoperit o nouă latură, una pe care n-am avut niciodată timp s-o explorez. Pot să-ţi spun că experienţele te şi schimbă subtil. însă te iubesc în continuare din toată inima, nimic n-are să schimbe asta.

Geme.

— Sunt un prost, ignoră-mă!

După glas pare să-i pară rău, dar ce-mi spun de fapt vorbele lui? E un prost pentru că s-a culcat cu Joss? Sau e un prost pentru că crede că m-am culcat cu Nico şi e gelos?

— Hai să nu ne torturăm unul pe altul, Aiden! Ăsta ar trebui să fie un an de aventură. Majoritatea oamenilor au parte de asemenea libertate înainte să se aşeze la casa lor. Noi n-am avut şi soarta ne-a trimis

J 5

pleaşca aia dintr-un motiv. Tu trăiai pentru slujba ta şi erai atât de prins cu vieţile altora pe care aceasta le afecta, că pur şi simplu ţi-ai pierdut suflul. Eu eram... fac o pauză căutându-mi disperată cuvântul potrivit.

— Fericită şi eu am stricat totul.

Pare abătut după glas.

— Nu, nu spune asta!

— Dar e adevărat.

Are dreptate? Eram eu complet fericită sau trăiam pe pilot automat lăsând zilele să treacă una după alta?

— Poate că eram un picuţ cam prinsă în rutină. Ştii ce prăpăstioasă sunt şi asta mi-a oferit timp să mă retrag puţin şi să văd lucrurile uşor altfel. Simt că astfel am devenit un om mai bun, mai dezvoltat. Mi- am descoperit interese pe care n-aş fi putut nicicum să le bănuiesc, printre care meditaţia. Suntem oameni de sine stătători, aici

e pur şi simplu vorba de un caz în care laşi ceva să iasă la iveală. Când o să fim iar împreună acasă, vreau să fim în situaţia în care să ne putem ajuta unul pe altul să continuăm să creştem şi să fim fericiţi. Nu doar oameni care spun că sunt fericiţi fără ca asta să şi însemne ceva. Cunoaştem o mulţime de cupluri astfel, iar aşa ceva nu înseamnă să-ţi trăieşti viaţa din plin, nu?

Pufneşte.

— Fără regrete şi fără „ce-ar fi dacă”.

— Ceea ce ai şi spus la început, Aiden, mai ţii minte?

— Da, bine. Aia a fost atunci, iar asta e acum.

— Te-a supărat ceva şi eşti praf la ascuns chestii, Aiden, o ştii. Putem discuta problema.

Aş vrea să-i pot oferi îmbrăţişarea de care are evident nevoie.

Urmează o pauză lungă, dar ceva îmi spune să nu i-o întrerup, doar să-l las un pic să-şi adune gândurile.

— A fost o luptă între bande şi băiatul cel mare al familiei în a cărei casă am lucrat a fost înjunghiat. A murit înainte să-i poată aduce asistenţă medicală. Avea 11 ani, Fern! Asta m-a făcut să-mi dau seama că noi luăm fiecare zi ca de la sine înţeleasă. Ne tre- zim dimineaţa având în faţă o nouă zi, dar dacă e destinată să ne fie ultima? Un accident, un atac de cord, orice. îmi tot trece un gând prin minte: „Ce-am făcut?”.

Nelinişte? Eu sunt aia care-şi face griji, nu Aiden. El a fost întotdeauna un om al faptelor, care-şi suflecă mânecile să pună lucrurile în mişcare, iar ca să faci aşa ceva ai nevoie de o

atitudine pozitivă.

— Trebuie să discuţi cu cineva despre asta, Aiden. Vorbesc serios. După un asemenea incident, ai nevoie. Ajutatul oamenilor în situaţia aia era inevitabil să te afecteze şi, dacă te laşi doborât, n-ai să mai

fi în stare să funcţionezi şi ai să iei decizii proaste. Asta nu ajută pe nimeni, iar ţie ţi-ar putea dăuna.

Scoate un oftat uriaş care mă înduioşează.

— Ai dreptate, mă J împotmolesc 5 şi nu gândesc limpede. Am să vorbesc cu Alistair, el se ocupă de starea de bine a personalului. Mă bucur c-am discutat. îmi pare rău c-am fost asa ţâfnos. N-o meriţi şi n- am vrut să te stresez.

E un tipar care a devenit normă. La începutul fiecărui apel, simt că nu-l mai recunosc pe bărbatul pe care l-am iubit dintotdeauna, ca şi cum ar fi dispărut. Până ajungem să ne luăm la revedere însă, se întoarce la mine, dar în treacăt. De fiecare dată când vorbim, durează un pic mai mult să restabilim legătura aceea şi mă tem.

J

— Te port mereu în gând, Aiden. Asta n-are să se schimbe niciodată.

E adevărat, dar în sufletul meu ştiu că nu mai e la fel ceva şi sper că de vină e doar depărtarea dintre noi.

— Promiti?

Glasul îi sună inegal, poate că-i e dor de casă.

— Promit. Călătoria în Thailanda o să fie uimitoare. Proiectul în care ai fost implicat a fost demn de toată lauda, dar perioada petrecută acolo se apropie de sfârşit. Ai schimbat ceva, Aiden, iar de asta poţi să fii mândru, dar acum ar trebui să-ţi iei un mic răgaz să te deconectezi şi să te relaxezi. Fără presiuni, doar să fii turist, ca şi cum ai fi în vacanţă.

— Hm, dar nu sunt, că dacă aş fi, mi-ai sta tu alături.

Are o undă de regret în glas. Moartea băiatului

aceluia l-a lovit puternic.

— Nu te deprima din cauza unor lucruri pe care nu le poţi schimba, Aiden! Ai învăţat asta acum multă vreme, aşa că nu încerca să stărui pe părţile negative. Viaţa continuă, indiferent de cât de dure sunt unele lecţii şi trebuie să fii puternic ca să le oferi sprijin oamenilor care-şi plâng băiatul. Ei nu pot să renunţe şi nici tu.

Respiră adânc şi zgomotos.

— Mersi, Fern! El... vreau să zic că-mi amintea de un Owen mic. Ştii tu, când ne-am cunoscut şi el avea – cât – 11 ani? Zâmbetul ăla larg şi prostesc pe care-l avea mai tot timpul fiindcă mereu se maimuţărea şi era numai picioare şi braţe. Mai tii minte faza aia?

Zâmbesc în sinea mea şi vâr telefonul între obraz şi umăr.

— O, da! Ori de câte ori veneai pe la noi, voia să joci fotbal cu el şi noi nu voiam decât s-o ştergem şi să petrecem un pic de timp în linişte împreună. Şi îi era mereu foame. Mama vă făcea amândurora celebrele ei sendvişuri cu brânză la aparatul de sendvi- suri.

Aiden chicoteşte.

— Owen nu refuza niciodată mâncarea, indiferent de ora din zi sau din noapte. Eu însumi aş fi în stare să fac moarte de om pentru una dintre specialităţile mamei tale chiar în clipa asta.

Măcar pare mai vesel şi e o uşurare să ştiu ce-l rodea.

— Mi-e dor să te am aici să-mi mai iei din greutăţile unei zile. Sună egoist? întreabă el.

— Nu, bineînţeles că nu. Asta mi-e slujba... bine, nu slujba... mă opresc în mijlocul propoziţiei.

— Cred că ai avut dreptate de prima dată. Ţi-am dat mereu mult de lucru, Fern, eu, familia ta, dar tu mereu ne-ai descurcat. Nu sunt sigur că am apreciat cu adevărat de cât efort era nevoie pentru asta.

Pierderea surorii tale într-un moment în care ar fi trebuit să fii mireasă şi să te bucuri de primele zile de viaţă conjugală fericită. Maturitatea nu ţi-a fost niciodată lipsită de griji, aşa-i? în orice caz, e ceva ce n-am să mai iau ca de la sine înţeles atunci când o să ne întoarcem acasă.

Ce uşurare enormă să-l aud spunând asta! M-am tot întrebat dacă a fost tăcut recent pentru că vechea noastră viaţă pare mai degrabă cumpătată şi plictisitoare prin comparaţie. I s-au deschis ochii pentru atâtea lucruri dincolo de mica noastră lume sigură de acasă. O să fie de ajuns gândul întoarcerii la mine?

— Ciudat, suntem la mii de kilometri depărtare unul de altul şi tu tot ştii când am nevoie de tine. Asta e iubire.

Cuvintele îi sunt pline de emoţie.

Simt lacrimile cum aşteaptă să ţâşnească, dar mă stăpânesc. „Respiră adânc, Fern, termină asta frumos!”

După ce ne luăm la revedere şi ne deconectăm, închid ochii, încercând să-mi amintesc cum era să fiu strânsă în braţele lui Aiden. Mă dau bătută şi mă întreb cum am să mai trec peste şase luni aşa, ştiind că depărtarea dintre noi ar putea creşte şi încerc să nu-mi închipui pe altcineva în braţele lui.

Orice gânduri la Nico dispar acum în umbră, căci accept inevitabilul. Drumurile noastre au fost menite să se întâlnească numai pentru o scurtă clipă – un an dintr-o viaţă pare o veşnicie atunci când îl trăieşti însă. Când, într-un final, o să privesc în urmă, toate astea îmi vor părea un vis îndepărtat şi ştiu că mi se va da puterea să răzbat.

Martie 2019

27

înfruntarea propriilor temeri

„The Haven” e ocupat. De la Crăciun, vremea a fost când aşa, când aşa. în ianuarie şi februarie au fost câteva rafale de zăpadă care au căzut peste o zonă întinsă din Franţa şi n-au ţinut mult, dar au fost o pacoste. Nu au oprit însă sosirea unor noi oaspeţi şi am fost aproape tot timpul plini.

20 martie înseamnă oficial intrarea în primăvară, dar începutul lunii a adus vânturi puternice, intercalate cu perioade mai ploioase decât normal. Genul de ploaie care pătrunde până la piele dacă te aventurezi afară şi îţi provoacă un sentiment de nefericire. Măcar pe vreme geroasă, când de sub picioarele noastre venea un pârâit, ne puteam înfofoli şi bucura de o plimbare lungă. E frustrant totuşi să aştepţi să-şi facă primăvara simţită prezenţa cu adevărat.

Până şi Bastien tine ateliere înăuntru şi doar din când în când câte o şedinţă în hambare. A pus stăpânire pe parterul studioului de artă din curte, iar orele lui Nico sunt acum limitate la mezanin. Bastien predă gofrare pe pătrate de piele vegetală tăbăcită. Vizitatorii pot să confecţioneze semne de carte, curele şi portofele.

Ce mi se pare mişcător e că, în ciuda vremii,

Tay- lor şi cu Bastien mi-au proiectat şi asamblat banca lui Fred. Din stejar masiv pe care l-am cumpărat de

la o fabrică de cherestea şi acum are cea mai fru-
moasă placă pe care stă inscripţionat:

în amintirea lui Fred, soţ iubit ai Patriciei.

Raiul e acolo unde eşti tu acum,

în inimile tuturor celor ale căror vieţi le-ai

în fiu-

entat.

Inscripţia a scris-o Patricia şi am fost cu totii atinşi de emoţia puternică din cuvintele ei. La mine a fost din cauza faptului că ştiam că înţelege cât de uriaş a fost darul pe care i l-a făcut el lui Nico. Amândoi înţelegeau. Ne-am gândit că poate vizitatorii au s-o citească şi s-o asocieze cu locul în care se află, poate au să stea pe bancă şi să-şi ia un răgaz de o clipă liniştită să-şi amintească de cei dragi pe care i-au pierdut.

Cu toţii de-abia aşteptăm să trecem de martie şi să vină aprilie cu vremea obişnuită, mai blândă, care a fost prognozată pentru ea. Cel mai nou membru al personalului nostru va sosi într-o săptămână. Yann Bisson este un antrenor personal de fitness şi sper să particip la nişte ore de-ale lui. Poate că asta are să mă scape într-un final de depresia de iarnă care nu pare să se dea dusă anul ăsta.

Locul are parte de mai multă agitaţie zilele astea şi vizitatorii reacţionează bine la noile dotări oferite.

În fiecare dimineaţă, sala de fitness devine zona de meditaţie între zece şi unsprezece. îl asist în continuare pe Pierce în calitate de pereche de

ochi şi urechi suplimentară.

Acum, că înţeleg mai bine, pot să mă aşez lângă cineva şi să-i arăt poziţia corectă de şezut. Unora le e greu să stea comod şi adeseori se rezolvă adăugând încă o saltea. Uneori, s-ar putea să avem pe

cineva cu o problemă cu genunchii care nu-i permite să stea pe podea, aşa că încerc să găsesc un scaun potrivit.

Sunt două încăperi la parterul căsuţei care sunt silenţioase în permanenţă, dar până şi ele mi se par prea deranjante cu toţi oamenii care intră şi ies. M- am obişnuit să mă duc în podul castelului când simt nevoia să stau o vreme singură. Dormitoarele de aici au infinit mai multă intimitate decât spaţiile de cazare pe care le are acum personalul în clădirile din curte. Acolo, pereţii sunt subţiri, iar camerele mai mici. Mi-e dor să mă aflu iar aici, şi aproape de Nico. Fiecare seară însă o petrecem împreună în studio, timp pe care-l preţuiesc.

E ceva la perioada de trecere când iarna se retrage în silă, dar semnele de primăvară sunt încă rare. Tânjesc să ies afară, dar e greu din cauza cantităţii neobişnuite de ploaie de anul ăsta. Dacă eram acasă, ar fi fost un ger crunt, desigur, şi ne-am fi petrecut încă serile în faţa şemineului pe gaz din sufragerie.

Am auzit astăzi că tablourile noastre au ajuns cu bine la galena din Sevilla şi vor fi expuse cel mai devreme de săptămâna viitoare, aşa că ar trebui să mă simt în culmea fericirii, dar în loc de asta mă simt dezumflată. Poate e din cauză că mi-e un pic cam rău, mă doare în gât şi am o durere de cap de aproape două săptămâni, iar virusul ăsta nu pare dispus să-mi dea pace.

După ce mi-am luat rămas bun de la ultima tură de vizitatori, întâmpin weekendul cu o senzaţie de letargie. Nico se comportă cu băgare de seamă prin preajma mea, îngrijorat că nu mai sunt ca de obicei. Crede că mi-e dor de casă, dar

e mai mult decât asta. Am fost atât de îngrijorată de cum mă simt că i-am mentionat-o şi lui Pierce ieri.

„Am discutat pe scurt despre momentul în care ţi- ai pierdut sora şi nu vreau să insist, Fern, dar chiar cred că unele dintre neliniştile tale provin din asta. Nivelul tău de îngrijorare pentru oamenii pe care-i iubeşti este, uneori, un pic excesiv. Simţi că-l ţii sub control sau îţi scapă de sub el?” m-a întrebat acesta, iar eu am dat din umeri, nesigură de cum să-i răspund.

Asta-mi mai trebuia, ceva nou de adăugat la povara grijilor!

„Dacă problema continuă, atunci trebuie să stăm s-o discutăm cum se cuvine. Nu-mi vine să cred că n-ai avut parte de consiliere psihologică la momentul acela! Bănuiesc că e o legătură între un sentiment de pierdere de pe urma căruia nu ţi-ai mai revenit niciodată şi reacţia ta la faptul că te afli departe de familie. Faptul că nu poţi să dormi noaptea cum trebuie e un semn şi numai din atâta se poate ajunge la o stare de depresie, precum şi oboseală şi schimbări de dispoziţie. Sunt aici, Fern, şi cu asta mă ocup. Trebuie însă să fii gata să te deschizi şi să accepţi că ar putea fi vorba de probleme profunde.”

Grija lui era reală şi poate că avea dreptate. Pierderea lui Rachel aşa, fără avertisment – fără să ne putem lua rămas bun – m-a lăsat cu un sentiment de gol interior şi neputinţă. Am fost furioasă că ar putea fi smuls de lângă noi din cauza unui accident cineva atât de plin de viaţă. Ar fi trebuit să fie o vacanţă de vis cu cele două prietene ale ei, pe care le considera cele mai

bune. De ce e soarta atât de crudă uneori?

Fireşte, mă agăţ de oamenii pe care-i iubesc acum, pentru că nu vreau să-i pierd niciodată. Obse

siv, poate, dar perfect de înţeles, cu siguranţă. Nu sunt încă pregătită să descui cutia aia, chiar dacă mă mint că mă pot descurca fără să caut ajutor.

Mă simt însă vinovată că trebuie să sufere Nico din cauză că dispoziţia mea atinge cote joase seara târziu, când sunt obosită. Apatică, iritabilă şi cu afurisita asta de temperatură a mea când sus, când jos, tot timpul, producându-mi mâncărimi ale pielii. El se străduieşte din răsputeri să mă distragă.

în timp ce pictăm, uneori vorbim, iar Nico îmi povesteşte despre viaţa lui, mai ales amintiri fericite de când era copil mic într-un sat din Spania. Alteori, lucrăm în tăcere. Ca în seara asta.

împroşcăturile nebuneşti de roşu aprins, de la cum dau cu pensula în repetate rânduri pe pânza din faţa mea, invocă o mânie care s-a materializat din senin, se pare.

Dintr-odată, Nico e lângă umărul meu.

— Ce e, Fern? Ce te frământă cu adevărat?

îşi petrece un braţ pe după umerii mei, luându-mi pensula din mână, după care mă trage la piept şi mă ţine strâns până mi se mai domoleşte furia care face loc lacrimilor.

— Simt că n-are să mai fie nimic la fel pentru mine şi nu ştiu dacă pot să suport gândul ăsta. Săptămânile trec în zbor acum. Când o să fie vremea de plecat, o să fiu şi eu altfel. în ultimele opt luni, m-am simţit într-un fel mai vie ca niciodată, deşi în altul mă simt incompletă, pentru că ştiu că lipseşte ceva. Familia mea. Aici însă e uşor să iei zilele una câte una. Oamenii vin la castel să se relaxeze, să se distreze

deprinzând abilităţi noi, astfel încât să fie fericiţi şi să se vindece. Numai că asta nu e viaţa adevărată pentru mine, Nico.

Adevărul e că în seara asta sunt complet epuizată. N-am mai dormit mai mult de vreo două ore pe noapte în ultimele două săptămâni şi se vede. Mă simt un pic febrilă şi mintea îmi născoceşte tot soiul de griji închipuite.

— Ce se mai petrece în capul ăla al tău? Te-ai descurcat perfect până de curând. Ce te-a dărâmat dintr-odată?

Se apleacă în faţă. Frunţile aproape că ni se ating şi mă priveşte fix în ochi, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

— E evident că Hannah are probleme la facultate şi se descurajează. N-a mers ceva bine şi nu vrea să mă îngrijoreze, aşa că mesajele şi apelurile ei s- au mai rărit. Ceea ce e şi mai rău, fiindcă mă tot gândesc ce-ar putea fi. Poate s-a lăsat, cine ştie? zic eu smiorcăindu-mă şi scoţând un şerveţel din

mânecă. Owen pleacă cu avionul la un exerciţiu NATO în Norvegia şi asta e înfricoşător. SMS-urile de la el o să vină când şi când, iar realitatea lumii lui începe să mă umple de groază. Şi a mai fost şi ziua de naştere a lui Aiden, care-a făcut 30 de ani, joi. N- am putut să dau de el, aşa că i-am dat SMS şi apoi email. Ştiu că-i o prostie pentru că o să dăm o petrecere mai încolo anul ăsta, dar n-am fost alături de el într-o zi importantă din viaţa lui. Sper că a fost într-o stare de euforie explorând Thailanda, dar urmează să se mute iar. Ultima oară când am vorbit, planurile îi erau vagi şi nu era el cel obişnuit. Cu săptămână ce trece, devine tot mai

retras. Călătoreşte aproape întruna de mai bine de o lună şi o pauză care ar fi trebuit să-l învioreze l-a lăsat cu o senzaţie de epuizare. Nici măcar mama şi tata nu mai sunt de găsit prea des şi habar n-am ce se petrece cu ei. Mă simt

izolată de toată lumea şi nu-s obişnuită cu asta, de regulă discutăm tot.

— Nu te exclud, Fern. Atunci când o să aibă nevoie de tine sau o să aibă realmente noutăţi, o să te caute. De ce te torturezi din cauza asta?

— Pentru că ar trebui să fim uniţi ca familie şi nu

suntem.

Mă lupt să-mi reprim bruscheţea din glas fiindcă ştiu cum par. Posesivă, doritoare de afecţiune.

— Asta-i o prostie, spune Nico cu putere. Aşa e viaţa şi nu poţi să-i legi de tine pe cei pe care-i iubeşti, de parcă sunt prea fragili ca să se aventureze în lume de unii singuri. E minunat să iubeşti pe cineva fără rezerve, dar nu poţi să-i trăieşti tu viaţa în locul lui. Tot ce poţi face e să fii o plasă de siguranţă. Asta e legătura de care se bucură familiile şi care e deosebită, sentimentul că, orice s-ar întâmpla, există mereu cineva care ţine suficient la tine, cât să te asculte şi să te ajute când ai nevoie.

Văd că vorbeşte din inimă.

— Tu n-ai avut asta, nu? Bine, nu cu tatăl tău.

Clatină din cap şi-mi dă delicat drumul. Se întoarce, încă vorbind cât începe să strângă pentru această seară.

— Mama era sprijinul familiei noastre, dar viaţa i-a fost grea. E o poveste lungă şi tristă.

— E prea dureros s-o împărtăşeşti? întreb eu cu blândeţe şi văd din atitudinea lui un moment de so-

văială.

— Da... Nu... Adevărul e că nu ştiu, pentru că

n- am ştiut niciodată.

După câteva minute în care strângem, ne îndreptăm spre pod fără să mai scoatem o vorbă. Nico a aranjat două fotolii vechi faţă în faţă cu doar vreun metru între ele şi aşezate astfel încât să ne putem lăsa pe spate să ne uităm la stele. Podul a devenit un loc aparte pentru noi.

Ne aşezăm şi mă uit la el, încruntându-mă şi dân- du-i timp să se gândească de unde să înceapă. Stă câteva minute să se adune şi când se porneşte, ţine ochii în sus, aşa că mă las pe spate şi fac şi eu la fel.

— Familia tatălui meu era cultivatoare de măsline, dar el n-avea niciun pic de tragere de inimă pentru asta când a moştenit ferma. A încercat o vreme, fiindcă ştia că ar fi fost dezamăgită amarnic de el, dar, la drept vorbind, era şi un moment prost, din punct de vedere economic. Eu eram mic şi tot ce-mi amintesc este că ai mei o duceau într-o ceartă în timp ce dependenţa lui de alcool creştea. La momentul respectiv deja îşi petrecea zilele pictând, virând brusc de la culmi de mare bucurie la prăpăstii de descurajare. Mama n-a avut de ales şi a trebuit să angajeze doi localnici, deoarece tata îşi pierduse interesul pentru toate. îmi petreceam timpul evitându-l şi încercând să ajut atunci când nu eram la şcoală. El bea când era fericit şi-i mergea bine munca, după care bea iar când o singură trăsătură de pensulă părea să-i strice totul. Acelea erau momentele în care îl copleşea dezamăgirea. Uneori bea zile la rând, iar eu am învătat cum să mă fac invizibil. Mama avea destule pe cap, dat fiind că-şi făcea

griji pentru plata facturilor şi se asigura că tata nu ajunge să dea foc la casă sau să cadă pe scări şi să-şi rupă gâtul.

Imaginea din mintea mea, când privesc fix în întuneric, este puternică. Pentru un băieţel situaţia trebuie să fi fost înfricoşătoare, pentru o mamă, una disperată în care opţiunile îi erau clar limitate. Erau cu toţii prizonieri ai unui iad pe care-l crease tatăl lui Nico.

— Au fost şi momente bune, dar ele s-au rărit din ce în ce mai tare. Mama nu s-a bucurat când şi eu

am pus mâna pe pensulă. Desenasem dintotdeau- na. Dar, când tata era binedispus şi mă încuraja să intru în spaţiul lui personal, mi-aduc aminte nemaipomenita senzaţie atât de vie de entuziasm. El folosea vopsele tradiţionale de ulei, aşa că domnea mirosul de seminţe de în cu care le amesteca ca să se usuce mai repede şi de terebentină pe care o folosea să-şi cureţe pensulele. Pentru un băieţel, era un mediu incitant, mirosurile erau îmbătătoare. Era un loc în care se creau lucruri frumoase. Tânjeam să exprim tot ce ţineam adânc în interiorul meu şi cerea să i se dea frâu liber. Simţeam nevoia să-mi fie recu-

noscută pasiunea, dar n-a fost niciodată recunoscută de tata. Chiar şi astăzi, intratul în studioul meu îmi trezeşte o gamă largă de emoţii, dar le folosesc pentru a-mi alimenta creativitatea.

— Câţi ani aveai când ai început să pictezi?

— Am început cu acuarele la şcoală; aveam probabil în jur de 8 ani. Profesoara de desen mi-a recunoscut un talent înnăscut şi în cele din urmă a con-

vins-o pe mama că e greşit să-l inhibe. îţi poţi închipui că i-a fost greu, pentru că-l distrugea pe tata sub ochii ei. Lui îi aducea din ce în ce mai puţină satisfacţie, dar ea a priceput că, dacă îmi făcea pe plac, îmi permitea să evadez pe perioade lungi de timp. Eram prolific, entuziasmat să experimentez şi să văd unde are

să mă ducă asta.

Are o mare pozitivitate în glas, ca şi cum ar retrăi acele vremuri şi simţi avântul pe care i le-au dat.

— Dintr-odată ştiam ce vreau, recunoaşte el.

— Ce efect a avut asta asupra tatălui tău? întreb eu şovăielnică.

Nu mai ţine ochii în sus şi privirile ni se întâlnesc.

— Mi se permitea să pictez doar într-un pod, într- unul din hambare, departe de ochii lui. Au trecut vreo doi ani până să-şi dea seama ce fac. N-a trecut niciodată pe la mine pe la şcoală, mama era de capul ei, deoarece el era prea prins cu problemele lui ca să manifeste vreo grijă faţă de ceea ce se petrecea în jurul său.

înghit cu putere în sec şi mă simt tristă pentru un băietei care-şi exprima talentul şi totuşi era nevoit să şi-l ascundă.

— într-o zi era disperat să bea ceva. Mama şi cu mine tocmai ne întorseserăm de la cumpărături şi duceam cutiile în bucătărie. Am ieşit să iau ultimele

chestii, în timp ce mama muta camioneta. Când am intrat, el scotocea prin cutii. Cu o sticlă de vin în mână, a descoperit o pungă cu tuburi de acuarele pe care mi le luase mama pentru ziua mea. La acel moment, numai asta îşi permitea şi improvizam pânzele împreună, fiindcă ne costa foarte puţin.

Nu pot să nu trag adânc aer în piept fiindcă-l văd că retrăieşte clipa, întors cu mai bine de douăzeci de ani în urmă. Nu vreau să mă mise sau să scot vreun sunet, de teamă să nu-i întrerup şirul gândurilor.

— S-a uitat la mine de parc-aş fi fost un trădător, l-a alunecat din mână sticla de vin, împroşcând picături de un roşu intens şi bucăţele de sticlă pe picioarele noastre. A înşfăcat unul dintre tuburi, furios, şi a strâns pumnul până când tubul a crăpat pe o parte şi mi-aduc aminte pata de albastru de Prusia împins afară printre degetele lui şi începând să picure pe podea. A ţipat la mine: „Vrei asta?” şi şi-a descleştat pumnul, ridicând palma cu vopseaua întinsă pe ea. „Atunci eşti mai neghiob decât te-am crezut, Nico. Mă distruge pe mine şi are să te distrugă şi pe tine; dintr-un tată neghiob, iese un fiu neghiob”, mi-a zis el scuipând cuvintele.

îmi simt inima zdrobită pentru băieţelul acela.

— Ferma pierdea bani şi, când au murit părinţii mamei, s-a luat decizia să ne mutăm în Franţa şi să luăm în stăpânire castelul în loc să-l vindem. Mama a zis că n-are rost să încercăm să ţinem ferma şi că

J ,

e sătulă de ea. Când ne făceam bagajele, tata mi-a descoperit pânzele. Multe aveau picturi pe ambele feţe şi pasiunea mea crescuse până la punctul în care mai făceam câte o trebuşoară pentru vecini ca să-mi cumpăr materiale. N-a zis nimic la momentul respectiv şi, când am ajuns în Franţa, am despachetat totul şi picturile mele au fost aduse aici sus să zacă. Abia câţiva ani mai încolo am descoperit ce făcea, din întâmplare, de fapt. La vremea aceea însă aveam micul meu studio într-unul dintre vechile grajduri. Din nefericire, a trebuit dărâmat când am început renovările. Trecusem la vopsele de ulei şi îmi semnam lucrările. Mama mă încuraja, căci vedea că nu eram om slab ca tata şi că arta mi-era

destin. Am aranjat grădina pentru vândut la piaţă ca să ne aducă un venit în plus ca să ne întreţinem şi lucrurile mergeau bine. Era cât de fericită putea să fie, date fiind împrejurările.

Chipul lui vădeşte umbra unui zâmbet obsedant când se gândeşte la ea. Instinctiv, tot trupul lui îşi schimbă poziţia, deranjat de gânduri. Nico îşi pune ferm mâinile pe braţele fotoliului şi-şi întoarce iar capul înspre ceruri. Tăcerea e paşnică, dar tristeţea palpabilă.

***

Habar n-am ce oră e când mă mişc, dându-mi seama că Nico m-a atins pe braţ ca să mă trezeas

că. Mă conduce foarte delicat jos şi în dormitorul lui, mă pune pe pat şi mă acoperă cu o pătură. îmi sunt ochii tare grei şi capul plin de un vis despre un câmp acoperit de flori galbene, un picnic cu părinţii când eram noi mici, iar Hannah abia începuse să meargă în picioare. Simt căldura soarelui pe faţă şi o primesc cu bucurie, cufundându-mă într-un somn adânc.

Când mă mişc dimineaţa devreme, capul meu e mult mai bine şi m-a lăsat febra. Nico doarme pe şezlongul din colţul camerei. De îndată ce deschid ochii, chiar şi pe întuneric, el îmi spune încetişor:

— E totul bine, Fern. Culcă-te la loc! E timpul să-ţi laşi mintea să ti se relaxeze şi să te odihneşti.

28

Prezentarea

Mă simt ceva mai în apele mele şi am decis să nu merg cu ceilalţi la plimbarea de duminică dimineaţa. Aiden n-a intrat ieri pe Skype pentru că e pe drum. Eu sper însă că mica pictogramă o să-mi apară pe telefon cândva în cursul zilei de azi. Nu-mi vine să cred că nu poate găsi un colţ liniştit cu semnal Wl FI suficient de bun pentru o discuţie rapidă, chiar şi numai să mă asigure că n-a păţit nimic.

Să fie oare pentru că ochii care nu se văd, se

uită, mă întreb eu. Sau mai degrabă fiindcă se înfrânează el? întrebarea care-mi stă ca un foc în burtă e unde-i Joss. O sta oare la pândă ascunsă vederii când are el timp să ia legătura cu mine?

„încetează, Fern!” mă mustru în sinea mea. E normal să te iei cu una sau cu alta şi zilele trec în zbor, aşa că închipuie-ţi cum e să fii pe drum şi să te muţi în permanenţă dintr-un loc într-altul. Ştiu că-s nedreaptă, dar până şi SMS-urile lui vin când şi când.

Astăzi mă aflu în studio în faţa unei pânze albe. Tremurând de speranţă, storc primele culori pe paletă, gata să încep amestecatul. Acea primă trăsătură de pensulă e palpitantă, dar şi angoasantă. Am un teanc de schiţe de la o şedinţă de lângă lac şi acum, că a fost instalată noua bancă, vreau o amintire permanentă a ei. Ceva la care să pot ridica privirea în fiecare zi când sunt acasă şi-mi aduc aminte cu drag de perioada petrecută aici.

Mi-au revenit în minte când priveam la apele vălu- rinde o mulţime de mici amintiri, uneori cu mine singură şi alteori în compania altora care m-au emoţionat în multe feluri. Când o să mă întorc acasă, o mică parte din mine o s-o las în urmă, pentru că nu se potriveşte cu vechea mea viaţă.

îmi zboară gândul la portretul misterioasei femei a lui Nico şi înţeleg că nu e doar un omagiu adus mamei lui, aşa cum credeam eu, ci femeilor în general. El tânjeşte să surprindă frumuseţea unei femei într-un decor pe care îl iubea ea. Pentru el e un mod de a imortaliza acea legătură aparte pe care o are oricare mamă cu copilul ei; o vedea pe ea ca pe un înger, cea care lupta din greu să-i ţină pe toţi la un loc. De

aceea m-o fi rugat să-i pozez?

Pocnetul brusc al închizătorii uşii deschizându-se e o surpriză, pentru că Nico e în sala de recreere cu Pierce. Caută opţiuni pentru continuarea extinderii. Ştiu că nu-i prea dornic să transforme spaţiul din podul castelului, aşa că evaluează costurile unei clădiri construite special în curte, care ar adăuga încă opt dormitoare duble cu baie proprie. Ne tot întreabă lumea de camere cu două paturi separate şi Pierce crede că merită investiţia.

Ca atare, mă ia pe nepregătite apariţia unei persoane complet străine atunci când ridic ochii.

— Fern? întreabă aceasta, iar când dau din cap vine spre mine zâmbind. Sunt Isabel. Nico mi-a zis că te găsesc aici. Scuze că am venit nepoftită, dar vizita mea a fost o surpriză. Un mic ocol în drumul spre o galerie din Nisa.

Deci ea e Marquesa de Casa Aytona. Marquesa lui Nico.

întinde mâna şi eu o întind pe a mea şi ni le strângem, în timp ce trece cu privirea peste mine. Părul probabil că-mi stă ciufulit pe ici şi colo după ce mi-am tras tricoul peste el. Mă uit fix la ea cu spaimă de ce-ar putea crede. E frumoasă, subţire şi elegantă. Cu nişte colanti sic mulaţi şi negri şi o geacă bleu de piele moale pe talie, ceea ce-i contrabalansează la perfecţie ochii castanii pătrunzători. Păr lung până la bărbie, lucios, de culoare ciocolatie, tuns în stilul acela care-i dă un aspect măturat de vânt şi neregulat care numai unui hairstilist foarte scump îi reuşeşte, şi miroase divin. După ce-mi retrag mâna, mă pomenesc că mi-o verific repede, sperând să n-am vreo pată de vopsea pe

ea.

— Nu-ţi face griji! zice ea râzând şi până şi râsul ei are un ton muzical şi moale. Vopseaua nu-i o problemă. Iar tu eşti pe cale să începi o nouă pânză. Să sperăm că în curând o să am veşti pentru că deja e cineva interesat de una dintre lucrările tale. Deci şi asta ar putea fi pentru galena mea, da?

Sper să creez ceva care să fie o aducere aminte permanentă pentru mine ori de câte ori ridic privirea la ea pe peretele meu de acasă. Numai că încă nu mă simt în largul meu s-o recunosc, aşa că mă mulţumesc să ridic din umeri.

Are ochii atât de plini de viaţă că-i scânteiază. Totul la ea e mai mult decât impozant. Remarc faptul că poartă verighetă şi nu mă surprinde. O femeie ca ea ar putea avea orice bărbat alege, iar soţul ei trebuie să fie un om cu adevărat deosebit.

— Nico mi-a spus că ai să-mi mai arăţi pânze de- ale tale. Se poate sau ar trebui să nu te deranjez? Ştiu că el m-ar fi dat deja afară la momentul ăsta. Nu suportă să fie deranjat când lucrează.

îmi aminteşte de actriţa Penelope Cruz, felul acela senzual şi îngânat în care vorbeşte e mai mult decât fermecător. Sunt complet derutată şi-mi dau seama că trebuie să mă adun, altfel risc să mă fac de râs.

— îmi pare rău, Isabel. Venirea ta e o mare surpriză şi am cam rămas fără grai. As fi încântată să-ti arăt unele dintre celelalte lucrări de-ale mele. Ar fi plăcerea mea şi-ţi mulţumesc. Ăă... să am, adică să-mi ştiu tablourile expuse pe un perete într-o galerie adevărată e aşa o onoare, serios!

Vorbele mele fără sir mă fac să-mi doresc să nu fi ȷ
deschis deloc gura, aşa că mă hotărăsc să tac şi Isabel mă urmează până la dulapul de depozitare. Când împing prima uşă la o parte, scot căruţul pe care-mi stau peste o duzină de pânze. O aplec pe prima în faţă, ca să o vadă

Isabel pe cea de-a doua, aflată la spatele ei.

— O, minunat! Pe toate astea le-ai făcut de când ai venit aici?

Dau din cap.

— Da. Te rog, uită-te pe îndelete! Eu doar am să mă spăl rapid pe mâini.

O las să frunzărească, nerăbdătoare să văd în oglinda de deasupra chiuvetei dacă am urme de vopsea în păr sau pe faţă. îmi dau seama şi că trebuie să pun capacul pe paletă, aşa că durează câteva minute, suficient timp ca să mă adun.

— Pot să fac o poză? întreabă ea, ţinând telefonul îndreptat spre una dintre pânze.

— Da, te rog.

Pozează câteva, una câte una, şi eu încerc să nu- i urmăresc fiecare mişcare, dar e unul dintre acei oameni plini de strălucire care te fascinează fiindcă arată atât de fără cusur, că rămâi cu gura căscată. Dacă i-aş vedea fotografia într-o revistă, aş jura că a fost prelucrată. Nimeni n-ar trebui să arate atât de bine.

— Exact la asta speram, mulţumesc. Omul cu care discut e un mare investitor, aflat mereu în căutarea unui nou artist. îi place la nebunie să facă bani şi de-aia trebuie să descopăr talente noi.

Nu prea ştiu ce să zic la asta, aşa că surâd.

— El crede că eşti o investiţie bună. Trebuie să ne
asigurăm că-ţi punem preţul corect. Trebuie să fie o situaţie din care să câştigăm toţi, nu?

Aprob din cap. Nici măcar nu-mi vine să cred că ar da bani cineva pe ceva pictat de mine când încă mai învăţ. Nu-s artistă, mai degrabă ucenică.

— Deci tu îi ţii companie lui Nico atunci când pictează târziu?

— Da. E linişte când doarme toată lumea.

înclină capul.

— Şi cât stai aici, Fern?

Habar n-am de ce întreabă, dar nu mă simt în largul meu.

— încă şaptesprezece săptămâni. A zburat timpul.

— Ah! Şi lucrurile s-au schimbat, da? Nico a muncit din greu să construiască ce-i aici, dar el e pictor înainte de toate. Şi tu? Ce se întâmplă după ce pleci acasă?

Nu pare nervoasă din cauza prezenţei mele aici aşa cum mă temusem pentru o clipă, dar e curioasă.

— O să pictez în continuare, dar familia mea o să fie surprinsă. Are să fie plăcut să fim iar împreună, pentru că deocamdată suntem cam împrăştiaţi.

Mă întreb dacă asta voia să audă sau nu.

Cercetează încăperea din priviri şi acum e cu ochii pe lucrările lui Nico. Se duce şi ridică un colţ al bucăţii de muselină care acoperă tabloul femeii de la lac.

— Ah, tot nu-i terminat! exclamă, cu frustrare în glas. Trebuie să se concentreze. Ăsta e trecutul lui şi are să-l bântuie până e gata. Nu mă ascultă niciodată, aşa că nu ştiu de ce mă mai deranjez.

Nu vorbeşte cu mine, ci cu voce tare cu sine şi eu mă uit la ea cum se plimbă prin încăpere.

Nico are o pictură în lucru şi alte două la uscat, deşi probabil că ar putea fi strânse acum.

— E, pe asta o vreau, spune ea, dându-se în

spate să admire încă unul dintre tablourile dragi lui Nico în care e prezentată grădina în floare.

Se răsuceşte şi-şi îndreaptă iar atentia către mine.

— Dacă, atunci când o să te duci acasă, n-o să mai poţi picta? Dacă inspiraţia ţi-e aici?

Mă provoacă şi-mi pune la îndoială dedicaţia? Sau e vorba de Nico?

Mă ia pe nepregătite. Crede că el e inspiraţia mea? Din spatele meu se desluşeşte o voce şi văd reacţia pe faţa ei, care se îmblânzeşte instantaneu.

— Fern n-are nevoie de un castel sau de Franţa ca s-o inspire. Are să aibă însă nevoie de un studio.

E Nico, a cărui privire îmi trece peste faţă preţ de o clipă înainte să se oprească la IsabeL

Un studio al meu. N-am avut timp să mă gândesc ce-o să se întâmple în privinţa pictatului. Mai tare mă îngrijorează în acest moment întrebarea: „Şi dacă Isabel are dreptate?”

***

Mă îmbrac cu grijă pentru cină, vrând să creez impresia potrivită dintr-un motiv pe care nu-l pot realmente explica, dat fiind că prima impresie n-o mai poţi desface. Vanitatea, presupun. Isabel îmi e net superioară şi o ştim amândouă. Numai că ea e o femeie de afaceri şi, desigur, eu doresc senzaţia îmbătătoare de a sti că cineva din branşă crede că ta-

blourile mele J au să se vândă J, pentru că înseamnă validare.

Şi dacă, după ce plec de aici şi mă întorc acasă, toată lumea din jurul meu o să creadă că mi-am pierdut minţile şi alerg după un vis imposibil? Nu ştiu pe nimeni altcineva care să picteze şi majoritatea oamenilor pe care-i cunosc îşi cumpără lucrările de artă de la un magazin dintr-o reţea sau de la IKEA. O idee care are darul de a te trezi la realitate.

Când mă apropii de masă ca să mă aşez la ea, Nico vorbeşte cu Isabel în spaniolă. Se gesticulează mult, dar îsi tin ochii clar unul la altul şi interacţiunea dintre ei indică faptul că-l bate la cap. El încheie dialogul ridicând mâinile

în sus, în semn că se predă, şi râd amândoi.

— Vrea tabloul cu trandafirii, Fern. Cel pe care nu vreau să-l vând fiindcă locul lui e în castel. Dacă l-as
da, ar fi ca şi cum mi-aş smulge un braţ.

Are o expresie dramatică, dar ea râde de el. E bine să vezi legătura dintre ei. Credeam că nu are pe nimeni, dar acum nu mai sunt aşa de sigură.

— E superb, Nico, de aia şi vrea Isabel să-l expună în galeria ei.

— Dacă mă refuzi, atunci o să-mi fii iar dator. Tre- buie să vii la vară. N-ai mai fost în vizită de multă vreme şi am să dau o petrecere în cinstea ta. Vino oricum, are să fie bine pentru afaceri!

Şi de-ar citi o listă de cumpărături, Isabel tot ar face fiecare silabă să sune sexy, cu muzicalitatea aia şovăitoare din glasul ei.

— E nevoie de mine aici! exclamă Nico şi acum
toată lumea de la masă ascultă schimbul de replici dintre ei.

— Dar vinzi mai multe tablouri dacă te vede lumea şi face cunoştinţă cu tine. O ştii. E vremea pen- tru o călătorie acasă.

I se schimbă tonul şi-mi dau seama că vorbeşte
serios.

Nico îi aruncă o privire şi se încruntă.

— Aici sunt acasă acum, Isabel. Mă mai gândesc. Acum hai să mâncăm! Mor de foame.

Cassouletele lui Margot sunt minunate şi nu pot decât să sper că Isabel nu-i vegetariană şi-i place iepurele.

Mă uit spre ea de câteva ori în timpul mesei şi

pare destul de bucuroasă. Le am pe Kellie de o parte şi pe Dee-Dee de cealaltă, aşa că ajung să iau parte la două conversaţii foarte diferite.

Odată strâns totul, lumea se îndreaptă în direcţii diferite. Nico şi cu Pierce ajung să joace cărţi, iar eu rămân aşezată în faţa lui Isabel, aşa că mă simt obligată să mă duc să stau lângă ea. E îmbrăcată cu un pulovăr moale şi roz de caşmir care-i stă strâns pe trup ca o a doua piele şi o pereche superb croită de pantaloni. Simplu, dar tot iese în evidenţă dintre ceilalţi. Lângă ea mă simt *rustică.* Când îmi trec asemenea gânduri prin minte încep să râd şi ea se uită la mine, surprinsă, în timp ce mă aşez pe scaunul de lângă ea. Rustică? Sau plictisitoare?

— Scuze, mi-a stat mintea la altceva pentru o clipă. Nico ţine foarte mult la tabloul cu trandafiri, îi explic. A crezut c-o să lumineze holul de la intrare în lunile de iarnă.

Nu ştiu de ce simt eu că-i necesar să-i susţin cau- , J
za în locul lui.

— Se poate. O să fie plătit frumos pentru el. Un artist nu poate să fie sentimental şi unele piese au să se vândă mai uşor decât altele.

Chiar şi când ı transmite ceea ce ar putea fi privit drept un mesaj mai degrabă tăios, accentul ei spaniol cald pare să-i îndulcească vorbele.

— Am multe de învăţat, recunosc eu.

— Tablourile lui Nico pot impune sume pe undeva pe la mijlocul zecilor de mii şi în cinci ani o să fie de ordinul sutelor de mii dacă mă ascultă în continuare. Trebuie însă să lansăm tablourile potrivite la momentul potrivit. Acum tu, spune ea, uitându-se la mine în mod subliniat, piaţă

diferită. Tu eşti mai viabilă comercial. Sper că intenţionezi să fii prolifică. Oamenilor le plac cumpărăturile sub impulsul momentului, dar la preţul corect. Caută culoare, cu cât mai vie, cu atât mai bine. O piesă care să le pună în valoare ca accesoriu camera frumoasă mai degrabă decât ca investiţie. Să nu te simţi jignită de asta, deoarece, cu timpul, cine ştie? Poate o să şi scoată un profit uriaş. Cererea însă e mare şi am să-ţi dau car

tea mea de vizită. E bine pentru tine, e bine pentru mine. Da?

încuviinţez din cap.

— Mulţumesc, chiar nu ştiu ce să spun.

— Nu spune nimic, doar pictează! zice ea, aple- cându-se conspirativ înspre mine.

E prima oară când simt o legătură cu Isabel, de parcă ar fi încercat să mă cunoască şi acum a ajuns la o concluzie.

— în ceea ce-l priveşte pe Nico, mă ajuţi să-l conving să vină în Spania în vara asta? Are nevoie de expunere şi a stat departe prea multă vreme. Lucrurile merg bine aici şi ar fi posibil?

Mă uit spre Nico şi Pierce, care nici nu bănuiesc că-i privim. Isabel habar n-are ce-i ascunde Nico. Măcar el a scăpat într-un final de grijă, dar e gata să se întoarcă într-un loc unde amintirile au să pară şi mai reale?

— Acum, că-i Pierce aici, aş zice că-i posibil. Dacă şi vrea Nico să meargă, de asta nu sunt chiar atât de sigură, Isabel. Recent s-a gândit prea mult la copilărie, la chestii pe care cred că ar prefera mai degrabă să le uite. întoarcerea l-ar putea tulbura şi mai tare.

Se uită la mine cum mă uit la el.

— Tu pari să-l înţelegi. Nu insist fără motiv, Fern. Am venit aici doar cu un scop, dar n-o s-o recunosc în fata lui. Am o mulţime de clienti bogati. Genul de oameni care, atunci când cumpără lucrări ale unui artist, transmit un mic imbold pieţei. Mesajul potrivit. Nico a fost tare prudent în trecut, dar acum asta îl ţine pe loc. Ne ştim de ceva vreme şi am investit timp în el graţie prieteniei noastre. Numai că aici e vorba de afaceri şi trebuie să pună şi el osul la treabă.

înţeleg ce zice. E îngrijorată că el se mulţumeşte doar să-şi îngroape capul în muncă, dar nu e interesat de sarcina la fel de importantă de a se impune ca nume pe care să-l poată recunoaşte oamenii. Dacă ar şti ea de înşelătoria tatălui lui, poate n-am mai avea discuţia asta. Habar n-am cât de puternică le e prietenia, dar chiar şi aşa, nu mai am ce să-i spun, e o chestie pentru ei doi.

— Probabil n-o să conteze nimic din ce zic, dar am să-i spun că eu cred că-i o idee bună. Pentru că este, din câteva motive. Nu în ultimul rând pentru că o schimbare de decor i-ar face bine. E momentul să primească personal recunoaşterea pe care o merită, de la oamenii pe care-i respectă. Ar trebui să se dea la o parte şi să-şi lase echipa să dovedească faptul că se poate ocupa de ce-i aici.

— Bun! Gândim la fel. Nu vreau decât ce-i mai bine pentru el. Presupun că şi tu.

încerc să nu reacţionez la privirea încercată de sens cu care mă fulgeră Isabel şi răspund dând politicoasă din cap.

29

Un sentiment de uşurare

Seara continuă şi Nico trage înapoi la musafira lui. îmi schimb locul şi nu durează mult şi apare Kellie, cu o expresie mulţumită de sine.

— Am noutăţi, anunţă ea, discret, şi arată din cap spre bucătărie.

Deschide uşa şi dă ochii roată să se asigure că suntem singure.

— Am discutat cu Pierce şi cu Ceana. „The Haven” are să-mi plătească două cursuri. Primul e o diplomă de specialist în vindecarea cu cristale, la care o să particip online. Dacă trec, atunci o să mă duc la Wimereux, pe coastă, la primul modul de pregătire pentru specialist în reiki. Nu-i splendid?

O văd că se extaziază. Nu pot să nu mă întreb dacă le-a spus părinţilor ei însă. Dat fiind că-şi făceau atâtea griji pentru ea, totuşi n-au venit niciodată aici să vadă cu ochii lor în ce mediu trăieşte. Oricum ar fi însă, e fericită.

— Asta-i o veste minunată, Kellie şi o meriţi! Sunt încântată pentru tine.

O îmbrăţişez, iar ea dansează pe loc.

— Şi Taylor crede că e lucrul potrivit pentru mine. Când o să închidem pentru trei săptămâni la Crăciunul viitor, se întoarce acasă şi m-a rugat să vin cu el. Am acceptat.

Nouă luni e multă vreme, dar am eu o presimţire bună în ce-i priveşte. Vârsta nu e decât un număr şi, în cazul lor, experienţele dure de viaţă cărora le-au supravieţuit îi pun pe picior de egalitate.

Dintr-odată, Kellie izbucneşte în râs, neputând să- şi controleze entuziasmul.

— Părinţii mei o să facă urât când o să le dau vestea, dar mie nu-mi pasă. Viitorul meu e aici, Fern, şi acum o ştiu.

în acel moment, Taylor bagă capul pe uşă şi-mi zâmbeşte.

— Sal’, Fern, Kellie! Credeam că tragem o fugă după chitare să facem o cântare?

Kellie se strâmbă.

— Au, scuze, am uitat. Mai vorbim noi, Fern, zice ea ieşind şi lăsându-mă să mă simt extaziată pentru ea.

E minunat s-o văd înflorind şi devenind o femeie mai sigură pe ea care crede în propria valoare. Când oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune, simţi aşa o căldură în inimă! Pierce face treabă, dar abia acum încep eu să înţeleg de ce l-a adus Nico la noi.

Nico îşi preţuieşte timpul în studio, dar are nevoie de contrastul dintre asta şi tovărăşia oamenilor din

jurul lui. Cea mai mare teamă a sa e să devină izolat, pentru că simt că o parte din el leagă asta de tatăl lui. Alunecarea aceea înspre autodistrugere, care, din nefericire, stă uneori alături de un mare talent.

Temperamentul lui artistic îl face să simtă lucrurile la extrem şi, cu toate că nu i se manifestă în iuţeală la mânie, i-l văd în ochi adeseori. Se agaţă de chestii – amintiri, suferinţe sufleteşti vechi şi o undă de fragilitate care stă încordată lângă o enormă tărie şi voinţă. Aflată chiar sub suprafaţă, nu-l părăseşte niciodată şi ameninţă să-l tragă în jos. Două laturi foarte opuse ale unui om care munceşte din greu să se menţină în echilibru.

Mă întorc în sala de recreere, căutându-l, dar nu-i acolo. Nici Isabel nu e. Nu am chef de stat la palavre, aşa că spun noapte bună şi o pornesc spre studio. E cufundat în întuneric şi, când aprind lumina, mă cuprinde o senzaţie de

mulţumire sufletească. Iubesc încăperea asta.

îmi schimb pulovărul cu un tricou larg de pictat şi- mi cobor privirea la acesta. Fiecare strop şi pată e ca un însemn de onoare. Ceea ce nu i-am arătat lui Isabel e mica grămadă de pânze care n-o să vadă niciodată lumina zilei. Rulate, gata de luat acasă şi care zac în fundul dulapului, reprezentând o amintire importantă a călătoriei mele. Zile de exasperare, urmate de instrucţia foarte răbdătoare a lui Nico, care m-a îndrumat printre capcanele curbei mele de învăţare. Comori, într-un fel, pentru că înregistrează dezvoltarea mea, dar există mereu sentimentul acela că te puteai descurca mai bine. Atunci am ştiut că fusesem dintotdeauna menită să devin artistă şi am început să-mi semnez pânzele.

***

— Tot aici eşti?

Intră Nico tocmai când mă pregăteam să strâng. E puţin după unu jumate dimineaţa şi am avut parte de o şedinţă foarte productivă şi plină de satisfacţii.

îi arunc o privire, întrebându-mă unde a fost, deoarece nu pare obosit, ci mai mult tensionat.

— Isabel tocmai s-a dus la culcare. Pleacă dimineaţă devreme.

Pare că-şi cere scuze dintr-un motiv oarecare. Nu
ştiu de ce.

— Nu te apuci acum de lucru? comentez eu.

— Nu. Am văzut lumina şi am vrut să văd dacă eşti în regulă.

îmi şterg pensula pe o cârpă şi mă concentrez

la ce fac, evitându-i privirea.

— Trebuie să-i spui totul, Nico. încearcă să te ajute să avansezi la următorul nivel şi totuşi simte că nu

eşti devotat acestui lucru. Loialitatea fată de tine e acum în conflict cu latura ei de femeie de afaceri. Nu poţi să ai şi una, şi alta, dacă-i ascunzi asta. îi datorezi măcar atât.

Când ridic ochii la el, îşi lasă capul în jos.

— Ai dreptate. Ştiu. Numai că am trăit cu frica atâţia ani, că nu pot să scap de ea. Nu sunt pregătit să-i spun, dar o să iau în calcul să planific o călătorie la Sevilla cândva în vara asta.

Ooof! E aşa de încăpăţânat uneori!

— Nico, e aici, acum, şi chestia asta trebuie s-o faci faţă în faţă. Nu mai poţi să aştepţi încă trei sau patru luni. Se pot întâmpla multe între timp şi Isabel o să muncească din greu să-ţi clădească reputaţia şi să-ti facă numele cunoscut. Pune multe la bătaie pentru tine; îi datorezi adevărul şi odată ce înţelege...

îi fulgeră ochii.

— Nu înţelege nimeni! Am lucrat pentru tatăl ei făcând treburi mărunte pe proprietatea lor ca să câştig suficient să-mi cumpăr materialele de care aveam nevoie să pictez. Le-am ajutat grădinarul, greblând frunzele toamna şi adunând florile moarte vara. E suficient de nasol că ştie de tata; din fericire, mama era iubită şi respectată pentru amabilitatea şi sentimentul ei de comunitate. Numai că până şi ea a devenit solitară şi a încetat să mai invite oameni în casă. E un pic prea mult pentru mine, Fern. Trebuie să laşi baltă subiectul.

Stăm faţă în faţă şi văd că are impresia că am sărit calul. E supărat pe mine.

— Ştiu că nu vrei s-o auzi, Nico, dar te implor să-ţi regândeşti decizia. Are să lămurească lucrurile şi să-i redea lui Isabel încrederea în tine ca să poţi să fii la înălţimea situaţiei. Aici nu e vorba numai de a te expune pe tine şi nu ştiu de ce nu poţi să vezi şi tu acest lucru.

Chipul îi e impasibil.

— Am venit aici ca să scap de toate. Poate că e un preţ pe care nu sunt pregătit să-l plătesc.

Vinovăţie. Nouă litere inofensive care înşirate lao-

laltă pot să distrugă speranţe, visuri, relaţii şi, într-un final, vieţi. Nico se simte vinovat din cauză că nu-şi înfruntă demonii. Eu mă simt vinovată pentru că el contează pentru mine. De fapt, toată lumea de aici contează.

Mă întreb dacă vinovăţia are un scop mai înalt. E ea proiectată să ne facă să ne oprim să ne gândim înainte să trecem o linie imaginară? Un soi de sistem intern de alarmă pe care unii oameni aleg să-l ignore, în timp ce pe alţii îi face să stea pe loc?

S-ar putea să fie paranoia, dar toată lumea din jurul meu pare să se lupte cu vinovăţia în momentul de faţă. Kellie face angajamente care să-i lege viitorul de Taylor şi Franţa pentru multă vreme de acum înainte, din câte se pare. În fiecare zi însă amână să sune acasă.

Şi familia mea, ei bine, săptămâna asta legătura cu ea s-a remarcat prin absenţă încă o dată. Pur şi simplu nu pricep ce se întâmplă cu ei în prezent. Desigur, atunci când sună e totul minunat, ceea ce nu e, de fapt, niciodată, iar asta mă face bănuitoare.

Lumea crede că te scuteşte de nelinişte, dar acum ai mei mă evită, ceea ce este îngrijorător.

Nu pot să-mi scot asta din minte, aşa că e timpul să iau legătura cu Georgia.

— Sal’, vecină, mă mai ţii minte?

Georgia strigă în telefon de bucurie.

— Fern! Ce mai faci?

îmi smulg telefonul de la ureche şi apăs pe difuzor.

— Scuze că n-am mai ţinut legătura. Steve a

avut zona zoster şi mare pacoste a mai fost.

Nu pot să nu zâmbesc. Georgia nu prea le are cu compătimirea.

Tonul glacial e un avertisment.

— Atunci nu eşti omul care credeam că eşti sau
care te crede Isabel, spun eu, terminând de strâns pensulele. Nu mă pot hotărî dacă doar ai toane sau eşti arogant, însă nici una, nici alta nu se justifică şi nu e nici potrivit. Sunt o mulţime de artişti care ar da orice pentru o ocazie pe care tu o refuzi fără să te gândeşti nici măcar în treacăt la ea.

— Crezi că-i asa de uşor? Nu ştii multe. Isabel mai poartă încă verigheta soţului ei, care s-a dus de cinci ani. El a transformat-o dintr-o fată cu suflet cald într-o femeie de afaceri cu sânge rece. Dacă-i spun totul, are să plece şi asta o să-mi distrugă cariera. Pânã şi o şoaptă despre asocierea cu o activitate frauduloasă în lumea artei înseamnă usi trântite în
nas pentru totdeauna. Pentru ea şi pentru mine.

Mă uit la el, îngrozită.

— Isabel e îndrăgostită de tine, Nico. Cum de nu poţi să vezi asta din felul în care te priveşte? Felul în care era pregătită să-şi lase deoparte grijile şi să te susţină, indiferent de ce-i spune capul? Ceea ce faci, ascunzându-i ce-i ascunzi, e greşit şi nedrept, Nico.

— Nedrept?

Se întoarce, clătinând din cap, în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— Nu înţelegi nici pe departe sensul acestui cuvânt, Fern, crede-mă!

30

Vorbe, apă şi înţelepciune

— Au, am auzit că-i dureroasă!

— Da, replică ea apăsat. Biata de mine, a fost un coşmar absolut! Mă bucur să-ţi aud glasul însă. Habar n-ai cât ti s-a dus dorul.

Felul în care o spune îi face vorbele să sune pline de semnificaţie. îngrijorător de pline de semnificaţie.

— Mi-e dor şi mie de toată lumea. M-am gândit să sun şi să văd dacă e totul bine la voi acolo? Ştii cum e, toată lumea-i ocupată. Dacă nu-i lupta cu semnalul prost, atunci e o chestie de sincronizare. Ratez atâtea chestii! Mai stă casa în picioare? întreb eu, râzând binevoitoare.

Georgia şovăie o clipă sau două şi, când începe să vorbească, glasul îi este nefiresc de vesel.

— Bineînţeles, toate-s bine. îţi faci griji degeaba. Toţi credem că suntem indispensabili, dar se descurcă şi fără noi, nu? Atunci când sunt nevoiţi, adică.

Acum chiar că e ciudat.

— Presupun că da, dar aş prefera să ştiu dacă s- a întâmplat ceva.

De data asta sare mult prea repede.

— încă se mai ţine acoperişul pe casă, aşa că poţi să tragi adânc aer în piept şi să se te întorci la lucru. Aud că-ţi merge bine în Franţa.

Deci a vorbit măcar cu unul dintre ei.

— E foarte diferit şi nu sunt două zile la fel. Nu e timp de plictisit, asta-i sigur, replic eu sinceră.

— Nu se poate să-ţi faci griji pentru casă, Fern, bucură-te de mica ta perioadă de libertate. Eu aşa as face.

Georgia îmi ascunde ceva.

— Deci deocamdată nu am nicio cauză de îngrijorare?

— Nu.

Ei bine, din glasul ei se deduce că nu e pregătită să dezvăluie nimic, aşa că aş putea să mă dau bătută şi să mă prefac că o cred.

— Bun! Grozav, de fapt! Ce mai fac copiii?

întrebarea declanşează un monolog de douăzeci de minute despre cum şi-ar dori ea să nu aibă carnet pentru că numai pe taximetrista o face zilele astea. Cu Steve bolnav de nu e în stare să se suie la volan, Georgia se simte frântă. Mă bucur c-am sunat, fiindcă avea şi ea nevoie de cineva s-o asculte, dar nu mă simt liniştită defel.

Cei sosiţi săptămâna asta trebuie să ia avionul spre casă mai încolo, în după-amiaza zilei de azi, şi eu trebuie să plec în curând la atelierul experimental al dimineţii. Unul dintre cursurile pe care le-a ţinut Pierce cu mare succes în trecut, se pare, e un curs de Conştientizare de Sine. Sunt înscrişi la el două-

sprezece dintre participanţi, ceea ce ne-a surprins pe toţi.

E o chestie pe care el o ţine, de obicei, vreme de două zile întregi, căci are scopul de a oferi o mai limpede înţelegere a punctelor forte, slabe, inhibiţiilor şi motivaţiei generale ale fiecăruia. Pierce spune că, în realitate, e vorba despre a crea „o cale spre fericire”. A învăţa să „dezveţi” lucruri care ţin pe loc sau ameninţă să ne sufoce abilitatea de a gândi neconvenţional. Multe chestii interesante care îţi dau de gândit.

în a doua zi a cursului e un exerciţiu pe care el îl consideră deosebit de bun pe post de dare de seamă. O modalitate bună, crede el, să-ţi petreci ultima dimineaţă, atunci când există multă bunăvoinţă în cadrul grupului care s-a închegat

şi a format legături.

Pierce ne-a întrebat pe Yann şi pe mine dacă vrem să venim şi noi pentru că merge cel mai bine cu un grup mai mare, dar, în plus, mai vrea şi reacţii.

Se aşteaptă să-i scriem un mic raport despre cât de bine e primit cursul de cei care participă la el.

— în regulă! Dacă vreţi să luaţi o foaie de hârtie de pe şevalet şi să vă scrieţi numele în coltul din dreapta sus...

Agitaţie, căci toţi suntem curioşi ce o să facem. Grupul e unul destul de variat în materie de ocupaţii, dar din punct de vedere al vârstei diferenţa e de numai zece ani maximum, ceea ce e neobişnuit. Poate de-aia s-au şi apropiat toţi aşa de bine în săptămâna asta şi doar contingentul ălora cu arta, cum i-a numit cineva, stă închis cu Nico în dimineaţa asta.

— Bun! conchide Pierce, ridicând glasul peste vorbărie. Acum vreau să scrieţi două cuvinte în cen- trul paginii. Aşa.

Scoate capacul markerului şi întinde propria foaie pe jos. îşi scrie numele în colţ şi apoi desenează doi nori în centru. într-unul scrie „înfocat”, în celălalt „altruist”.

Se ridică şi ne adunăm toţi în jurul lui.

— Vreau să găsiţi două cuvinte – unul care vă reflectă punctul forte şi altul punctul slab. Cuvinte pe care le simţiţi voi că vă rezumă cel mai bine personalitatea. Da. Sunt „înfocat”, ceea ce nu-i tocmai negativ, dar e o chestie la care trebuie să fiu prudent ca să nu alung oamenii. Şi motivaţia mea principală în viaţă este „altruist(ă)”, pentru că în domeniul meu profesional, dacă nu pot să-i ajut pe alţii să se

simtă mai bine în pielea lor, atunci ar fi cazul să închid prăvălia.

Toată lumea începe să râdă.

— Sunteti mulţumiţi?

Multă lume dă aprobator din cap.

— întindeţi foile pe toată podeaua sălii de fitness. Vreau să vă plimbaţi pe lângă ele şi să vă gândiţi la

câteva cuvinte pe care v-aţi simţi în largul vostru să le adăugaţi pe foaia fiecăruia dintre ceilalţi, pornind doar de la cum i-aţi perceput în săptămâna asta. Nu e nicio grabă şi avem jumătate de oră pentru această parte a exerciţiului.

în realitate e chiar distractiv. Pentru unii îmi vin instantaneu cuvintele în minte, pentru alţii trebuie să stau să mă gândesc. Poate n-am apucat să petrec mult timp în tovărăşia lor sau îmi ia câteva minute să găsesc cuvântul potrivit. Clar sarcina asta te face să-ţi concentrezi atenţia şi nu e atât de uşoară, pe cât pare la început.

Când mă plimb să-mi îndeplinesc partea mea, mă surprinde cât de variate sunt adjectivele folosite. îmi dau însă osteneala să evit să mă uit la foaia mea cât merg printre ceilalţi. S-a trecut de la hazul gălăgios la linişte aproape totală. Oamenii îşi iau sarcina în serios şi dintr-odată mă simt stingherită.

îi arunc o privire lui Yann, care stă în genunchi şi mă întreb ce face pentru că nu-ţi ia mult să scrii un cuvânt şi să desenezi un norişor şi atunci îmi dau seama că unii adaugă şi nişte mici mesaje personale. Tocmai în acel moment, intră Geana în sala de fitness.

— îmi pare rău, am venit s-o iau pe Fern. Avem o ţeavă spartă şi ne mai trebuie o pereche de mâini. Mă tem că prânzul o să întârzie un pic.

Mă uit în jurul meu, cerându-mi scuze din ochi, şi dau fuga s-o ajung din urmă.

— Coşmar, zic eu, mărind pasul de două ori ca să pot rămâne în rând cu ea.

— Biata Margot stă în aproape trei centimetri de apă. Au fost oprite electricele, dar nu putem

clinti robinetul de închidere. Trebuie să strângem apa cu mopul de pe podea înainte să înceapă să curgă în sala de recreere. Din fericire, ultima tură de pâine e deja la răcit, aşa că stăm bine cu prânzul.

Imediat ce intrăm pe uşă, mă uit înspre bucătărie şi văd o movilă de cârpe şi şervete vechi care alcătuiesc o barieră între cele două încăperi.

— Dacă poţi să iei o măturăşi să-i ajuţi pe Taylor şi Dee-Dee, ar fi grozav, mersi, Fern.

Noi trei lucrăm în şir în încăperea mare ca să dirijăm apa afară pe uşa din spate.

— Ar fi mai uşor dacă podeaua n-ar face pantă înapoi spre colţul ăla, se plânge Dee-Dee.

Are dreptate, o parte din apă tot curge înapoi, oricât de repede am da noi cu mopul.

— Avem nevoie de aspiraţie, zice Taylor. Continuaţi curăţatul, vin şi eu cât de repede pot!

Dacă n-ar fi atât de disperată, situaţia ar fi comică. Dee-Dee şi cu mine decidem să lucrăm în tandem, dând zor înainte, astfel încât apa începe să prindă viteză ca un siaj în faţa periilor noastre. Până s-o aducem noi la uşa din dos însă, e dezamăgitor cât de puţină ajunge să curgă în jos pe traseul stabilit.

Margot şi cu Geana umblă de colo-colo, mutând tot ce e necesar pentru prânz în sala de recreere.

Câteva minute mai în târziu se întoarce Taylor cu ajutoare noi şi un aspirator umed şi uscat.

— Bravo, omule! aplaud eu, în timp ce Kellie şi Odile iau platouri din frigider.

— Mai avem nevoie de nişte prosoape la uşă, strigă Ceana peste umăr.

Taylor în partea cealaltă, bagă aparatul în priză.

— Kellie, poţi să iei ceva mare, cum ar fi una dintre păturicile alea de pe canapea? Nu pot să stau în apă, fiindcă nu pot să aspir decât din partea uscată. Am nevoie să opreşti tu intrarea apei.

— Sigur, mă ocup.

Apare Bastien cu o cheie mare în mână.

— Sub chiuvetă e? întreabă el şi Margot dă din cap că da. Şase paşi şi stă întins pe spate, înfruntând toată forţa jeturilor de apă ca nişte degete care ţâşnesc în dulap. Trec secundele şi nu se întâmplă nimic, după care nişte înjurături.

— I-am venit de hac! strigă el în cele din urmă, jubilând.

— Uraaa! îl aprobă Dee-Dee, încântată că măcar nu se mai măreşte iazul acum.

Cu tot periatul şi puterea de aspiraţie de la Taylor, ne ia patruzeci de minute să ajungem la o podea jilavă, nu udă, şi fără bălţi. Vechile dale din podea măcar erau izolate, dar o să dureze ceva până să se usuce complet.

Bastien deschide larg ferestrele şi acum putem sta să evaluăm situaţia.

— Tot ce ne trebuie pentru servit prânzul e pe masă acum. Fern, poţi să le spui tuturor să ne lase jumătate de oră? Sala de recreere n-are nimic, e doar un pic muiată la cadrul uşii. Dee-Dee, dacă am putea duce chestiile astea ude în grădină, ar fi bine.

— Grozav lucru în echipă, oameni buni! recunoaşte Margot. Fusta mi-e udă leoarcă şi picioarele mi-s de gheaţă, continuă ea râzând.

Kellie porneşte spre spălătorie să caute nişte

prosoape pentru Margot. Eu îi dau SMS lui Nico pe drumul spre sala de fitness, ca să-l anunţ că întârzie un pic prânzul. îmi plescăie apa în pantofi când merg, asa că deschid usa şi mă reazem de tocul ei.

— Scuze! încă o jumate de oră şi o să fie gata prânzul. Trebuie să mă duc să-mi iau nişte pantofi uscaţi, ne vedem un pic mai încolo.

Aş vrea să pot spune că-mi pare rău c-am pierdut finalul exerciţiului, dar adevărul e că mă simţeam

mult în afara zonei de confort la el. Dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, nu voiam să citesc ce scria pe foaia mea când toată lumea îmi urmărea reacţia. Salvată de o ţeavă spartă. Trebuie să fie ziua mea norocoasă.

***

— Fern, am ceva pentru tine! strigă Pierce, dân- du-şi jos de pe umăr rucsacul ca să-i deschidă fermoarul.

Mă opresc şi mă întorc. De-abia am făcut cu mâna autocarului şi, ca urmare a babiloniei de dimineaţă, un prânz întârziat s-a transformat într-o după- amiază de stat de vorbă şi socializare generală.

— E foaia ta de hârtie, zice el, întinzându-mi-o. M- am gândit că s-ar putea să-ţi placă să citeşti comentariile. Era evident că nu te simţeai prea în largul tău şi-mi pare rău dacă am judecat greşit situaţia. Eu sperasem c-o să găseşti exerciţiul o experienţă pozitivă, dar nu e potrivit pentru toată lumea. Când ai un moment de linişte, aruncă o privire. Transmite un mesaj foarte puternic şi am văzut o mulţime de din astea de-a lungul anilor, suficient cât să ştiu că ăsta e deosebit. în orice caz, mulţumesc, Fern! Ajutorul tău de săptămâna asta a fost foarte apreciat, ca de obicei.

îl petrec cu privirea în timp ce traversează curtea. Stau cu ochii pironiţi la hârtia din faţa mea; n-am nicio dorinţă s-o desfac. Unora le plac reacţiile, eu una aş prefera să nu ştiu ce cred oamenii despre mine. Ştiu că nu-s perfectă. Ştiu că-mi fac prea multe griji. N-am să mă schimb niciodată, pentru că asta sunt eu.

Când intru în studio, apare Nico dintr-odată în spatele meu. între noi există o stare de încordare şi urăsc asta.

— M-am gândit să vin şi eu lângă tine. Dacă nu cumva vrei să fii singură. Pari supărată.

Clatin din cap.

— Nu. Nu supărată. Tulburată.

— Ce-i aia?

Arată spre foaia de hârtie împăturită de la mine din mână.

— E de la şedinţa lui Pierce de azi-dimineată. A trebuit să ne descriem fiecare în două cuvinte, după care şi-au adăugat opiniile toţi ceilalţi. A fost un pic prea incomod şi emoţionant pentru mine.

— N-ai citit-o?

— Nu.

Se duce în capătul lui de studio, îşi trage cămaşa în carouri peste cap şi-şi ia tricoul de lucru. Nu-mi feresc privirea, iar el pare să nici nu-şi dea seama că-l privesc. Fizic, e un bărbat puternic şi l-am văzut ieşind din sala de fitness dimineaţa devreme. Nu ai un fizic ca al lui fără să faci mişcare. Posibil că e şi un om foarte disciplinat. Genul care probabil face o sută de abdomene înainte de micul dejun. înlocuieşte ceea ce-i lipseşte din viaţă cu regim, ceea ce-l ţine întreg. Nu pot să nu consider că aşa ceva e un pic cam trist.

Ridică privirea şi eu mi-o feresc pe-a mea.

— Pot s-o citesc?

îl verifică pe Pierce? Sper că nu crede că am o opinie negativă.

— Dacă vrei tu... Nu e genul meu de chestie, atâta tot.

Pun hârtia pe raftul din spatele meu, lângă nişte cărţi de artă ale lui Nico, apoi îmi trag tricoul de muncă peste cap. în acele câteva secunde, el a tra

versat încăperea şi stă cu ochii aţintiţi la foaia despăturită pe care o ţine în aer.

îi urmăresc expresia.

— Ţi se potriveşte foarte mult. Cu excepţia celor două cuvinte din mijloc. Presupun că alea au fost ale tale?

Dau din cap că da.

— Trebuie să te uiţi la asta, Fern.

îmi întinde hârtia şi când n-o iau, o lasă cu faţa în sus pe podea.

— Te pricepi să-mi dai sfaturi. Sfatul meu către tine este că trebuie să citeşti asta şi să bagi la cap.

Pleacă şi dispare în camera de lucru.

Hârtia e cu susul în jos, dar e plină de norişori, mai mulţi decât au fost oameni, ca atare majoritatea au scris mai mult de un cuvânt, iar printre norişori sunt puzderie de mesaje scurte scrise mult mai mărunt.

Inspiratoare. Amabilă. Atentă. Afectuoasă. Miloasă. Onestă. Hotărâtă. Pozitivă. Motivatoare. Binevoitoare. Blândă. Caldă. Solidară. Empaticâ. Mărini- moasă. Sportivă! Antrenantă. Drăgăstoasă. Sociabilă. Veselă. Abordabilă. Susţinătoare. Primi- toare. Talentată. Deschisă. încrezătoare. Iubitoare, încurajatoare. înţelegătoare. Senină. Iertătoare. Atrăgătoare. Cool. Altruistă. Entuziastă. Reconfortantă. Optimistă. Model de comportament.

Cele două cuvinte din centru, cuvintele mele, sunt: *Prăpăstioasă* şi *Sensibilă.*

Valul de pozitivitate care mă inundă e incontestabil. încerc să citesc micile mesaje personale până mi se împăienjenesc ochii de

lacrimi.

„Mulţumesc că m-ai ascultat, a însemnat mult.”

„Mai mult ca sigur că o să-ţi urmez sfatul, drăguţă doamnă!”

„Nimeni nu ştie despre micul nostru ospăţ de noaptea târziu, da? He, he! J x”

„O să-mi fie mereu dor de Spook, dar, când ajung acasă, mă duc la magazinul de animăluţe, promit, Fern.”

„Mă bucur tare mult că am făcut o încercare cu olăritul, cum ai sugerat tu. Cu sau fără unghii murdare. LOL.”

Mai 2019

31

Care-i preţul unei muze?

E neliniştitor atunci când instinctul tău încearcă J să-ţi atragă atenţia, dar tu continui să-l alungi. Avertismentul e greu de ignorat, dar nu prea ştiu ce să fac şi asta e dilema. Nico şi cu mine ne-am evitat toată J ziua, după ce am reuşit J să-l supăr iar fără să scot o vorbă.

De când cu vizita Marquesei, ruptura dintre noi

nu s-a mai închis cu adevărat, poate pentru că ştie că am văzut legătura dintre ei. Cea pe care încearcă el în permanenţă s-o ignore.

A sunat Isabel mai devreme şi, din nefericire, mă aflam în cameră când a acceptat apelul. N-am putut să prind nimic din ce s-a zis pentru că s-a vorbit doar în spaniolă, dar limbajul trupului lui mi-a spus că se ceartă. Când s-a întors, m-a prins uitându-mă la el şi i-am văzut mânia din ochi.

— Acum cu ce-am mai greşit? Vrea ce nu poate să aibă. Nu mai e nimic de zis.

— Cu excepţia lucrurilor care te ţin pe loc, Nico. De ce te temi asa de tare să recunoşti că eşti îndrăgostit de ea?

Se răsuceşte pe călcâie, cu spatele încordat. Atunci îsi aminteşte ceva şi vocea i se îmblânzeşte.

— Isabel zice că ai vândut primul tablou şi încă unul a fost rezervat. Are să te caute ea.

Acum mi se învolburează mintea. Mai sunt doar opt săptămâni până s-o pornesc spre casă, iar Nico şi cu mine devenim din ce în ce mai tăcuti unul în compania altuia.

Ar trebui să fiu fericită, să-mi crească inima în piept că Marquesa a fost atât de elogioasă la adresa muncii mele şi că merg lucrurile aşa de bine. Chiar e o veste minunată. Simt că Nico e supărat pe el pentru că-şi dă seama cât de important e momentul ăsta pentru mine, dar pe el l-a copleşit mânia lui.

Acum s-a pornit presiunea, pentru că trebuie

să termin cât de multe pânze pot cât mai sunt aici. Habar n-am cât o să dureze până să pot picta din nou odată ce-am ajuns acasă. Isabel e o femeie care gândeşte mai întâi cu capul şi apoi cu inima. Nu ştie decât afaceri şi de-asta e totul asa de incredibil şi de

5 5 J

însemnat pentru mine.

E important să ajung acasă simţindu-mă încrezătoare în abilităţile mele şi hotărâtă să le înglobez cumva în rutina mea zilnică. Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea dacă n-ar fi fost Nico. Numai că el nu e în dispoziţia în care să i se adreseze mulţumiri astă-seară.

Fără să am pe nimeni acasă care să înţeleagă de ce am nevoie ca să-mi exprim latura artistică, mă tem că o să-mi pierd iluziile. Sau, şi mai rău, o să plâng după locul meu de-aici.

Au existat momente când m-am întrebat cât de sinceră a fost evaluarea muncii mele de către Nico. Mai mult ca sigur, mentorul dă din cap cu entuziasm şi se uită laudativ la trăsăturile de pensulă pe care le aşterni cu atâta dragoste pe pânză. Am pus totul sub semnul întrebării şi chiar m-am îndoit de el, la început, şi asta-i nedrept din partea mea. Nu mi-a dat niciodată niciun motiv să nu mă încred în intenţii- le lui. Sentimentele noastre, ei bine, astea sunt o cu totul altă chestie. Poţi să controlezi ce alegi să faci, dar nu şi ce-ti dictează inima.

, J

Inima îmi spune că o să ţin mereu la Nico. Mereu. Şi nu pot să fac nimic în privinţa asta. Dar dacă e ceva mai mult decât atât? Şi dacă, atunci când ajung acasă, tânjesc să mă întorc, pentru că aici mi- e locul acum? Nu pot nici măcar să mă gândesc la aşa ceva, pentru că mi

s-ar face inima ţăndări, dacă n-ar fi doar o chestiune legată de pasiunea pentru exprimare.

Astă-seară, atmosfera din studio e tensionată. Am stat departe unul de altul, aproape ca şi cum am fi în toiul unei certe, ceea ce e ridicol. în cele din urmă, îmi dau seama că doar mă foiesc aiurea de colo- colo, fără să realizez mare lucru, dar nu pot să mă apuc pur şi simplu să strâng şi să plec. Nu ştiu ce- am să-i spun lui Nico atunci când, într-un final, o să ies pe uşă, atât de puternică e încordarea nerostită dintre noi. Trântesc cârpa, pun capacul pe paletă şi mă întorc, gândind că probabil cel mai bine e să nu zic nimic.

— Nu pleca!

Glasul lui spulberă liniştea groaznică.

Fără tragere de inimă, mă întorc.

Nico se dă jos de pe taburet şi se duce să mai reducă luminile din tavan. îi urmăresc fiecare mişca- re.

— Pozează-mi, Fern, te rog!

Mă cuprinde frica. Frică de ce anume? mă întreb eu. Mă uit la el cum trece pe lângă mine spre dulap, deschide usa şi trage afară un covoraş rulat. Când îl desface în centrul studioului, vreau să mă întorc şi să fug, dar îmi simt picioarele ca şi cum ar fi prinse de podea. Dispare în camera de lucru şi revine cu un halat de mătase neagră împăturit pe care-l pune în mijlocul covoraşului, după care se întoarce iar în camera de lucru, închizând uşor uşa în urma lui.

Mă uit la fereastră, prin care se strecoară lumina lunii ca un fascicul care iluminează doar un punct şi mă atrage spre el. înconjurată fiind de o întunecime neagră precum cerneala, care e ca o învelitoare ce estompează toată lumea, nu pare să existe nimic dincolo de acest sanctuar. Sunt în siguranţă. O ştiu. Aşa că, fără să mă gândesc, încep să-mi dau jos treptat hainele şi să înfăşor pe mine halatul moale şi vaporos.

Pictura lui Nico mi-e gravată pe creier, astfel încât stau în aceeaşi poziţie, cu un picior strâns sub mine şi celălalt îndoit în faţa mea. Mâna ei stătea pe genunchi şi bărbia i se odihnea pe mână.

Când se întoarce, nu vădeşte nicio emoţie, nici surprindere. în schimb, mă cântăreşte din ochi, aşa cum ar face cu orice model. Mai reduce luminile de sus, apoi se apropie să-mi tragă uşor halatul de pe umeri, dându-mi la iveală sânii. îmi

reglează apoi unghiul piciorului un pic de tot. Atingerea degetelor lui pe piele e straniu de mângâietoare. Nu mai sunt

Fern, sunt forma pe care trebuie cu disperare să o imortalizeze. îi văd intensitatea dorinţei să facă exact asta, când îşi ia blocul de desen şi creioanele şi ştiu că am luat decizia potrivită.

Apoi începe să lucreze. Ochii îi trec peste mine constant, cu o privire pe care n-am mai văzut-o. E concentrat puternic şi fiecare mică nuanţă contează. Teama mea că s-ar putea să mă simt aiurea e nefondată. Singura temere pe care o am e să mă asigur că nu mă mişc şi-l distrag. Fiece detaliu îi este drag şi se încruntă în timp ce lucrează, asemenea nivel de concentrare este necesar. Fiecare tuşă de pensulă e crucială, de parcă e de neşters şi nu poate fi refăcută. Ştie că pozatul este darul meu pentru el. E o noapte de intimitate pe care nu mă aşteptasem s-o împart cu nimeni altcineva decât soţul meu.

Ceva din adâncul fiinţei mele, din suflet, are o legătură cu Nico pe care n-o pot nega. E un sentiment pe care nu l-am mai simţit. îl iubesc pe Aiden şi sunt loială, dar sentimentele mele pentru Nico sunt derutante. îmi pare rău pentru el, pentru lucrurile prin care a trecut şi sunt recunoscătoare pentru felul în care m-a inspirat în calitate de mentor. Cumva însă în inima mea se amestecă toate şi ştiu că e timpul să plec.

***

în timp ce mă închei încet la bluză, cuvintele încep să curgă.

— Nu pot să rămân, Nico... e, mă bâlbâi şi-mi tremură vocea. Viitorul meu nu-i aici şi cred c-o ştim amândoi. Marquesa e îndrăgostită de tine, dar

simte că tu îţi reprimi sentimentele şi înţelege greşit motivul, din cauză că nu vrei să-i spui adevărul. Am mai zis-o şi o s-o mai zic: nu-i corect şi nu-i nici drept.

Are faţa pământie şi durere în priviri când ochii lui îi caută pe ai mei. Stăm la puţin peste un metru distanţă acum, dar atracţia dintre noi e în continuare electrică. Doi paşi şi de data asta s-ar putea să nu mai fiu în stare să ies pe uşă. Văd din privirea lui că şi el se luptă cu acelaşi lucru.

— Tu eşti muza mea, Fern. Prezenţa ta schimbă totul pentru mine şi asta merge dincolo de dragoste. Cu tine aici, pensula mea zboară pe pânză, pentru că tu îmi ridici moralul.

O lacrimă stingheră mi se prelinge pe obraz şi mi- o şterg cu mâneca, în timp ce Nico mă priveşte incapabil să se mişte. Singurul lucru pe care trebuie să mi-l aduc aminte e că, fără îndoială, n-aş fi avut hotărârea de a mă lua în serios ca pictoriţă, ca să nu mai vorbim de a mă crede artistă, fără el. Dacă aşa ceva mi-l face mentor sau inspiraţie, nu ştiu, dar bărbatul ăsta îmi mângâie sufletul.

— Nu-i destul, Nico. Nu sunt vreun soi de înger, nu-s decât o femeie cu defecte şi nelinişti.

— Şi o inimă mare.

Clatin din cap cu tristeţe şi-mi feresc privirea. Expresia chinuită de disperare de pe chipul lui e mai mult decât pot suporta eu.

— O inimă care-i aparţine altcuiva, recunoaşte el.

Cuvintele rămân agăţate în liniştea dintre noi înainte să ies pentru ultima oară.

32

Zori noi, început nou

Răsucind cheia în broască, mă aplec să-mi ridic valizele şi păşesc înăuntru. Instantaneu, atmosfera familiară pare să se înfăşoare în jurul meu ca o pătură veche. Mângâietoare. Reconfortantă.

Sunt într-un final acasă. Cu aproape opt săptămâni mai devreme, dar măcar o să am timp să mă readaptez. După călătoria de descoperire de sine, simt nevoia să mă detaşez afectiv de o lume în care nu eram decât o vizitatoare în trecere. Acum e momentul să încep să adopt lucrurile cu care vreau să avansez şi să fiu recunoscătoare pentru noul avânt pe care pare să mi-l fi dat. Mă simt mai vie decât m- am simtit de multă vreme. E însă mult de asimilat şi e o uşurare să ştiu că nu-i nevoie să mă grăbesc.

Trag un şut uşii cu tocul s-o închid şi o pornesc pe hol dând ochii roată ca şi cum l-aş vedea pentru prima oară. E mai mic decât îmi aminteam, îmi zic zâmbind, dar e tare bine să fiu iar acasă. Las valizele uşor pe podea şi intru în salon, absorbind din priviri fiecare detaliu. Sunt uşurată să constat că nu s-a

J

schimbat nimic.

A trecut mama pe aici regulat şi fotografiile înrămate care surprind cele mai de preţ momente: ziua nunţii noastre, aniversări, petreceri de Crăciun şi zile de naştere, n-au pic de praf. O iau în mână pe cea mai recentă: petrecerea pe care am dat-o aici în casă înainte ca Aiden şi cu mine să pornim în aventurile noastre. Steve, vecinul de alături, s-a urcat pe

un scaun şi ne-a rânduit pe toţi într-un grup strâns ca să nu ne revărsăm din cadru. Atâtea fete zâmbi-

toare, atâţia oameni cuprinzându-i pe alţii cu braţele, în timp ce alţii strigau: „Mai aproape, mai aproape!”. Asta e viaţa mea, reflectez eu, simţindu-mă mai degrabă ca un voyeur care ia în mână fotografia altcuiva.

Mama s-a îngrijit de casa asta aşa cum o fac eu, să fie gata pentru întoarcerea noastră, în ideea că o să trecem cu bine de încercare. Am să recunosc însă că până şi eu m-am îndoit o clipă de reuşită.

Poza mea preferată mă fixează şi ea cu privirea de pe etajeră, provocându-mi o strângere de inimă. L-am prins pe Aiden cum stătea în curte şi citea un raport pe care-l adusese acasă de la serviciu. E luat din profil şi habar nu avea că mă uit la el.

„Nu-i la fel când nu eşti tu aici”, îi spune vocea mea lăuntrică. „Mă tem că nu mai sunt aceeaşi şi n- o s-o ştiu sigur până nu te întorci la mine.”

Un pocnet puternic mă face să mă întorc şi să mă uit neliniştită spre cadrul uşii. Brusc, apare Owen şi eu încep să mă întreb dacă nu visez cu ochii deschişi.

— F... Fern? se bâlbâie el.

— Owen. Ce cauţi aici?

— Tocmai asta mă pregăteam să te întreb şi eu.

începe să-mi bată cu putere inima în piept când îl văd purtând un bandaj.

— Ce ţi-ai făcut la braţ? întreb eu, încercând să-l îmbrăţişez evitând ghipsul.

— O rană de război, declară el cu un zâmbet

siropos.

Pufnesc în râs, în ciuda îngrijorării, după care mă încrunt la Owen, întrebându-mă când anume avea de gând să-mi spună despre accident.

— Aşadar, cum s-a întâmplat? îl iscodesc eu, arătând spre ghipsul care-i iese din mânecă.

— M-am împiedicat de propriile picioare, dar e numai o fractură la încheietura mâinii. Jena şi între- bările sâcâitoare ale camarazilor mei au fost mult mai rele decât rana în sine. încă o săptămână şi-mi scot ghipsul.

— Dar de ce stai aici şi nu cu mama şi cu tata?

— E o poveste lungă şi nu ştiu sigur ce să-ţi spun mai întâi. Chestia e că nu poţi să te enervezi. Promi- te-mi-o, fiindcă a fost o decizie de familie!

— O decizie de familie?! Fără să mă implice şi pe mine?! Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat, *acumi*

Arată din cap spre bucătărie şi-l las să mi-o ia înainte, iar eu îl urmez ca prin ceaţă. îmi trag un scaun şi mă las cu toată greutatea pe el, mustrându-mă că n-am încercat să dau de capăt îngrijorării mele că era ceva în neregulă acasă.

— OK. Am să-ţi spun totul şi după aia o să-i adunăm pe toţi. Să sperăm că până atunci te vei fi calmat.

Văd că e încă şocat după ce-a dat cu ochii de mine aici.

— De unde să încep?

îşi lasă capul un pic pe spate şi-i scapă un oftat uşor printre buze.

— Mai întâi, surioara noastră e gravidă.

— Cee?!

— Calmează-te! Are să fie totul bine, zice el în-

grozit de reacţia mea.

îmi zboară mâinile spre cap ca şi cum acesta ar fi gata să explodeze şi sar în picioare, pornind să măsor încăperea cu pasul.

— Hannah n-a vrut să vii degrabă înapoi, dar chiar are nevoie de sora ei acum. A fost nevoită să se lase de facultate. O să-ţi spună mama totul. Are un soi de chestie, hiper gravida sau ceva de genul, ceea ce înseamnă că-i e rău mai toată ziua.

Mă opresc din măsurat încăperea cu pasul şi mă uit fix la el.

— Şi mie nu mi-a spus nimeni? Decizia să mă întorc mi-a aparţinut, Owen, şi n-ar fi trebuit să-mi as-

cundeţi asta. Sărmana, sărmana Hannah!

îmi vuieşte capul.

— Fern, opreşte-te! Dacă punem cu toţii umărul, o să fie în regulă.

— Pe bune?

îmi evită privirea rece ca oţelul şi continuă.

— Planul e ca Liam să-şi vândă apartamentul şi să caute împreună o căsuţă modestă cu trei dormitoare pe care s-o poată cumpăra şi renova rezonabil de ieftin. M-am gândit că am putea să le dăm cu toţii o mână de ajutor, odată ce vă întoarceţi tu şi cu Aiden şi mie mi s-a vindecat încheietura

mâinii. Am permisie de luat înainte să plec iar.

Pare asa de blazat!

— Nu-mi vine să cred!

— Ei bine, am să recunosc că a trebuit să mă lupt cu impulsul de a mă întoarce şi a o rupe la fugă când te-am văzut, replică el cu o strâmbătură. Credeam că o să avem mai mult timp să punem lucrurile... în ordine.

îmi dau seama că eram ultimul om pe care se aştepta să-l vadă când a deschis uşa aia. însă tot nu înţeleg de ce stă *aici.* Mă scurg la loc pe scaun şi mă întorc să mă uit fix la el încă în ceată.

— Mai e ceva, nu?

Dă din cap că da, şi eu simt cum mă turtesc.

— Tata a dat foc bucătăriei lor când a lăsat o tigaie pe ochi cât s-a dus să răspundă la telefon. Au stat aici cea mai mare parte a timpului din ultimele două luni şi jumătate, cât li s-a dat jos tot din bucătărie şi li s-a refăcut.

Mi se frânge inima în piept. Ar fi trebuit să fiu aici şi nu... ce? Să mă distrez în Provence?

J

Owen se încruntă, iar eu îmi ţin răsuflarea.

— La drept vorbind, a fost un haos total din ziua când m-am întors. Dar am tras cu toţii, străduindu- ne cât puteam de bine să ascundem ce se petrece ca să nu sari în maşină şi să o porneşti spre casă.

— Dar ăsta mi-e rolul, Owen! Dacă nu pot să fiu alături de voi, atunci cine sunt?

— Cineva care merită să-şi mai ia un mic răgaz pentru sine, asta eşti. Suntem toţi tare mândri de tine, Fern, şi o dată am vrut şi noi să te punem pe tine pe primul loc.

— Mândri?

Scoate un oftat adânc.

— Ne-ai susţinut pe toţi într-un fel sau altul, Fern. Bănuiesc c-am vrut şi noi să ne revanşăm pentru asta. Aiden ne-a spus c-ai vândut nişte tablouri.

— *Aiden* v-a spus?

întrebarea mea trece peste capul lui.

— Le-am spus c-ai să te superi, dar mama, tata şi cu Hannah au fost de neclintit. Când am ajuns acasă era momentul nepotrivit, fiindcă mama nu vorbea cu tata din cauză că ăia cu bucătăria o făcuseră de oaie şi el nu observase. Scuze, Fern, dar pari să simţi chestii şi e prea greu să discut cu tine şi... sau să ascund ceva. Aşa că era mai uşor să nu spun nimic. De ce-ai venit acasă mai devreme, totuşi?

„Am venit ca să-mi dau seama cine sunt şi ce-a mai rămas din mine cea veche, dacă a mai rămas ceva, înainte să se întoarcă Aiden.”

— Am venit pentru că, deşi credeam că o să fiu singură aici, în locul ăsta mă simt cel mai apropiată de voi toti. Iar acum o să fiu nevoită să

mă cazez la
hotel ca să primesc un pat? întreb eu pe jumătate glumind.

— Tata trebuie să zugrăvească toată casa din cauza stricăciunilor provocate de fum, aşa că sper că nu te deranjează că stau aici. N-am vrut să-l încurc, dat fiind că nu eram în stare să-i dau o mână de ajutor.

Nu pot să nu râd la întrebarea lui caraghioasă, pentru că acum îmi dau lacrimile.

— Am să fiu mătuşă, şoptesc eu, nevenindu-mi să cred.

— Ştiu. Tot nu m-am obişnuit cu gândul. Am să fiu unchi, asta e ireal, îmi dă dreptate Owen. Odată ce Hannah şi cu Liam au trecut peste şoc, au fost exta- ziaţi, Fern. Şi muream toţi de nerăbdare să-ţi spunem.

Dau din cap. Pe lume se întâmplă lucruri mai rele şi ştiu că Hannah şi cu Liam vor face fată situaţiei.

— Şi acum ai o şansă la o carieră cu totul nouă, Fern. Suntem cu toţii entuziasmaţi pentru tine.

— Dar de unde a ştiut Aiden? Nu i-am spus că s- au vândut două tablouri.

O mişcare bruscă în cadrul uşii îmi atrage atentia şi-mi pică faţa când îl văd pe Aiden stând acolo.

— Va trebui să-ţi găsim un studio, desigur. Mă gândeam la o căsuţă din aia elegantă din buşteni în grădină. Propriul tău spaţiu, ce zici?

Mă holbez la Aiden şi nu-mi vine să cred, apoi mă întorc să mă uit la Owen, care ridică din umeri cu stânjeneală.

— Cred că e timpul să-mi fac rapid ieşirea şi să vă las, zice el cam spăsit şi în câteva secunde a şi dispărut.

Lui Aiden nu i s-a clintit un muşchi.

— Ei bine, credeam că te cunosc la fel de bine cum mă cunosc pe mine, Fern. Te-ai gândi că, după ce cunoşti pe cineva de, cât să fie, treisprezece ani, le-ai văzut pe toate. Numai că tu mi-ai dovedit că mă înşel, artista mea proprie şi personală. Ţine-o tot aşa cu surprizele, iubito, viaţa era plictisitoare fără tine şi ăsta-i adevărul. Bine-ai venit acasă, Fern!

Ne fixăm cu privirea unul pe altul ca nişte străini, dar câteva clipe mai încolo ne cuprindem cu braţele, îmbrăţişarea lui Aiden e aşa de strânsă, că abia de mai pot să răsuflu printre lacrimi. Trec câteva minute până când vreunul dintre noi e în stare să vorbească şi, când ridic ochii la el, e atât de derutat, că mi se rupe inima.

— Ce te-a făcut să te întorci mai devreme? şopteşte el cu glas răguşit.

— Simţeam nevoia să mă asigur că viaţa asta mai există, recunosc eu.

Geme şi, dintr-odată, se trage un pic înapoi. Ceea ce văd e teamă momentană în ochii lui. O senzaţie

de rece îmi coboară pe şiră ca nişte apă

îngheţată.

— Şi tu ce cauţi aici? îl iscodesc eu, încruntându- mă.

Credeam că se îndreaptă spre Bangkok.

îl văd cât e de tulburat – am avut dreptate să-mi fie frică, pentru că aici e ceva în neregulă.

— M-am întors deja de şase săptămâni. E mult de muncă la serviciu şi se chinuiau.

J

Se opreşte, agitat.

— Adevărul e că n-a mai fost la fel fără tine alături, Fern. N-am mai fost acelaşi om.

îmi dă drumul şi mâinile lui le caută pe ale mele, apucându-le pe amândouă strâns când se lasă un pic spre spate ca să se uite la mine. Are atâta concentrare în priviri că parcă încearcă să vadă până în rărunchii mei, dar neliniştea îi e palpabilă.

— De ce nu mi-ai spus? De ce n-a vorbit nimeni cu mine despre ce se întâmpla aici?

— Pentru că am ajuns când se pornea totul şi niciunul dintre noi n-a vrut să te întorci până nu erai

gata. Am acceptat pentru că aveam nevoie de nişte timp să-mi pun ordine în gânduri.

Privirea îi e sinceră, plină de regrete şi suferinţă.

— Dar... dar tu ai fost cel care a vrut anul ăsta de descoperire, timpul ăsta în care să te regăseşti. N-a fost vorba de mine, Aiden, deloc n-a fost.

— Ştiu. Şi fără să vreau, mica mea panică stupidă m-a pus în primejdia de a pierde tot ce avem. N-am descoperit decât că fără tine nu fac alegeri bune. Am văzut nişte privelişti minunate, Fern, dar am ajuns să mă îndoiesc de toate şi am dat-o în bară.

închid ochii şi trag adânc aer în piept. Mi-a fost groază de momentul ăsta şi de ce-aş putea să descopăr în legătură cu mine şi Aiden, când avea să vină. Am crezut însă că o să am ceva timp aici singură ca să-mi adun gândurile până să se întoarcă el. Să descopăr că el e deja aici şi se confruntă cu aceeaşi dilemă e prea mult pentru puterea mea de înţelegere. Ce ne-am făcut?

— Eu ne-am adus în situaţia asta, iubito, şi mi-am dat seama, prea târziu, că se transformase într-o încercare. Una care putea să meargă fie rău, fie bine. Ispitele care există în lume...

îmi simt inima în piept ca o greutate de plumb.

— Trebuie să fim sinceri unul cu altul.

îl privesc drept în ochi pe Aiden, iar el mă conduce în salon, până pe canapea. Cum stăm unul lângă altul pe ea, mă bucur că nu trebuie să mă uit direct la el.

— Speram c-o să cădem pur şi simplu unul în braţele altuia şi totul are să revină la normal, dar vechea normalitate nu mai mergea, nu-i aşa?

E o recunoaştere mai degrabă decât o întrebare.

Aiden mi-a fost centrul vieţii de când aveam 16 ani. Credeam că-l cunosc la perfecţie, dar când mă întorc să-l privesc, habar nu mai am ce gândeşte. Mă întreb dacă e oare e la fel şi pentru el când mă fixează cu privirea.

— Ăsta e un nou început pentru noi, atunci. Dacă asta vrei.

îi poruncesc vocii să pară puternică, optimistă şi nu disperată.

— M-am culcat cu Joss, o trânteşte el şi capul i se pleacă în faţă.

îşi priveşte fix mâinile şi-şi împreunează degetele strâns până i se albesc încheieturile lor.

— Şi crezi că n-am ştiut? şoptesc eu, cu glas abia auzit.

Am crezut că, dacă-mi alung temerile, o să fie mai puţin reale, dar în adâncul sufletului am ştiut ce se petrece.

— îmi pare rău, Fern, zice el pe jumătate hohotind de plâns. N-am vrut să se întâmple şi ştiu că e o scuză penibilă. Joss mi-a dat un ultimatum şi am plecat. Mă simt de parcă am ieşit din viaţa mea pentru o vreme şi nu gândeam. Am sperat că întoarcerea aici o să mă ajute să dau iar de rostul lucrurilor.

— Şi te-a ajutat?

Se lasă pe spate pe perne şi se întoarce să se uite la mine.

— în clipa în care ţi-am auzit glasul şi te-am văzut stând acolo, m-am simţit brusc... din nou în siguranţă.

— în siguranţă? Ce înseamnă asta?

încerc să nu par mânioasă sau dezamăgită, dar sunt câte un pic din amândouă.

— Nu eram sigur c-ai să te mai întorci. Hannah mi-a zis despre artistul ăsta al tău şi gândul că lucraţi atât de îndeaproape m-a ros. El era un străin şi totuşi a văzut ceva în tine, ceva ce mie mi-a scăpat.

Nu ajungi să expui într-o galerie şi să vinzi tablouri dacă nu ai cu adevărat talent. Ce ironie că eu eram ăla care se simţea prins în capcană, pe când tu erai cea care suferea în tăcere.

Aproape că sar înapoi de la şoc.

— Asta e absurd, Aiden. Ştiam că într-o bună zi o să-mi rezerv nişte timp să explorez ceea ce mă interesează, dar habar n-aveam că are să ducă undeva. Şi tu cum ai aflat despre galerie?

— Uite ce e, n-a fost vina lui Hannah, dar după ce i-a pomenit numele, l-am căutat online. Am vrut să aflu mai multe despre tipul care-şi petrecea atât timp cu soţia mea.

Sunt dezamăgită că numai gelozia l-a făcut pe Aiden să stea şi să se gândească.

— Dar tu n-ai zis niciodată că te deranjează şederea mea acolo. N-am crezut că te interesează chiar aşa de tare, sinceră să fiu.

Mormăie şi clatină uşurel din cap.

— Gelozia e o emoţie urâtă şi nu ceva ce voiam

să recunosc că începuse să mă macine. Mai ales când... ei bine, nu mă simţeam tare mândru de mine.

E greu să nu-i trânteşti o replică scurtă şi la obiect, dar tac.

— Unul dintre linkurile care a apărut a fost spre o galerie din Sevilla. Lucrările lui erau bune, ceea ce m-a făcut să mă mai liniştesc un pic, după care ţi-am văzut numele pe bara laterală trecut ca artistă nouă care va expune „în curând”. L-am sunat pe Owen să-l întreb dacă ştie ceva despre asta şi a fost la fel de surprins ca mine. Nu i-am zis nimic lui Hannah şi nici părinţilor tăi, deoarece mă simţeam aiurea. N-ar

fi trebuit să ştiu ce se petrece? Şi atunci mi-am dat seama că eu ascundeam chestii, aşa că de unde până unde să mă plâng? Câteva zile mai încolo însă, mi-a dat Owen un email să-mi spună că picturile tale apăruseră şi că Fern Wyman era oficial artistă. Cred că a distribuit linkul la toate cunoştinţele

, J

noastre. Şi de atunci, pe linkul ăla zice că s-au şi vândut două.

Mereu am fost cea care-i susţine pe toti ceilalţi şi acum mă susţin ei pe mine. Chiar dacă nu se poate să fi fost uşor, mai ales pentru Aiden, să nu-şi dea glas temerilor.

Viaţa mea pare să-mi treacă fulgerător pe dinaintea ochilor. După ce mi-am pierdut sora, am simţit că trebuie să mă ofer să umplu golul pe care l-a lăsat în familia noastră. Mama s-a sprijinit mult pe mine, în timp ce tata pur şi simplu s-a închis în el o vreme. Am stat însă cu ochii pe el ori de ori câte ori am simţit că-i slăbeşte curajul. A fost momentul în care Owen şi cu Hannah au început să se bizuie pe mine, ca să nu le mai provoace griji părinţilor. E un rol pe care nu l-am mai dat înapoi până acum.

Cât despre Aiden, ei bine, ispita vine sub tot felul de forme şi, cu toate că n-am fost necredincioasă, am ştiut că e prea periculos să rămân. Când te pomeneşti că-ţi pasă suficient de mult cât să vrei să salvezi pe cineva de el însuşi, există o legătură, chiar dacă nu vrei s-o recunoşti.

— Bun şi atunci *noi* cum stăm? întreb, iar Aiden îşi fereşte privirea şi strânge din umeri.

Aprilie 2020

33
înfruntând adevărul

— Cum te simţi? Tristă? Supărată?

Hannah vorbeşte cu voce joasă pentru că doarme bebeluşul în pat.

— N-am nimic, pe bune.

Nu e o platitudine, dar, când se termină ceva amiabil, rămâi cu un sentiment de uşurare. Ca şi cum ai lucra în timpul preavizului la un serviciu şi e ultima zi, mergi în cele din urmă mai departe. Există o undă de tristeţe pentru ceea ce s-a dus, prieteniile şi amintirile pe care le laşi în urmă, dar ştii că a venit timpul să-ţi iei rămas bun.

Divorţul nu e diferit. Când s-a dus pasiunea, perioada petrecută descosând viaţa de cuplu e ca şi cum ai vărsa apă dintr-o sticlă. Odată era plină şi, pe măsură ce se goleşte, devine doar un recipient fără nimic în el.

— îmi pare rău, surioară. Ştiu cât de mult v-aţi străduit amândoi şi că Aiden nu a vrut să te răneas- că. Aş fi vrut să nu fi plecat aşa de nebun. îţi datora o explicaţie cum se cuvine după ce s-a jucat cu tine.

Ştiu că le-a fost greu tuturor pentru că Aiden a făcut parte din familie atâta vreme. Cum să nu simţi lipsa cuiva despre care credeai că o să-ţi fie mereu alături? Pentru mama şi tata era ca un fiu, pentru Hannah şi Owen era un frate.

— Uneori, lucrurile pe care oamenii aleg să nu

le discute sau să le împărtăşească nu sunt importante. Alteori sunt, dar nu trebuie rostite cu glas tare, fiindcă asta n-o să schimbe nimic. Aiden şi cu mine am ştiut-o la puţină vreme după ce ne-am reunit. Sper că e cu Joss, dar, în acelaşi timp, o parte din mine nu vrea să ştie sigur. Prostesc, nu-i aşa? Accepţi că nu mai vrei pe cineva şi totuşi te doare să te gândeşti la el cu altcineva. Mai presus de toate, chiar vreau să fie fericit.

îi aud istoveala lui Hannah în oftat.

— Unii oameni fac petrecere şi au tort de divorţ ca să-şi sărbătorească nou-aflata libertate. Bănuiesc că

J

tu nu te duci să petreci în seara asta?

— Sunt singură, beau cafea în pat şi iau micul dejun. Măcar am două săptămâni încântătoare în Can- terbury, desenat şi pictat cât o cunosc pe Rosemary, noua mea potenţială parteneră de afaceri. Am să ştiu în curând dacă e ce trebuie, dar gândul de a cumpăra o galerie şi a ţine lecţii de artă e înspăimântător. însă, cu un sold considerabil în bancă din partea mea din banii de pe casă şi din vânzarea a mai bine de douăsprezece tablouri graţie lui Isabel, am capital. Acum, că m-am lăsat de muncă, o să am nevoie de un soi de venit regulat. Toate-s categoric în ceaţă în viaţa mea, deocamdată. Mi se pare o imposibilitate să mă angajez în pasul următor pentru că emoţiile mi-s haotice, recunosc eu.

— Ai deschis scrisoarea pe care ţi-a dat-o Marqu- esa?

Iscodirea blândă a lui Hannah îmi trezeşte consti-

inta.

— Nu. E încă la mine în geantă, dar nu-mi vine s- o deschid.

— E o prostie, Fern. Citeşte-o şi poate o să poţi să-ti vezi realmente de viată. Nu-ti stă în fire să fii atât de indecisă. Cumpăratul galeriei ăleia din Can- terbury e o mare ocazie şi, dacă tot amâni luatul

unei hotărâri, o să se bage altcineva şi tu o să regreţi.

Ştiu că are dreptate.

— Am un termen-limită. Două săptămâni, dar e înspăimântător, Hannah. Şi dacă nu mai vând nicio lucrare? Banii pe care-i am s-ar putea împuţina şi îi voi fi irosit pe toţi.

— Te-ai descurcat bine până acum şi Marquesa încă te susţine la fiecare pas. N-ar face-o dacă ar crede că s-ar vinde mai bine lucrările altcuiva. E timpul să mai crezi şi tu în tine, Fern. E un ordin, lubeş- te-te şi odihneşte-te şi tu niţel, pentru numele lui Dumnezeu! Şi plimbări lungi, de limpezit gândurile.

Mă bufneşte râsul. De când a început sora mea mai mică să se poarte ca o mamă cu mine? Când las telefonul din mână, decid că a venit timpul, iau scrisoarea şi jacheta groasă şi mă duc pe balcon. Adierea vântului e uşor rece şi în lumina tot mai sla-

bă mă copleşeşte un sentiment de singurătate. Fericirea pare un vis îndepărtat zilele astea, ceva ce am avut cândva, dar se poate să nu mai am nicicând.

îmi ridic gulerul în jurul urechilor şi mă aşez la măsuţa de bistro cu scrisoarea în mână. Vântul aproape că mi-o suflă şi o apuc bine, întorcând-o să mă uit fix la numele meu, scris de mână pe faţă. Nico are un scris de om care ştie ce vrea şi fiecare

literă e meşteşugită cu grijă. Buclişoarele de la coada lui F şi a lui N arată ca nişte floricele. Mai c-ar

putea fi o invitaţie la nuntă, doar că, dacă aşa ar

fi stat lucrurile, mi-ar fi spus Isabel înainte să mi-o dea.

Ne-am întâlnit anul trecut în august când a venit la Londra pentru o licitaţie importantă de artă. M-a invitat să merg cu ea şi după aceea a insistat s-o însoţesc la o recepţie exclusivistă la una dintre galeriile locale. Nu prea aveam chef să mă duc, dar fusese aşa de bună cu mine, că nu voiam să mă creadă nerecunoscătoare. Habar n-avea că trec printr-un divorţ dureros. Aiden era rareori contactabil, pentru că era în drumeţie prin Himalaya, am presupus că împreună cu Joss. Nu puteam fi sigură, căci el nu lăsase bilet în ziua în care plecase. Asta îmi frânse- se inima, nu că i-aş fi purtat pică pentru că are parte de un nou început, ci pentru faptul că suportase constrângerile pe care greutăţile mele i le impuseseră. Nu se plânsese niciodată, dar înăbuşitul dorului de ducă trebuie să-l fi făcut nefericit. La fel de nefericit, pe cât de nefericită aş fi eu acum, dacă n-aş putea picta. Aiden mă iubise cândva, asta ştiu clar, la fel cum şi eu îl iubisem. Necunoscuta era când anume începuse dragostea să pălească şi să moară.

— Ar trebui să citeşti asta, mi-a spus ea când mi- a întins plicul şi ne-am îmbrăţişat de rămas bun. Habar n-am ce conţine, dar pot să-ţi spun că Nico a insistat categoric să ţi-o înmânez personal.

— A terminat portretul?

O imagine a chipului lui mi-a umplut mintea când mi-am amintit noaptea în care-i pozasem.

— Da. Te-a surprins perfect. E frumos.

Mă uitasem la ea şocată. Mă surprinsese *pe mine?*

— L-ai văzut?!

Dăduse din cap.

— Bineînţeles.

Mi-aduc aminte cum am simtit că mi se duce cu- loarea din obraji când m-am uitat fix la ea îngrozită. Nico mă trădase, îmi trădase încrederea şi bunele intenţii. N-aş fi pozat niciodată pentru un nud, dar fusesem gata să-i pozez lui ca să poată termina tabloul care-l torturase.

Acum, cât stau cu ochii aţintiţi la plicul dintre degete, îmi dau seama că e vremea să citesc ce are el de zis. Fără îndrumarea lui Nico, s-ar fi putut foarte bine să petrec nişte timp desenând într-un moment al vieţii mele, dar să nu fiu îndeajuns de curajoasă, încât să descopăr de ce sunt realmente în stare. El mi-a fost inspiraţia, fie că-mi place, fie că nu.

Rup plicul, scot singura foaie de hârtie din el şi mi- I îndes în buzunar.

Draga mea Fern,

Noaptea în care am încuiat uşa studioului când tu stăteai pe covoraş cu halatul drapat în jurul tău mi-e gravată în memorie pentru totdeauna. Când eram scâldaţi în lumina blândă, eu eram un bărbat transfigurat de frumuseţea muzei mele. Ca artist, te-am îndrumat înspre poza perfectă şi creionul meu a umplut lacom pagină după pagină. Sufletul mi s-a avântat în sărbătorirea a ceva care transcendea frumuse- ţea fizică, ceva ce încă nu pot explica.

Frumuseţea ta interioară şi bunătatea răzbăteau ! J
prin strălucirea pielii tale goale cât încercam eu

să prind fiecare nuanţă, fiecare curbă senzuală. Cred că în noaptea aceea am ajuns să înţeleg cât de aproape de nebunie poate să fie pasiunea. Pentru că mi-am dat seama că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

Ai fost şi vei fi mereu îngerul meu frumos. Ştiu însă că îngerii sunt meniţi să fie eterici şi că, din nefericire, n-ai putea să fii niciodată a mea în adevăratul sens al cuvântului. Fie şi numai pentru că nu sunt suficient de merituos.

Pentru o noapte însă ai fost a mea şi numai a mea ca să te surprind pe hârtie.

Degetele mele ţi-au atins umărul pentru un scurt moment când ţi-am dat jos halatul. N-am scos un cuvinţel, nici eu, nici tu. Şi totuşi noaptea aceea avea să devină cea mai frumoasă din viata mea.

Una care nu mă va părăsi până la ultima suflare.

Ştiu cât de dragă ţi-e familia ta; tot ce faci, pentru ei faci şi, în calitate de om care e adeseori egoist în toanele şi sentimentul lui de regret, am considerat acest lucru drept ceva care te îndeamnă cu adevărat la smerenie.

Să ai o viaţă lungă şi fericită, draga mea Fern, pentru c-o meriţi. Fii fericită, continuă să pictezi şi lasă-ţi spiritul artistic să se avânte! Mi-ai influenţat viaţa pentru puţin timp şi pentru asta am să-ţi fiu mereu recunoscător.

Portretul tău e primul lucru la care mă uit în fiecare dimineaţă înainte să-mi încep ziua şi ultimul pe care-l văd seara. Sunt, într-adevâr, un om fericit şi am vrut să ştii că datorită tie am reuşit în sfârsit să

mă desprind de demonii din trecutul meu.

N-am sâ-ti uit niciodată bunătatea. Pentru mine vei fi mereu un înger.

Nico

Şi eu îmi aminteam foarte viu lumina lunii strălucind prin întinderea de sticlă şi acoperindu-mi trupul cu umbre blânde. Nico m-a făcut să mă simt frumoasă, cu adevărat frumoasă în noaptea aceea. Altfel decât până atunci, adorată cu defecte cu tot. Timpul părea să stea în loc pentru amândoi, ca şi cum nu era aievea, ci numai un vis.

Stau o vreme cu mintea învolburată, după

care iau telefonul şi o sun pe Hannah.

— Scuze că e târziu, dar am făcut cum mi-ai sugerat tu şi i-am citit în cele din urmă scrisoarea lui

Nico.

îsi înăbuşă un căscat şi-mi dau seama c-am sculat-o din somn; nu sper decât că n-am mai deranjat şi pe altcineva.

— Te implora să te întorci? întreabă ea brusc atentă.

— Nu, dar zice că e îndrăgostit de mine.

Trec clipele şi cred că Hannah e la fel de uluită ca mine.

— Trebuie să te duci să-l vezi, Fern, înainte să te hotărăşti ce-ai să faci în continuare. Habar n-are ce s-a întâmplat sau că eşti liberă de contract acum.

închid ochii preţ de o clipă, blocând luminiţele care sclipesc în depărtare şi par să danseze în întuneric. Sau poate ăsta e doar efectul lacrimilor mele.

— Am plecat de lângă el pentru că mă aştepta Aiden, Hannah. în toată viaţa mea a fost vorba de dragoste, datorie şi responsabilitate. Am crezut mereu că toate trei merg mână în mână. Habar n- aveam că dragostea se poate schimba, că poate păli şi deveni prietenie. Cu Nico e altfel. N-am discutat niciodată ca iubiţi, fiindcă nu asta era natura relaţiei noastre, legătura noastră era mai degrabă la nivel spiritual. Dacă zice că a fost mai mult decât atât, atunci m-a minţit tot timpul.

— Şi cu tine cum rămâne, Fern? Tu ai fost sinceră? E posibil să nu-ţi fi permis să-ţi recunoşti adevăratele sentimente? Nu-i nicio o ruşine, nu i-ai purtat pică lui Aiden pentru Joss.

Lucrurile astea se întâmplă şi niciunul dintre noi nu-şi poate alege sentimentele, atracţia faţă de cineva e instinctivă.

Cred că e vremea să-i spun secretul meu vinovat, dar mă tem că, dacă-i dau glas, are să pară incriminator.

— Nu s-a petrecut nimic între noi, Hannah, dar i- am permis lui Nico să mă picteze nud. A, motivele mi-au fost sincere, pentru că am crezut... ei bine, e o poveste lungă, dar gestul trebuia să-i permită lui să termine o pictură a unei femei care stă pe malul lacului. Era frumoasă, obsedant de frumoasă chiar, dar nu pe mine trebuia să mă picteze, eu eram doar un model. în scrisoare spune că a atârnat portretul *meu* pe perete, iar eu nu aş fi fost niciodată de acord să-i pozez dacă mi-aş fi dat seama că asta îi e intenţia.

— îmi pare rău că simţi că s-a folosit de tine, dar, dacă e îndrăgostit de tine, nu poţi să-l ierţi? De ce era atât de important pentru el, totuşi? Sunt sigură că artiştii nu termină fiecare tablou pe care-l încep, ştiu că tu nu.

J

Nu-i uşor să vorbesc despre asta, pentru că de unde să porneşti când povestea lui Nico nu e simplu de spus? Mi-a luat multă vreme să-l înţeleg.

— Tatăl lui nu l-a recunoscut niciodată ca artist adevărat, Hannah. Stilurile lor erau foarte diferite. Pentru Nico, să picteze un portret în stilul vechilor maeştri are rolul de validare. Indiferent de cât de re-

J

alizat este, pierderea părinţilor înseamnă că o formă de recunoaştere după care tânjeşte n-are să vină niciodată. în schimb, e nerăbdător să-şi

dovedească lui ceva: că tată-său nu l-ar fi considerat deficitar.

Las să-mi scape un oftat lung.

— Nico nu era îndrăgostit de mine, era îndrăgostit de o muză şi de asta se şi agată.

— Iar acum e de înţeles că eşti supărată. Pare că ţi-a trădat încrederea, Fern, ceea ce trebuie să te doară. întoarce-te şi cere-i să dea portretul jos! Ai fost mereu o ţipă foarte retrasă şi clar nu te cunoaşte. Dacă tu nu simţi realmente nimic pentru el, atunci

ăsta ţi-e ultimul obstacol, aşa că sare-l! Dacă vrei să vin cu tine în călătoria asta, spune-o! Micuţei Rae îi place în maşină, chiar dacă lucrurile ei o să umple probabil portbagajul. Dar până şi un spaniol îndrăzneţ o să tremure dinaintea a două femei mânioase şi a unui bebeluş care plânge.

Zâmbesc în sinea mea. Nu pare să fi trecut mult de când mă luptam eu în locul surorii mele şi acum iat-o cum îşi suflecă mânecile pentru mine. Nu te pui cu o proaspătă mămică, iar micuţa şi draga noastră Rae a scos la iveală instinctele protectoare ale lui Hannah, alimentate de hormonii şi de valul de iubire maternă. Pare că s-ar putea lua în piept cu lumea şi să câştige.

— Ai dreptate. E timpul să-i fac o vizită lui Nico, dar trebuie să-l înfrunt singură. N-a făcut-o ca să mă supere, scrisoarea lui o dovedeşte, dar nu înţelege cât de tare mă răneşte sau cât de dezamăgită sunt de ceea ce a făcut. Isabel a zis că e frumos, dar nu despre asta e vorba aici, ci despre faptul că am fă- cut-o dintr-un singur motiv, pentru că am crezut că are să-l ajute să se vindece şi că nu trebuia niciodată să fie un portret al meu.

Icnet.

— Ştiai deja că tabloul e expus în văzul lumii?

— E, să sperăm că nu *al lumii,* ci doar pe un perete din castel, da. Mi-a spus-o Isabel când m-am întâlnit cu ea la Londra. Eram prinsă cu lămuritul lucrurilor după plecarea bruscă a lui Aiden şi mi s-a părut ultimul lucru de care să-mi fac griji. Numai că gândul că se uită oamenii la silueta mea dezbrăcată, fie ea şi lucrarea unui

admirabil artist, nu mă reprezintă, Hannah. La simplul gând îmi vine să mă fac ghem şi să mă ascund. L-am tot alungat eu, dar detest să mă simt atât de expusă, de vulnerabilă. Şi Nico mi-a făcut aşa ceva fără să stea pe gânduri, din câte se pare.

— Ah, Fern, îmi pare tare rău! E ultimul lucru de care aveai tu nevoie acum.

Ştiu. Ceea ce devenise o amintire fermecată J pentru mine s-a prefăcut acum în ţăndări atât de mici că nu le mai poţi recunoaşte de unde provin. Cum de am fost asa naivă?

— O să văd dacă pot aranja o traversare prin tunel mâine. Cu câte o noapte de şedere ca să întrerup călătoria acolo la dus şi la întors şi o noapte în satul din apropierea castelului. O să-mi ajungă cinci zile şi o să-mi dea suficient timp de gândit. N-am fost în stare să mă liniştesc de când am venit aici pentru că am tot evitat asta şi, în adâncul sufletului, o ştiam. E ca ultima piesă din puzzle, ceea ce înseamnă că după aia pot să o iau de la capăt. Când o să mă întorc, n-o să mai rămână nimic care să-mi încurce mintea şi o să pot să merg tihnită înainte.

— în sfârsit!

Expiră cu putere şi eu îmi iau puţin telefonul de la ureche încercând să nu râd de exasperarea ei.

— Drum bun, fii fermă şi încearcă să te relaxezi şi să te bucuri de călătorie! Primăvara în Provence e minunată, îmi imaginez.

în mod ironic, pe vremea asta anul trecut mă luam în beţe cu Nico, străduindu-mă din răsputeri să-l conving să asculte sfatul lui Isabel. Fără îndoială, ea îl îndrumă cu atenţie în direcţia

potrivită şi acum, că poate să „se desprindă de demonii din trecut”, nu mai există nimic care să-i ţină despărţiţi. Dacă nu cumva mă foloseşte pe mine drept pretext în încercarea autodistructivă de a-şi refuza fericirea. Lăsând la o parte aprecierea pentru artă, dacă ea ar înţelege motivul pentru care i-am pozat lui Nico, atunci mai mult ca sigur că mi-ar da dreptate că el a sărit calul.

Nu-mi place conflictul, dar n-am să mă las folosită. Şi da, are să fie plăcut să mă iau pe sus pentru o perioadă pe drum, să conduc cu muzică răsunând din boxe şi să simt adierea vântului prin păr, ceea ce s-ar putea să fie exact ce-mi trebuie cât îmi regân- desc viaţa. Din fericire, am multe amintiri cu momente minunate petrecute în Franţa şi n-am de gând să las o mică supărare să mi le strice.

E momentul să-l informez pe Nico că acţiunile lui au distrus oricâtă încredere exista între noi.

34

Acolo unde îngerii se tem să calce

Plouă când trag într-un final maşina în parcarea din faţa castelului. Când ridic privirea la ferestre, începe să-mi bată inima cu putere în piept. Mânia care mi-a fost tovarăşă majoritatea drumului pare să fi dispărut şi acum mă simt... vulnerabilă. E greu să disting ceva, fiindcă ştergătoarele de parbriz nu fac faţă torentului de

apă. E genul de ploaie care cade precum drugii de oţel, implacabilă şi aparent fără sfârşit. Se potriveşte stării mele sufleteşti, deoarece ultima parte a drumului mi-a provocat o durere de cap din cauza frecuşului constant al cauciucului pe sticlă.

Ei bine, acum mă aflu aici şi, oricâte emoţii aş avea, e momentul să îndrept o greşeală. Mi-a devenit însă clar cu fiecare kilometru parcurs că e nevoie să stau fată în fată cu Nico şi să nu simt nimic.

Atunci am să ştiu că am dreptate şi că n-a fost menit să fie ceva între noi. Când mă întind după geaca de pe bancheta din spate, brusc se deschide uşa din dreapta. în dreptul ei stă Ceana, care mă apără de ploaia piezişă cu una dintre umbrelele colorate ale centrului de retragere.

— Ei, asta *da* surpriză! Ce cauţi prin părţile astea? Ah, nu-mi vine să cred!

Pare din cale afară de bucuroasă când mă bag în impermeabil şi ies de pe locul meu să vin lângă ea, încercând să rămân la adăpost.

— Ai grijă la băltoace! mă atenţionează ea, cu ochii la pantofii mei sport.

Nu ploua când am plecat de la Dijon azi-diminea- ţă. Cu fiecare kilometru, mi-a crescut anxietatea şi acum simt cum mă ia un pic cu greaţă.

Ne luăm de braţ în timp ce ne ferim de micile adâncituri în care se adună apa şi încep să mă mai înveselesc.

— De ce nu ne-ai anuntat că vii? întreabă ea cu o privire iscoditoare.

— E o vizită scurtă. Am sunat-o ieri pe Isabel să verific dacă Nico e aici şi nu la galerie sau la vreun eveniment. Nu era la birou, dar asistenta ei a confirmat că Nico nu se află acolo.

— Isabel?

îmi aruncă o privire curioasă şi mă conduce spre sala de recreere.

înăuntru, ne punem hainele la uscat şi o pornim spre bucătărie, unde ea porneşte ceainicul.

— Am presupus că stau ceva vreme pe aici zilele astea. Nu mi-am putut închipui că Nico ar vrea să fie plecat perioade mai lungi.

Ceana e cu spatele la mine cât ia două căni din bufet. îmi vorbeşte peste umăr şi răspunsul ei nu e cel la care m-aş fi aşteptat.

— Din câte ştiu eu, s-a văzut cu Nico doar de două ori de când ai plecat tu. O dată s-a dus el la galerie pentru o expoziţie pe care i-a aranjat-o. Şi a mai venit ea aici să vadă ce face, cred că pe la finalul lui iulie trecut.

îmi întinde o cană şi ne aşezăm la barul de mic dejun de la peretele din spate.

— Nu sunt împreună, că eu aşa credeam?

Ceana ridică din sprâncene.

— Serios? Tot ce-mi amintesc e că atunci când a fost ea aici s-au certat zdravăn. El nu mai pictează la fel de mult ca altădată şi Isabel nu era prea bucuroasă de chestia asta. Noul nostru tip de la IT însă a făcut un site separat pentru cursurile de artă ale lui Nico, iar el a demarat un program pentru artişti în curs de afirmare. Deja există planuri pentru încă un spaţiu de cazare lângă cel mai recent adăugat.

Ei bine, asta da întorsătură de situaţie! Numai că deocamdată nu pot să trec peste liniştea stranie care ne înconjoară.

— Unde-i toată lumea?

— într-o excursie cu autocarul la Nisa. Au avut loc multe schimbări de când ai plecat tu. S-au alăturat echipei noastre câţiva oameni noi şi lucrurile sunt mult mai bine organizate,

mulţumită lui Pierce.

— Nico e cu ei?

— Nu. E la el în studio, cred. De ce nu te duci pe acolo să-l saluţi? Ceilalţi n-o să se întoarcă mai de-
vreme de nouă jumate în seara asta. Venirea ta o să

stârnească nişte zâmbete largi, asta pot să-ţi zic. Presupun că rămâi peste noapte?

— Nu. Fac o... scurtă călătorie cu maşina, aşadar opririle mi-au fost stabilite dinainte.

Se strâmbă.

— Mare păcat! Acum că eşti aici n-o să te lăsăm să pleci chiar aşa uşor, avem o mulţime de vorbit ca să ne punem la curent. Ce mai fac Aiden şi familia ta?

îmi termin cafeaua şi-mi duc cana la maşina de spălat vase. E greu să mă uit în ochii Ceanei acum.

— Aiden e bine. Călătoreşte. Am hotărât să punem punct, de fapt. Owen şi cu Hannah sunt foarte bine, dar mereu ocupaţi zilele astea. S-au întâmplat atâtea în ultimul an.

Din cealaltă parte a bucătărie îi simt reacţia: e şocată. Zgomotul unui taburet care zgârie podeaua mă face să mă întorc şi dintr-odată Geana mă cuprinde cu braţele.

— îmi pare atât de rău să aud asta, Fern! Chiar m-am întrebat atunci când ai tăcut de tot. SMS-urile alea de la început erau optimiste şi brusc, ei bine, a devenit evident că ceva nu era în regulă. Deci asta e o mică vacantă?

Ne dăm în spate şi ochii ei trec rapid peste mine ca şi cum ar căuta răspunsuri cu privire la motivul real al vizitei mele.

— Cam asa ceva. O călătorie cu maşina care să-
mi ofere nişte timp de reflecţie. Mă bate gândul să intru într-un parteneriat cu altă artistă care are o mică galerie la Canterbury. E vremea să fac nişte schimbări mari în viata mea şi să las

trecutul în
J J
urmă.

— Păi mă bucur mult de tot că ai putut să treci măcar pentru câteva ore pe drum. Nico o să fie încântat să te vadă. A avut un moment de declin adevărat după plecarea ta, dar Pierce a avut un plan. Pierce are mereu un plan, zice ea râzând cu blândeţe.

E bine s-o aud atât de mulţumită şi optimistă.

— Deci face bine atunci?

— Da, cred că ai să vezi o diferenţă. îi place să ţină cursurile. Aranjamentul e mult mai concentrat şi oamenii care vin sunt artişti care au deja ceva experienţă. E mai structurat şi se derulează ca o parte distinctă a afacerii. Participă mai mult la chestiile de grup de seara şi ăsta a fost motivul pentru călătoria lui Isabel, cred, care a venit să încerce să facă presiuni asupra lui. Am considerat că era un pic ne-dreaptă; e frumos să-l vezi mai relaxat şi mai fericit. Dacă asta înseamnă mai puţine tablouri de vândut, atunci asta e. Banii nu mai sunt o problemă şi predatul pare să-l învioreze.

Relaxat şi fericit, ei, da!

— Grozav! Mă duc până la el să văd ce mai face, replic eu, cam stânjenită.

De ce-oi fi crezut că-i o idee bună?

Se întinde să mă mai îmbrăţişeze o dată.

— Mă întristează tare mult JJ că ai trecut prin ce-ai trecut. Trebuie să fi fost greu.

— A fost, dar am trecut peste ce-a fost mai rău. Ne vedem în curând!

— la umbrela! strigă Geana când apuc haina şi o pun pe mine.

Umbrela e uriaşă şi, când intru în parcare, o

rafală bruscă de vânt o întoarce pe dos.

— Fir-ar!

Cât mă lupt eu să nu-mi fie smulsă din mâini, gluga îmi zboară pe spate şi ploaia începe să-mi curgă în pârâiaşe pe faţă. Dintr-odată se aude o voce purtată de vânt. în timp ce încă mă zbat să întorc umbrela la loc, două braţe se întind pe lângă mine s-o prindă şi eu slăbesc strânsoarea.

Nico se uită fix la mine, iar eu mă uit la el, în timp ce norii de deasupra capetelor noastre continuă să se deşerte cu fervoare. Părul îmi e deja lipit de cap şi nu mă îndoiesc că rimelul îmi lasă dâre negre de o parte şi de alta a feţei. Clar umbrela e de nereparat şi el strânge din umeri, o aruncă la o parte şi arată spre castel.

— Ţi-am văzut maşina. Nu mi-a venit să cred, strigă Nico, ca să acopere zgomotul ploii torenţiale în timp ce mergem cât de repede putem. Alunecă prea tare pe jos ca să alergăm.

— Sunt în vacanţă, ţip şi eu, la care el ridică ochii la cer şi dă din umeri.

— Când ţi-am văzut maşina, am crezut că-i în închipuirea mea şi a trebuit să verific. Totul e în regulă, nu-i asa?

Se apleacă în faţă şi împinge uşa de stejar greu ca să intru.

Arăt ca o păpuşă de cârpe, cum stau pe loc cu braţele drepte, îndreptate spre podea şi trupul ţeapăn. îmi curge apa de pe haină, băltind în jurul meu cât îmi scot adidaşii care pleoscăie.

— Da, bine, nu sunt sigură. Scuze pentru mizerie.

Mă uit la el şi văd că e şi mai ud decât mine, pentru că el n-avea haină. Doar o cămaşă

bleumarin care acum îi e lipită de piele ca şi cum ar fi dată cu lipici. Arată şi mai în formă decât era ultima oară când l-am văzut. Mă aşteptam... La ce, după ce am auzit că nu-i cu Isabel? La un om dărâmat? Chiar şi mai dărâmat decât era când am venit eu prima oară aici, poate. Ei bine, clar nu e cazul şi, dacă n-aş fi crezut ce mi-a spus Ceana, aş crede-o acum.

— Vino în studio! Am să iau nişte prosoape.

Situaţia e de domeniul fantasticului, ca să nu spun mai mult. în timp ce mergem pe coridor, mă năpădesc amintirile cu duiumul. Mă uit la locul unde un Nico beat mi-a alunecat din braţe şi aproape că s-a prăbuşit pe podea. îmi aduc aminte cu încântare de fiecare dată când picioarele mi-au păşit pe aceste vechi scânduri de stejar de pe podea târziu în noapte, cu stomacul ghem de teama că trăsăturile mele de pensulă n-au să fie suficient de bune. Sau să fi fost vorba de entuziasmul de a lucra alături de Nico? Alung gândul. Am venit aici pentru un singur lucru şi n-o să-mi taie elanul nişte gânduri aiurea, chiar dacă îmi trezesc emoţii puternice.

în clipa în care intru pe uşa studioului, valul de amintiri se transformă într-o adevărată maree. Mirosul familiar este divin şi imagini scurte şi clare îmi săgetează prin minte. Lucruri pe care nu ţin să mi le amintesc cu atâta putere şi mă bucur că Nico m-a lăsat singură. Mă aşteptam să simt un picuţ de nostalgie, dar nu asta.

Mi se ridică o senzaţie de panică din rărunchi şi mi se opreşte în piept. îmi simt inima bătând mult prea repede.

Când îmi întinde Nico prosopul bleumarin de mâini, dau din cap în semn de mulţumire, incapabilă să vorbesc deocamdată.

— Aşa mă bucur să te văd, Fern! mormăie el.

Nu încearcă să-şi usuce părul, pur şi simplu stă şi se uită la mine cum mă şterg pe faţă şi încerc să scot nişte apă care mi s-a scurs pe sub răscroiala pulovărului.

— Te simţi bine? mă întreabă neliniştit.

— N-am nimic, Nico, mulţumesc. Ai face bine

să-ţi schimbi cămaşa.

Coboară ochii la trupul său de parcă n-ar fi fost conştient că e ud până la piele şi zâmbeşte.

— Desigur.

Când mă uit la el cum se duce în celălalt capăt al studioului să ia un tricou de pe raft, mă simt de parcă s-ar fi dat ceasul înapoi cu un an întreg. îl privesc pe furiş cu coada ochiului cum îsi scoate cămaşa şi

dă la iveală un trup care reflectă cât de mult a tras de el. Muşchi pe care-i forţează la limită în fiecare dimineaţă înainte să-şi înceapă ziua de lucru. Mi-a zis odată că e important pentru sănătatea lui mintală. N-am înţeles până nu mi-a explicat.

— Eu nu sunt tatăl meu. El era un om al exceselor care şi-a distrus trupul şi într-un final mintea. Sigur, i- am moştenit patima aprigă şi un sentiment de com- pulsiune, dar le folosesc într-un mod pozitiv. Trupul meu reflectă hotărârea mea, dar e mai uşor să controlez trupul decât ce mi se petrece în minte.

Mi-aduc aminte c-am crezut că asta e ceva tare trist şi totuşi a fost încă un lucru care l-a făcut pe Nico să-mi fie drag. înţelegeam amândoi ce înseamnă să ai o compulsiune. Nimeni nu alege să devină prăpăstios şi e o povară să ai sensibilitatea asta ascuţită. Cum poţi să nu-ţi faci griji când te uiţi la cineva şi vezi ceea ce multi nu văd?

— Gata! Sunt uscat. Nu ţi-e frig, nu? mă întreabă Nico cu o expresie plină de grijă.

îi întind prosopul fleşcăit şi clatin din cap.

— Mi-e părul un pic umed acum, atâta tot. Nico, am venit aici ca urmare a scrisorii tale.

Când ti-am

pozat, am crezut că... Am crezut că e pentru ca să termini portretul necunoscutei de lângă lac. în scrisoarea ta, te refereai la portretul *meu.* Nu aşa ne-a fost înţelegerea, Nico, şi tu o ştii.

îşi fereşte privirea. Dintr-odată, începe să-şi frângă mâinile, agitat.

— îmi pare rău, Fern. N-ar fi trebuit să trimit scrisoarea aia. Erau chestii adânc îngropate în mine care trebuiau să iasă la iveală şi numai aşa te puteam lăsa să pleci. Cât despre portret... n-o mai visez pe femeia de la lac şi pânza aceea a fost refolo- sită.

— Deci te-ai hotărât să *mâ* pictezi fără ca măcar să iei în calcul c-ar fi trebuit să-mi ceri mai întâi permisiunea? Şi ai mai şi atârnat pictura pe perete şi i- ai arătat-o altcuiva.

Mi se pare greu să-mi reprim enervarea, fie şi pentru că ar trebui să simt dezgust la tră darea lui, nu dragoste. în schimb, vreau să-l cuprind cu braţele şi să-mi îngrop capul în pieptul lui. Vreau să-i aud bătaia inimii şi să-i simt căldura trupului lângă al meu. Iar acum îmi spune că *el* a trecut peste.

— îmi pare rău. N-am vrut niciodată să te jignesc, zice el, privindu-mă consternat de reacţia mea. Prezenţa ta în viaţa mea mi-a deschis ochii în privinţa multor lucruri. A fost greu să ştiu că ai o familie iubitoare la care să te întorci şi eu n-aveam nimic care

să-mi aducă aminte de tine. Intenţia mea n-a fost niciodată să te îndepărtez sau să te folosesc, Fern, te rog s-o crezi!

— Dar ai zis în scrisoare că mă iubeşti. Cred

însă
că eşti derutat, pentru că nu iubeşti un om doar pentru simplul fapt că te inspiră. Şi cu Isabel cum rămâne?

Clatină din cap şi aud cum îi scapă un oftat de pe buze.

— Pot să vorbesc liber? Sau doar ai venit să-ti verşi năduful evident? Năduf pe care, apropo, nu cred că-l merit.

Rămân cu ochii aţintiţi la el, fără să clipesc.

— Am venit aici să te înfrunt. Tu mi-ai fost mentor şi eu am avut încredere în tine. Tot ce vreau e adevărul.

— Şi asta o să şi capeţi.

Acum l-am supărat.

— N-am ascuns niciodată faptul că sunt apropiat de Isabel, dar ea ştie că nu-i pot împărtăşi dragostea. *Tu* nu ai vrut să crezi asta, fiindcă te făcea să te simţi cu conştiinţa uşoară când ai plecat. Tu şi cu mine însă nu tăcuserăm nimic nepotrivit, Fern. Nu-i o infracţiune să te îndrăgosteşti de cineva. Isabel şi cu mine ne cunoaştem de mult; ne certăm şi facem afaceri împreună, dar asta-i tot şi am fost mereu sincer cu ea. Există o latură a ei de care pur şi simplu nu mă pot ataşa. Iar acum că ştiu ce înseamnă dragostea adevărată, n-aş mai putea să mă mulţumesc cu mai puţin. Tu m-ai salvat de la a fi convins să mă bag în ceva din toate motivele nepotrivite, Fern.

Are dreptate? Când am plecat, fugeam de propriul meu zbucium afectiv? Existau sentimente pe care nu voiam să le recunosc, deoarece asta ar fi însemnat să renunţ la căsnicie? Acum, că e prea târziu, momentul a trecut.

— E ¡relevant, Nico. Răul a fost făcut şi nu vreau decât să văd tabloul pe care ai îndrăznit să-l împărtăşeşti cu Isabel, fără ştirea sau consimţământul meu.

Sunt obosită şi derutată şi nu vreau decât să termin chestia asta înainte să spun ceva ce o să regret.

— E atârnat în pod.

***

Isabel are dreptate. E superb. Stau în faţa unui şevalet, îmbrăcată cu tricoul meu preferat, care a ajuns omagiu pentru cel puţin trei dintre pânzele mele. Aproape la fel de plin de culoare ca ele. Ţin braţul întins şi expresia de pe chip mi-e de pură concentrare.

— Aprobi?

— E minunat!

îmi înghit cel mai uriaş nod care mi s-a pus vreodată în gât.

— Arăt a artistă, şoptesc eu mai mult în sinea mea decât lui Nico.

— Eşti, întăreşte el afirmaţia.

— Nu la asta m-am aşteptat.

Se încruntă şi-şi încrucişează braţele, studiind fie- care centimetru al pânzei.

— Am crezut că e perfect. O abordare modernă a unui portret clasic. N-aş schimba nimic, îmi aduce atâta fericire de fiecare dată când stau în fata lui! Poate că un cusur nu e cel mai rău lucru pe lumea asta, la urma urmei. Şi o spun cu mândrie.

Mă întorc să mă uit la el şi-i văd reflectată în ochi

dragostea pentru mine. Cum am putut să mă împotrivesc adevărului? De ruşine, poate? Groaza de a- mi da seama c-aş putea iubi un alt bărbat aşa cum trebuia să-mi iubesc soţul? Am crezut că tot ceea ce

simţeam pentru Aiden era o dragoste mistuitoare, dar cum ştii cu adevărat dacă n-ai cu ce s-o corn-

pari?

Dragostea pe care o simt pentru Nico mi-a emoţionat sufletul înainte să-mi emoţioneze inima. Cu Aiden fusese o dragoste senzuală, de oameni tineri. Toţi hormonii ăia şi perioadele petrecute departe unul de altul care alimentau weekendurile minunate şi pline de pasiune împreună între reprizele de învăţat. Gândul la dragoste era excitant şi tot ce trăiam împreună era nou. Căsătoritul, cumpăratul unei case, prinsul de rădăcini.

Cu Nico, pasiunea care ne lega era în alt plan. Dacă ar fi fost pur fizică, ar fi însemnat puţin pentru mine. As fi văzut-o asa cum era şi as fi dat-o la o parte uşor. Numai că intensitatea a ceea ce scânteia între noi era înfricoşătoare şi trebuia să fiu puternică să mă împotrivesc ei. De aceea plecasem. Acum pricep că de aceea m-am şi întors.

— Nu porţi verighetă, zice încet Nico.

— Nu.

— Vreau să fiu sincer, Fern. Când am adus-o pe Isabel aici vara trecută, trebuia să ştiu dacă te avantajasem. A stat şi s-a uitat la tablou şi ştii ce-a zis? M-a acuzat că sunt îndrăgostit de tine. Nu mă aşteptam la asta; pur şi simplu voiam să arunce ea un ochi de expert pe el, să-mi confirme că muza trăieşte în continuare, nu doar pentru că mi se topeşte mie inima de fiecare dată când îl privesc. Am rămas şocat până în măduva oaselor de reacţia ei. Era aşa de evident? Ei bine, pentru ea era. Am recunoscut că n-am discutat niciodată cu tine despre

dragoste; cum aş fi putut, date fiind împrejurările? Isabel m-a făcut neghiob.

Mă dau mai aproape de tablou, plină de admiraţie faţă de subtilitatea tuşelor de pensulă.

— A fost o reacţie dură, dar trebuie să-i fi fost greu, dat fiind ce simte pentru tine.

încuviinţează din cap.

— Are să găsească pe cineva când o să fie momentul potrivit, sunt sigur de asta. Nu are încredere în multă lume şi eu mă aflu în zona ei de confort în

multe feluri, [1] pentru că puţini ştim adevărul despre primul ei soţ. De la obsesie nesănătoasă la cruzime nu este decât un pas, iar el se cam plimba între cele

două. Aşadar, Isabel şi cu mine suntem obisnuiti să
vorbim deschis şi nu m-am simţit jignit, l-am spus că, înainte să te cunosc, nu-mi dădusem seama ce mult te poate durea iubirea pentru cineva, după care am ajuns să apreciez că e o formă de extaz divin. Durerea adevărată ar fi să nu ştii niciodată adevărul.

Nico e un bărbat cu emoţii profunde şi asta îl face un artist care te inspiră, dar genul acesta de sensibilitate nu vine fără neajunsuri.

— Ea te-a pus să scrii scrisoarea? întreb eu, încercând să-mi păstrez glasul egal.

— Da. Fără tragere de inimă. Ce drept aveam eu să te tulbur? însă cu cât mă chinuiam mai tare să găsesc ce să spun, cu atât mai bine înţelegeam că nu-i greşit să-i spui cuiva că-l iubeşti, chiar dacă nu poate răspunde iubirii tale. La urma urmei, aşa stau lucrurile între mine şi Isabel. Nu ne vorbim deocamdată pentru că îmi petrec mai mult timp predând decât pictând, ceea ce o enervează, dar are să mă ierte, de vreme ce prietenia noastră a trecut prin chestii mult mai rele.

Mă aşteptam să stau în locul ăsta şi să cer să fie distrus tabloul. în schimb, ce simt e un sentiment copleşitor de dor. Şi de apartenenţă.

— Şi eşti fericit? întreb eu timidă.

— Cât de fericit se poate. Nu mai sunt torturat de visuri. Uneori, dar doar uneori, îmi mai permit răsfăţul de a mă uita pe schiţele alea şi mi-e clar că visurile mele au fost o viziune. Tu erai femeia pe care am văzut-o, dar drumurile noastre încă nu se întâlniseră. Erai menită să mă salvezi şi ai făcut-o. Mi te-ai

dăruit în singurul mod în care J puteai. Iar asta a însemnat totul pentru mine.

Când mă arunc de gâtul lui, mă ţine la piept cu atâta blândeţe, că simt că mai să-mi explodeze ini

ma.

— Nu sunt un înger, Nico, şoptesc eu în umărul lui. Nu sunt decât o femeie care credea că ştie ce e

J

dragostea, numai ca să descopere că nu ştie nimic.

Decembrie 2020

35

Doi oameni, o viaţă

A fost o zi plină şi, când mă îndrept spre studioul lui Nico, mă cheamă o pânză. în seara asta sper să fac ultimele retuşuri la cea pe care Isabel mă tot presează s-o termin pentru următoarea ei expoziţie.

Când deschid însă uşa, spre marea mea surprindere, încăperea e presărată cu flăcările pâlpâinde ale unei miriade de lumânări pastilă. Nico şade în mijlocul unei grămezi de perne împrăştiate pe un covor. Lângă el e un răcitor de vinuri, în care se află ceea ce pare a fi o interesantă sticlă de vin, şi un bucheţel legat manual de irişi algerieni de un albastru electric. Ridic dintr-o sprânceană şi mă uit la el uşor dezaprobatoare.

— Ce se petrece? întreb eu poruncitoare,

îndrep- tându-mă spre el.

Expresia care mă tachinează din ochii lui e enigmatică. Zâmbetul sardonic al Monei Lisa e nimic pe lângă el atunci când pune ceva la cale.

Sare în picioare şi eu mă aplec în faţă să-l sărut fugar pe buze. N-am nicio intenţie să mă las deviată. El mă cuprinde cu braţele şi un sărut se transformă în două, apoi trei. Problema e că e irezistibil şi el o ştie.

— Hm, ai gust bun. Dulce chiar. Ai mâncat tort?

Râd când se trage în spate, acuzator.

— S-ar putea să fi fost ispitită de ceva ce mi-a dat Margot pe la nas. Din nefericire, a lăsat platoul lângă mine când goleam maşina de spălat vase.

— Atunci se explică de ce ai întârziat. OK, trebuie să stai aici. în mijlocul covorului.

Mă strâmb.

— Pe podea?

— Pe podea.

— Dar trebuie să lucrez.

— Lucratul poate să aştepte.

Lumina care pâlpâie e blândă şi relaxantă. Mă prinde de mână când mă las pe podea şi încep să mă aşez confortabil.

Ridic privirea la el.

— Vrei să te aşezi, te rog? Mă faci să mă agit. Am să primesc un pahar de spumant fără alcool sau e doar de frumuseţe şi ai de gând să-ti scoţi blocul de desen?

Se lasă brusc într-un genunchi.

— Fern Emilia Slater, vrei să te măriţi cu mine? încep să râd când scoate o cutiuţă din buzunar. Expresia de pe faţa lui face toţi banii.

— Nu. Dar asta e o îmbunătăţire considerabilă

faţă de prima ta cerere în căsătorie. Sala de recree- re plină ochi n-a fost cea mai bună idee, aşa-i? îl dojenesc eu.

Se dezumflă un pic.

— Ah. Ei bine nu, bănuiesc că n-a fost. Eu speram însă că am ridicat un pic ştacheta.

— Bună încercare! recunosc eu.

Nico scoate sticla de şampanie din răcitor şi se întinde după două pahare.

— E un „nu” categoric, atunci?

— Este. Chestia aia o să semene măcar un pic la gust cu cea adevărată?

Se aşază lângă mine, scoate dopul şi râdem când zboară în partea cealaltă a studioului, la fel de impresionant, ca şi cum ar fi de la cea mai fină şampanie. Ţine paharele în faţa lui şi începe să toarne.

— Probabil că nu. Alternativa era suc de portocale. Ce-ti mai face burtica?

— E bine. Chiar dacă o să ne chinuim puţin când o să vină momentul să mă ridic de pe podea.

— Scuze! Am crezut că ar putea fi romantic, pricepi tu, să-ţi amintesc de noaptea în care mi-ai pozat. Goală. Fără haine pe tine. Iar eu am rezistat tentatiei de a te lua în braţe şi a-ti arăta cât de îndră-

J 5,5

gostit sunt de tine.

— Ei, asta cam e romantic. Dat fiind însă că-s însărcinată în şapte luni, tot ce vreau e să pictez o oră sau două, apoi să mi se facă masaj la picioare, după ce am stat mult într-o băită caldă.

5

Nico pare dezamăgit.

— Avantajul e că atunci când o să mă ceri iar, putem să toastăm cu şampanie adevărată în momentul în care te refuz.

I se lărgeşte zâmbetul în clipa în care ciocnim paharele. O sorbitură rapidă confirmă că băutura

nu-i chiar aşa de rea la gust cum am crezut eu că are să fie, dar trebuie să te obişnuieşti cu ea ca să-ţi placă.

— Eu chiar am crezut c-ai să-mi faci pe plac şi o să zici *da* de data asta.

— Tu continuă să mă ceri şi poate într-o bună zi s-ar putea să zic *da.* în orice caz, ne-am hotărât, o să ne numim fata Olivia când o să-şi facă apariţia?

Nico dă din cap când ne uităm unul la altul şi începe să-mi bată inima cu putere în piept. Ori de câte ori mă priveşte aşa, mă simt de parcă m-aş îneca. Expresia din ochii lui îmi taie răsuflarea. Nu vreau să oficializez ceea ce avem şi ştiu că nici el

nu vrea. Doar se asigură că nu m-am răzgândit acum că e copilul pe drum. Dragostea noastră este mai profundă şi înseamnă mult mai mult decât un certificat de căsătorie. în loc să ne ţinem de mâini şi

să primim binecuvântarea în faţa unei adunări, am stat pe malul lacului într-o după-amiază însorită şi ne-am declarat iubirea unul pentru altul.

Am învătat că o bucată de hârtie nu înseamnă nimic, iar Nico a înţeles acest lucru şi eu l-am iubit şi mai mult pentru asta. N-am vrut niciodată să-mi fie al doilea soţ, pentru că unirea noastră nu e doar o căsătorie, ci reprezintă două suflete care s-au adunat într-unul singur.

Când începem fiece zi împreună, ne promitem că are să fie o reînnoire a iubirii şi angajamentului nostru continuu. De fiecare dată când mă cere în căsătorie, ştim amândoi că eu o

să zic *nu* pentru că ne aminteşte că noi colorăm şi în afara liniilor, şi în *interiorul* lor. Faptul că suntem diferiţi ne arată pe scurt cine şi ce suntem. Doi oameni aduşi împreună, în ciuda tuturor sorţilor. O potrivire perfectă.

Când o veni vremea şi fiica noastră o să fie sufi-

cient de mare ca s-o întrebe alţii de ce nu ne-am că-

sătorit noi niciodată, o să ştim că am făcut o treabă extraordinară dacă ea pur şi simplu o să ridice din umeri şi o să zâmbească. „Pentru că deja au fost binecuvântaţi.”

Simţi vreodată la *„Sfârşit”că* vrei mai mult?

Eu simt mereu că finalul unei poveşti doar marchează începutul următorului capitol din viaţa fiecărui personaj. însă chiar acum, când tastez aceste cuvinte, mintea mă întreabă: „Dar ce s-a întâmplat după aia?” Pentru că sunt mereu curioasă şi mereu reticentă să le las să plece.

Acum le cunoaşteţi la fel de bine ca mine şi probabil aveţi propriile idei despre ce le-a adus viitorul. Dacă însă nu puteţi rezista ispitei să vedeţi unde le- a dus imaginaţia mea, atunci citiţi în continuare.

Viata e o combinaţie de chestii şi nu există întot- deauna un sfârşit frumos, plăcut şi fericit, dar uneori există...

Nico şi Fern

Nico a pictat-o în cele din urmă pe Fern stând în iarba lungă şi privind peste lac. Tabloul s-a vândut mulţi ani mai târziu, la o galerie de artă din Londra, pentru o sumă de peste o sută de mii de lire. Intitulat „îngerul iubirii”, frumuseţea pe care Nico Gallegos reuşise s-o surprindă captiva ochiul privitorului. A fost omagiul lui pentru femeia de care se îndrăgostise din prima clipă în care o văzuse.

Fern i-a mărturisit odată fiicei ei că, atunci când în sfârşit a recunoscut în sinea sa că e

îndrăgostită de Nico, a simţit că vede tot pentru prima oară. Brusc lumea era mai mare, mai strălucitoare şi mai captivantă. Aşa a şi fost, în fiecare zi pe care au petrecut- *o* împreună. Mulţi au crezut că fericirea i se datorează succesului în calitate de artistă prolifică şi foarte populară, dar privind în urmă la viaţa ei, cuvintele sale pun totul în perspectivă: „A fost doar cireaşa de pe tort. Nico şi frumoasa mea fiică, Olivia, au fost stelele sclipitoare care mi-au luminat micul meu rai de pe pământ.”

Isabel, Marquesa de Aytona

Galena din Sevilla i-a adus Marquesei succesul în permanenţă şi a promovat carierele multor artişti, printre care Nico şi Fern, cărora nu le era numai o simplă cunoştinţă de afaceri, ci şi o bună prietenă.

întipărit însă pentru totdeauna în mintea lui Isabel a rămas băieţelul de A ani, Nico, şi cum o fugărea el prin livada familiei ei, în timp ce ea ţipa ca din gură de şarpe. Erau copii şi totuşi încă neatinşi de lecţiile dure pe care avea să li le dea viaţa.

în cazul lui Nico, tatăl lui se pregătea să-şi înceapă declinul şi efectul avea să-i marcheze viaţa pentru multi ani de atunci înainte. Până când şi-a întâi-
J J
nit, în cele din urmă, muza.

în cazul lui Isabel, mama ei uneltitoare şi apoi un sot dominator aveau să influenţeze felul în care
J J
privea orice lucru. Mai puţin pe Nico, prima iubire adevărată din viaţa ei, sentiment care nu

se uită niciodată.

Ar fi dat oare Isabel succesul şi averea ca să-l mai aibă pe Nico alături şi să fie ea cea care să-i vindece rănile? Da, desigur. Numai că şi-a dat seama că adevăratul lui suflet-pereche e Fern. E dureros să accepţi că acel cineva nu e menit să fie al tău; totuşi, acea mică flacără de iubire altruistă din inima ei s-a îmblânzit odată cu trecerea anilor. A făcut-o un om mai bun. A inspirat-o să nu renunţe la dragoste şi, într-un final, a cunoscut şi s-a măritat cu un om de afaceri de mare succes, cu vreo cincisprezece ani mai mic decât ea.

Oamenii care o cunoşteau nu vedeau decât o fe- meie puternică şi independentă, al cărei stil de viaţă era adeseori în ziarele de scandal. Nimeni n-a ştiut cu adevărat de sacrificiul ei de a iubi pe cineva atât de mult, încât a fost capabilă să-i dea drumul. încurajatul lui Nico să-i scrie scrisoarea aceea lui Fern a fost primul pas spre pecetluirea sorţii celor două suflete înrudite.

Toate se întâmplă cu un motiv.

Aiden şi Joss

După câţiva ani de călătorit cu rucsacul în spate, vizitând în principal diverse locuri de scufundări, în timp ce se pregăteau să devină instructori, Aiden şi cu Joss şi-au stabilit căminul în Insulele Cayman. Mulţumită părţii lui Aiden din câştigul de la loterie, şi- au cumpărat o mică afacere din domeniul scufundărilor, condusă de pe mândria şi bucuria lui, barca „The Sea Spirit-’.

Au trăit o viaţă simplă împreună în vestul

Grand Cayman, fiind adeseori găsiţi la plimbare pe Seven Mile Beach dimineaţa devreme sau seara târziu. Bu-

ngaloul lor modest era departe de agitaţia şi desfătările din George Town şi le-a fost paradis.

Joss ştia că Aiden urmăreşte ascensiunea în ca- 5

rieră a lui Fern online, dar s-a străduit cât a putut să nu lase asta să o facă se simtă insuficient de bună. La urma urmei, ea a fost cea care a putut să-i dăruiască lui Aiden viaţa după care tânjise, dar nu avu

sese curaj s-o înşface. Ea l-a convins că viaţa e prea scurtă să nu-ţi urmezi visul. El i-a zis odată că, atunci când înoată alături de pisici de mare în apele de cristal, i se pare că acolo e raiul pe pământ. I s-a umplut inima de bucurie.

Taylor şi Kellie

Uneori, oamenii se vindecă de unii singuri, alteori doi oameni se pot vindeca unul pe altul. Asta s-a şi întâmplat cu Taylor şi Kellie, dar încet.

Când Taylor a prezentat-o familiei sale, Kellie şi-a dat imediat seama că el întrerupsese legăturile cu aceasta ca penitenţă. Penitenţa lui pentru că supra- vieţuise. N-a putut decât să facă cunoştinţă cu membrii săi, după care s-au întors în Franţa şi l-a încurajat să ţină regulat legătura cu ei.

A durat patru ani, timp în care Kellie a învăţat mult ca să devină specialistă în wellbeing psihologic până s-o ceară Taylor de nevastă. A acceptat cu o condiţie, şi anume să-şi înceapă viaţa împreună în Statele Unite.

Chiar dacă a fost o schimbare tristă să lase în urmă dragostea şi sprijinul familiei lor de la „The Haven”, Kellie a considerat că e momentul ca Taylor să scape de vinovăţie. întoarcerea acasă a reprezentat un nou început pentru el: şi-a înfruntat temerile şi şi- a dat seama că sunt doar în capul lui. Lecţia pe care a trebuit s-o înveţe a fost acceptarea.

Taylor şi-a înfiinţat propria afacere de tâmplărie, construind mobilă de bucătărie şi baie la comandă.

Doi ani după aceea, Kellie a dat naştere fiicei lor,

Alicia, iar apoi şi-a găsit o slujbă cu jumătate de normă la o clinică particulară, continuându-şi totodată pregătirea.

De-a lungul anilor, relaţia cu părinţii ei s-a redus şi mai mult, iar aceştia au avut puţin de-a face cu nepoata lor. Totuşi, Kellie a ajuns să-şi dea seama că nu poţi să-i laşi pe alţii să definească ceea ce eşti sau să te tragă în jos. Experienţele ei personale au făcut-o de fapt mai bună în specialitatea sa şi i-a ajutat pe mulţi, mulţi oameni de-a lungul anilor. Cel mai mare triumf al ei a fost însă să-l vadă pe Taylor ajuns om cu încredere în sine. Fiica lor a devenit o tânără puternică şi hotărâtă, a cărei dragoste de natură şi animale a îndreptat-o spre o carieră de medic veterinar plină de satisfacţii.

Ceana

Când i-a murit tatăl, câţiva ani mai târziu, Ceana s-a mutat înapoi în Scoţia să aibă grijă de mama ei. A ţinut în continuare mulţi ani legătura atât cu Nico, cât şi cu Pierce şi a venit de două ori în vizită la ve-

chii ei prieteni.

Chiar dacă nu şi-a găsit iubirea sub forma unui tovarăş şi suflet-pereche, a devenit asistentă mater- nală pe termen scurt. Şi-a găsit adevărata vocaţie când a preluat copii care necesitau plasament de urgenţă. în cele din urmă, a ajuns să ofere şi îngrijire temporară părinţilor şi familiilor cu un copil cu dizabi- lităţi. A strâns activ fonduri pentru o organizaţie de binefacere locală care sprijinea această cauză şi

a fost foarte respectată de comunitate pentru munca sa.

La vârsta de 78 de ani, i-a fost conferit un Ordin al Imperiului Britanic. A fost citată ca zicând că e „foarte frumos”, dar singurul lucru care contează pentru ea e să fie în stare să schimbe lucrurile. Iubirea pe care o primea de la oameni de toate vârstele era o răsplată suficientă şi s-a considerat binecuvântată cu o viaţă plină şi fericită.

Pierce

Pierce a recrutat un nou director general adjunct după ce s-a întors Geana în Scoţia. Sadie Marchant ştia că trebuie să se ridice la înălţimea unor standar-

de excepţionale şi nu numai că a reuşit, dar i-a mai şi furat inima lui Pierce. Au devenit nu numai o puternică echipă de management, ci şi soţ şi soţie.

Gemenii lor s-au născut la cinci ani după aceea şi cei doi soţi i-au rugat pe Nico şi Fern să le fie naşi. Ori de câte ori dispăreau Karl şi Kyla, toată lumea ştia că sunt la Nico în studio cu pensulele în mâini, mâzgălind de zor. De-a lungul vieţii, aceştia au rămas apropiaţi de fiica lui Nico şi a lui Fern, Olivia, rememorând adeseori întâmplări din copilărie şi vremurile minunate pe care le trăiseră împreună la „The Haven”.

Dee-Dee şi Odile

Când între cele două foarte diferite doamne a început să se dezvolte o relaţie foarte deosebită, n-a fost nimeni surprins cu adevărat. Aveau multe în comun, la urma urmei; amândouă erau talentate la ceea ce făceau şi inspirau mulţi vizitatori să continue după primele experienţe de lucru cu textile şi lut la „The Haven”.

Dee-Dee era mereu personalitatea exuberantă şi Odile cea tăcută. Cu trecerea timpului, între ele s-a format o legătură care avea într-o bună zi să le facă să trăiască împreună ca un cuplu şi să devină preferatele clare ale vizitatorilor de toate vârstele.

S-au retras în cele din urmă la o căsuţă de la periferia Bois-Saint-Vernon, unde au trăit fericite până la moarte, care le-a luat la numai şase luni una de alta.

Patricia

Când îţi moare iubirea vieţii, nimic nu mai e la fel, dar Patricia ştia că Fred e cu ea întotdeauna. Soarta ei a fost să trăiască până la vârsta de 91 de ani.

Ştefan i-a rămas alături, deşi nu au fost decât prieteni. Au călătorit în lung şi-n lat în rulota cea elegantă, neagră şi strălucitoare.

Mai bine de zece ani s-au întors la „The Haven” pentru o săptămână în fiecare august, iar publicitatea lor din gură în gură i-a ajutat pe mulţi să-l descopere pentru prima oară.

Patricia a murit liniştită în somn, la numai o lună după ce Ştefan murise de cancer. în ultimele clipe de dinainte de a închide ochii

pentru ultima dată, i-a apărut un zâmbet fugar pe faţă. Cei doi bărbaţi din ale căror vieţi se simţise privilegiată să facă parte o aşteptau. Următorul capitol era pe cale să înceapă.

Bastien

Nimeni nu i-a ştiut povestea lui Bastien decât după moartea sa, pe neaşteptate, din cauza unui atac de cord douăzeci de ani mai târziu. Mereu un gentleman, bun la suflet, el era proverbialul uriaş

blând. Cu braţe de oţel, nu era niciodată mai fericit decât atunci când pornea forja şi căldura aproape de nesuportat îi înroşea pielea.

Printre efectele lui personale se aflau nişte scrisori şi Pierce a luat legătura cu cineva care a presupus că îi e rudă. O femeie pe nume Ana.

Ana s-a dovedit a fi soţia înstrăinată de multi ani a lui Bastien. Unicul lor fiu se înecase într-un iaz din grădina din spate a casei lor când avea 3 ani. Neputând să suporte pierderea, Bastien dispăruse într-o zi şi trecuseră ani întregi până s-o contacteze pe Ana din nou.

Aceasta a vrut să vadă unde trăise şi a venit de la Vittel, din nord-estul Franţei, însoţită de sora ei. în camera lui Bastien, a cercetat de jur împrejur cu privirea şi i-au poposit ochii pe crucifixul negru de lemn atârnat pe perete. Religia ei îi salvase sănătatea mintală, dar în calitate de catolică devotată se temuse pentru sufletul lui Bastien atunci când acesta îşi pierduse credinţa. A stat şi a plâns când l-a coborât de pe perete şi l-a ţinut strâns lipit de trup. Uşurarea a fost imensă şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că avusese grijă de bărbatul pe care nu încetase niciodată să-l iubească.

Margot

Când Sadie a preluat îndatoririle Ceanei, prima iniţiativă pe care a implementat-o a fost „lista de dorinţe a vizitatorilor”. Un mic formular pe care-l completau după cină în prima zi şi care-i încuraja pe musafiri să se concentreze pe ceea ce doresc

să realizeze în timpul petrecut la „The Haven”. A legat activitatea de finalul de curs al lui Pierce din ultima zi. „Norişorul cuvintelor”, aşa cum a ajuns să fie cu

noscut pe numele de alint, a fost un mare succes, dar şi ideea lui Sadie a fost deşteaptă. Când lumea bifa chestiile de pe listele de dorinţe, era încurajată să ofere reacţii şi să facă sugestii.

S-a dovedit că demonstraţiile de gătit ocazionale ale lui Margot deveneau din ce în ce mai populare. Când a fost întrebată dacă vrea să devină instructoare şi să ţină trei şedinţe de curs pe săptămână, seara, a fost încântată.

Pierce şi cu Sadie şi-au dat seama că au să aibă nevoie de ajutor, astfel încât Margot a recrutat-o pe fiica sa, Yvette, şi o prietenă veche. Şi ce echipă mai făceau ele! Margot pregătea meniurile şi supraveghea cina seara. Demonstraţiile ei s-au transformat într-o oră mai practică, lumea fiind invitată să lucreze alături de ea. Activitatea a devenit o preferată clar în rândul vizitatorilor şi în cele din urmă a fost construită special o nouă clădire pentru ea. S-a născut „Le Havre de Cuisine” şi în timpul anului se ofereau locuri pentru cursurile de cinci zile de gastronomie ale lui Margot Bressan.

Margot a fost încântată de extinderea rolului ei şi, nu după multă vreme, bucătăria producea şi propria sa gamă de gemuri şi sosuri de la „The Haven”. Luase naştere o mică „industrie artizanală”.

Hannah şi Owen

Hannah a avut patru copii într-o perioadă de şase ani.

în cele din urmă, când au intrat toţi copiii la şcoală, s-a pregătit ca asistentă educaţională şi

viaţa ei de acasă şi de la serviciu s-a axat complet pe copii. îşi găsise vocaţia.

Cariera militară a lui Owen a durat douăzeci de ani, iar el a ajuns până la gradul de subofiţer clasa a ll-a, responsabil cu instruirea, binele şi disciplina unei companii de mai bine de o sută de oameni.

Când a ieşit din armată, şi-a luat un an liber în care să se plimbe cu rucsacul în spate prin lume, iar Fern s-a temut că trece prin criza vârstei mijlocii. El însă a ajuns să-şi cunoască viitoarea parteneră, femeia cu care s-a însurat sase luni mai târziu la Las Vegas. S-a întors de tot acasă şi el şi soţia lui au în- fiintat un centru de activităţi în aer liber în Pădurea
Dean. De la paintball la tir cu arcul, afacerea a crescut şi Fern s-a simtit uşurată că fratele ei se asezase
în sfârşit la casa lui şi-şi găsise sufletul-pereche.

De Crăciun în fiecare an când „The Haven” era închis, familia lui Fern închiria un microbuz şi Owen îl conducea până în Provence. Era un balamuc, dar le amintea tuturor că nu există nimic mai încurajator decât să ai familia cu tine. Era punctul culminant al anului pentru fiecare dintre ei.

Nu toti sunt suficient de norocoşi să aibă o familie. Aşa e viaţa şi uneori familia pe care o ai nu e cea de care ai nevoie. însă peste tot prin lume, grupuri de oameni, la fel ca aceia de la „The Haven”, sunt atraşi laolaltă de un plan invizibil, cosmic. Toţi cu o cauză comună, nevoie sau scop altruist. Ceea ce e o chestie foarte puternică.

Când suntem singuri, suntem o insulă, când ne unim, devenim o forţă.